

Người Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào?

Contents

Người Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào?	1
1. Chương 01+ 02	2
2. Chương 03+ 04	9
3. Chương 05+ 06	18
4. Chương 07+ 08	24
5. Chương 09+ 10	33
6. Chương 11+ 12	38
7. Chương 13 + 14	44
8. Chương 15+ 16	49
9. Chương 17+ 18	54
10. Chương 19+ 20	58
11. Chương 21+ 22	64
12. Chương 23+ 24	71
13. Chương 25+ 26	77
14. Chương 27+ 28	81
15. Chương 29+ 30	89
16. Chương 31+32	97
17. Chương 33+ 34	104
18. Chương 35+ 36	112
19. Chương 37+ 38	117
20. Chương 39+ 40	125
21. Chương 41+ 42	130
22. Chương 43+ 44	136
23. Chương 45+ 46	144
24. Chương 47+ 48	150
25. Chương 49+ 50	157
26. Chương 51+ 52	162
27. Chương 53+ 54	166
28. Chương 55+ 56	171
29. Chương 57+ 58	176
30. Chương 59+ 60	181
31. Chương 61+ 62(End)	188
32. Phiên Ngoại 1	194
33. Phiên Ngoại 2	196

Người Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào?

Giới thiệu

Mộc Nhĩ – một cô sinh viên bình thường, theo đặc điểm tự nhận dạng của chủ nhân thì: thích tiền (c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-khong-vao-dia-nguc-thi-ai-vao>

1. Chương 01+ 02

Chương 1:

Tôi ôm bóng rổ, bị phần ngẩng đầu lên nhìn bóng rổ, nó rụt rè mà kiêu ngạo đứng ở nơi đó, rõ ràng vẫn không chịu nhúc nhích, khó đánh trúng chết đi được. Tôi vừa thấy tổng cộng mười trái, hết chín cái ra ngoài, một cái may mắn đánh được trúng vành rổ, ai dè nó bắn ngược ra sau hạ cánh luôn vào đầu mình ...

Hay nha, coi bộ bóng rổ là một công cụ tự ngược đãi rất tốt, mặc dù tôi là người bình thường, không thích tự hành hạ bản thân, nhưng mà vì mấy trăm đồng tiền thưởng, hihi, phải nhịn thôi chứ sao.

Nói chung là hội bóng rổ trường học tổ chức một cuộc thi ném bóng rổ, trong đó phần thi dành cho nữ, đứng nhất được thưởng 500 ngàn. Tôi là người rất yêu tiền, mà lại còn rất thiếu tiền, như một gốc cây trên sa mạc đang gào thét đòi được tiền tươi tắn vào. Vì cái khoản tiền 500 ngàn này, bèn hí hửng đi báo danh.

Nhưng mà lúc này, nhìn cái bóng rổ lạnh lùng cao quý kia, thiệt là mất ý chí mà.

Đột nhiên, một quả bóng từ xa bay tới, giống như hướng dẫn vậy nha, nhẹ nhàng bay vào rổ! Rơi tọt xuống.

Tôi khiếp sợ quay lại ngó, muốn nhìn thử coi thần tiên phương nào tính làm mình mất mặt đây, sau đó thì hai mắt sáng ngời, mặt đỏ tim đập, adrenalin tăng vọt ...

Tóm lại, những hiện tượng sinh lý bình thường xuất hiện lúc nhìn thấy trai đẹp tôi đều có hết.

Người đó chính là Lục Tử Kiện.

Anh là ai? Chính là thành viên của đội bóng rổ học viện hóa học, cao lớn đẹp trai, nho nhã lễ độ, hơn nữa là cán bộ trường, năm trước còn được học bổng... Lục Tử Kiện sinh ra là để được gái mê.

Cho nên, lúc này tôi phát ra một chút hám trai cũng là bình thường.

Sau đó nhìn thấy cái người phía sau Lục Tử Kiện, Chung Nguyên, liền hung hăng trừng mắt liếc hần một cái.

Tôi rất rất rất là hận Chung Nguyên, hận sâu luôn.

Người đến đánh bóng rổ càng ngày càng đông, sân rổ là không đủ dùng, vì thế mọi người cũng thoải mái, mặc kệ là quen hay chưa quen, hai ba người cùng xài chung một sân là bình thường. Hiện giờ tôi còn hạnh phúc được dùng chung sân với Lục Tử Kiện, hừ, không may là còn có Chung Nguyên.

Nhìn chằm chằm bóng dáng Chung Nguyên, trong lòng tôi thầm khấn, cháy đi, cháy đi, cháy quách đi!!!

Liền sau đó ôm lấy bóng, hung hăng ném về phía hần.

Chung Nguyên ôm đầu, quay đầu nhú mày liếc một cái, tôi buông tay, cười nói “Xin lỗi nha, lỡ tay.”

Tôi lại nhặt bóng lên, trong đầu ngừng một lát lại bắt đầu niệm cháy đi cháy đi...

Hehe, hóa ra tôi cũng có nghề lắm nha, tuy rằng ném rỏ không vào, nhưng ném Chung Nguyên ném phát trúng liền, cho nên không lâu sau, bộ đồ trắng của hắn đã điểm hoa.

Lục Tử Kiện này giờ vẫn chuyên tâm ném bóng mãi mới phát hiện vấn đề, anh nhìn nhìn Chung Nguyên một lát, kỳ quặc nói: “Chung Nguyên, mày không phải bị bệnh sạch sẽ à, quần áo gì bẩn vậy?”

Chung Nguyên không trả lời, gương mặt nửa cười nửa không liếc qua tôi một cái.

Lòng tôi trốn tránh ánh mắt hắn, hướng Lục Tử Kiện cười tủm tỉm nói: “Anh Kiện, chào anh, em là sinh viên cùng trường, tên Mộc Đồng.”

Lục Tử Kiện cười haha nói: “Chào em, là năm nhất à?”

Tôi ra sức gật đầu như giã tỏi, hai mắt hào quang nhìn anh chăm chăm. Lục Tử Kiện bị nhìn tới ngại luôn, vừa cười cười, đột nhiên nói “Kiểu tóc của em hay à, có cá tính.”

Tôi sờ sờ quả đầu cụt cồn mới cắt vài ngày của mình, hix, thương tâm quá đi.

Cụt lủn đầu phải tại tôi chứ.

Ngày xưa ngày xưa ... đại khái là khoảng hai tuần trước, khi đó tôi cũng có một mái tóc dài thướt tha, nhưng ai mà ngờ, sau một vấn bài đã lặng lẽ thay đổi vận mệnh của chúng nó (là tóc ấy ạ!).

Trước đó một trận bóng rổ tranh tài nảy lửa được tiến hành, tôi tuy rằng không có hứng thú với bóng rổ, nhưng mà với trai đẹp rất là hứng thú, nhất là lại đẹp như Lục Tử Kiện, cao lớn, ấm áp, ôn hòa, có chút ngại ngùng mà hiền hậu ... Tóm lại là cái gì trên người anh ấy tôi cũng thích, bao gồm cả làn da. Tôi thích con trai da ngăm đen một chút, như vậy mới có nam tính. Chứ con trai đàn ông nào cũng y chang tên Chung Nguyên trắng hếu kia, chắc là cả thế giới phải đau buồn a.

Lại nói thi đấu bóng rổ lúc đó, học viện hóa do Lục Tử Kiện dẫn đầu thắng tiến vào trận chung kết, mà tranh tài trong trận này chính là học viện quản lý của Chung Nguyên.

Lúc đó toàn thể giáo phái mê trai đẹp chia làm hai phe, một phe là học viện hóa, hướng về Lục Tử Kiện, một phe là học viện quản lý, hướng về Chung Nguyên.

Cái tên Chung Nguyên này khoái làm ra vẻ thần bí, hắn ta không xuất hiện hôm khai mạc, thời điểm đấu loại cũng không lên sân khấu, chỉ có xuất hiện ở ¼ trận chung kết, trong hai phút cuối tập trung vào chiến cuộc mà thôi.

Rất nhiều người khen Chung Nguyên vô cùng tài giỏi, nói cái gì mà hắn như Micheal Jordan tái thế (gì chứ, cái người đó còn chưa có chết mà!!!) tôi không thêm tin. Dù sao Lục Tử Kiện là nhất, Lục Tử Kiện không chệ vào đâu được, Lục Tử Kiện ... tất thắng!

Nhưng mà bên trong học viện hóa không ngờ có một hội ngầm, dĩ nhiên là Chung phái, hơn nữa trong đó ba thành viên nòng cốt là Lão đại, lão nhị và lão tứ phòng tôi (giời ơi, phòng có bốn người). Mấy ngày đó tôi và ba người bọn họ bởi vì chiến tranh Lục Chung mà tình cảm sút mẻ, cãi nhau túi bụi, cuối cùng tôi hiên ngang lăm liết chỉ vào mái tóc đẹp đẽ của mình, thề với bọn họ “Học viện quản lý mà thắng, tao thề cạo đầu!”

Cuối cùng, thực sự phải cạo hết ...

Trận chung kết ngày đó hiện trường thập phần hồi hộp, tôi chen trong đám người la “Lục Tử Kiện cố lên” la tới khan cả cổ họng. Khi trận đấu còn có hơn một phút nữa, học viện hóa dẫn 5 điểm, tôi nắm chặt tay, chắc mẩm học viện quản lý thua rồi.

Lúc đó bọn họ bèn đòi thay người, Chung Nguyên lên sân khấu diễn.

Liền sau đó, Chung chết tiệt ném ba trái 3 điểm.

Đúng vậy, là ba trái, ba điểm, chỉ trong một phút cuối.

Tôi rất là tin tưởng, Chung Nguyên lúc ấy lên đồng, quỷ nhập rồi ...

Nhưng mặc kệ lý do thế nào, thắng bại đã định, học viện quản lý thắng, Lục Tử Kiện tuyệt vời đã bị một tên quỷ nhập hồn Chung Nguyên đánh bại.

Vì thế hôm sau, tôi dưới ánh mắt hổ đói rình mồi của ba nàng kia, đi tới tiệm hớt tóc yêu cầu cạo trọc. Lúc thợ cắt tóc nghe yêu cầu của tôi, hai mắt trợn trắng.

Sự tình đại khái là như vậy, bởi vì Chung Nguyên mà thần tượng của tôi không được quán quân. Bởi vì Chung Nguyên mà tôi thành đầu trọc.

Thử nói coi, tôi có thể không hận hấn sao? Giờ phút này, tôi thật có chút ngượng sờ sờ đầu mình, sau đó lục tìm một cái mũ lưỡi trai đội vào.

Vốn dĩ da mặt tôi rất dày, sau khi cạo tóc thì nghênh ngang xuất hiện khắp nơi, một chút xấu hổ không tự nhiên cũng không có. Nhưng thật ra ba cô nương kia cũng còn là người tốt, cảm thấy mình cũng làm quá rồi, liền thương lượng mua cho tôi bộ tóc giả. Lúc ấy, tôi vung tay lên phóng khoáng nói với bọn họ: miễn lễ, mời tao ăn bữa cơm, đã lâu chưa được ăn lẩu ...

Tuy rằng mặt dày, nhưng mà Lục Tử Kiện dù sao cũng là thần tượng, trước mắt thần tượng đương nhiên muốn duy trì hình tượng đẹp đẽ, muốn trở nên là cô gái hiền dịu rụt rè. Cho nên tôi mới đội mũ, tốt nhất che quả đầu mình đi, rồi quay lại nói với Lục Tử Kiện: “Lục sư huynh, em cuối tuần tham gia thi ném bóng rổ, anh phụ đạo cho em đi”

Nào giờ tôi vẫn rất tự tin là với vẻ đẹp của tôi như này, nếu ngoái đầu lại mà cười, lại thêm một mái tóc dài mượt mà óng ả như tơ nữa chắc chắn có thể trở thành ánh nắng rạng rỡ động lòng người, nhưng mà hiện tại ... Khụ khụ, quên đi, tôi cũng chưa có ý tưởng gì, vẫn là cứ bám lấy Lục Tử Kiện làm mấy cái lợi ích thực tế đi, nếu thực sự được anh ấy chỉ dạy cho, đến lúc thi ném rổ có thể quét một trận, giựt tiền thưởng như lấy đồ trong túi.

Lục Tử Kiện vỗ bóng rổ, cười ha ha gật đầu. Đã sớm nghe nói Lục sư huynh tính tình hiền lành, quả nhiên danh bất hư truyền, vì thế hai mắt tôi lại sáng lên.

Lúc này, bên tai lại nghe một thanh âm lạnh lẽo: “Thực bội phục tự tin của người.”

Tôi quay đầu, phát hiện Chung Nguyên đang nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn rất trêu người, giống như đang xem truyện cười. Tôi bèn trừng mắt liếc hấn một cái, rồi xun xoe chạy quanh bên người Lục Tử Kiện.

Khinh bỉ đồ da trắng! Khinh bỉ quỷ nhập hồn!

...

Tôi nhìn chán Tử Kiện đánh bóng, tiếp đất, trán thấm mồ hôi, nịnh bợ cười nói: “Lục sư huynh, em mời anh uống nước.”

Lục Tử Kiện cười haha nói: “Anh không xấu hổ vậy được đâu.”

“Đừng ngại, hôm nay em muốn cảm ơn anh mà.” Tôi vừa nói, vừa đi đến quán bán đồ uống cạnh sân đấu.

Tôi mua ba chai Coca, trốn trong góc phòng ra sức lắc một chai, lắc điên cuồng, sau đó mới đi tính tiền.

Từ trong quán đi ra, tôi đem một chai đưa cho Tử Kiện, anh ấy cười cảm ơn.

Sau đó lại đưa chai Coca đã qua xử lý đặc biệt đưa cho Chung Nguyên, cười tủm tỉm nói: “Vừa rồi thiệt xin lỗi.”

Chung Nguyên hướng tôi gật đầu, nhận lấy chai Coca.

Tôi xoay người mở nước ra uống, mong chờ giây phút quay lại nhìn thấy Chung Nguyên tắm trong nước ngọt.

Nhưng mà chờ nửa ngày không thấy động tĩnh gì, chỉ thấy Lục Tử Kiện nói một câu, anh nói: “Ê, Chung Nguyên sao mà còn không uống đi, không khát à?”

Tôi kinh hãi, xoay qua nhìn mặt Chung Nguyên, hấn sẽ không phát hiện ra chứ ...

Lúc này, Chung Nguyên nắm chai Coca, thản nhiên nói: “Tay của tao vừa rồi bị thương, không mở được.”
“Trời, mày không nói sớm.” Lục Tử Kiện nói xong, nhiệt tình đưa chai của mình cho Chung Nguyên, sau đó giũ lấy chai của hắn ...

Tôi muốn cản anh lại, nhưng hơi ôi, không kịp rồi. Xì một tiếng, Lục Tử Kiện từ đầu tới cổ toàn một chất lỏng màu nâu, còn có rất nhiều bọt Coca dính trên quần áo ...

Tôi cuối đầu yên lặng rơi lệ, Carbon dioxide quả nhiên là một loại khí không thể khinh thường >.

Lúc này Lục Tử Kiện vừa lau mặt vừa oán giận nói: “Chung Nguyên, mày già đầu còn chơi trò con nít à.”

Tôi vụng trộm nhìn Chung Nguyên, hắn đang nhìn ngược lại tôi chăm chăm, khoe miệng lộ ra một nụ cười, trong ánh mắt tựa hồ có ánh sáng phát ra. Mới thấy ánh mắt của hắn là tôi đã thấy một cơn ớn lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, làm như chuyện xấu gì mình làm cũng bị nhìn ra vậy.

Ảo giác, nhất định là ảo giác. Tôi nghiêng mặt đi không nhìn nữa, phụ họa theo Tử Kiện, chột dạ lớn tiếng nói: “Đúng vậy a, Chung sư huynh thiệt vô duyên, chơi kiểu này em đã không thèm chơi từ hồi 10 tuổi rồi, ahahaha ...”

Chung Nguyên vẫn không nói gì, như cũ cười như không cười nhìn tôi.

Bị hắn nhìn tới sợ hãi, tôi run run lấy khăn tay ra lau cho Tử Kiện, vừa lau vừa giả hoạt nói: “Lục sư huynh, anh đoán coi Chung sư huynh có thể hay không vu oan giá họa vụ này cho em.”

Lục Tử Kiện lắc đầu: “Em đừng nói vậy, Chung Nguyên không vậy đâu.”

Tôi không dám nhìn Chung Nguyên, vừa cúi đầu lau nước Coca trên người Tử Kiện vừa áy náy nịnh nọt nói: “Lục sư huynh, em giúp anh giặt quần áo nhé!”

Lục Tử Kiện lịch sự lắc đầu: “Không cần”

“Người không biết là thực ra người cũng nên giúp ta giặt sao?” Lại là tiếng của Chung Nguyên.

Tôi nhìn lướt qua áo hoa của hắn, hướng Lục Tử Kiện cười hề hề nói: “Lục sư huynh nè, Chung sư huynh thực biết nói giỡn à.”

Lục Tử Kiện bị nụ cười của tôi mê hoặc, nhanh chân đứng ra bảo vệ chính nghĩa: “Chung Nguyên, mày bình thường khi dễ tao còn chưa tính nha, nhưng mà đừng có ăn hiếp đàn em khóa dưới.”

Tôi xoay qua thề lưỡi nhìn Chung Nguyên, coi bộ đáng tối tăm có nỗi khổ không nói nên lời của hắn, lòng tôi đột nhiên sung sướng quá chừng.

Sau đó tôi nhớ lại, hình như trong lịch sử giao tranh của tôi và hắn, lần này là lần duy nhất toàn thắng. Chương 2: Buổi tối quay lại phòng, tôi báo cáo tình hình chiến đấu hôm nay cho nhất nhị tứ, khi đắc ý tả tới đoạn đối xử với Chung Nguyên như thế nào, ba cái gối đồng loạt bay vèo vèo về phía mình ...

Thế giới này ngày càng kì cục mà, vì sao trong học viện hóa hội fan của Chung Nguyên lại nhiều hơn Lục Tử Kiện chứ?

Phòng ngủ của bọn tôi có tất cả bốn người, trong đó hết ba người thẩm mỹ không bình thường, bởi vì bọn họ mê Chung Nguyên, tuy rằng lí do không giống nhau lắm.

Lão đại thích Chung Nguyên bởi vì nó cảm thấy hắn ta là tình anh, năng lực học tập nhất định là số một. Tôi không khỏi lắc đầu, lí do này thật hư ảo. Hơn nữa nghe nói Chung Nguyên kia không phải quỷ học, lão đại nhìn ở đâu ra năng lực của hắn vậy?

Tiểu Nhị (nó không muốn bị gọi là Lão Nhị) thích Chung Nguyên, bởi vì nó cảm thấy toàn thân Chung Nguyên toát ra một khí chất thụ không được tự nhiên. Nói thật tôi trước khi vào đại học không có tiếp xúc tìm hiểu lĩnh vực đam mê, cho nên sau khi nghe tiểu Nhị giải thích thế nào là thụ không được tự nhiên xong, tôi không khỏi cười tới xóc hông, hóa ra là Chung Nguyên bị Lục Tử Kiện đè ột cái, hahahaha, hay quá xá ... Vì thế tiểu Nhị làm fan của Chung Nguyên tôi còn chấp nhận được.

Tứ cô nương (đây là tên gọi thân mật mà chúng tôi gọi nó) thích Chung Nguyên, chỉ vì nó không thích Lục Tử Kiện, nếu trong hai người phải chọn một, nó đành chọn Chung Nguyên. Đối với lí do này, tôi thật sự muốn phê bình, khiển trách và khinh bỉ!

Đương nhiên ba người này đồng ý chung một điểm là Chung Nguyên so với Lục Tử Kiện đẹp zai hơn, cái này làm tôi càng thêm bi phần.

Lục Tử Kiện cao 1m95, Chung chết tiệt có không? Lục Tử Kiện có cơ thể rắn chắc, Chung chết tiệt có sao? Lục Tử Kiện có làn da rám nắng như lúa mạch đen, Chung chết tiệt có sao?

Chả có cái nào, bọn mày lại còn bảo Chung Nguyên đẹp hơn Tử Kiện, đẹp chỗ quái nào?

Mỗi khi tôi nói tới đây, nhất nhị tứ đều đồng thanh trả lời: “Tại khẩu vị của mày khác thường thì có.”

Tôi đương nhiên không chịu làm kẻ yếu: “Nói đùa, khẩu vị tao là tốt nhất. Mày, Tứ cô nương, đứa nào cả ngày chỉ thích nuôi dưỡng loại da trắng baby, còn nữa, mày, Tiểu Nhị, mày là bách khoa toàn thư đam mỹ tiểu thuyết và GV, còn có, lão Đại, mày, mày ...”

Lão Đại chống cằm, mỉm cười một cái mê người, tao nhã mà bình tĩnh hỏi: “Tao làm sao?”

Tôi nửa ghen tị nửa phần hận nói: “Ngực của mày lớn nhất.”

Lão Đại: “...”

...

Sẵn đây tôi xin giới thiệu qua phòng ngủ của tôi một cái.

Phòng 1111 của ký túc xá gồm có 4 cô gái xinh tươi phơi phới, bao gồm lão Đại, Tiểu Nhị, Tam đầu gỗ, Tứ cô nương, trong đó tôi là Tam đầu gỗ, danh hiệu này là ba tên kia áp đặt cho tôi, ra vẻ lo lắng cho tôi lắm lắm, cho nên tôi nhận.

Bốn người chúng tôi đều có sở thích riêng, Lão Đại thích học, Tiểu Nhị yêu đam mỹ, tôi yêu tiền, Tứ cô nương mê trẻ con. Trong bốn người, bình tĩnh nhất là lão Đại, đáng khinh nhất là Tiểu Nhị, bạo lực nhất là Tứ cô nương. Sự tích vinh quang của các nàng có cơ hội sẽ nhắc tới. Về phần tôi thì, tôi chả có đặc điểm gì, có lười có tham, nhưng mà thật sự thiếu tiền. Nếu cứ nhất quyết gắn một chữ nhất lên, khả năng tôi là người dở khóc dở cười nhất nha.

Cái dở khóc dở cười của tôi ở chỗ, tôi lại vào học ở một trường mà trước kia không bao giờ mơ tưởng là vào được, vốn là người vô cùng sợ học hóa và cực kì ngu ngốc trong việc học hóa lại vô tình cầm rế nấu cơm tại học viện hóa, chuyện này kể ra thật dài...

Trường học của tôi là ngôi trường trung học trọng điểm bình thường của huyện, sở dĩ nó là trọng điểm vì nó là trường trung học duy nhất!!! Ở huyện thì là trọng điểm đấy, nhưng đem ra tỉnh thì chả ra cái đình gì.

Khi tôi học cấp 3, bảng sắp xếp thành tích trên cơ bản đều nằm ở vị trí 30 gì đó từ dưới đếm lên, với thành tích đó thi vào cao đẳng đại học, có trường tuyển là tôi mừng húm rồi, chắc phải cảm tạ tổ tông quá, cho nên thời điểm ghi nguyện vọng chỉ chủ yếu lo lắng chọn trường nào khả dĩ, có cân nhắc một vài trường loại B, biết đâu tôi phát huy được khả năng tiềm ẩn. tới cái nguyện vọng ghi trường loại A, tôi căn bản không nghĩ đến, tùy tiện điền vào trường X siêu cấp vô địch. Lúc ấy đại khái là nhân cư vì bất thiện, cho nên chuyên ngành tôi đặc biệt chọn mấy cái ngành nghe thấy ghê người điền vào, thế là thành báo ứng ...

Hai ngày thi đại học tôi hình như bị trúng tà, tự nhiên cảm thấy đầu óc giải toán nhanh hơn nhiều, ngay cả môn hóa bình thường rất sợ, nhưng cũng không còn dữ tợn lắm.

Sau khi kiểm tra lại đáp án sau khi thi, tôi cảm bản đáp án, nơm nớp lo sợ hỏi chủ nhiệm lớp: “Cô Lý, bản đáp án này đúng không vậy?”

Cô chủ nhiệm là một người rất hiền lành, cô nheo nheo mắt, nói nhẹ nhàng: “Mộc Đồng à, không làm đúng thì còn 1 năm nữa, sang năm cô lại giúp con.”

Tôi lẩn thẩn nói: “Nhưng mà con cảm thấy mấy cái con làm không khác bản đáp án này lắm???”

Cô chủ nhiệm hiền lành vỗ đầu tôi, cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, tranh thủ nghỉ hè chơi đã đi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, còn cảm thấy mọi việc phát triển có chút mơ hồ.

Trước ngày báo kết quả tôi thức thối tới 10h rưỡi rồi cuộc đành đi ngủ, ngày hôm sau mới sáng sớm cô giáo đã gọi dậy, qua điện thoại hét chói tai: Mộc Đồng, con thi vào đại học điểm thật tốt bao nhiêu đó đó, xếp hạng toàn tỉnh bao nhiêu bao nhiêu đó đó, cơ bản là có thể trúng tuyển của thành phố B rồi, vân vân ...

Nghe đồn, Trường X đã lâu không có thành tích tốt như vậy.

Niềm vui kinh dị tới quá đột ngột, tôi còn chưa kịp thích ứng thì mọi việc cứ nổi gót mà tới ...

Tôi bị học viện hóa thành phố B tuyển chọn ...

Hóa học, hóa học, hóa họccccc

Ngày giấy thông báo gửi đến, hiệu trưởng và một đám người tới cửa nhà tôi, khua chiêng gióng trống, còn trao ột vòng hoa đỏ thắm bụi chẳng, đội vào đến gốc.

Tôi đội hoa đỏ trong tiếng trống vang lừng bị rinh đi trưng bày khắp ngõ, trong đầu chỉ có hai chữ hóa học, hóa học, hóa học ...

Tôi giống người điên vừa cười vừa khóc, thần vận mệnh ơi, ông xỏ mũi con dắt đi đâu!

...

Có một lần nói chuyện tôi hỏi nhất nhị tứ vì sao chọn hóa học, ta nhớ dai nhất là câu trả lời của Tứ cô nương, nó nói: “Ba tao nói ngoài hóa thì chọn gì cũng được. Haha, tao liền chọn học hóa.” Niềm vui lớn nhất đời nó là phản kháng lại ba nó.

Tôi lúc ấy ôm hi vọng hỏi: “Thực ra mày cũng ghét hóa học đúng không?”

Nó nâng cằm trả lời thành thật: “Chưa tới mức ghét, chỉ là học dễ quá đâm chán thôi.”

Vì thế mà tôi vừa tủi thân vừa bị phẫn.

...Chương 2:He, xả xong chuyện xưa rồi ... Nói tiếp vụ bóng rổ, từ khi được Lục Tử Kiện chỉ dạy, bản thân lại chăm chỉ luyện tập, sau vài ngày, tôi phát hiện ra tỉ lệ ném trúng mục tiêu đã cải thiện, ngay cả lão Đại ánh mắt luôn nhìn cao cũng phải nói: “Đầu gối, động tác ném rổ của mày cũng được rồi nha, có thể dùng hù dọa người khác được.”

Tuy rằng lời này chẳng ra cái gì, nhưng tôi biết nó xem như khen ngợi, bởi vậy cũng vui vẻ mời nó ăn một cây kẹo que.

Trong sự chờ mong của mọi người, cuộc thi ném bóng rổ cuối cùng mở màn. Tuyển thủ dự thi rất nhiều, lúc bắt đầu tôi tưởng không có mấy nữ sinh tham dự, không nghĩ hôm nay số lượng gái áp đảo trai à, trời ơi, nữ sinh thành phố B có nhiệt tình với bóng rổ dữ. Hay là, cô nào cũng thiếu tiền???

Tôi có chút hồi hộp, chen trong một đám nữ sinh này tranh thủ thời gian luyện tập thêm một chút, cảm xúc nhất thời dịu đi một chút, tôi vừa luyện vừa tranh thủ nghe hai cô bên cạnh tám chuyện.

Nữ sinh A: Hi, mày cũng tham gia ném rổ à? Tao nhớ mày ngay cả ném cầu còn không nổi mà?

Nữ sinh B: Tao đến ngó anh đẹp trai, được không? Nghe nói lần này cả Chung Nguyên và Lục Tử Kiện đều là giám khảo.

Tôi vừa nghe thấy tên Tử Kiện, lập tức vênh tai lên, ôm bóng đứng bất động, luyện gì nữa, phải chú tâm nghe lén thôi, Lục Tử Kiện làm giám khảo sao? Anh ấy thật khiêm tốn, mình cũng không biết luôn a.

Lúc này, nữ sinh A còn nói: Đúng vậy đó, tao còn nghe đồn Chung Nguyên là giám khảo bên nữ, kết quả làm tao hừng hực chạy tới đăng kí, hehe, có thể gần gũi thần tượng nhé.” Nữ sinh A càng nói càng kích động.

Nữ sinh B ngắt lời, nói: “Mày nghe tin vệt rồi, Chung Nguyên đúng là định giúp hội trưởng hội bóng rổ làm giám khảo bên nữ, chứ không thì làm gì có nhiều người đâm đầu vô như vậy, nhưng sau đó không hiểu anh ta trúng tà gì, đổi với Lục Tử Kiện sang làm bên nam rồi.”

Nữ sinh A tiếc nuối hỏi: “Thật à? Sao tao không nghe nói.”

Nữ sinh B đáp: “Bảo đảm 100%, mày phải nhớ là bạn trai tao là trưởng ban tổ chức của hội bóng rổ.

Vì thế nữ sinh A đành nói: “Được rồi, kỳ thực thì thân cận với Lục Tử Kiện cũng tốt lắm à!”

Nữ sinh B cũng cười nói: “Mày làm thí sinh, anh ta làm giám khảo, chúng mày làm thế nào thân với mặt vậy?”

Nữ sinh A quỳnh một chút, lập tức quay qua chọc nữ sinh B ầm ĩ lên.

Tôi đứng nghe lén mà máu nóng dâng trào, tràn ngập nhiệt tình, Lục Tử Kiện ơi Lục Tử Kiện!

Chung Nguyên người rút cục cũng làm được một chuyện mà ta không khinh bỉ, haha, đối rất tốt, rất tốt!

Tôi bởi vì cái nguyên nhân “giám khảo bên nữ là Lục Tử Kiện” mà kích động, nhìn thấy cách đó không xa Lục Tử Kiện cùng Chung Nguyên đang đi tới, bọn họ đứng ngay lối vào, đang nói chuyện với mấy người trong hội bóng rổ.

Tôi cảm thấy phải phát huy một chút tinh thần hăng hái, lập tức phi như điên, hiến cho Tử Kiện một nụ cười rạng rỡ, còn đặc biệt dịu dàng vẫy tay nói với anh: “Chào anh, hôm nay nhờ anh chiếu cố nhiều nha.”

Lục Tử Kiện ôn hòa cười nói với tôi: “Mộc Đồng, em cố lên nha.”

Tôi ra sức gật đầu, biểu tình nịnh nọt hết mức.

Lúc này Chung Nguyên đột nhiên rất âm hiểm liếc tôi một cái: “Mộc Đồng, giám khảo chấm người là ta đó.”

Tôi nhìn hần khinh bỉ: “Người không phải giám khảo tổ nam sao?”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Đúng rồi, sao biết hay vậy?”

Ta thản nhiên nhún vai, nói: “Giám khảo của ta là Lục sư huynh à, có quan hệ quái gì tới người?”

Chung Nguyên kỳ quặc nhìn ta từ trên xuống dưới, mãi một lúc lâu mới đột nhiên nói: “Người là con gái à?”

Tôi cảm thấy thẳng cha này hỏi vấn đề này có chút khùng điên, chuyện này còn không rõ như ban ngày sao, vì vậy tôi càng thêm khinh thường quét mắt liếc hần đáp: “Nói chuyện thừa.”

Chung Nguyên lại nặng nề nhắc lại: “Người là con gái thật à?”

Tôi trừng hần: “Đúng vậy, đừng nói người không thấy à.”

Chung Nguyên ánh mắt như có như không đảo qua ngực của tôi, khinh bỉ cười: “Ta thực sự là không thấy.”

Tôi bị ánh mắt cùng lời nói của hần khích cho, giận tới phát rồ, lý trí tan tành, không đầu không đuôi hét lên: “Không thấy? Ta là size lớn nhất cúp A, người thế quái nào không thấy?”

Lời nói vừa ra liền hối hận ngay, được rồi, tuy rằng tôi vẫn tự hào ngực của mình là lớn nhất cúp A, nhưng mà cùng một thằng con trai thảo luận vấn đề này ... Thiệt ra tôi là người rụt rè lắm nha >_

Quả nhiên, lời nói của tôi vừa bay ra, người chung quanh đã nhìn chằm chằm bằng ánh mắt cực kì quái dị, làm như tôi là người sao Hỏa mới đặt chân xuống Trái Đất.

Tôi lúc đó thật cảm thấy tủi ghê, hận ghê, thật muốn tìm một cái thùng mà chui vào cho rồi.

Lúc này, tên họ Chung kia còn ngại không khí chưa đủ xấu hổ, hần vờ sưng sốt một chút, liền tủm tỉm: “Lớn nhất cúp A, nhưng ta vẫn không thấy đâu à”

Tôi: “...”

Ông trời ơi, cho sét đánh chết con đi!!!!

2. Chương 03+ 04

Chương 3: Bởi vì con mắt không biết nhìn, có vấn đề về thị giác của Chung Nguyên làm cho tôi bị trở ngại tâm lý nghiêm trọng. Hắn ta không biết xấu hổ, còn kiêu ngạo nói: “Lục Tử Kiện cũng nghĩ vậy đó!”

Tôi tội nghiệp nhìn Tử Kiện, anh sẽ không nghĩ vậy ha, anh là thần tượng của tôi mà, nhất định không như vậy! [cái đó và thần tượng chả có quan hệ đại bác gì =.=]

Lục Tử Kiện ngượng ngùng nhìn tôi, cười haha nói: “Cái kia ... Em ... Em có kiểu tóc đặc biệt a, hahaha.”

Tôi khóc không ra nước mắt, Lục sư huynh nhất định muốn làm người tốt sao? Ngay cả nói dối cũng không nỡ ...

Lúc này tên Chung Nguyên còn để thêm: “Kiểu tóc gì? Không có cọng nào mà đòi có hình dạng.”

Tôi ... nếu không phải vì giữ vững phong độ trong mắt Tử Kiện, tôi đã đánh chết người!

...

Bởi vì bị tên họ Chung chê bai một phen, vòng loại thi đấu buổi sáng tôi phát huy cực kì không tốt, miễn cưỡng ngáp phải ruồi mà lội vào tới chung kết. Tôi giác ngộ nha, những nữ sinh tới thi đấu, hầu hết đều chưa sờ qua trái bóng rổ, chỉ có hai ba người thực lực không thể khinh thường thôi.

Trận chung kết buổi chiều, Nhất Nhị Tứ lương tâm mọc răng chạy tới cổ vũ cho tôi, làm cho tôi thực cảm động quá đi.

Thời điểm chung kết bên nữ, bên nam đang nghỉ ngơi, khi đến phiên tôi, tôi trước tiên ôm bóng rổ ngoái đầu lại nhìn Tử Kiện mỉm cười như nể, có vẻ anh ấy cũng cổ vũ mình, sau đó lại thấy Chung Nguyên kia chạy đến ngồi phịch cạnh Tử Kiện, tùm tà tùm tùm cười nói với nhau, hừ, lại rểu cợt gì mình đây.

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người tiêu sái ném rổ, trái bóng thiết biết nghe lời, chạm nhẹ vành rồi chui lọt qua luôn.

Lúc này, Tứ cô nương bạo lực nhà tôi lại đi cười, còn nhẹ nhàng mà chu chu miệng, sau đó hét: “Tam đầu gỗ, tốt a!”

Thanh âm nó không lớn không nhỏ, vừa đủ tôi nghe được, nhưng khổ quá, nó ngồi cách vị trí giám khảo có xú, cho nên ... chắc là Tử Kiện nghe thấy mất rồi.

Bắn chết người a, Tứ cô nương mày tính làm rối loạn cõi lòng tao à...

Tôi ổn định tâm tình đang hỗn loạn, tiếp tục đấu. Những cú kế tiếp cũng khá ổn, tôi tuy không phát hết bản lĩnh vốn có nhưng mà cũng không hề kém cỏi.

Tôi cúi gầm đầu, không dám nhìn Lục Tử Kiện, kiên trì lồi lồi kéo kéo Nhất Nhị Tứ chạy đi mua kem rồi ngồi cạnh sân thể dục chờ kết quả.

Tôi vừa liếm chocolate trên kem vừa hám zai nhìn Lục Tử Kiện, anh ấy rất nghiêm túc nhìn biểu hiện của từng tuyển thủ, nghiêm túc chấm điểm... thật nam tính, đẹp trai biết bao nhiêu!

Lão Đại hươ hươ tay trước mặt tôi, âm hiểm hỏi: “Mày ngó cái gì?”

Tôi không đáp, Tứ cô nương liền giành nói: “Một cái đầu gỗ nhìn một cái đầu gỗ khác.”

Ta bắn, giật ly kem trong tay nó, giận dữ nói: “tao cảnh cáo mày, lần sau không được gọi tao là Tam đầu gỗ trước mặt Lục Tử Kiện, còn mày, mày nữa.”

Tiểu Nhị ánh mắt thâm trầm nhìn Lục Tử Kiện... đang đứng cạnh Chung Nguyên, nó nói: “Tam đầu gỗ à, tỉnh mộng đi, Lục Tử Kiện là của Chung Nguyên, mày nhìn coi hai người âu yếm thân thiết, chả để ý tới mày đâu!”

Tôi càng phẫn nộ, giật luôn ly kem trong tay Tiểu Nhị: “Tụi mày có thật tới cổ vũ tao không?” tôi nói, lại sợ nhớ còn có lão Đại, cảnh giác nhìn chằm chằm nó, con nhỏ này thường không nói gì, nhưng hể nói ra là tôi không phản bác gì được.

Lúc này Lão Đại đang cầm kem ly, phiêu đảng nhìn trời, thở dài một hơi rồi lại cầm mắt vào ly kem trong tay, nói: “Tao đang ăn, tao không nói gì cả”

Nhị Tam Tứ ... bản tập thể.

...

Thời điểm thi đấu chấm dứt đã gần chạng vạng tối, việc xử lý điểm số cũng không yêu cầu kỹ thuật gì cao, cho nên đấu vừa dứt thì kết quả rất nhanh đã có, tiếp sau đó là Lễ trao giải, lễ này làm cũng đơn giản, tiến hành ngay tại sân thể dục luôn.

Hạng nhất không phải tôi, hạng nhì ... cũng không phải tôi ...

Chỉ được cái hạng ba, tiền thưởng được một chút bèo.

Được rồi, hạng ba thì hạng ba, thực lực mình cũng không được như nhị vị cao thủ kia, huống chi không được 500 thì ta cũng được 100, hehe, làm người phải biết lấy đủ làm vui.

Mấu chốt là, Lục Tử Kiện đích thân trao giải hạng ba >.

Lúc Tử Kiện trao cho tôi giấy chứng nhận cùng phong bì tiền, tôi thuận tay nắm lấy tay anh, xiết chặt hết mức ...

Ôi, nhịp thở dồn dập, tim đập như tên lửa, adrenalin phun trào ...

Sau khi lễ trao giải kết thúc, tôi chạy đến trước mặt Tử Kiện, hai mắt phát sáng nói tiếng cảm ơn anh.

Lục Tử Kiện như trước vẫn cười haha, còn cái cục thịt thừa bên cạnh là Chung Nguyên lại nửa cười nửa không nói: “Người chỉ nói suông à, sao không mời nó ăn cơm?”

Tôi ... Tôi không có tiền mà ...

Được, mặc dù không có tiền nhưng mặt mũi vẫn phải giữ cho đẹp, cho nên tôi nhìn Lục Tử Kiện, hắc hắc cười nói: “Lục sư huynh, em mời anh ăn cơm.”

Tử Kiện lắc đầu, cười nói: “Anh không dám không biết xấu hổ đâu.”

Tôi vừa định trả lời: “Lục sư huynh quá khách khí rồi” sau đó chào đi luôn, ai dè Chung chết tiệt lại nói nữa: “Tử Kiện mày nói vậy là không nể mặt em khóa dưới rồi.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, lại cần người nhiều sự à!

Lục Tử Kiện đành phúc hậu mà nói: “Kia ... Vậy anh nhận, haha”

Tôi: “...”

Tôi thật muốn vạch trần nỗi đau của Tử Kiện: Anh sao mà dễ bị Chung Nguyên xỏ mũi quá vậy!

Nhưng mà hiện giờ tôi không làm vậy được, chỉ có thể cùng đau đớn mà hỏi anh: “Chúng ta ăn cái gì nhỉ?”

Tử Kiện nhìn Chung Nguyên, có vẻ như muốn hỏi “Mày muốn ăn gì?”

Nói thật tôi nhìn ánh mắt này của anh, liền bắt đầu nghĩ lại “Đam mỹ luận” của Tiểu Nhị ... Không đúng, không đúng, đây không phải vấn đề, vấn đề là, tôi mời Tử Kiện ăn cơm, dính dáng gì tới Chung Nguyên.

Lúc này Chung Nguyên chả có miếng lịch sự nào nói: “Đi ăn chân gà, đừng tiêu tốn nhiều quá của em nhỏ, hử?”

Lục Tử Kiện lập tức gật đầu phụ họa.

Tôi bị câu “đừng tiêu tốn của em nhỏ” mà thấy điên đầu, nói vậy là thằng cha này tính ăn cơm của tôi hả? Nhưng lại mượn danh Lục Tử Kiện giật dây rồi >

Lúc này Nhất Nhị Tứ chờ không nổi nữa, liền đi về phía chúng tôi, tôi hướng bọn nó cười khở: “Tao mời Lục sư huynh ăn cơm, tụi mày đi không?”

Tiểu Nhị lắc đầu nói: “Cứ đi cảm ơn Lục tiểu công nhà mày đi, tụi tao không đi.” Nó nói xong, Lão Đại và Tứ cô nương cũng lắc đầu không đi.

Tôi cảm động muốn ôm chầm tụi nó ghê, chỉ có tụi mày thương tao thôi ... nếu ba con sói này cũng đi, chắc tôi phá sản là cái chắc.

Tử Kiện đứng cạnh tôi này giờ, nghe rõ cuộc trò chuyện, tò mò hỏi Tiểu Nhị: “Sao em gọi anh là Lục Tiểu Công?”

Tứ cô nương khinh bỉ liếc anh một cái, thay Tiểu Nhị trả lời: “Chẳng lẽ gọi là lão công?”

Một đàn quạ đen bay qua, trong chốc lát xếp thành chữ “Bán”, rồi lại xếp thành chữ “Bán” ...

Nhìn bề ngoài thì Lục Tử Kiện hình như không biết Tứ cô nương, nhưng nhờ Tứ này lại cực kỳ ngứa mắt khi thấy anh, chúng tôi đều nghi ngờ trong đó có nội tình, nhưng Tứ cô nương đánh chết không khai, hỏi tới lúc nó điên lên liền bộp đầu cả Nhất Nhị Tam ... ba cái đầu chỉ đành chịu bị nó bộp.

Không có cách nào khác, chúng tôi đánh không lại nó mà, trời, nó học qua Teakwondo với Tendo (??), một người đánh ba là dư sức.

...

Thằng cha Chung Nguyên cái mồm thiệt khỏe, nhìn hần ăn chân gà cao hứng phấn chấn đến thế, nếu anh mắt có thể giết người, tôi nghĩ tôi sẽ giết hần cả ngàn lần.

Tôi ngồi cạnh Tử Kiện, vừa ăn vừa nói chuyện, tôi phát hiện ra tính tình anh ấy quá tốt, hơn nữa không biết nói dối ... Thời buổi này người như vậy như lá mùa thu a, vì thế tôi lại tiếp tục căng mắt nhìn anh ...

Thông qua trò chuyện mới biết, thì ra Tử Kiện và Chung Nguyên cùng phòng ngủ, hèn chi hay thấy cùng nhau xuất hiện. Tôi yên lặng toát mồ hôi, trong lòng niệm thầm, Tiểu Nhị a mày nghĩ sai rồi ...

Ký túc xá bên Tử Kiện là phòng ngủ pha trộn, một người viện hóa là Tử Kiện, một người viện quản lý là Chung Nguyên, còn hai người ở bên máy tính. Hai cái ông IT kia tôi không có hứng thú, nhưng nghe Tử Kiện nói đều là siêu nhân. Tôi đối với hai chữ Siêu Nhân không có phản ứng gì ... Có gì đâu, xét về kiểu tóc, Mộc Đồng tôi cũng là một nữ siêu nhân nha >_

Tôi thực hoài nghi cái mồm của Chung Nguyên có gắn chip tính toán, lúc tính tiền, bà chủ vì thấy Tử Kiện và Chung Nguyên là khách quen, chúi bót mất số lẻ, vừa chẵn 100.

Tôi vô cùng xót xa khui cái bao thư còn nóng hôi hổi ra, lưu luyến không rời đưa Trương gia gia cho bà chủ, cuối cùng là công dã tràng, tiền không tự nhiên mất đi, tiền chỉ vào tay người khác thôi, trời ơi, sao tôi khổ thế này ...

...

Gần đây tôi thiệt là nhứt đầu mà, thực ra tuy tôi có vẻ thiếu thốn, nhưng mà tiền vẫn đủ xài, chẳng qua lần trước tui quậy banh một trận, phá hỏng không ít dụng cụ trong phòng thí nghiệm, cho nên hiện tại rất nghèo a, rất thảm a.

Vốn định phát huy hết mình trong thi đấu bóng rổ kiếm chút tiền, nhưng lại chỉ được hạng ba, thế mà ... cứ nghĩ đến đây là tôi tức điên, chỉ cảm thấy tên Chung Nguyên này sống làm cho đất chật chội biết bao nhiêu, hần sống chỉ đi phá hoại.

Hề mà gặp hần, rằng lợi của tôi cứ gọi là yêu nhau tha thiết, biểu tình kèn kẹt ...Chương 4:Lại đụng trúng Chung Nguyên là ở căn tin trường.

Hôm nay buổi trưa không ngủ được, buổi chiều không có lớp nên tôi đến thư viện xem sách một lát rồi tới căn tin ăn cơm sớm. Vì nguyên nhân và quá trình ấy mà gặp phải bóng dáng ác ma ở căn tin.

Chung Nguyên không nhìn thấy tôi, hần bưng một phần sườn xào chua ngọt và thịt xào măng, kiếm chỗ ngồi xuống, vừa lúc cách tôi không xa. Tôi vừa thấy hần là nhớ tới mấy tờ Trương Mao gia gia đoán mệnh của mình, hừ, lại nhớ ngay tới bộ mặt đáng ghét của hần lúc gặm cái chân gà to chẳng. Thừa dịp hần đi

mua nước, tôi chuồn tới chỗ hẩn ngồi, chọn trong đám sườn xào của hẩn cục bự nhất bỏ vô phần của mình sau đó lại lỉnh trở về.

Hết thấy đều xảy ra trong im lặng, haha, quả nhiên tôi có thiên phú trời cho làm trộm nha >.

Nhưng mà khi tôi vừa mới yên vị vào chỗ của mình, ngẩng đầu lên đã thấy Chung Nguyên kia đang bưng khay đồ ăn đi tới gần mình ...

Hẩn ngồi xuống đối diện, nghiêng đầu như lục lọi gì ở trong, rồi cười tủm tỉm nói: “Tam ... Đầu gối?”

Tôi hung hăng cắm đũa vào miếng đậu hũ trắng trước mặt, tưởng tượng là cái đầu của Chung Nguyên.

Lực chú ý của hẩn liền bị dời qua miếng đậu hũ trong phần ăn của ta, hẩn cúi đầu ngó ngó, nhướn lông mi nói: “Em đầu gối, giảm béo vất vả quá nhỉ?”

Thèm vào, còn không phải tại ông hả? Đợi chút ... ĐẦU GỖ SƯ MUỘI?

Lúc này Chung Nguyên không có nhận thấy làn sóng phẫn nộ của tôi, khoe miệng cong lên, đem phần sườn xào chua ngọt đồ qua cho tôi, nói “Mời em ăn nè!”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, cố gắng che giấu ánh mắt, đem sườn đẩy trở về: “Người thanh ... thanh liêm không lấy của xin ...”

Ánh mắt Chung Nguyên như có như không đảo qua miếng sườn đặc biệt, cười nham hiểm: “Phải không?”

Tôi nhìn chăm chăm cục sườn từ trên trời rơi xuống kia, lại bắt đầu hoang tưởng cảnh một tia chớp lóe lên, đánh tôi chết lẩn quay ra ...

Bắn chết người à, hóa ra làm trộm là phải bị báo ứng >_

Chung Nguyên tự nhiên tốt bụng đột xuất, không tổ giác tôi, chỉ nói: “Kỳ thực là đáp tạ chân gà lần trước của em thôi.”

Tôi hề nghĩ tới chân gà là vừa tức vừa tủi, không chút khách khí kéo sườn qua, làm bộ lo lắng nói: “Vậy được, cho người thể diện vậy.” Nhục, chính mình tự sỉ vả đi!!!

Cùng ăn cơm, Chung Nguyên vừa ăn từ tốn vừa hỏi: “Đầu gối sư muội, hôm nay có rảnh buổi tối không?”

Tôi cảnh giác nhìn hẩn: “Người ... Người biết làm chi?”

Chung Nguyên nhếch miệng, cười tà mị: “Đừng nói là em nghĩ anh muốn hẹn hò với em chứ?”

Tôi xấu hổ khụ một tiếng, quay mặt đi.

Không phải tôi tự tin, nhưng mà cái cách nói chuyện và ngữ khí của hẩn thật ...

Chung Nguyên nhìn tôi an ủi: “Yên tâm, anh chưa đến mức đói bụng ăn quàng.”

Tôi: “....”

Bị người mình khinh bỉ sỉ nhục, gờm ời, cảm giác gì đây =.=

Chung Nguyên: “Anh muốn nhờ em giúp một chuyện.”

Tôi cảm thấy kì lạ: “Giúp gì? Người làm sao biết ta sẽ giúp?”

Chung Nguyên mỉm cười: “Anh sẽ trả thù lao.”

Tôi có chút động tâm, nhưng vẫn hồ nghi nhìn hẩn: “Như vậy ... muốn làm cái gì?”

Chung Nguyên: “Em chỉ cần đến quán cà phê đối diện cổng phía Tây trường học, tìm người ở bàn số 2, 10, 15 và 23, nói một câu: Chung Nguyên hôm nay không đến, anh ấy vĩnh viễn cũng không đến.”

Tôi không hiểu rõ: “Có ý nghĩa gì?”

Chung Nguyên ra bộ thần bí đáp: “Đến lúc đó biết ... em cứ kê giá nhé!”

Tôi bị một câu “Em cứ ra giá” khiến cho ý chí chiến đấu phùng phùng, trong lòng vụng trộm tính kế lấy một tháng sinh hoạt phí của hần ta, liền cắn răng cẩn thận hỏi: “Ba trăm thế nào?” Nếu hần không muốn, tôi còn có thể cho trả giá xuống một ít.

Chung Nguyên chẳng cần nghĩ, đáp ứng luôn.

Tôi toát mồ hôi, thằng cha này lắm của à? Tôi vẫn không yên tâm, nói thêm: “VẬY, giao tiền trước đi.”

Chung Nguyên: “Anh không mang nhiều tiền mặt vậy.”

Hừ hừ, biết ngay là gian mà, tôi lắc đầu nói: “Nhất định phải trả trước.”

Chung Nguyên khó xử lấy ví ra đếm đếm, cuối cùng nói: “VẬY ĐI, thẻ cơm của anh cho em miễn phí dùng một tháng.” Hần nói xong, hào phóng đưa thẻ cơm cho tôi.

Tôi lắc đầu không nhận: “Đừng mị dân, bên trong còn bao nhiêu?”

Chung Nguyên chỉ một máy kiểm tra thẻ cách đó không xa nói: “Em thử đi.”

Tôi hồ nghi cầm thẻ cơm của hần tới kiểm tra thử, sau đó thì lệ rơi thành hàng.

Má ơi, tiền trong thẻ cơm của hần còn nhiều hơn tiền trong thẻ tín dụng của tôi nữa.

Thế là cuộc mua bán thành công, tôi cất kỹ thẻ cơm nặng trĩu kìa, vẫn cảm thấy chuyện này có gì quái quái, liền hỏi: “Nhưng sao người muốn ta làm giúp chuyện này?” Tôi nhấn mạnh chữ “Ta”, tôi cùng Chung Nguyên hình như đâu có giao tình chi, ân oán thì có à.

Chung Nguyên cười tủm tỉm đáp: “Vừa lúc gặp em.”

Tôi: “...”

Tên này thật sự rất quý dị, thật sự làm người ta cảm thấy không đoán được ý nghĩ của hần, nhưng mà một tháng miễn phí, quẹt thẻ tới rã tay, tôi cũng chẳng thêm quan tâm, không phải chỉ có 4 câu nói sao, trên đời này chuyện đơn giản nhất là nói hươu nói vượn.

Nghĩ tới đây là tôi bình tâm lại. Quán cà phê đối diện cửa Tây rất đẹp, nhưng đồ đắt quá, tôi ít khi đến.

Đi vào trong nhìn đông nhìn tây một lát, bàn số 2 quả nhiên có người, còn là nữ a, cô nàng đang quẩy cà phê chán ngán, chốc chốc lại ngó đi động.

Tôi hùng dũng hiên ngang đi đến đó, nói với cô ta: “Chung Nguyên không đến đâu, anh ấy vĩnh viễn không đến.”

Cô nàng ngẩng đầu nhìn tôi, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phẫn nộ, còn kèm một tia ủy khuất, nhẵn nhặn hỏi “Cô là gì của Chung Nguyên?”

Tôi là kẻ thù của hần ta.

Câu này chỉ nói trong lòng, tôi nghĩ vậy, dù sao tôi với Chung Nguyên đâu có gì, bốn câu nói đổi một tháng quẹt thẻ, nhiều lời đều là thiệt mất lợi nhuận a. Cho nên tôi chẳng thêm nhìn cô ta nữa, tiếp tục đi tới bàn số 10, lặp lại câu lúc nãy.

Tới lúc hoàn thành chỉ tiêu, tôi mới phát hiện, bốn bàn này đều là con gái, hơn nữa chỉ đi một người một ...

Chẳng lẽ, có nhẽ nào Chung Nguyên hẹn hò tập thể? Quá cường đại đi, một lần hẹn bốn?

Nếu giả thiết này đúng, hần sai ta đến là để cự tuyệt đám người này?

Tiếp tục đi theo trí tưởng tượng của mình, chà, nói cách khác Chung Nguyên là tên xấu xa giả làm người tốt, sai ta đóng vai kẻ ác lăng xăng giúp hần từ chối người ta?

Hừ ... Chung Nguyên, người quá hồng rồi >.

Tôi quay đầu nhìn mấy cô nương vẫn đang ngồi tại chỗ chưa nỡ đi kia, các nương ấy cũng cùng lúc nhìn tôi bằng ánh mắt u oán, hờn giận, y như thể người giật giây tên khốn Chung Nguyên từ chối họ là tôi không bằng?

Hóa ra, tôi mới lướt qua một vòng mà trong nháy mắt đã tới 4 cô xinh đẹp như hoa, áp lực bự à nha.

Tôi nghĩ muốn giải thích với bọn họ một chút, vì thế đứng ở cửa quán, đối với 4 đóa hoa kia cao giọng nói: “Không phải ý tôi à, là Chung Nguyên kêu tôi nói đó!” sau khi nói xong, không dám nhìn lại bọn họ, chuồn đi luôn.

...

Tuy rằng bị Chung Nguyên giảng dạy đi làm chuyện có lỗi với người khác, nhưng mà tôi vẫn còn vui vẻ chán, dù sao một tháng cơm từ sáng tới tối miễn phí, lực hấp dẫn quá lớn đi, mặt mũi thể diện đều là gió thổi mây bay.

Trưa hôm sau, tôi cầm thẻ cơm của Chung Nguyên nóng lòng muốn thử, di động đột nhiên kêu, một dãy số lạ.

“Alo”

Trong điện thoại vang lên tiếng nói khá quen: “Em đầu gối?”

Một câu “Em đầu gối” lại khởi động giác quan cảnh giác của tôi: “Chung Nguyên? Người muốn làm gì?”

Chung Nguyên đáp: “Anh muốn ăn cơm.”

Tôi cả giận nói: “Gì, muốn đổi ý hả?”

Chung Nguyên: “Anh nói cho em dừng, đâu có nói anh không cần, hoặc là ở căn tin chờ anh, hoặc đưa cơm tới ký túc xá của anh, em chọn đi?”

Tôi: “,,,”

Thèm vào, tôi không phải người dễ bắt nạt à!

Nhưng cũng không có cách nào, lúc đó Chung Nguyên thoải mái như vậy đưa thẻ cơm, ai mà ngờ hắn còn có chiêu ẩn đằng sau? Hừ, trong lòng hắn thực ra thầm nghĩ buộc ta chủ động trả lại thẻ cơm à? Quý hạp hời!

Còn lâu! Tôi nhất định ăn sạch tiền của hắn!

Nghĩ đến đây, tôi anh dũng cầm quyền, đáp: “Ta ở căn tin số 2, người qua đi.”

Chung Nguyên: “Vừa hay, anh cũng ở đó.”

Thế là tôi đành rơi nước mắt ly biệt Nhất, Nhị, Tứ, rưng rưng đi về phía Chung Nguyên =.=

Bữa trưa tôi y như thằng nhà giàu mới nổi, mua hai phần ăn, mua canh, dù sao cũng là tiền Chung Nguyên, bữa cơm trưa này tôi ăn vô cùng thỏa mãn, nếu Chung Nguyên có thêm chút biểu hiện tiếc tiền mà ôm hận thì sẽ hoàn mỹ biết bao.

Ăn cơm xong tôi lại cất kỹ thẻ của Chung Nguyên, sau đó ra lấy xe, tên họ Chung lại lết thết đi theo.

Tôi quay đầu trừng hắn: “Không phải nói thẻ cơm của người cho ta giữ à? Ta còn tin nhân phẩm của người nha.”

Chung Nguyên mặt không biến sắc nói: “Uh, nhưng xe đạp của anh bị trộm rồi.”

Tôi: “Rồi sao?”

Chung Nguyên: “rồi hai chúng ta tiện đường.”

Quên đi, nhin, tôi hào phóng mở khóa xe, chào đón hắn.

Chung Nguyên không nhanh không chậm đi ra ghế sau, ngồi ịch xuống.

Tôi nhìn hắn ngồi ịch ra, kinh ngạc hỏi: “Ê, đừng nói .. bắt ta chở người nha?”

Chung Nguyên gật đầu, nói tự nhiên: “Xe của người khác anh cưỡi không quen.”

Tôi điên đầu: “Người thấy nam sinh để nữ sinh chở sao? Hơn nữa ta nhỏ như vậy còn người như khổng lồ.”

Tôi nói thật nha, tuy rằng đối với con gái tôi cao 1m6 coi như trung bình nhưng so với Chung Nguyên thực sự nhỏ bé mà >.

Chung Nguyên lại cười tủm tỉm: “Anh khổng lồ? Em phải may mắn lắm vì anh không phải Lục Tử Kiện.”

Tôi giận: Nếu là Lục Tử Kiện thì ta cam tâm tình nguyện, nhưng người thì không được.”

Chung Nguyên đặt mông ngồi trên xe ta, da mặt dày nói: “Đừng lộn xộn, anh biết em là người mạnh mẽ rồi.”

Thèm vào!

Tôi sai bước, thử đạp hai cái, không được, Chung Nguyên quá nặng, lại thử mấy cái, vẫn không được, tôi chán nản nhìn hắn nói: “Đại ca, ta chở, nhưng người đi xuống trước đã.”

Chung Nguyên đắc ý nhếch miệng cười, đứng lên.

Tôi bắt lấy cơ hội, liều mạng nhấn pedan, đạp hì hục, mau mau mau, nhất định phải bỏ rơi hắn xa!

Đáng tiếc ta mới đạp mấy cái Chung Nguyên đã nhanh lẹ ngồi ở sau, cười kiêu ngạo nói: “Em đầu gỗ, ra về làm gì, có bao giờ thành công đâu!”

Tôi vừa gắng sức đạp, vừa rơi lệ trong lòng!!!

Ta sợ người còn không được sao!!!

Đi được một đoạn ngắn, cánh tay Chung Nguyên đột nhiên để gần tới người, tôi bị dọa, sợ hãi hỏi: “Người ... làm cái gì?”

Chung Nguyên không nói gì, cả người nghiêng về phía trước, cơ hồ dán lên sau lưng tôi. Tôi cảm nhận được nhiệt lượng từ hắn tỏa ra, vừa định nói thì một cái điện thoại di động xuất hiện trước mặt, mà cái tay cầm di động rõ ràng là của Chung Nguyên.

Thanh âm của hắn nén cười từ phía sau truyền đến, nói: “Em Đầu gỗ, nào, cười cái coi.”

Tôi chưa kịp phản ứng, một tiếng tách vang lên, Chung Nguyên chụp ảnh thành công.

Chung Nguyên thu tay, sau đó tôi nghe tiếng cười khoái trá của hắn từ sau truyền đến, vừa cười vừa nói: “Em Đầu gỗ, biểu tình của em thực phần khích.”

Tôi thẹn quá thành giận, lại không làm gì được, chỉ đành đạp xe hì hụi trong tiếng cười của hắn ... Trời cao, tôi tại sao phải khổ như này???

Chung Nguyên coi đã hình lại duỗi tay ra cho ta coi màn hình di động, khi tự nhìn thấy cái mặt so với khóc còn khó coi hơn, tôi thực sự bùng nổ!

Chung Nguyên, ta muốn đồng quy vu tận với ngươi luôn!

Trong đầu vừa nảy ra ý tưởng oanh liệt, cho nên tôi nhắm mắt lại, hai tay thả ra, hai chân buông lỏng, xe đạp mất khống chế, tà tà ngã xuống.

Tôi trực tiếp ngã vào bụi cỏ ven đường, cũng không đau lắm, khi tôi trợn mắt lên nhìn coi tình trạng thảm hại của Chung Nguyên, lại thấy hắn hoàn hảo đứng bên đường, không có hảo ý gì cúi đầu nhìn mình.

Tôi không thể tin được: “Ngươi ...”

Chung Nguyên: “Thật đáng tiếc, phản ứng của anh nhanh nhẹn.”

Tôi cắn chặt răng, phần hận nói: “Chung Nguyên, ngươi cố ý!”

Chung Nguyên ngồi xổm xuống, nhìn ta cười tủm tỉm: “Phải”

Tôi bị phần ôm đầu: “Ngươi trả thù ta.”

Chung Nguyên đáp rõ ràng: “Phải.”

Tôi: “...”

Thèm vào, làm chuyện ác còn thừa nhận vui vẻ? Quái thai, biến thái, vô liêm sỉ!

Tôi yếu ớt nói: “Nhưng người đã trả thù rồi mà ...” chính tại người, tiền thưởng của ta không còn đồng nào! Chung Nguyên nhếch miệng, gian trá cười: “Anh cảm thấy rất hay, lại muốn trả thù nữa.”

Tôi nằm trên cỏ khóc không ra nước mắt.

Người qua người lại ...Chung Nguyên nâng xe của tôi lên, chân dài ngồi phất lên chỉ ghế sau xe nói: “Lên đi.”

Tôi nằm trên cỏ trợn mắt nhìn, không động đậy.

Chung Nguyên lại cười tà tà: “Chẳng lẽ muốn anh bế lên à?”

Thèm vào!

Tôi lạnh lẽo đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người, sau đó leo lên xe, chung quanh có mấy người qua lại nhìn chúng tôi, nhìn gì mà nhìn!

Chung Nguyên tiêu sái nhún chân, y như cưỡi lừa, chở ta nhẹ nhàng thản nhiên chạy về kí túc xá.

Tôi buồn bực ngồi sau, mắt tự nhiên ngênh đón đủ lại ánh mắt từ bốn phương tám hướng.

Chung Nguyên vừa thoái mái đạp xe vừa ngoái đầu gọi: “Em đầu gỗ.”

Tôi tức giận nói: “Không được gọi là em đầu gỗ.”

Chung Nguyên: “Vậy được rồi, đầu gỗ.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên: “Đầu gỗ, xe của anh thực sự là bị trộm mà.”

Tôi nghe hắn nói vậy, trong lòng bất tri bất giác chùng xuống một ít, liền lập tức bỏ bộ mặt hung thần ác sát đi, nói: “Người muốn giải thích với ta?”

Chung Nguyên: “Không phải, anh chỉ muốn nói, trước khi anh mua được xe mới, đại khái là vẫn cần mượn xe em.”

Tôi giận dữ: “Nói đùa, thế ta đi bằng cái gì?”

Chung Nguyên: “Dù sao chúng ta cùng nhau ăn cơm, nếu em không muốn chở anh thì anh chở em.”

Dở hơi, đương nhiên ta không muốn chở người, nhưng ta cũng không ham hố để người chở a ...

Tôi vừa định cự tuyệt trong đầu lại nảy ra một ý, nghiêm trang nói: “Được rồi, nhưng mà người phải trả phí sử dụng.” Oa ha ha ha, tôi quả nhiên có đầu óc con buôn.

Chung Nguyên coi tiền như rác lập tức đáp ứng, nói: “Như vậy đi, thẻ cơm của anh em có thể tùy ý đi siêu thị quẹt tới chừng nào anh mua được xe mới.”

Năm nay thẻ cơm làm rất đa năng, có thể ăn cơm, có thể thanh toán trong siêu thị của trường, có thể dùng làm thẻ thư viện, có thể và có thể ...

Vì thế khi Chung Nguyên cho tôi dùng thẻ cơm của hắn ra quẹt ở siêu thị, tôi lại có cái hi vọng kì quặc là hắn không cần nhanh mua xe mới làm gì, chà, thật là ý tưởng mầm mống tội ác.

Nhưng mà rất nhanh tôi nghĩ tới một vấn đề khác: “Ta cầm thẻ cơm của người, vậy lúc đi thư viện làm sao? Chẳng lẽ lúc nào người cũng phải mượn người khác?” Tên này dù sao là cũng là ông chủ của đồng tiền, tôi đương nhiên có tí biểu hiện quan tâm. Đương nhiên nếu hắn nói như vậy không được, tôi thẻ sống thẻ chết gì cũng sẽ bảo vệ quyền chi phối thẻ cơm của hắn, haha, trở mặt nhanh, tôi quả là người gian trá >.

Chung Nguyên không hề để ý trả lời: “Không sao, lúc muốn đi anh sẽ kéo em theo.”

Tôi: “...”

Kiểm chế cảm giác tức điên trong lòng, tôi tranh cãi: “Đi nhiều cũng đâu có tiện.”

Chung Nguyên: “Cũng đúng, vậy trả thẻ đây.”

Tôi: “Không được.”

Chung Nguyên lại haha cười gian nói: “Kỳ thực anh có thể dùng thẻ của em, nói coi, em đúng là đồ đầu gối.”

Tôi bần à, cách này sao không nghĩ ra, chắc phải tự phê bình và kiểm điểm quá ...

Chung Nguyên đưa tôi tới cửa kí túc xá, sau đó tự nhiên cười xe của tôi đi về, tôi nhìn theo bóng hắt, cảm thấy chửi thầm, chả biết là thằng nào mới nói không cười quen xe người khác, chạy như bay thế kia!

Tôi trở lại phòng ngủ, hướng Nhất Nhị Tứ báo cáo hành tung, hơn nữa vô cùng tiếc nuối mà thông báo cho bọn họ, Tam gia ta trong vòng một tháng không ăn cơm cùng các nàng được đâu.

Nhất Nhị Tứ cúi đầu, không hề có chút ngạc nhiên nào.

Tôi có cảm giác bị hắt hủi, đứng ở cửa quát to: “Ê, tụi mày cho tao tí phản ứng coi.”

Lúc này ba tên kia đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt chúm chắp vào tôi, làm tôi thiếu chút nữa đứng cũng không vững.

Tứ cô nương kỳ quái đánh giá ta từ trên xuống dưới một chút, nói: “Chung Nguyên bắt nạt mày, không biết mày bắt hạnh hay hắt hạnh.”

Tôi bị nó nói có chút sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Có ... có ý gì?”

Lúc này Tiểu Nhị vỗ vỗ bàn, vô cùng đau đớn nói: “Tam đầu gối, mày không được làm vậy, người của Chung Nguyên nhà ta là Lục Tử Kiện, ai cũng không thể đánh vào, nhất là con gái à ...”

Tiểu Nhị đang nói đến cao hứng đã bị lão Đại bộp ột phát, lão Đại vuốt ve tóc của Tiểu Nhị, chân thành cười: “Tam đầu gối, mày với Chung Nguyên không cùng đẳng cấp, sớm tách xa hắt một chút.”

Lão Đại vừa nói xong, tôi nghĩ đến những chuyện Chung Nguyên đã làm liên nỗi giận, lão Đại, tao cũng biết tao và hắt không cùng giai cấp nhưng mày cũng không cần nói thẳng vậy đâu >

Chờ chút, không đúng, tụi nó đang nói về cái gì, trọng điểm hình như không phải Chung Nguyên à...

Để đem đề tài quay về quỹ đạo bình thường, tôi ôm cổ họng hét lên: “Tao muốn nói là tao không đi cùng tụi mày được, tụi mày không tính biểu hiện chút thương tiếc nào à?”

Tiểu Nhị nhướng mắt, biểu tình khinh bỉ: “Quên đi, mày cứ đi theo Chung tiểu thụ đi thôi ... Mày ăn cơm lúc nào cũng chậm nhất, thôi tao thích được yên tĩnh.”

“Ăn cái gì cũng phải từ từ thưởng thức, đây là thưởng thức cơ bản mà...” Tôi vừa nói vừa nhìn Lão Đại và Tứ cô nương, hy vọng tụi nó lưu luyến mình một chút.

Kết quả Lão Đại cùng Tứ cô nương nhìn tiểu Nhị khen ngợi, làm như Tiểu Nhị là người phát ngôn của tụi nó không bằng.

Huhu, tôi bị thế giới này vứt bỏ a.Trong căn tin, Chung Nguyên chột chột một cái trứng chim, tinh tế bóc ra, vừa bóc vừa hỏi: “Đầu gối, em rốt cục là đối với anh có thành kiến gì?”

Thấy ghê, có thành kiến thôi à? Tôi nhướng mắt, cười lạnh nói: “Không có gì, chẳng qua xem không vừa mắt thôi.”

Chung Nguyên không hề tức giận, nói: “Kỳ thực anh thấy em rất thuận mắt.”

Tôi kinh ngạc nhìn hắt, tên này lại bị quỷ nhập tràng à?

Chung Nguyên nheo mắt nhìn tôi, mỉm cười nói: “Anh vừa thấy biểu tình đau khổ của em, đã nghĩ phải làm cho nó đau khổ hơn chút nữa.”

Thèm vào, Chung Nguyên nha, người là đồ biến thái, trong cực phẩm biến thái càng là cực phẩm biến thái!

...

Hôm nay khi tôi cùng Chung Nguyên ở căn tin ăn cơm, tôi cuối cùng cảm thấy người chung quanh như có như không đang nhìn chúng tôi, nhưng khi tôi ngẩng đầu lên thì không phát hiện ánh mắt nào, quỷ dị, rất quỷ dị ...

Tôi đem ý nghĩ này nói với Chung Nguyên, Chung Nguyên lại hết sức chuyên chú ăn cơm trưa, ngay cả mi mắt cũng không nâng lên, nói: “Đầu gối, em đã qua tuổi tưởng tượng người khác cứ nhìn mình rồi.”

Tôi trừng mắt liếc hắt một cái, không phản bác, lúc này phía sau Chung Nguyên đột nhiên có hai nam sinh đứng lên rất nhanh đi lại phía này, sau đó ngồi sang hai bên sườn Chung Nguyên, còn ôm lấy vai hắt, có vẻ như rất quen nhau.

Tôi cắn dưa, kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người kia.

Hai nam sinh kia cười với tôi, một trong số đó nói: “Em gái, anh là người qua đường giáp, hắt là người qua đường ất.”

Tôi thiếu chút nữa cắn đứt dưa, cái gì với cái gì? Còn giáp ất bính gì nữa?

Lúc này, Chung Nguyên vẫn trầm mặc rót cục đem ánh mắt từ phần cơm chuyển sang hai người kia, hắt đẩy tay hai người kia ra, mặt không chút thay đổi nói với tôi: “Bạn cùng phòng anh, một người họ Lộ, một người họ Nhâm.”

Người qua đường ất lại bổ sung một câu: “Cho nên tụi anh là tổ hợp người qua đường.”

Bần, Chung Nguyên a, bạn cùng phòng người so với người càng quái dị >

Tuy rằng kì quặc, nhưng tốt xấu gì vẫn là đàn anh, tôi hướng bọn họ cười haha chào: “Chào anh Lộ, chào anh Nhâm.”

Hai người kia coi bộ rất vui khi được tôi gọi vậy, người qua đường giáp dùng một cái dưa gõ lên bàn, cười hì hì nói: “Em gái rất ngoan nha, yên tâm đi, Chung Nguyên nếu khi dễ em, anh sẽ thay em làm chủ.”

Tôi rất cảm kích, thật sự sao?

Lúc này, người qua đường ất liền không để mất cơ hội tố giác: “Làm chủ? Mà còn không phải là bị nó ngược đãi à?”

Người qua đường giáp gõ nhẹ lên đầu người qua đường ất, không phục nói: “Chúng ta gọi là cùng nhau ngược chứ!”

Tôi yên lặng nhai cơm, nghĩ mấy lời này mà để Tiểu Nhị nhà ta nghe được, chắc rất phấn khích ...

Tuy rằng người qua đường giáp này chắc không tài cán chi làm chủ cho tôi, nhưng mà tôi cũng vui mừng lắm, ít ra đã biết người trên thế giới bị Chung Nguyên chà đạp không chỉ một mình mình ...

Trở mặt, tôi thật là tà ác mà >__

3. Chương 05+ 06

Chương 5: Tôi giống như con khỉ trong vườn thú, bị người qua đường giáp người qua đường ất đi thăm ngó nửa ngày, cuối cùng bọn họ tổng kết lại: “Không sai, giống như hình chụp trên web.”

Hình?

Tôi phẫn nộ nhìn Chung Nguyên: “Người, dám đem ảnh ta cho bọn hắt coi?” Chính là tấm hình quái dị đó!!!

Chung Nguyên vô tội nhìn chằm chằm tổ hợp người qua đường nói: “Tụi mà nhìn thấy ảnh ở đâu?”

Người qua đường giáp: “Gần đây có người đem ảnh chụp hai người cùng nhau đi ăn cơm tung lên diễn đàn trường học, haha tiêu đề rất nóng à ... Chung Nguyên, đừng nói mày không biết. A, Mộc Đồng, em cũng không biết ư?”

Tôi lắc đầu, nhìn vẻ mặt cũng mờ mịt của Chung Nguyên: “Tiêu đề gì vậy?”

Người qua đường át đáp: “Lên mạng xem sẽ biết, ngay tại trang đầu diễn đàn, mấy ngày rồi” Hấn nói xong lôi kéo người qua đường giáp “Đi thôi, anh em các người chậm rãi tán gẫu ... Chung Nguyên, mày đem ảnh chụp độc nhất vô nhị của tụi mày cho tao xem, chắc không dùng đến a.” Hấn nói xong hai người nhanh chóng lẫn mất, y hết lúc đầu bọn họ mò đến.

Mặt của tôi đỏ lên, trừng mắt nhìn Chung Nguyên: “Cái kia Không được đem ảnh của ta cho bọn hấn xem!”

Chung Nguyên khoé miệng nhếch lên, cười nói: “Còn phải xem em nghe lời hay không chứ.”

Thèm vào, như thế là cái cớ để Chung Nguyên uy hiếp tôi lại nhiều thêm rồi.

Tổ hợp người qua đường mới đi, một thân ảnh lại nhẹ nhàng đi qua, ngồi bên cạnh tôi, tôi nghiêng đầu thấy, chính là phó chủ tịch hội bảo vệ môi trường, một chị năm ba, cực kì bạo lực a.

Vừa thấy Phó chủ tịch đại nhân, nụ cười nịnh nọt của tôi lập tức hiện lên: “Chị Linh, chào chị, khéo ghê!”

Chị Linh đầu tiên nhìn Chung Nguyên ngọt ngào cười, sau đó mới quay qua chào tôi.

Kế tiếp tôi thực không biết nói gì, tuy rằng tôi rất ngưỡng mộ, nhưng thật sự gặp mặt nói chuyện không nhiều, không có cảm giác thân thiết lắm.

Linh sư tỷ mười phần dịu dàng xoa xoa cái đầu bóng của tôi, vuốt vuốt mớ tóc mới của tôi, trong lúc tôi còn đang bị chị ấy làm cho bấn loạn không hiểu gì, rút cục bà chị cũng đem lại một tin tức tốt, tin này làm tôi kích động như phải thuốc, ngay cả cơm cũng không buồn ăn.

Chị ấy nói, tôi trúng thưởng rồi.

Hội bảo vệ môi trường gần đây tổ chức một buổi đóng quân dã ngoại lấy chủ đề là Thử nghiệm tiếp cận thiên nhiên, lúc ấy tôi rất muốn tham gia, nhưng những người tham gia phải nộp phí thuê lều trại, phí ăn uống và các phụ phí khác, lúc đó óc tôi quay cuồng, đành phải chùn bước. Sau cùng hội bảo vệ môi trường vì muốn mở rộng tuyên truyền bà tổ chức một hoạt động bốc thăm trúng thưởng trong toàn trường, chỉ cần ghi tên sẽ có cơ hội tham gia miễn phí buổi cắm trại này. Tuy rằng cơ may ít nhưng tôi vẫn ôm mộng đi báo danh, vì hy vọng xa vời nên sau khi kích động hai ngày cũng quên phết chuyện này, không nghĩ tới hôm nay tin tốt là rớt xuống, tôi nhất thời có chút cảm giác hạnh phúc tới mê muội.

Linh sư tỷ vỗ vai tôi, cười nói: “Chúc mừng em nha Mộc Đồng, từ hôm nay nhớ tham gia tập huấn, đóng quân dã ngoại là đòi hỏi thể lực lắm đấy.”

Tôi hai mắt như sao nhìn chị chăm chú, đầu gật như trống bỏi.

Linh sư tỷ lưu luyến đưa tình nhìn Chung Nguyên cười nói: “Chung Nguyên à, bên chúng tôi còn một chỗ miễn phí, bạn có muốn đi không?”

Tôi túm lấy tay chị Linh, không thể tin được mà nhìn, chỗ miễn phí đó không phải bốc thăm à? Sao sư tỷ người óc toàn bã đậu thế?

Lúc này Chung Nguyên lịch sự mỉm cười với Linh tỷ, nói “Cám ơn, tôi không cần.”

Tôi lặng lẽ thở nhẹ ra, không phải nhìn thấy cái mặt hấn ta là một chuyện vui vẻ quá trời, tôi bắt đầu hồi hộp mong đợi chuyện dã ngoại này.

Chung Nguyên đột nhiên hỏi: “Đầu gối, em không muốn anh đi, đúng không?”

Tôi hãy còn hớn hở chuyện Chung Nguyên từ chối chị Linh nên phản ứng chậm chạp, không tự giác gật đầu đáp: “Đương nhiên”

Chung Nguyên gờ lên khoé miệng cười cười, nói: “Thế thì anh càng phải đi”

Tôi: “...”

Linh sư tỷ ôm chầm ta, hưng phấn nói: “Em gái, làm tốt lắm”

Buông ra coi, ta không phải em người >

...

Sau khi quay về kí túc xá, tôi liền mở máy tính lên diễn đàn của trường, cái máy tính hiện tôi đang dùng vẫn là cái cũ mà trường trung học thưởng cho, tuy rằng lâu lâu nó ngáp ngáp như chết giả, nhưng cơ bản vẫn là bảo bối của tôi.

Trong trang đầu diễn đàn quả nhiên có một mục rất hấp dẫn, tiêu đề rõ ràng là: “Đây là bạn gái Chung Nguyên ư? Đây là bạn gái Chung Nguyên ư? Đây là bạn gái Chung Nguyên ư ư ư???”

Trong lòng tôi tự nhiên dâng lên một niềm xấu, tay run run click vào xem.

Ảnh chụp kĩ thuật không tốt lắm, có điểm mơ hồ, nhân vật chủ yếu là tôi và Chung Nguyên, cảnh tượng thì lảm, có căn tin, dưới lầu kí túc, còn có thời điểm cùng đạp xe, chủ topic không hề vòng vo, tự nhận theo dõi chúng tôi vài ngày, đạt được thành quả như trên, sau đó đăng lên cho bà con xem, hỏi coi có thể hay không là bạn gái của Chung Nguyên.

Chủ topic này tuy có vẻ lảm chuyện nhưng cũng còn có chút bình tĩnh, nhưng nhìn mấy ment phía dưới, ta đến dở khóc dở cười.

Bạn A: LZ đừng giỡn chơi, đây mà là gái à? Nữ sinh gì mà nữ sinh?

Bạn B: Cái đầu bóng quá, chiếu cháy mắt ta rồi.

Bạn C: Hóa ra khẩu vị của Chung Nguyên nặng quá, siêu nhân đến mắt nhìn cũng khác người.

Bạn D: làm gì có, y như hoa lài cắm bãi cứt trâu, đáng chết

Bạn E: Cô ta không phải bạn gái Chung Nguyên, tôi mới phải nè

Bạn F: nói thật, nếu an bài thế này thì cũng quái thật

Bạn G: Chung Nguyên à, đàn ông con trai việc gì tự làm khổ mình thế ...

Những reply sau đó có vẻ hòa theo, phần lớn lặp lại câu nói của người trước, cười nhạo đầu tôi, nói tôi với Chung Nguyên không xứng gì gì đó. Tôi càng xem càng tức, có cái gì hay chứ, Chung Nguyên da trắng nhách, bị quỷ nhập hồn lại còn âm âm hiểm hiểm, người như thế còn lâu ta mới thèm, thần tượng của tôi là Lục Tử Kiện được không hả?

Di xuống xem chút nữa có người hỏi: “Cô gái này rốt cục có xinh không vậy?” Tới khúc này thì một hồi tranh cãi lớn, hoa cả mắt các loại lý do, ta xem mà quay cuồng, nhưng nhìn có người nói mình xinh, tôi cũng thực mát dạ, dù sao kiểu tóc như vậy, có người nhận ra mình cũng chẳng lạ.

Càng xem tiếp tôi càng lạnh cả sống lưng, cái đám điên cuồng này, bọn họ còn đem chúng tôi ra mần thật ...

Tuy rằng điều tra lí lịch là một kĩ thuật khá, nhưng mà một người thành phố B điều tra một người thành phố B cũng chẳng phức tạp gì, những người đó hiệu suất quá cao, qua ngày hôm sau đã có người tung lên tư liệu đời tư cụ thể của tôi, XX, ak ak, bọn họ ngay cả chuyện tôi không ăn cay được cũng mò ra >_

Tôi càng xem càng buồn bực, vậy Nhất Nhị Tứ lại xem sẵn tìm người an ủi, ai ngờ bọn họ chạy tới mới liếc mắt qua đã xì một tiếng rồi tản đi.

Lão Đại tính tình phúc hậu, ôn hòa vỗ vai tôi cười nói: “Đầu gối à, bi giờ mày mới biết, đúng là đầu gối.”

Tôi uể oải nói: “Mày cũng biết hả, tao đâu có hay lên diễn đàn ... Nhưng tụi mày biết hết sao không nói cho tao?”

Tứ cô nương đáp: “Mày biết cũng vô dụng, chỉ tổ hại não”

Tôi bi phần đập bàn một cái: “Nhưng giờ tao biết rồi, làm sao bây giờ?”

Tứ cô nương: “Làm sáng tỏ hoặc đừng coi nữa, chứ mày muốn làm sao.”

Tứ cô nương, mày thật sáng suốt à, hồi nào giờ không bao giờ nói thừa >

Tôi chống cằm, bắt đầu tự hỏi làm sao để minh bạch hay là không thêm quan tâm vấn đề này nữa.

Nếu topic này nhân vật nam chính là Lục Tử Kiện, tôi nhất định không làm sáng tỏ, nếu dân tình không nói tôi khó nhìn, tôi cũng không làm sáng tỏ, nếu bọn họ không kêu ta chả xứng với Chung Nguyên, tôi càng không làm sáng tỏ ...

Túm lại, tôi phải làm cho rõ ràng mới được.

Lại suy nghĩ đến lực ảnh hưởng và độ nổi tiếng của tôi so với Chung Nguyên, chuyện này để cho hần ta làm thì tốt hơn.

Tôi nắm di động, do dự nửa ngày, rốt cục cũng gọi vào số của Chung Nguyên, sau đó tổn hao hết khí lực mà kể lại đầu đuôi câu chuyện và giải thích rõ ràng, sau đó là cường điệu hóa chuyện kinh khủng xảy ra nếu không giải quyết ổn thỏa chuyện này, cuối cùng tôi nghiêm túc chốt hạ: “Nhất định phải làm sáng tỏ, dùng lời nói chính nghĩa mà làm cho sáng tỏ!”

Chung Nguyên đáp ứng rất dứt khoát, trong nháy mắt tôi đối với nhân phẩm của hần có cái nhìn mới ngay.

Tên họ Chung này làm việc hiệu suất thật là nhanh, chẳng bao lâu, tôi thấy một cái ID “Ta là Chung Nguyên” mở topic mới.

Topic có nội dung rất đơn giản: Ta là Chung Nguyên, ta cùng Mộc Đồng không phải quan hệ yêu đương, do đó cần làm sáng tỏ. Mặt khác, cho dù các bạn muốn quây, cũng nên chờ cho cô nàng kia dài cái đầu ra một tí hãy quây chứ?

Tôi xem topic này, giận tới phát run, nhấn cho Chung Nguyên một cái tin: Người làm thế là cười nhạo ta!

Ngay lập tức, Chung Nguyên nhấn lại: Phải đó

Tôi: Đi chết đi, thụ!

Chung Nguyên: Chữ cuối, đừng để anh thấy lần thứ hai, nếu không anh không biết sẽ làm ra hành động gì đâu.

Đây là uy hiếp, hăm dọa người khác một cách trần trụi ... Đồ thụ kia!

Tác giả nói: không biết mọi người có hay không tưởng tượng hình ảnh anh chàng trốn sau màn hình máy tính kia đang nhếch mép cười ...Chương 6:

Lần đóng quân dã ngoại này của hội bảo vệ môi trường diễn ra vào lễ Lao Động, trong nửa tháng tới chúng tôi mỗi ngày đều đặn 9h tối phải xuất hiện ở sân thể dục để tập huấn. Bởi vì phải đi núi nên rất cần thể lực, hơn nữa những người tham gia dã ngoại đều là dân nghiệp dư cho nên phải huấn luyện trước, tuy rằng không thể thay đổi thể trạng ít nhất cũng làm cho chúng tôi thích ứng được cường độ tiêu hao thể lực cao.

Phần lớn nội dung tập huấn là chạy dài, ngẫu nhiên chần một vài rào nhảy, thể lực của tôi cũng không phải người bình thường, phải nói là nửa vơi, lần tập huấn này tuy không đến nổi ngắc ngoải nhưng cũng thực quá vất vả, đương nhiên những người không cùng loại với tôi thì không nói đến, nhưng cũng đừng như Chung Nguyên chứ, thằng cha này liên tục chạy nửa giờ, thoải mái như đi bộ, tôi thực nghi ngờ hần ta là người máy robot j đó.

Lúc tập huấn Chung Nguyên không có nhiều thời gian chọc điên tôi, tại hần lúc nào cũng bị con gái bu quanh, nhất là lúc chạy bộ. cuối cùng hần đơn giản vươn dài sải chân chạy nhanh hơn, mấy nàng kia cũng chỉ đành nhìn hần xa xa mà thở dài, tôi lết thết đằng sau thực có cảm giác hưởng thụ, nhìn đi, hóa ra người chạy trốn không chỉ mình ta ...

Thỉnh thoảng Chung Nguyên lướt qua cạnh ta, quay người chạy, đối mặt với tôi, sau đó giơ di động túm tím nói: “Đầu gối, cười một cái nào.”

Tôi lúc này mặt đầy mồ hôi, thở phì phò, ngay cả chữ người cũng không có sức, còn cười à?

Thế là Chung Nguyên không mất cơ hội chụp ngay ta đang thê thảm ... Mọi người nói coi tên này tâm lý có bệnh gì vậy?

...

Trước một ngày xuất phát chúng tôi không có tập huấn mà là ngồi cùng nhau mở một cuộc họp nhỏ, nói một số vấn đề cần chú ý khi đóng quân dã ngoại, cuối cùng, chị Linh tuyên bố một việc, thực tình mà nói, thực là một cái chuyện phiền toái không lớn cũng chẳng nhỏ.

Người tham gia dã ngoại lần này chia làm ba đội, đi ba chỗ khác nhau. Tôi, Chung Nguyên, chị Linh đều cùng trong đội ba, đội ba có hai mươi người, 7 nam 13 nữ, mấu chốt nằm ở hai con số này. Người ở đội một đội hai nam nữ gì đều vừa tròn số chẵn, mà đội ba lại toàn số lẻ ... Lều trại chúng tôi thuê đều là lều hai người, lại còn vừa hay thuê đúng mười cái.

Nói cách khác, nếu chia theo đầu người, tất có một nam một nữ phải ở chung một cái lều.

Chị Linh nói, chị í đã cố gắng thương lượng với bên cho thuê, nhưng trong Lễ Lao Động, lều trại thật khan hiếm ... Ý chính là, đội ba chúng ta chỉ có nhiều đó cái, các người chọn người ở cùng đi.

Tôi nghe đến đó, tích cực giơ tay lên tiếng: “Chị Linh, chúng ta có thể ở ba người một cái mà?”

Chị Linh lắc đầu: “Ba người ở rất chật, hướng hồ ban ngày mệt như vậy, nếu buổi tối ngủ không tốt hôm sau sợ là không đi nổi.”

Lúc này Chung Nguyên ngồi cạnh ta lén lút dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được mà nói: “Làm gì có chuyện, nếu là con gái thì ba người ở một cái có làm sao.”

Tôi kỳ quái nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Người sao không đồng ý lời nói của chị ấy?”

Chung Nguyên liếc một cái về phía chị Linh, nói: “Em không thấy à? Cô ta cố ý.”

Tôi kinh ngạc nhìn Chung Nguyên liếc mắt, hại sư tỷ đi, cẩn thận ta tổ giác người.

Chung Nguyên thấy ta còn chưa tin, nói thêm: “Chứ sao bây giờ mới nói ra, cho dù có biện pháp khác thì làm gì kịp nữa.”

Quả nhiên, lúc này một nam sinh năm nhất nói: “Chị à, nhà em còn một cái lều đơn nữa.”

Chị Linh tiếc nuối nói: “Ai da, sao không nói sớm, bây giờ về lấy e không kịp, ngày mai buổi sáng chúng ta đi rất sớm đó.”

Tôi bán tin bán nghi nhìn Chung Nguyên: “Chị ấy tính vậy làm chi?”

Chung Nguyên lắc đầu: “Không biết”

Hiện giờ mọi người đã bắt đầu nhiệt liệt thảo luận chuyện ai ở chung với ai, tôi phát hiện bọn họ đều có vẻ nguyên ý nam nữ ở chung, không lẽ tôi bị ảo giác à ...

Cuối cùng, chị Linh đưa ra một chủ ý, nói toàn bộ nữ sinh bầu phiếu xem nên chọn nam sinh nào ở chung lều trại. Chú ý, là nữ bầu chọn nam nha, bần!!!

Chuyện làm tôi hoảng sợ là, lúc Chị Linh đọc tên Chung Nguyên ra, toàn bộ con gái đội ba trừ tôi ra đều nhất loạt đưa tay lên, mấy nữ sinh năm nhất còn thẹn thùng, Linh sư tỷ thì hai mắt phát sáng nhìn Chung Nguyên chằm chằm, y như người chết đói nhìn thức ăn ấy ...

Ak ak, tôi hình như có chút hiểu lý do gì Linh sư tỷ làm vậy rồi ... Chung Nguyên, hắn ta là tai họa!

Chị Linh hỏi ta: “Mộc Đồng, em chọn ai?”

Tuy rằng đã hiểu chị ấy, nhưng tôi đối với chuyện này vẫn cảm thấy kì dị, cho nên nói: “Cái kia ... chị à, em vẫn thấy ba nữ sinh ở cùng một chỗ, cũng ...”

“Không được”

Linh sư tỷ một lời nói cự tuyệt đề nghị của ta, chị ta hiện giờ hình như rất phấn khởi, tôi chỉ đành ngoan ngoan đóng làm con cừ non.

Chị Linh nói thêm: “Dù sao hiện tại Chung Nguyên có sáu phiếu, Mộc Đồng chọn ai cũng chả sao.”

Chung Nguyên đột nhiên hỏi: “Người bị chọn có thể từ chối không?”

Chị Linh cười giảo hoạt nói: “Không thể”

Chung Nguyên: “Được rồi, người bị chọn có thể, ách, tự chọn người ở cùng không?”

Linh sư tỷ do dự một chút, đáp: “Có thể đi ...”

Sự tình phát triển tới đây, ngay cả nữ sinh năm nhất cũng bắt đầu mất bình tĩnh, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm hướng cục tai họa Chung Nguyên. Đương nhiên, tôi trước sau như một giữ bình tĩnh, tuy rằng vẫn cảm thấy ba người ở chung một cái lều chẳng có gì là không tốt >

Chung Nguyên nhìn qua mấy nữ sinh xem xét một chút, cuối cùng nhìn tôi, cười tủm tỉm nói: “Tôi chọn Mộc Đồng.” hắn vừa nói xong, mấy chàng trai xung quanh đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi, còn đám nữ sinh thì toát lên phần hận, nhìn đến nỗi làm ta run hết cả lên.

Tôi quyết định thật nhanh nói: “Tôi không đồng ý! Chị Linh, em vẫn thấy ba người ...”

Chị Linh ngắt lời: “Chung Nguyên, Mộc Đồng không đồng ý, bạn chọn lại đi.”

Chung Nguyên bắt đắc dĩ nhìn Linh sư tỷ, nói: “tôi cũng không biết chọn ai, thực ra tôi hy vọng chọn một em năm nhất!” Hắn vừa nói xong, mấy nữ sinh năm nhất lập tức kích động.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, làm sao cứ kéo tôi vào chuyện này! Rõ ràng Linh sư tỷ đang chờ mong người kia ...

Linh sư tỷ vừa nghe Chung Nguyên muốn chọn năm nhất, lập tức lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, nói: “Được rồi, chúng ta rút thăm, trong hộp này có 7 tờ giấy, trong đó chỉ có một cái có đánh dấu X, còn lại đều trống, chúng ta rút xem ai được mảnh có dấu X là được chọn.” chị Linh nói tới đây càng thêm kích động, nuốt nước miếng tiếp tục nói: “Được cùng Chung Nguyên ở chung một lều.”

Tôi toát mồ hôi, chị ta quả nhiên là có âm mưu từ trước ...

“Để cho công bằng, các em rút trước, còn lại một cái lưu cho chị” Linh sư tỷ nói xong cầm cái hộp đưa tới trước mặt các bạn gái, mọi người tuân tự thò tay vào rút ra một tờ giấy nhỏ gấp tư.

Tới lúc chị Linh đưa hộp tới trước mặt tôi, tôi liếc mắt nhìn cái tên Chung Nguyên đang làm mặt quỷ kia, lắc đầu nói: “Tôi tôi chắc không cần nữa rồi.”

Linh sư tỷ vừa định thu hộp lại, lúc này Chung Nguyên rất không hợp thời mà mở miệng: “Mộc Đồng, em làm vậy là làm khó xử cho chị Linh rồi, lẽ như cái còn lại chính là cái có đánh dấu thì sao. Dù sao chỉ có 1/7 xác suất, còn không có tới phiên em à.”

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, thuận tay rút ra một tờ.

Vừa định mở ra coi thì Chung Nguyên lại nói: “Anh xem giùm cho” Hắn vừa nói vừa giựt lấy tờ giấy trong tay ra, mở ra, sau đó không biết lấy từ đâu ra một cây bút siêu nhỏ, đánh xoạt một dấu X lên.

Tôi ở một bên nhìn vẫn đang trợn mắt há mồm, Chung Nguyên, bộ người bị điên hay là máu không lên não?

Lúc này mọi người đều chú tâm vào tờ giấy trong tay mình, động tác của Chung Nguyên lại thực quá nhanh nên cả đám con gái gồm luôn chị Linh đều không có thấy hành vi gian trá của hắn. tôi còn chưa phục hồi lại tinh thần đã thấy Chung Nguyên nhét cây bút vào tay, sau đó gơ tờ giấy lên nói: “Xong rồi, tôi bị Mộc Đồng rút trúng rồi.”

Tôi nóng nảy: “Không phải, tôi ...”

Chung Nguyên nghiêng đầu nhìn ta: “Em tính nói gì, chẳng lẽ em định nói chị Linh làm giả dấu à?”

“Tôi không phải ý này” Tôi nhìn về phía Linh sư tỷ, định giải thích với chị ấy, nhưng ánh mắt chị ta thật kỳ lạ, ngoài thất vọng ra còn có một tia kích động. Ách???

Nhưng là do Chung Nguyên gây họa mà ...

Chung Nguyên đột nhiên hạ giọng nói với tôi: “Cái bút kia trong tay em, em thử nói là do anh làm xem có ai tin không?”

Tôi cúi đầu nhìn cây bút có một mẫu 5cm trong tay, nhất thời há hốc mồm, dễ sợ hơn là, khi ngẩng đầu lên, phát hiện chị Linh đang nhìn chằm chằm cây bút trong tay tôi, có thể thấy chị ấy tức tới cỡ nào ...

Nhưng mà, tại sao mãi không có ai đứng ra tố giác dấu này là giả? Sáu người kia hẳn phải có một người có dấu thật chứ? Tại sao không có ai cầm dấu thật tới phản bác mình nhỉ? Vừa rồi xem biểu tình của bọn họ đều là muốn ở chung với Chung Nguyên mà?

Tôi tự nhiên nghĩ không thông, ngu ngốc hỏi: “Mọi người ... đều là giấy trắng ư? Có ai còn dấu X không?”

Sau đó tôi hình như chắc chắn nghe thấy tiếng cắn răng của Linh sư tỷ

Sau khi tan họp, tôi hỏi Chung Nguyên: “Lúc rút thăm rút cục là sao?”

Chung Nguyên đáp: “Em còn chưa đoán ra à? Chị Linh làm bộ thôi, toàn bộ số giấy đó đều là giấy trắng hết, chỉ có như vậy cô ta mới chắc chắn một trăm phần trăm là không ai rút trúng.”

Tôi: “Nhưng chính chị ấy thì sao? Chị ấy cũng là trắng còn gì?”

Chung Nguyên: “Sau khi sáu người đều rút giấy trắng tự nhiên sẽ nghĩ cô ta không phải.”

Dã man, giờ mới hiểu. Chị Linh thiệt là âm hiểm nha, lại còn dùng cách làm bộ như vậy, uống công tôi còn nhất nhất nghe theo, hóa ra chị ấy cũng làm chuyện không tốt gì cả.

Nhưng tôi vẫn còn một việc không rõ: “Vậy sao người biết được chuyện đó?”

Chung Nguyên khinh miệt liếc mắt nhìn ta một cái, đáp: “Bởi vì anh không phải đầu gỗ.”

Tôi: “...”

Được rồi, cho dù người thông minh hơn ta đi nữa, nhưng người là đồ hống hách kiêu ngạo!

Tôi lại hỏi: “Vậy sao người lại không muốn ở chung lều với chị Linh?”

Chung Nguyên: “Anh sợ chị ta bắt nạt anh”

Tôi nhúc nhích đầu, nói: “Ta mới sợ người bắt nạt ta”

Chung Nguyên lại liếc tôi một cái, thập phần khinh thường nói: “Làm như em đẹp lắm ấy.”

Tôi: “...”

4. Chương 07+ 08

Chương 7:

Núi X nằm ở vùng ngoại thành của thành phố B, cao hơn mặt nước biển khoảng hơn một ngàn thước, cái núi này so với người leo núi chuyên nghiệp chẳng hơn một mâm đồ ăn là mấy, nhưng đối với chúng tôi thì thật là to lớn a!

Tôi ngủ dậy rất sớm do sáu giờ sẽ tập hợp, rửa mặt xong liền sửa sang lại balo chuẩn bị leo núi. Cái balo này là hồi mượn của Tứ cô nương, bên trong khá rộng, bỏ được rất nhiều nước, còn để thêm một ít quần áo, nghe nói ban đêm trên núi rất lạnh. Ngoài ra còn có một con dao nhỏ, một số vật dụng cần khi dã ngoại, còn thực phẩm thì do bên hội phân công, nam sinh sẽ phụ trách mang, nữ sinh chỉ cần mang đồ dùng cá nhân là được.

Bởi vì đường xa, nếu đi xe bus thì rất mất công và lãng phí thời gian, bởi vậy hội thuê hẳn xe. Lúc tôi đến còn rất sớm, người còn thưa, tôi chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, sau đó lấy ra một cái bánh bao ngồi gặm. Hiện vẫn còn quá sớm, căn tin cơ bản chưa có mở cửa, mọi người đều chuẩn bị đồ ăn sáng từ tối qua.

Rất nhanh tới 6h, Chung Nguyên và mấy nam sinh nữa vác balo trang bị cùng thực phẩm đi đến. Mấy cái balo đó đều rất lớn, chắc là đủ đồ nghề ở trống.

Mấy anh trai bỏ đồ vào gầm để xe xong cũng leo lên xe. Chung Nguyên trong tay còn cầm một túi nilon, dưới ánh mắt chăm chú của mấy cô gái thân nhiên như không ngồi xuống ngay cạnh tôi, tôi bèn dịch người qua một chút, tiếp tục gặm bánh bao. Tuy rằng tôi thấy Chung Nguyên không vừa mắt, Chung Nguyên đối với tôi cũng không có khả năng sinh ra hứng thú, nhưng xem ánh mắt của mấy nàng kia, tôi vẫn cảm thấy áp lực đè nặng.

Chung Nguyên mở cái túi cầm trong tay ra, bên trong là bữa sáng của hắn, có bánh bao, sữa, trứng, Lạp xưởng, thịt bò ...

Tôi ở bên cạnh ngẩn ngơ nhìn bữa sáng của hắn, lại cắn cắn bánh bao khô của mình mà cảm thán vô cùng, đây là lẽ sống gì chứ ...

Chung Nguyên lấy ra một hộp sữa cho tôi, nói: “Ăn cùng không?”

Tôi do dự một chút, lắc đầu, ông trời biết, người này chắc chắn không có hảo tâm à.

Chung Nguyên đột nhiên chộp lấy bánh bao trong tay tôi, ném qua một bên, sau đó đem bịch đồ ăn sáng đặt trên đùi tôi, cười nói: “Tùy em thôi” Hắn nói xong không ngó tới tôi nữa, cầm lấy một quả trứng ăn.

Tôi cúi đầu nhìn đám đồ ăn sáng đầy mị dân kia, sau đó liền ngạc nhiên phát hiện, từ bánh bao tới trứng hay Lạp sườn đều có hai phần ...

Vì thế tôi chẳng cần lịch sự, cầm lấy một cái Lạp xưởng cắn luôn, vừa ăn vừa cảm động nói với Chung Nguyên: “Chung Nguyên à, thật ra người cũng chưa hỏng lắm.”

Chung Nguyên nhú lông mày, cười tủm tỉm nhìn tôi, hỏi: “Bộ anh rất xấu à?” Hắn tuy rằng cười, nhưng tự nhiên tôi lại thấy sau lưng cảm giác ớn lạnh từng chập.

Thế là đành cười hắc hắc ngu ngơ.

Chung Nguyên lại giả hoạt cười nói: “Mới cho ăn một chút đã tự bán mình, thực nhắm nhí.”

Tôi ngậm Lạp xưởng, chớp mắt tức giận không nói ra lời.

Lúc ăn xong bữa sáng thì xe bắt đầu khởi hành, lộ trình chừng ba bốn tiếng gì đó, lúc mới chạy tôi còn cố dả thông đầu óc nghe bọn họ cười đùa, nhưng sau cùng, mí mắt càng ngày càng nặng. Tôi không muốn ngủ, vì không thấy thoải mái, ghế ngồi trên xe cao hơn ta nửa cái đầu, lúc dựa vào ngủ đầu cứ lắc lư trái phải, nếu muốn không bị té thì phải tỉnh táo. Lúc xe mới chạy, tôi thiếu chút nữa là ngủ rồi, nhưng lái xe dừng đột ngột, đầu tôi đụng vào thanh chắn, đau mất ngủ luôn.

Tôi bị đau mà tên Chung Nguyên kia còn cười nhạo, hắn ngồi dựa vào ghế nghe nhạc, dây đeo tai nghe màu trắng trước ngực, đối lập với màu áo sơ mi đen lại không thấy xung đột chút nào, ánh nắng sớm xuyên qua kính xe chiếu trên người hắn, tôi hí hóp mắt nhìn đôi mắt mơ màng, còn có khóe miệng hơi nhếch lên dưới nắng, trong lòng tự dưng có một loại ảo giác: “Thực ra Chung Nguyên cũng đẹp ra phết ...”

Tôi nghĩ là mình bị đụng hỏng não rồi, thực nghiêm trọng quá đi.

Tôi tựa vào chỗ ngồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, muốn ngủ lại không ngủ được, cảm giác thật thống khổ, cuối cùng cũng ngã gục. Trong mơ màng hình như tôi méo mó nghiêng về một phía, tia lí trí cuối cùng nhắc nhở tôi mình đang làm gì, nhưng không thể khống chế nữa rồi, lực sát thương của ông lão Chu công quá mạnh mà.

Đầu của tôi chạm vào một vật gì đó, có vẻ cứng rắn, nhưng không có đau, hình như cái vật kia còn có vẻ chắc chắn, tôi theo bản năng điều chỉnh thân mình, thay đổi tư thế thoải mái hơn dựa vào nó.

Mông lung hình như có cái gì đó được nhét vào tai, sau đó tiếng nhạc thư giãn vang lên, tôi cảm thấy mình giống như nằm trong một cái gối lông chim màu trắng, mềm mại, thoải mái.

Kể tiếp nữa tôi đã mất hẳn ý thức, ngủ thật sâu.

...

Xe tới chân núi X thì dừng lại, chúng tôi xuống xe rồi, chỉnh đốn lại một chút sau đó chuẩn bị xuất phát. Trước khi xuất phát, tôi bị giao cho hai cái máy chụp hình, phụ trách chụp ảnh ọi người.

Tôi là người cực kì mê chụp ảnh, chỉ vì kinh tế lạc hậu, đến nay cũng không có được một cái máy riêng, điện thoại di động cũng không có công năng chụp ảnh, lần này hoạt động dã ngoại, tôi đã xin làm ủy viên chụp ảnh của đội ba, cùng mấy người nữa PK nửa ngày mới dùng kỹ thuật chinh phục các đội viên, trở thành một trong hai ủy viên chụp ảnh của đội ba.

Lần này kỷ luật rất nghiêm khắc, các đội viên không được tự chụp ảnh, trở thành ủy viên có quyền được chụp, tôi cảm thấy mình mang trách nhiệm quang vinh trên vai, thật là thần thánh [??]

Bởi vì không thể sạc pin nên chúng tôi phải chuẩn bị sẵn vài cái máy chụp hình, mỗi ủy viên chụp ảnh được phát cho hai cái. Tôi được nhận một cái máy bình thường sơn đỏ, còn một cái, rõ ràng là Canon EOS 5D Mark II

Khi tôi nhìn thấy em Canon kia, hai mắt mở lớn, cầm xem tới xem lui nửa ngày, tôi không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời ơi, tôi vẫn luôn nghĩ rằng chỉ có nằm mơ mới được sở một em máy ngon thế này, không nghĩ tới thực tế ... hạnh phúc tới quá đột ngột, tôi mừng tới suýt khóc ...

Cũng không biết cái máy này là anh tài nào mượn từ đâu đến, tôi đột nhiên rất muốn biết rốt cuộc là người nào trong cái hội này đáng yêu như vậy.

Tôi ôm chặt cái máy trị giá hơn hai ngàn nhiều vạn đồng kích động hỏi chị Linh: “Chị à, cái máy này là mượn của ai vậy?”

Chị Linh nhìn ta bằng ánh mắt thập phần cừu hận, tức giận nói: “Không phải của Chung Nguyên sao, em không biết hay giả vờ đấy?”

Chung ... Chung Nguyên?

Tôi sửng sốt một chút, lập tức dưới ánh mắt khinh bỉ của chị Linh mà chạy đến bên cạnh Chung Nguyên, giơ máy lên hỏi: “Cái này của người?”

Chung Nguyên gật gật đầu, hỏi ngược lại: “Có chuyện gì sao?”

Tôi lập tức gỡ nụ cười nịnh nọt ra, không nói gì. Tuy rằng tôi thực khinh thường hắn, bắt quá không thể không thừa nhận, hắn ta thật tinh mắt, đã mua là mua ngay Canon EOS 5D Mark II, quan trọng không phải tinh mắt, mà là hắn có thực lực kinh tế, tôi nhớ rõ một lần hầu Tứ cô nương đi mua sắm, lúc ấy đã nhìn chằm chằm các khoản tham số máy ảnh cũng như thuyết minh sản phẩm, hai mắt nổ ra sao, tới khi nhìn tới giá niêm yết thì lệ lại rơi đầy mặt.

Cái máy này lúc đó để giá là 19900 nhân dân tệ, đúng vậy, các bạn không nhầm tôi cũng không nói quá, giá năm con số, gần hai chục ngàn, đáng giận là người bán khi đó còn tự khoe đây là giá đặc biệt!!!

Các bạn có thể tưởng tượng, khi tôi đem bảo bối này ôm vào lòng, cảm giác thỏa mãn sung sướng đến như thế nào!

Lúc này, Chung Nguyên nhìn biểu tình ngu ngốc làm thân của ta, thản nhiên cười nói: “Đầu gỗ, nếu biểu hiện của em tốt, sau này máy ảnh có thể cho em mượn dùng.”

Hai mắt tôi tỏa sáng, gật nhẹ đầu, lại có chút nghi hoặc: “Nhưng thế nào mới tính là biểu hiện tốt?”

Chung Nguyên giả bộ như thật suy nghĩ một lúc, nghiêm trang nói: “Vấn đề này tự em nghĩ đi, anh chỉ phụ trách đánh giá thôi.”

Thèm vào, nói thế cũng bằng không! Tôi bị mấy lời này của hắn tức phát điên, nhưng vẫn thấy bất đắc dĩ, Chung Nguyên lại còn cười tà bổ sung thêm: “Dù sao chỉ cần nghĩ biện pháp làm anh vui lòng, ít nhất không được chộc giận anh.”

Được rồi, tôi hiểu sơ sơ rồi ... cùng lắm thì lấy lòng hắn một chút, vì bảo bối cưng của mình, tôi nhin!

...

Núi X là rừng quốc gia đã được khai phá qua, nếu đi trong núi bình thường đều có bậc thang, nhưng đường núi gian nan, có mấy chỗ bậc thang cũng hơi khác thường.

Ngọn cao nhất của núi X so với mặt biển là hơn 1000 thước, kế hoạch hành quân của chúng tôi lần này là, hôm nay sẽ chinh phục một số đỉnh, tới được giữa sườn núi của ngọn cao nhất, ngày hôm sau sẽ đi tiếp cho tới khi lên hết ngọn cao nhất, sau đó xuống chân núi bằng một con đường khác ở mặt bên kia.

Lúc mới bắt đầu đi, tinh thần còn sung mãn, chúng tôi không thấy mệt mỏi, qua một cái núi nhỏ thì ngừng chân nghỉ ăn cơm trưa. Bữa trưa đơn giản, chỉ có bánh bao dưa muối đậu nhừ, mỗi người được phát một cái lạp xưởng nhỏ.

Tôi lúc nào cũng nhớ thương em Canon của mình, thế nên đành lòng đem cái lạp xưởng của mình tặng cho Chung Nguyên, tên này cũng không thèm khách khí, cười tủm tỉm xử cái lạp xưởng của tôi không còn một mẫu nào.

Sau khi ăn trưa xong thì tiếp tục hành quân, sự tình sau đó có chút nhàm chán, đơn giản chỉ là đi mãi đường núi thôi. Trên sườn núi có rất nhiều hoa màu tím mọc tràn, nở thật sự nhiều, làm ột mạn sườn núi nhìn có vẻ không thực. Xung quanh rừng núi truyền lại đủ loại tiếng chim kêu vượn hú, có chút sâu trầm, nghe như tiếng hòa thượng tụng kinh. Dưới khe núi thỉnh thoảng còn xuất hiện một hai dòng suối nhỏ, có cái đã khô cạn vì hiện giờ còn chưa tới mùa mưa.

Đi núi là tiêu hao thể lực kinh khủng, tuy rằng nơi này cảnh đẹp mỹ lệ, nhưng khi chúng tôi mệt đến không thở nổi thì làm sao còn hứng mà thưởng với cảnh thức.

Đáng giận là tôi còn là ủy viên chụp ảnh, phải chạy trước chạy sau chụp ảnh cho cả đoàn.

Càng bức mình hơn là, khi tôi thở hồng hộc dừng lại lấy hơi, cái bộ dáng kinh dị đó lại bị Chung Nguyên chụp lại, hắn còn giơ di động ra khoe ta: “Đầu gối, cái tướng này của em nhìn rất giống chó con.” Tôi thực sự nổi điên, muốn giựt lấy cái di động mà ném xuống đất cho bẹp đi ... Đương nhiên, chỉ là nghĩ thầm.

Việc đáng tức giận nhất là, đối với người gian ác như thế mà tôi còn phải hao tâm tổn sức lấy lòng hắn, hắn ra nhiều mồ hôi tôi phải lấy khăn tay cười nịnh hùa hạ, hắn khát nước tôi phải dâng lên như cún con, hắn nói “Đầu gối, em đi chậm quá” thì tôi phải lồng lên chạy như ngựa để đuổi kịp ...

Trời ơi, cái sự nịnh của tôi là thảm kịch nhân gian mà.

Chương 8:

Hai mươi người chúng tôi bốn ba vật vã rất lâu, rốt cục lúc hoàng hôn thì tới được một chỗ khá bằng phẳng giữa sườn núi, đây chính là nơi chúng tôi dựng chỗ ở tạm.

Nghỉ ngơi phục hồi lại một chút, đội trưởng liền phát lều trại cùng với túi ngủ, hơn nữa còn chỉ sơ qua phương pháp dựng lều. Tôi với Chung Nguyên dựng xong lều trại, đem vật dụng xếp vào xong còn ngồi ở cửa lều chụp cái ảnh làm kỷ niệm. nói thật, tôi đặc biệt không thích cùng con trai ở chung một lều, trong lòng vẫn còn oán giận, cũng may đến lúc đó mọi người ai cũng chui vào túi ngủ của mình, không mấy may ảnh hưởng gì. Bây giờ đang là hoạt động tập thể, tôi không thể cố tình gây sự được.

Dựng xong hết lều trại, mọi người vây quanh cùng nhau làm cơm chiều.

Tuy rằng nơi này là rừng đã được khai phá, nhưng trừ bỏ khu vực gần chân núi có bán nước và đồ ăn, những chỗ khác vẫn còn nguyên vẻ hoang vắng. tất cả thực phẩm cùng đồ dùng nhà bếp của chúng tôi đều là mang đến, bởi vì quá nhiều đồ nên những vật dụng nhà bếp đều khá đơn giản, chỉ có vài cái bếp than, dụng cụ nướng, hơn nữa trong núi quan trọng nhất là phòng cháy, thế nên chúng tôi đặc biệt quan sát kỹ mấy cái bếp than. Đồ ăn mỗi người chuẩn bị không thống nhất cũng không quản lý, riêng về rau cỏ, chỉ mang theo

một ít có thể nấu với thịt, tôm cá, rau dưa, đậu và một ít gia vị ... tuy rằng đơn giản nhưng tại vùng sơn dã không thôn không quán này cũng coi như là phong phú.

Tôi bưng cà mèn, chẹp chẹp nước miếng ngồi xỏm cạnh cái nồi, gấp lên mấy miếng thịt dê cùng rau dưa, sau đó chạy qua một bên cần thận thêm chút gia vị, cuối cùng Cười nịnh đem mấy thứ này đến cống cho Chung Nguyên ...

Xung quanh đồng loạt truyền đến những tiếng hừ hừ.

Chung Nguyên lại không khách khí tiếp nhận, ăn một miếng, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm.”

Nhìn bản mặt tư bản của hắn, tôi thật muốn giựt lại cái cà mèn rồi đổ lên đầu hắn luôn ... nhưng mà tôi phải nhịn, vì cục cưng mà tôi phải nhịn!

Ngoại trừ gia vị còn những món khác đem nấu đều là tài nguyên hiếm có, đã phân phối định lượng cả rồi, nói cách khác, nếu Chung Nguyên ăn luôn phần của tôi thì tôi sẽ không còn để mà ăn nữa.

Tôi đang suy nghĩ làm thế nào không chộc tức Chung Nguyên mà vẫn bảo vệ được phần thịt dê của mình thì chị Linh lại đem chính phần thịt của mình cho Chung Nguyên, cười nói: “Chung Nguyên, mình không thích ăn thịt, cho bạn nè.”

Tôi vui sướng vụng trộm nhìn bọn họ, Linh sư tỷ, làm tốt lắm!

Nhưng mà, hỡi ôi, Chung Nguyên không có nhận cà mèn của chị Linh, hắn đối với chị ta cười rất là ôn hòa, trả lời: “Không cần, mình ăn phần của Mộc Đồng là tốt rồi.”

Nghe đi, nghe thử đi, nói thế mà nghe được à! Rõ ràng là hắn lấy của người khác, sao lúc nói mấy lời này ra lại làm như trung khí hào hùng lắm lắm, quả nhiên da mặt người cũng cần phải tu luyện, da mặt tôi tuy rằng dày, nhưng nếu đem so với Chung Nguyên thì không bằng mấy số lẻ.

Tôi tức giận xoay đi, thêm gia vị, gấp thịt, sau đó chưa để Chung Nguyên nói gì, tọng luôn một mồm to. Đáng tiếc vì quá sốt ruột nên tôi bị nghẹn tròng cả mắt, nước mắt trào ra, tôi ngoạm một mồm thịt, thở phì phì, luyến tiếc đành phải nhổ ra chứ không dám dừng cảm nuốt xuống.

Hình ảnh dọa chết người của tôi lại bị Chung Nguyên bắt gặp, hắn coi như có chút lương tâm, lập tức rót nước cho tôi, sau đó cười tủm tỉm nhìn tôi, nói: “muốn ăn nhiều thịt hơn à, em không đến mức đó chứ?”

Tôi uống một hớp nước lớn, phi thường hữu hiệu chữa được nóng, hơn nữa nuốt luôn miếng thịt kia như uống thuốc. Nhưng tôi thật không muốn mang ơn Chung Nguyên, nói đi nói lại tôi ra như vậy không phải tại hắn làm hại sao, hơn nữa biểu tình của hắn nhìn chả tốt lành gì, trên trán hình như còn đề mấy chữ to “Cười trên nỗi đau của người khác”.

Lúc này Chung Nguyên đang dựa vào lều, bộ điệu ra vẻ rất thoải mái vừa ý. Hắn làm như thể đại gia, sai tôi như dế: “Đầu gối, đi gấp thịt.”

Tôi phần hận liếc hắn một cái, sau đó ngoan ngoãn đi gấp ...Dùng xong bữa chiều, mọi người vây quanh chơi trò chơi tập thể, trò đầu tiên là Bịt mắt bắt dê. Quy tắc là bịt kín mắt một người, mọi người đứng bất động để cho anh ấy hoặc cô ấy sờ sờ, nếu kêu được đúng tên đối phương mới tính là được, sau đó người bị sờ lại tiếp tục bị bịt mắt mà chơi tiếp, nếu trong thời gian quy định không sờ được ai người bị bịt mắt phải chịu trừng phạt, đương nhiên nếu người bị sờ lộ ra âm thanh hay dấu vết gì thì hai người phải chịu phạt chung.

Ủy viên văn nghệ đặc biệt chuẩn bị một cái hòm to, bên trong chứa đủ loại phương pháp trừng phạt, làm cho người khác nhìn mà run ... cũng không biết ủy viên văn nghệ này lượm đâu ra cái trò chơi này, đối với cá nhân tôi mà nói thật không công bằng, phải biết rằng tuy rằng tóc tôi lúc này đã dài thêm một chút nhưng y như cũ vẫn là ngắn nhất toàn đội ...

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cái đầu độc đáo có một không ai của tôi mới vòng thứ nhất đã hại chủ.

Đội trưởng đại nhân rất có tinh thần hy sinh đã tự nguyện là người đầu tiên bị bịt mắt, sau đó anh ta cứ quay mòng mòng tại chỗ một lúc thì đi thẳng về phía tôi. Tôi không thể động đậy, không thể nói chuyện, cứ ngu ngu ngơ ngơ để cho anh ta sờ sờ như quỷ sờ, khi đụng tới cái đầu thì anh chàng cười hihi lên, phi thường hiền lành thân ái vỗ vỗ đầu tôi, nói: “Mộc Đồng rồi?”

Tôi rất là buồn, tháo miếng vải đen trên mắt anh ta xuống, tự buộc che mắt mình, chạy ra giữa vòng vòng mấy cái sau đó dừng lại, tùy tiện chọn đại một hướng mà đi.

Rất nhanh đã đụng phải một người, người nọ sau khi bị tôi húc trúng, đứng tại chỗ văng vẳng không nhúc nhích như Thái Sơn, bởi vì sợ đối phương là nữ nên tôi cũng không dám sờ vào ngực, sờ soạng mãi tìm được cánh tay của anh ta/cô ta, sau đó theo hướng cánh tay sờ lên trên. Cánh tay người này thô hơn tôi, hơn nữa cứng cáp, đội này làm gì nó nữ sinh nào hùng tráng như thế, chắc chắn là nam rồi. tôi lại sờ tới bờ vai của hắn, bờ vai cao ngang đầu ta, như vậy hắn ta chắc phải cao trên 178cm rồi, tôi suy tư một chút, trong 13 bạn nam đi cùng có mấy người cao cỡ đó, xem nào ... năm người? như vậy là tôi đã loại trừ được 14 người rồi.

Tiếp đó lần theo vai tôi lại sờ lên trên, ở cổ dừng lại một chút, có vết hằn, xác nhận là nam, hơn nữa tên này còn có vẻ ra dấu, vết hằn còn hơi cử động giật giật.

Sau cổ thì tôi lại đụng tới cằm, không có gì đặc biệt, lại tới vành tai, tôi nhớ rõ trong đội có một anh bạn đeo khuyên tai ... người này không có, lại loại thêm một người, tiếp theo là sờ mặt, mặt anh ta có điểm rập, không giống mặt tôi mềm mại như da em bé, nhưng mà được cái làn da hắn ta tốt, không có mụn. tôi nghĩ một chút còn lại bốn người khả dĩ mặt không mụn, hay quá, lại loại thêm hai mạng.

Hiện tại người tình nghi chỉ còn hai mống, là Chung Nguyên là một học trưởng năm hai, tạm thời xưng là học trưởng A, hai người này kiểu tóc không khác nhau mấy, sờ chắc là không phân biệt được, tôi nhớ lại, Chung Nguyên và A học trưởng này ngũ quan khác nhau, nhưng lại mơ hồ, có cổ nhớ cũng không tưởng tượng ra được, quả này chỉ còn biết đổ thừa tại bản thân mình không có thói quen quan sát mặt mũi người khác.

Tôi vừa cố gắng nhớ lại, bối mớ trong cõi nào đó của trí nhớ vừa lơ đãng chạm vào ngũ quan của người này. Lông mày? Được, rậm. Mắt? Lông mi dài quá, đụng vào ngứa hết cả tay. Cái mũi? Cao ghê. Môi? ... Môi!

Tôi đột nhiên phát hiện, môi tên này đang hơi hơi nhếch hướng về phía trước, cái điệu cười gian ác nhất thời hiện lên trong đầu, nếu tôi đoán không sai, người này chắc là ...

Tôi vừa định nói, lúc này một thanh âm quen thuộc vang lên, hắn nói nhẹ hết sức: “Đầu gối, em sờ đủ chưa?”

“Chung Nguyên!” Tôi đã thoát ra

Nhưng chậm một bước rồi, bởi vì Chung Nguyên nói chuyện nên mọi người cho rằng tại hắn bày trò nên tôi mới đoán ra, tôi ủy khuất cùng mọi người giải thích, nhưng mà không có ai tin.

Ủy viên văn nghệ bưng hòm trừng phạt ra, cười xấu xa bức chúng tôi chọn một cái, tôi nhìn nhìn Chung Nguyên, hắn hoàn toàn không có ý động tay, thôi được, tôi bốc chữ sao.

Tôi nhẩn nại rút trong hòm ra một tờ giấy, mở ra, trên đó viết hai hình phạt, người bị phạt có thể chọn một trong hai.

Thứ nhất là khiêu vũ, cho qua đi. Nhưng cái thứ hai là, là ... “Chọc ghẹo 30 độ”, người bị chọc ghẹo phải là nam sinh ... cái này, là ý gì chứ?

“Chọc ghẹo” hai chữ đã làm người ta kinh dị, huống chi còn đi ghẹo nam sinh, nhưng vấn đề là 30 độ nghĩa là gì? Tôi khó hiểu hỏi ủy viên văn nghệ.

Hắn ta nhiệt tâm giải đáp cho tôi, hóa ra cái này là bắt chước động tác trong phim điện ảnh nào đó, trong phim đó, người nam nghiêng mình về phía trước nâng cằm người nữ, động tác rất khôi hài, trong phim góc nghiêng của người nam còn rất lớn.

Tôi toát mồ hôi, muốn ta trêu Chung Nguyên? Còn nâng cằm hắn? động tác này khiêu chiến quá đi ... huống hồ còn bắt phải kỹ thuật nghiêng 30 độ, giết người à?

Tôi nắm chặt tờ giấy, cau mày khó xử, dưới sự thúc giục của ủy viên văn nghệ tôi chỉ biết oán hận trừng mắt liếc nhìn Chung Nguyên: “Đều là tại người!”

Chung Nguyên nhìn tôi vô tội, mặt không biến sắc: “Đây là do em tự rút chứ.”

Tôi bị hấn phản bác, thẹn quá thành giận vung vẩy tờ giấy trong tay, hung ác nói: “Người lại đây!” Lại cho bà đùa giỡn!!!

Chung Nguyên rất phối hợp đi tới trước mặt tôi, còn rất ngoan ngoãn hơi cúi người, nâng cằm đưa tới trước mặt tôi.

Lúc này ủy viên văn nghệ rất chuyên nghiệp mà sửa sai cho hấn: “Như vậy không được, anh muốn phối hợp với Mộc Đồng phải ngửa ra sau 30 độ.”

Tôi vui sướng nhìn Chung Nguyên gặp họa, người hơi ngã ra trước, nâng tay lên chạm vào cằm hấn.

Chung Nguyên hơi ngửa ra sau chút, cười như không cười nhìn tôi.

Tay của tôi hơi run lên, nhưng vẫn bám trụ dưới cằm hấn.

Lúc này mọi người xung quanh bắt đầu nhón nháo, một ủy viên chụp ảnh nắm trúng thời cơ chụp lia lịa.

“Không được, góc độ chưa đủ!”

“Mộc Đồng, em phải nghiêng ra trước nữa, nghiêng nữa!”

“Chung Nguyên ngửa ra sau, bằng không Mộc Đồng lại ngã sắp vào bây giờ.”

“Đừng có ngượng nữa đi.”

“Biểu tình, chú ý chút đi, Mộc Đồng em đừng có làm cái mặt rối rắm thế chứ”

“Chung Nguyên mày bị trêu ghẹo còn vui dữ à.”

....

Trong tiếng ồn ào đó, tôi không tự nhiên nhìn trộm Chung Nguyên, tên này chẳng những không coi có việc gì còn dương dương tự đắc, miệng lúc nào cũng nhơn nhơn cười, tôi tự nhiên nổi lên cục giận, dùng sức nghiêng về trước chút nữa, hoàn hảo được góc 30 độ, nhưng mà Chung Nguyên lại không biết nghe lời, trong lúc tôi nghiêng về trước không cẩn thận đụng trúng hấn, nếu hấn ngã ra sau thì không ổn, bị ta đụng trúng thế nào cũng té thẳng cẳng.

Chết tiệt là, hấn lại còn kéo tôi ngã theo, sắp chết còn kiếm người chôn cùng, thằng cha này quá nham hiểm đi.

Thế là hai chúng tôi làm một màn hôn đất thật đẹp.

Chung Nguyên chạm đất bằng hai tay, một bộ dáng rất vô tội, hấn nháy mắt tùm tùm cười nói: “Đầu gối à, em nhiệt tình quá đi.”

Chung Nguyên, người ác tới thú vị luôn.

Chung Nguyên nằm trên đất, lải nhải: “Đầu gối ơi, em nhiệt tình quá.”

Tôi đổ mặt chống trên người hấn đứng lên, nhưng mà phút giây lịch sử này đã bị tất cả mọi người ghi lại, bao gồm cảnh đặc tả của ủy viên chụp ảnh, sau đó bọn họ còn cực kỳ tàn ác tung ảnh lên diễn đàn trường, tiêu đề: “Em gái đầu trọc anh dũng, Chung Nguyên bị ghẹo tới khổ” ...

Sắc trời rất nhanh càng ngày càng tối, mọi người lại chuyển sang chơi trò “Giết người”

Vòng thứ nhất tôi là kiếp dân đen, rất bất hạnh chết ngay từ màn gửi xe, tôi rất là nghi ngờ do Chung Nguyên hành hung, kết quả hấn lại bình tĩnh quăng một câu: “Anh và em như nhau, giết em để tự hại mình à.”, thế là ngay lập tức giành được sự tin tưởng của mọi người. Hoá ra cuối cùng thằng chả lại là gã sát thủ may mắn duy nhất còn sống sót, cười hô kết thúc.

Vòng thứ 2 tôi lại cam chịu phạt thường dân, nhưng Chung Nguyên kia mới vô đã bị giết chết, tôi thật sung sướng quá sức, nhưng người chết Chung Nguyên lúc để lại di ngôn nhìn quanh một vòng cuối cùng khẳng định là tôi giết, còn nói đạo lý rõ ràng, bày ra chứng cứ gì đó. Hấn nói: “Thứ nhất, lần trước anh giết em, lần này chắc chắn là em báo thù, đối với hiểu biết của anh về em, chuyện này chắc chắn em làm, thứ hai,

cảm xúc lần này của em không ổn định, giống bệnh của các sát thủ, thứ ba ván lúc này anh nói vì giống em nên sẽ không làm bại lộ em, lần này chắc em cũng nói y chang vậy để loại bỏ nghi ngờ, đáng tiếc một phương pháp không phải lúc nào dùng cũng tốt ... Vậy em còn phản bác được gì không?”

Tôi không thể tin nhìn hấn, muốn nói lại thôi mãi mới thốt lên được một câu vô lực: “Tôi không phải sát thủ mà ...”

Đến lúc bỏ phiếu, làm tôi dở khóc dở cười là toàn bộ hai mươi người, trừ quan tòa, Chung Nguyên và tôi, 17 người kia đều bỏ phiếu tin ta là sát thủ ... đến điện, trước kia tôi có dịp làm sát thủ cũng không được ủng hộ nhiều vậy nha ...

Tôi ủy khuất ngồi một bên, nhìn những người khác chơi, không cam lòng nói khê với Chung Nguyên: “Nhìn đi, ta rõ ràng không phải sát thủ.”

Chung Nguyên đáp: “Anh biết”

Tôi giận: “Vậy mắc gì người cứ khẳng khẳng ta phải là sát thủ?”

Chung Nguyên nghiêng đầu nhìn tôi, tủm tỉm: “Anh chết, dù sao cũng phải có người chôn cùng chứ?”

Tôi: “...”

Tôi dìm cơn tức lại, cố nói thêm: “Nhưng như vậy người khác sẽ thấy sức phán đoán của người không tốt, về sau không tin người nữa.”

Chung Nguyên: “Như vậy mọi người mới càng muốn chơi với ta thì có.”

Đối với tên tự cao tự sướng này, tôi không đáng bàn luận.

Vòng thứ ba, tôi vẫn là thường dân, tôi tà tà mắt lên nhìn coi miếng khắc của Chung Nguyên, nhưng tôi quá, nhìn không ra, Chung Nguyên lại cực kì rộng rãi hươ hươ cho tôi coi, thế là tôi nhìn ra hấn cũng là thường dân, vì thế tôi yên tâm lớn mật vụng trộm đem miếng khắc của tôi cho hấn xem, hơn nữa cảnh cáo hấn không được nói xấu tôi.

Chung Nguyên nhìn qua một vòng, không để ý đáp: “Không cần lo lắng, lát nữa em chết liền giờ.”

???

Chung Nguyên híp mắt nhìn chị Linh ngồi đối diện chúng tôi, tiếng nói như tiếng thầy bói lên đồng, nói: “Nhìn ánh mắt đờ đờ sát khí của chị ta đi? Đầu gối, em chết chắc.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Chung Nguyên, dưới ánh đèn nhá nhem nhìn thấy ánh mắt trợn to của Linh sư tỷ, nhất thời cảm thấy rét lạnh thấu vù vù.

Quả nhiên y như thầy bói Chung Nguyên nói, tôi lại chết khi mới mon men vòng ngoài. Sau đó tôi lại chỉ vào chị Linh xác nhận là giết mình, mọi người đều không tin, tiếp theo tới phiên Chung Nguyên lên tiếng, tên này lại phát huy tài ăn nói lươn lẹo lừa gạt người, nói cái gì mình là cảnh sát, mình muốn chỉ ra và xác nhận chị Linh là sát thủ vân vân và vân vân ...

Vì thế lúc bỏ phiếu, Linh sư tỷ không nhường việc tốt cho ai chiếm được nhiều phiếu nhất.

Nhưng Chung Nguyên diễn quá giống nên sau đó hấn bị sát thủ cho là cảnh sát và giết chết.

Tôi kéo kéo góc áo hấn, khó hiểu hỏi: “Người như vậy khác gì tự sát.”

Chung Nguyên lại nhếch miệng đáp: “Anh báo thù cho em còn gì, còn không cảm ơn?”

Tôi cáu tiết, người làm sát thủ giết ta, lúc đó sao không báo thù cho ta luôn đi?

Sau đó chúng tôi lại chơi mấy vòng nữa, trong đó chuyện xấu xa nhất mà Chung Nguyên làm chính là, rõ ràng hấn là sát thủ, lại giả cảnh sát, sau đó lãnh đạo một bầy ngu dân bỏ phiếu cuối cùng giải quyết gọn một anh cảnh sát thật. Lúc trò chơi chấm dứt, mọi người đều dậm chân đập tay thở dài: Chung Nguyên là thiên hạ đệ nhất âm hiểm ... Buổi tối hơn 10 giờ, trò chơi tập thể kết thúc, chuẩn bị đi ngủ.

Tôi theo đuôi Chung Nguyên đi vào lều, bắt đầu mở túi ngủ, nói thật là đây là lần đầu tiên tôi ở cùng một nam sinh trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, hơn nữa còn ở cùng qua đêm, có thể thấy là rất không được tự nhiên.

Chung Nguyên lại rất bình tĩnh mở túi ngủ, cởi áo khoác, lại còn tháo dây lưng ...

Tôi do dự nói: “Cái kia ... Chung đại ca a, người có thể hay không, khụ khụ, tự trọng một chút ...”

Chung Nguyên cởi xong dây lưng, sau đó ngẩng đầu cười như không nhìn tôi, nói: “Em nói cái gì?”

Tôi nhất thời bần loạn xấu hổ vô cùng, không nói gì nữa, trời cao ơi, con là người rất thuần khiết nha ...

Lúc này, Chung Nguyên gọi tôi: “Đầu gối”

“Hả?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, tự nhiên mặt hắn có cái vẻ nghiêm túc kì lạ ...

Chung Nguyên nhìn chằm chằm sau tôi, sắc mặt kinh dị, hắn nói: “Nhìn sau em kìa”

Tôi bị vẻ mặt hắn làm cho sợ hãi theo, nơm nớp lo sợ xoay người lại.

Ánh sáng nhạt của đèn bàn chiếu một góc lều trại sáng sủa hơn, một cái gì đó bị túi sách ngăn trở, chỉ còn lại cái đuôi thò ra ngoài, nhưng nhìn mẫu đuôi đó thôi đã làm tôi chết ngất, bởi vì đó rõ ràng là ... rắn!

Tôi kêu lên một tiếng kì quái, thất kinh lùi về sau, vừa lui vừa la lớn: “Rắn, rắn a!”

Không gian trong lều nhỏ hẹp, tôi không nghĩ nhiều liền lao vào lòng Chung Nguyên, lúc này còn bất chấp gì nữa, sợ hãi nổ cả đầu ra rồi, tôi theo bản năng ôm chặt hắn, toàn thân run rẩy.

Chung Nguyên một chút cũng không sợ, hắn vỗ vỗ lưng ta, dương dương tự đắc cười: “Em không cần sợ đâu.”

Có khi không sợ á, là rắn, rắn đấy!

Mấy người ở lều xung quanh nghe được động, đều chạy tới an ủi, nhưng hung mãnh nhất là chị Linh, trước khi đi khỏi còn ngoác đầu vào xem, sau đó khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng ta xạm đi.

Chị Linh thở phì phì rút đầu ra, sau đó đóng lều chúng tôi lại, tiếp theo tôi nghe tiếng chị ta nói với mấy người vây xem: “Không có gì đâu, hai người tán tỉnh nhau.”

“tán tỉnh” hai chữ này nhất thời đã kích thích thần kinh, tôi dùng sức đẩy Chung Nguyên ra, không dám nhìn hắn, nhưng tôi vẫn không có dũng khí quay lại chỗ của mình, chỗ đó có rắn a ...

Vì thế tôi lách ra sau Chung Nguyên, cách chỗ con rắn càng xa càng tốt ...

Chung Nguyên không hoảng không vội đi đến chỗ đó, sau đó phi thường dũng mãnh túm cái đuôi nó, bắt nó lên!

Trong nháy mắt đó, tôi cảm thấy Chung Nguyên quả thực là thần binh thiên tướng, anh dũng vô cùng ...

Sau đó Chung Nguyên mang con rắn uốn éo, cười cười hướng về phía ta ...

Tôi liều mạng lắc đầu, kinh hoàng nói: “Người người người ... người đừng lại đây, người ...”

Chung Nguyên hươ con rắn nhỏ, cười nói: “Em còn chưa nhìn ra à, giả mà.”

Tôi tập trung nhìn, phát hiện hóa ra con rắn không cử động, toàn là Chung Nguyên vung vẩy thôi, rút cục thần kinh căng thẳng có chút thả lỏng.

Chung Nguyên đem con rắn nhỏ quăng tới trước mặt tôi: “Tặng em”

Tôi cẩn thận xem xét con rắn giả, làm bằng gỗ à, mặt ngoài nước sơn giả y chang da rắn, vừa nhìn qua thì không khác gì rắn thật, tôi vừa nhìn thấy cái con rắn gỗ đầu gỗ này, nhất thời nổi trận lôi đình, ném qua một bên, dùng dùi nói: “Chung Nguyên, đùa gì hay vậy!” tôi nói, không nhìn hắn, bò lại chỗ ngủ của mình, cởi áo khoác chui vào túi ngủ, quay lưng lại Chung Nguyên.

Một trận im lặng, chỉ còn tiếng thở nhẹ, tôi nghe thấy Chung Nguyên đến phía sau, vỗ vỗ nhẹ vai tôi nói: “Anh không nghĩ em sợ tới vậy.”

Tôi nhắm mắt, không đáng để ý.

Chung Nguyên: “Em ...giận thật à?”

Vẫn như cũ không đáng để ý.

Chung Nguyên: “Được rồi, anh giải thích, thực xin lỗi.”

Thủy chung là cóc cần để ý ... giải thích làm quái gì, tinh thần tôi đã bị hao tổn quá độ rồi, không thể tha!

Chung Nguyên: “Đầu gối, em rộng lượng chút đi, vừa rồi em phi lễ, anh cũng có nói gì đâu.”

Tôi điên máu, xoay mặt lại căm tức nhìn hắn: “Ai phi lễ người, ai phi lễ người, người có cóc khô gì mà phi lễ” Người là cái đồ thụ!!!

Chung Nguyên cúi đầu, hai mắt sáng lên nhìn ta, hắn nói: “Được rồi, em không có phi lễ anh, em chỉ là nhiệt tình quá độ.”

Tôi trừng hắn, người nha, nói năng cho cẩn thận.

Lúc này, Chung Nguyên còn nói thêm: “Tốt lắm, em đừng giận, em mà giận nữa, anh sẽ thấy không vui, tâm tình không tốt, cũng không biết mình có thể làm gì đâu.”

Trong lòng tôi run lên, tuyệt đối là uy hiếp, nhưng tôi tức đến vậy, nếu lại khuất phục dưới cường quyền của hắn thì thật mất mặt. Nghĩ tới đây, tôi rành mạch xoay lưng lại nhắm mắt, không thèm ngó tới hắn. Hừ hừ, muốn làm gì thì làm, dù sao tôi cũng quen chuyện bị hắn ngược đãi rồi.

Chung Nguyên thấy tôi không phản ứng, còn nói thêm: “Đầu gối, máy ảnh em cầm mà dùng, lúc nào cũng được.”

Tôi nắm túi ngủ, run run Thực, thực à?

Chung Nguyên: “Em không muốn à?”

Tôi xoay người, trừng mắt nhìn hắn, kích động nói: “Ta đồng ý.”

Chung Nguyên nhìn tôi, khóe miệng nhoẻn ra, trong đáy mắt dâng lên ý cười, như hồ sen tháng bảy, thấm vào lòng người.

5. Chương 09+ 10

Chương 9:

Hiện tại là ngày 1 tháng 5, mùa hè còn chưa tới, nếu ở nội thành thì hiếm khi gặp tiết trời đông bão, ai mà dè trong núi non này nửa đêm còn bị tiếng sấm long trời lở đất làm giật mình.

Tôi sống 19 năm nay, chưa từng phát hiện ra hóa ra tiếng sấm lại vang như vậy, hóa ra tia chớp lại sáng như thế, trời ơi, dọa chết người đi

Máu chốt là, tiếng sấm ầm ầm kia, tôi nghe thế quái nào mà lại cảm thấy như ngay trên đỉnh lều ấy, tia chớp kia loạng quạng đánh đại một cái cũng có thể thiêu rụi chúng tôi thành hai bộ xương trắng hếu ... Quá khủng bố!

Tôi dúm đầu vào túi ngủ, ôm tai, hi vọng có thể làm giảm một chút tiếng vang kia, nhưng mà chả có miếng hiệu quả nào, hôm nay Thiên Lôi với Điện mẫu cãi nhau cái gì, tiếng sấm càng ngày càng vang, hơn nữa đùng đoàng ngay bên tai, tôi sợ tới nỗi đầu đau nhức, toàn thân căng thẳng.

Chung Nguyên cũng bị đánh thức, hắn hơi trở mình, lẩm bẩm nói: “Thiên nhiên lên tiếng à? Thời tiết thật là đẹp.”

Biến thái!!!

Trong lòng tôi càng ngày càng sợ, ai biết tiếp theo có tia chớp nào buồn buồn bổ xuống đầu mình hay không? Xem rầm rầm ngoài kia, chẳng lẽ hôm nay mạng tôi lại bỏ tại nơi này sao? Không cần mà, tôi còn chưa sống đủ mà ...

Lúc này, tiếng của Chung Nguyên lại nhẹ nhàng truyền đến, phối hợp với tia chớp thỉnh thoảng lóe lên sáng như ban ngày, muốn kinh dị cỡ nào có kinh dị cỡ đó, Chung Nguyên hỏi: “Đầu gối, em sợ sét đánh à?”

Tôi run run đáp: “Ta không sợ sét đánh, ta sợ chết cơ.”

Chung Nguyên cười haha, thấp giọng nói: “Không có việc gì đâu, giả dụ có chết, không phải có quá trời người cùng chôn với em đây sao.”

Tôi khóc thét: “Ta không cần chết a, ta hy vọng mọi người đều sống hết, không ai phải chết a ...”

Chung Nguyên vươn một bàn tay đến vỗ vỗ nhẹ vai tôi: “Yên tâm đi, làm sao chết dễ thế được.”

Tôi không để ý tới hấn, chui ra khỏi túi ngủ, mở đèn bàn nhỏ bắt đầu lục lọi trong balo.

Chung Nguyên tò mò hỏi: “Em đang làm gì?”

Tôi: “Viết di chúc”

Tôi lấy từ trong balo ra một cuốn vở mới tinh cùng một cây bút, thật hay là lần này cái gì cũng mang đủ.

Chung Nguyên cũng chui ra khỏi túi ngủ, tiến lại nói: “Em bộ tin thiệt là mình sẽ chết à?”

Tôi quét mắt liếc hấn một cái, thâm ý sâu xa nói: “Thằng nhóc à, làm người phải biết ý thức được gian nan cực khổ”

Chung Nguyên giơ tay gõ cốc lên đầu tôi: “Thằng nhóc là để em gọi à? Sửa, gọi Chung ca ca đi.”

Mắc ói ... tôi trừng mắt liếc hấn thêm cái nữa, không thèm quan tâm, bắt đầu mở vở ra tiến hành viết di chúc. Uhm, viết gì mới được ta, nếu thật sự chết, tôi cần để lại cái gì cho người còn sống bây giờ?

Tôi lấy đầu bút bi nhẹ nhàng gõ gõ cầm, cuối cùng viết lên trang đầu tiên: “Ba ơi, con yêu ba.”

Nét bút yếu ớt, lộ ra ai oán bi thương, tôi nhìn mấy chữ rối loạn kia, đột nhiên thấy rất buồn.

Không phải đi, bộ mình thật sự muốn chết à? Mình còn chưa hiểu thuận hết với ba mà ...

Chung Nguyên đột nhiên giật lấy vở của tôi xem, tôi quay đầu nhìn hấn trừng trừng, lại phát hiện hấn cũng đang nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ.

Chết, hấn nhất định là đang chê chữ mình xấu, trong lòng nghĩ vậy, tôi càng thêm tức giận, không do dự đoạt lại vở: “Người nếu cũng muốn viết thì ta có thể cho người mượn một tờ.”

Chung Nguyên khoát tay: “Anh sợ là em mà chết, di chúc lại rơi xuống không ai biết nên giúp em xem và ghi nhớ, vạn nhất sau này có thể dùng.”

Tuy rằng tôi rất nghi ngờ hấn không có tấm lòng dữ vậy, nhưng hình như cũng có lý.

Chung Nguyên còn nói: “Vậy, trừ ba em ra, em không còn gì muốn nói với người khác sao?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Nói với ba cái tên vô lương tâm ở kí túc kia, bảo bọn nó trong đám tang của ta khen ta nhiều một chút.”

Chung Nguyên gật đầu, lại hỏi: “Còn nữa không?”

Tôi: Nói với cô giáo phòng thí nghiệm là ta rất xin lỗi, còn nữa, chúc mừng cô.”

Nam sinh trong lớp tôi phong cho tôi danh hiệu: “Sát thủ phòng thí nghiệm”, bởi vì mỗi lần tôi làm thí nghiệm đều đánh vỡ cái này cái kia, hoặc làm hư dụng cụ nào đó, vì cái tội này mà tiền trong túi cứ ra đi, suốt ngày chết đói.

Chung Nguyên: “Còn không?”

Tôi lại nghĩ, xấu hổ nói: “Nói với Lục Tử Kiện, ta hâm mộ anh ấy.”

Chung Nguyên nhú mắt: “Còn nữa?”

“Còn không?” Tôi nghiêng đầu một chút rồi lắc lắc: “Không còn, tuy rằng ta sẽ chết rất lấy lòng rất thảm thiết nhưng ta là người rất tốt.”

Chung Nguyên: “Vậy em không có gì muốn nói với anh à?”

Tôi vỗ ót: “Đúng vậy, thiếu tí nữa là quên Chung Nguyên à, ta có thể hay không nhờ người một việc.”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Nói đi”

Tôi hắc hắc cười, nói: “Thế này, người có thể hay không cho cái máy ảnh của người, chờ lúc ta chết đem thiêu cùng với ta? Ta ...”

Chung Nguyên ánh mắt tối lại: “Vậy em đi chết đi cho nhanh.”

Tôi: “...”

Yêu cầu có chút xiu cũng không làm? Đúng là đồ keo kiệt.

Tôi không thêm để ý nữa, tự suy nghĩ tự viết nội dung di chúc, tôi càng nghĩ càng thấy có nhiều điều muốn nói, dưới ánh đèn mờ ảo múa bút viết nhoay nhoáy.

Chung Nguyên bên cạnh nói mát: “Em không định ngồi đây viết tự truyện luôn hả?”

Tôi ngay cả đầu cũng lười nhấc lên, tức giận hỏi hần: “Liên quan gì tới người!”

Chung Nguyên lại lười biếng nói: “Hiện tại hết sét rồi, em nhất định là muốn viết tiếp?”

Tôi bỏ bút, vểnh tai lên nghe ngóng, oh, đúng là hết đánh rồi, lúc này bên ngoài lều trại thật im ắng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách xuống đất, Thiên Lôi Điện mẫu bạo lực gia đình xong rồi à?

Tôi gấp vở lại, thở phào một hơi: “May qua may quá, thế là giữ được mạng rồi.”

Chung Nguyên lại nói: “Quên không nói với em, chúng ta chọn chỗ này vì nó là nơi thông khí phòng sét chống lũ, hơn nữa lều trại này cũng có thể tránh sét.”

Tôi: “...” Nói cách khác, bây giờ tôi hoảng loạn dư thừa? viết di chúc vô dụng?

Tôi dè nén lửa giận: “Vì sao bây giờ mới nói.”

Chung Nguyên cười tủm tủm đáp: “Anh nghĩ coi em diễn trò tự tiêu khiển tự vui coi sao?”

Tôi: “...” Sáng hôm sau, trời trong xanh, có điều nơi nơi vẫn còn ướt sũng, không khí thực tình khô, chúng tôi ăn điểm tâm đơn giản, chuẩn bị xuất phát, mục tiêu lần này là ngọn núi cao nhất.

Leo núi thật sự là một cái việc quá tốn sức, trong đó có bao nhiêu mệt mỗi tôi không nói thì chắc là ai cũng biết rồi, nếu chưa leo núi bao giờ thì, chắc, chắc cũng từng leo cầu thang đi? Núi này cao hơn 1000 thước, chân núi thì xem như bình nguyên, hôm nay chúng tôi bắt đầu đi từ giữa sườn núi, ước đoán theo khoảng cách vuông góc thì đi khoảng 600 mét(*), 600 mét là bao nhiêu? Nếu ba thước là một tầng lầu thì 600 mét là hai trăm tầng lầu, đúng vậy, chúng tôi phải leo hai trăm tầng lầu, leo từng cái một, đi tới tầng 201 mà không được đi thang máy ... hơn nữa cái này chỉ mới là ước đoán.

Được cái leo núi có cảm giác chinh phục lắm, khi chúng tôi mồ hôi đầm đìa leo được tới đỉnh núi, trong lòng tràn ngập hào khí “chinh phục được mọi núi nhỏ”, nhất thời cảm thấy, đổ bao nhiêu mồ hôi cũng thật đáng giá. Cuộc sống có ý nghĩa gì? Nếu sau này có người hỏi tôi, tôi nhất định trả lời, ý nghĩa cuộc sống chính là chinh phục.

Đương nhiên, tuy rằng chúng tôi được làm anh hùng một phen, nhưng lúc xuống núi thì chẳng khác gì cẩu hù, lên núi dễ mà xuống núi khó, lúc này tôi mới hiểu hết câu này. Đường xuống núi của chúng tôi không phải đi lại đường cũ mà lại chọn một cái đường khác, so với đường cũ còn khó đi hơn, đường này bậc thang không đều nhau, hơn nữa rất dốc, có chỗ cao tới 1 thước, may mà lúc còn ở nhà tôi thích trèo cây, cả ngày

leo lên nhảy xuống, cho nên việc nhảy nhót này không có vấn đề gì, nhưng thật khổ cho những nữ sinh thiếu tính hiếu động, đến chỗ này đều cần nam sinh đỡ qua.

Ngoại trừ chỗ này thì còn chỗ khác kỳ quái hơn, có một số chỗ đường đúng kiểu: “Thế gian này không có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi.”, cong cong vẹo vẹo chưa tính, còn có bùn đất nhão nhoẹt, làm tôi thiếu chút nữa trượt chân, may mà Chung Nguyên ở đằng sau kịp đỡ lấy. Tuy rằng tối qua hắn chọc điên tôi, nhưng hôm nay giúp đỡ, thôi thì tôi cũng không tới nổi mặt dày mà giận hắn.

Đi được một lúc thì tới một chỗ khá là nguy hiểm, bởi vì không những nó có mấy bậc thang rộng, đường cong vẹo, lênh lênh lại còn có bùn, hơn nữa đáng sợ là nếu ở đây hai người đi ngược chiều nhau thì một người phải tựa vào vách núi lấy chỗ cho người kia đi qua — có thể nói là đường độc đạo.

Đoàn người chúng tôi dựa sát vào vách núi từ từ đi lên, chỉ sợ sẩy chân một cái ngã xuống. Khi tôi đi qua một mô đất, một tảng đá làm điểm tựa dưới chân đột nhiên lặn ra, tôi theo bản năng lao đảo một chút, chân còn lại lập tức rơi tòm vào không khí, cứ thế nghiêng về hướng ngược lại với vách núi, tôi hoảng hồn hoa chân múa tay, muốn duy trì cân bằng, chỉ sợ trơn trượt, e là sẽ ngã ra khỏi đường mất thôi ...

Chung Nguyên nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy cánh tay kéo tôi lại.

Trời ơi, nhưng tôi lại càng nản hơn, trong lúc hoa chân múa tay sung sướng kia, không ngờ máy ảnh tuột khỏi tay, bây giờ thì tôi ở lại, nó ra đi rồi.

Tôi chết lặng nhìn chằm chằm hướng máy ảnh rơi xuống, thất thanh nói: “Máy, máy ảnh ...”

Chương 10:

Tôi nghĩ thầm, chắc là tôi gặp phải họa lớn nhất đời người rồi.

Một cái máy ảnh giá hơn 20000 nhân dân tệ, bây giờ đành trở mất nhìn.

Mọi người đi cùng đối với việc này đều tỏ vẻ quan tâm, nhưng không ai nói gì, dù sao đây không phải một con số nhỏ, trong đội xảy ra chuyện lớn vậy, cũng ảnh hưởng tới không khí.

Lúc tất cả đứng nghỉ ngơi ngay tại chỗ, mọi người đều lo lắng nhìn tôi.

Thế mà Chung Nguyên lại có vẻ mặt rất thoải mái, hắn khoát tay lên vai tôi, nhẹ nhàng xoa xoa bả vai của tôi, chỉ còn thiếu mỗi rên hừ hừ. Tôi chỉ đành đứng im chịu trận trừng phạt bằng ma quỷ của hắn.

Chung Nguyên nói với mọi người: “Đây là chuyện giữa tôi và Mộc Đồng, mọi người không phải lo, phải không, Mộc Đồng?” Hắn nói xong, vỗ lên vai tôi, lực không nhẹ à nha.

Tôi dở khóc dở cười méo miệng nói: “Phải ...”

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại thay vào bằng ánh mắt thương xót nhìn tôi.

Đội trưởng là người phúc hậu, anh ta do dự một chút, nói với Chung Nguyên: “Chuyện này tôi làm đội trưởng cũng có trách nhiệm.”

Chung Nguyên vô cùng hào phóng khoát tay: “Không cần, mọi người cũng không cần lo nữa, tôi cũng đâu có ức hiếp em ấy đâu.” Nói xong, cười tủm tỉm liếc nhìn tôi một cái.

Mọi người nghe vậy, nét mặt đều trở nên quái lạ, tôi thấy mà sợ run, thật không hiểu nổi, Chung Nguyên lần này muốn giở trò quỷ gì đây?

...

Sau khi trở về từ chuyến dã ngoại, mọi người tổ chức liên hoan điên cuồng, tại sao lại nói là điên cuồng, bởi vì không những cảm xúc dâng trào mà vị giác của bọn họ hình như cũng nâng cao, đúng vậy, là bọn họ, không phải tôi. Tôi hãy còn thương nhớ máy ảnh của Chung Nguyên, chẳng thấy ngon nghề gì.

Chung Nguyên thì ăn sung sướng, đồ ăn trên bàn đều chui hết vào mồm hắn, hắn còn đem một cái đầu cá siêu lớn gấp vào bát tôi, cười đều: “Em lo cái gì, dù sao đời em cũng không được, có một cái mạng chứ mấy.”

Tôi tức giận chọc chọc cái đầu cá, hắn nói thế là nói cái gì!

ức chế là, tuy rằng lời này nghe rất khó chịu, nhưng cũng là sự thật.

chúng tôi liên hoan tới khuya mới tan, một đám người hô hào trở về trường, Chung Nguyên bị chị Linh và mấy người nữa chuốc rượu, đi đường có chút loạn choạng, tôi suy nghĩ nhân dịp hân đang say thử thưởng lượng chuyện mấy anh, biết đâu hân xin xin bỏ qua ỉnh.

Vì thế tôi lẳng lặng, lén lút lượn lơ kéo Chung Nguyên xa khỏi tầm mắt mọi người, vụng trộm đi vào một cái đình nhỏ hẻo lánh.

Tôi ấn Chung Nguyên xuống băng ghế, đi thẳng vào vấn đề: “Chung Nguyên, người tính bắt ta bồi thường bao nhiêu?”

Chung Nguyên dựa vào cái cột đằng sau, nheo mắt lại, giữa đầu nhìn tôi. Đèn đường nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt hân, nét mặt bình thản, nhìn giống như một loại cỏ, hiền hòa vô hại. tôi không khỏi cảm thán, uống rượu tốt dữ, hiện tại lực công kích và sát thương của Chung Nguyên đã giảm tới tối thiểu rồi đi?

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt hoàn toàn vô hại kia, lại cảm thán, tên nhóc này thế nào mà làn da đẹp vậy, hâm mộ, ghen tị, hận >__

Chung Nguyên cứ thế nhìn tôi trong một lúc, đột nhiên nói: “Em cảm thấy bao nhiêu thì thích hợp?” Tiếng nói minh mẫn, nhấn từng chữ rõ ràng, không giống chút gì với người say.

Tôi mở to hai mắt, không thể tin mà nhìn hân.

Chung Nguyên đại khái là bị nhìn tới phát ngượng, hân xoay mặt đi, biểu tình có vẻ kì lạ, y như đang phải chịu đựng cái gì đó “Anh nghĩ cũng khó”

Tôi nhúc đầu, hân nói cũng đúng, hiện tại tên đã trên dây không thể không bắn đi, tôi cố lấy dũng khí nói: “Mấy anh của người cũng tốt đó, nhưng nói đi nói lại vẫn là đồ secondhand nha”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Quả thật là secondhand, anh mới mua lại được một tuần nay, đây là lần đầu tiên dùng.”

Tôi: “...”

Tôi vẫn nhẫn tâm nói tiếp: “Mặc kệ nói thế nào vẫn là secondhand, mà đã mua lại thì không còn đáng giá nữa.”

Chung Nguyên không có ý kiến gì “Vậy em nói, nó giá trị bao nhiêu nào?”

Tôi vẫn lạnh lùng: “Chắc là 10000 đi”

“Tốt” Chung Nguyên lại gật đầu “Vậy em lấy ra ngay 10000 nhân dân tệ được không?”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi đúng là moi không ra nhiều đó >

Chung Nguyên tiếp tục dẫn dắt tôi vào quá trình tự phê bình: “Vậy bây giờ em nói mấy cái này với anh có ý nghĩa gì? Đàm phán hay lắm nhưng lại không trả tiền, em không định thừa dịp anh uống rượu lừa anh ký kết với văn chứ hả?”

Hân càng nói vậy tôi càng áy náy, cúi đầu không dám nhìn hân: “Ta không phải ý này ...”

Chung Nguyên: “Vậy em có ý gì?”

Tôi cố lấy dũng khí nhìn hân, cắn răng nói: “Ta ... Ta muốn nói không có tiền, nhưng có một cái mạng ...”

Chung Nguyên nhướn miệng cười cười: “Rất tốt, ý em là, em tính lấy thân báo đáp?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên người không cần lúc nào cũng lấy đá nhét vào họng người khác được không >__

Đám phán tới bước này, khí thế của tôi đã hoàn toàn xẹp lẹp. Lúc này chỉ đánh nhu nhược nói: “Ta không phải ý đó ... cái kia ... ta nợ người, từ từ sẽ ...”

Chung Nguyên bất mãn nhíu mày: “Đầu gối, em cũng lo cho anh chút đi, anh cũng khó khăn, cũng cần tiền lắm ...”

Người khó khăn hả? Khó cái gì mà khó? Khó còn mua máy ảnh 20000? Khó mà thẻ cơm còn nhiều tiền hơn cả tiền mặt của ta?

Đương nhiên những lời này nói thâm trong lòng, lỗ như thủng biến thái này khó ở lại quánh tôi thì sao...

Tôi lại nhu nhược nói: “Vậy người nói làm sao đây? Ta thật sự không có tiền, ba ta cũng không có ...”

Chung Nguyên tự nghĩ một lúc, đáp: “Như vậy đi, anh gần đây đang định mời giáo viên rèn luyện, chưa tìm được ai thích hợp, nếu không em làm đi, đến lúc đó anh sẽ trả lương cho.”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, nghĩ là mình đang nghe nhảm: “Rèn, rèn luyện?”

Chung Nguyên nhướn mày nhìn tôi: “Em không muốn? Không muốn thì đem tiền ra.”

Tôi cuống quýt lắc đầu “Không phải không phải, ta đương nhiên nguyện ý, nhưng mà tại sao người phải mời người tới rèn luyện? Rèn cái gì mới được?”

Chung Nguyên đáp: “Chạy bộ, chơi bóng, vận động, chẳng lẽ anh lại tự chơi với mình à?”

Tôi yên lặng gật nhẹ đầu, không nói gì.

Chung Nguyên lại hỏi: “Em còn vấn đề gì không?”

“Ta muốn hỏi một chút, Chung Nguyên, bộ người cảm thấy mình nghèo khó lắm sao?” Tôi còn chưa gặp qua người nghèo nào còn rảnh chú ý tới việc rèn luyện thân thể gì gì nha!

Chung Nguyên mặt không đỏ tim không loạn đáp: “Anh đương nhiên nghèo, chứ không tại sao phải mời một người rèn luyện không phải tốn tiền?”

Tôi cuối cùng cảm thấy đáp án này của hắn cũng có vẻ khớp???

Tôi với Chung Nguyên lại thảo luận chi tiết về vấn đề trái phiếu sức lao động, cuối cùng nhất trí: tiền trong chi phiếu của tôi hoàn toàn thuộc về sở hữu của Chung Nguyên, mỗi tháng hắn phát cho tôi hai trăm đồng tiêu vật, nhưng đổi lại tôi được giữ thẻ cơm của hắn, chừng nào tôi trả hết nợ mới phải trả lại, căn cứ vào giá trị em máy ảnh xấu số cùng với giá trị sức lao động hiện tại trên thị trường, hạn trả nợ định là 15 tháng, đương nhiên nếu biểu hiện của tôi tốt có thể rút ngắn lại.

Ngoại trừ kỳ hạn trả nợ làm tôi thấy uất ức ra thì những điều kiện còn lại cũng khỏe, dù sao chi phiếu của tôi cũng chả có mấy đồng, hơn nữa cứ thế này không phải lo lắng chuyện tiền cơm.

Nhưng 15 tháng, trời ơi, 15 tháng đằng đẳng ...

6. Chương 11+ 12

Chương 11:

Tôi kể lại quan hệ phức tạp của tôi và Chung Nguyên cho ba cô nương kia, bọn nó nghe xong, để Tiểu Nhị làm một câu tổng kết: “Nói cách khác, mày bị bao nuôi!”

=.=!

Tôi bất đắc dĩ gãi gãi đầu “Kính nhờ tụi mày, mắt nào nhìn ta tao bị bao nuôi hả? Đây là chủ nợ và lương dân, ông chủ và công nhân, áp bức và bị áp bức ... lịch sử đẫm máu a ...”

Tôi còn chưa nói xong, Tứ cô nương đã nhảy vào nói: “Không chỉ bao nuôi, còn có quy tắc.”

Tôi: “...”

Tụi mày còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn! Tôi nhìn lão Đại cầu mong giúp đỡ, lão Đại xinh đẹp cao quý lương thiện của tôi ơi, giúp nói vài lời đi ...

Lão Đại xoa xoa đám tóc mới chớm của tôi, cười tủm tỉm nói: “Đầu gỗ à, cho tụi tao mở cái tọa đàm chuyên đề: tài năng gì để có thể lừa được mỹ nam chất lượng tốt nhé?”

Tôi khóc không ra nước mắt, gạt tay nó ra: “Chờ tao lừa được Lục Tử Kiện rồi tao mở cho.”

Tôi vừa nhắc tới Lục Tử Kiện, Tiểu Nhị đã không giữ được bình tĩnh, nó dùng sức đổ xuống bàn, khóc nức nở nói: “Lộ Tiểu công của ta ơi, sao mà mệnh người khổ vậy a ...”

Tứ cô nương nhủu mày: “Khóc cái gì mà khóc, hần còn chưa chết.”

Tiểu Nhị: “Hần mà chết rồi thì nên để mày khóc hả?”

Tứ cô nương nhắc chân đá vào cái ghế Tiểu Nhị đang dựa.

Tôi nhìn cảnh hỗn loạn này, bình tĩnh đi lại giường, coi như hết, dù sao lời đồn cũng đã đồn, kệ xác bọn nó nghĩ thế nào, chờ coi tôi sống qua khỏi 15 tháng này đi, hừ hừ!

Hoặc là, sao tôi không nghĩ ra, mau tìm bạn ai cỡ Lục Tử Kiện, sau đó ... Ha ha, hahaha ...

Tôi nghĩ đến đó, nằm ên giường cứ cười hắc hắc suốt.

...

an hệ làm thuê của tôi và Chung Nguyên vừa lúc khai giảng là phải thể hiện ngay, không cần phải nói, là áp bức.

Bởi vì phải hộ tống hần rèn luyện, thế là tôi phải thức dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng, về điểm này thì tôi vô cùng oán hận, đương nhiên chỉ rửa thầm ong lòng, thật sự cũng không có biện pháp nào khác.

Chung Nguyên biến thái, mới sáng sớm dựng tôi dậy bắt chạy bộ, mắt tôi còn chưa mở hết ra, không chỉ thế, hần còn mặc một bộ đồ thể thao ăng từ trên xuống dưới, so với công chúa Bạch Tuyết còn trắng hơn. Hơn nữa hần thể cũng coi là đẹp đi, đương nhiên là bị chú ý, mọi người mặc dù chủ yếu là vây xem hần, tôi chỉ phải làm nền thôi mà còn thấy phát lạnh.

Trời ơi, tôi cực kì ghét chạy bộ ...

Thế là chống án: “Chung Nguyên, ta có thể xin không chạy không?”

Chung Nguyên bình thần chậm rãi chạy, vừa hỏi ta: “Lý do?”

Tôi nghĩ một cái lí do thật đáng hoàng, sẽ không ai từ chối nổi “Chạy xong thú lắm”

Chung Nguyên chẳng hề để ý đã bác bỏ: “Không sao, anh không chê.”

Tôi cảm thấy lời này của hần rất kỳ quái, nghĩ cả nửa ngày bỗng ngộ ra: “Người có quyền gì mà ghét bỏ hay không chê!” Tôi không tin ên đời này còn có ông chủ không ghét bỏ công nhân thú, như vậy ông chủ này là thiên thần =.=

Chung Nguyên dừng lại nhìn tôi, không tức giận: “Vốn đang chờ em biểu hiện tốt là tăng lương, không nghĩ tới ngày đầu đã ái lệnh” Hần nói xong, không để ý tới tôi xoay người chạy tiếp.

Tôi thực không có chí khí đuổi theo: “Ta chạy, ta không sợ thú à ...”

Chung Nguyên không nói gì.

Tôi thở hồng hộc nói: “Người, có thể chạy chậm chút không?” Đúng là ưu thế chân dài, ghen tị >__

Chung Nguyên vẫn không nói chuyện, nhưng tốc độ giảm xuống hần.

Tôi cảm động nghiêng đầu nhìn hần, phát hiện lúc này mắt hần hơi nheo lại, khóe miệng nhếch nhếch như đang cười, nụ cười này, không gian ác như mọi khi, có cảm giác tươi mát, giống như không khí buổi sáng sớm vậy.

Bởi vậy mới nói, người xấu nào cũng có thời điểm lương tâm mọc răng, Chung Nguyên chính là ví dụ rõ ràng.

Đương nhiên, lương tâm có mọc mấy cái răng thì người xấu như cũ vẫn là người xấu.

...Tôi dần dần phát hiện, đối với mối quan hệ làm thuê giữa tôi và Chung Nguyên thì ba tên vô lương tâm cùng phòng kia biểu hiện rất bình tĩnh, bọn nó nhắc tới còn đem ra làm chuyện cười, mấy ngày nay tôi gặp một số người, đã mặc định xem tôi và Chung Nguyên là một cặp tình nhân. Bắn chết tôi đi!!!

Tôi hỏi Chung Nguyên làm sao bây giờ, hắn bình tĩnh trả lời: “Chúng ta dùng thời gian chứng minh cho bọn họ xem.”

Tôi cảm thấy hắn nói rất có lý, đúng, thời gian qua lâu lời đồn tự nhiên tan thôi.

Nhưng mà chúng tôi còn chưa kịp chứng minh đã có người mò tới thăm.

Hôm nay có một buổi iễn lãm về buổi đóng quân dã ngoại vào buổi tối, Chung chết tiết bận không tới, tôi là ủy viên chụp ảnh, vinh quang tới góp vui.

Sau khi triển lãm chấm dứt, chị Linh gọi tôi lại, tôi hỏi xem có chuyện gì không thì chị ta lại nói: “Mộc Đồng, chị sẽ khiêu chiến với em.”

Tôi gãi gãi đầu: “Cái gì cơ?”

Mấy người còn rơi rớt lại chưa đi lúc này cũng đứng ngây ra, không có ý định dời bước nữa.

Chị Linh kiêu ngạo nhìn tôi đáp: “Chị muốn khiêu chiến với em, nếu chị thắng thì Chung Nguyên là của chị, em phải buông tay.”

Mấy ngày nay bị đồn đại tra tấn nhức cả đầu, tôi cung kính nói: “Chung Nguyên không phải của tôi, chị muốn yêu ai kệ chị.”

Linh sư tỷ xoa xoa nắm tay, mắt lộ ra hung quang: “Em nói vậy có ý gì? Khinh thường chị phải không?”

Tôi sợ tới mức lui về sau một bước: “Sư tỷ đừng kích động nha, em và Chung Nguyên không có ...”

Chị Linh khoát tay ra vẻ không kiên nhẫn: “Hai người chuyện không nên làm đều làm cả rồi, còn muốn nói không có gì? Mộc Đồng à chị không nghĩ em là người như vậy đó.”

Tôi cảm thấy oan ức quá, chúng tôi làm cái gì??? Cái gì cũng chưa làm a ... còn nữa, tôi làm kiểu lúc nào?

Chị Linh tiếp tục nhìn tôi từ trên cao xuống: “Tóm lại, em không nhận khiêu chiến hả?”

Tôi cảm thấy chị Linh tự biên tự diễn thiệt làm người khác khó hiểu nha, nói thật tôi và Chung Nguyên không có gì, nhưng ví dụ mà có a b c gì thì chị ta thích thì tự đi mà theo đuổi, tôi cho dù có bị người ta đào tường ồm mắt cũng chỉ dám tự trách bản thân mị lực hấp dẫn không bằng, mắc cái gì sồn sồn đòi tìm tôi khiêu chiến?

Linh sư tỷ tiếp tục dùng ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, y như thể buộc tôi nói ra chữ đồng ý mới bằng lòng, tôi rùng mình, cười hì hì nói: “Hẹn gặp lại chi” sau đó ba chân bốn cẳng chạy mất.

ay về kí túc xá, kể lại chuyện này cho Nhất Nhị Tứ, bọn nó đều tỏ vẻ hiểu hết, quái, thế nào mà chính tôi lại không hiểu đầu cua tai nheo gì nhỉ?

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của một người bạn ong hội tên Tiểu Kiệt, nàng ta thân bí hỏi tôi định so tài gì với Linh sư tỷ???

Tôi cảm thấy như sét đánh ngang tai: “Mình không có thi gì hết.”

Tiểu Kiệt đã hoàn toàn chìm ong thế giới mình xây nên, không cần biết tôi nói gì, tự thoại: “Mọi người đang cược coi bạn và chị Linh ai thắng, mình cũng muốn cá, nhưng chưa biết cá ai, nói ình nghe coi rất cục hai người so tài gì?”

Bắn loạn, tại sao gần đây thành viên của hội toàn những kẻ không bình thường vậy ...

Tiểu Kiệt thấy tôi không nói gì, còn tiếp tục: “Uhm, bọn họ đều đặt hai mươi đồng, hay là mình cũng cá hai mươi? Nhưng hội ước đặt những 100 đồng a ..”

Tôi nuốt nước miếng: “Đặt ... Đặt tiền?”

Tiểu Kiệt: “Đúng, đừng nói bạn mới biết chứ.”

Tôi lau mồ hôi, cái vụ này là từ chuyện hôm qua sao, hóa ra độ nhanh nhạy tin tức của hội bảo vệ môi trường còn thính hơn cả hội tin tức báo chí à, nếu để cho đám bát quái này đi thống kê hội tin tức, chắc là sẽ vực dậy cái hội này từ đầm lầy lên tới thiên đường quá ...

Không đúng, tôi lại nghĩ đi đâu rồi, ong lòng thăm tính kế một chút, tôi hỏi: “Nè, Chị Linh giỏi nhất cái gì vậy?”

Tiểu Kiệt suy nghĩ một lúc, đáp: “Hắn là Taekwondo, nghe nói là đai đen tam đẳng, không phải nói quá đâu.”

Taekwondo ... nghe như khủng bố?

Mặc kệ, vì tương lai tươi sáng, tôi khê cần môi, nói: “Vậy được, mình sẽ thi Taekwondo với chị ấy.”

Tiểu Kiệt sợ hãi than: “Bạn điên à?”

“Nghe mình nói, mình không điên” Tôi bình tĩnh cười “Tiểu Kiệt, bạn giúp mình đặt 200 đồng, dùng tên bạn í, đặt cho ai chắc bạn cũng biết hả?”

Tiểu Kiệt âm mặc thật lâu, rốt cục cảm thán một câu: “Mộc Đồng à, bạn cũng quá vô sỉ.”

Tôi cười gian, chỉ cần chịu thua là được tiền, chuyện tốt như vậy để gì ngày nào cũng gặp!

Thế là tôi tự tin đường hoàng chủ động nói với chị Linh, tôi nhận lời khiêu chiến, hơn nữa còn chỉ định, ngoài Taekwondo ra không thi cái khác, hai chúng tôi còn ký giấy sinh tử, mặc kệ bị thương như thế nào đều tự chịu hậu quả.

Việc này tôi không dám nói với Chung Nguyên, dù sao đem đổi hán lấy tiền cược, cũng hơi nguy hiểm, may là hội bảo vệ môi trường cũng không phải lớn lắm, chả mấy người ngoài biết việc này, không đến nỗi lọt vào tai hắn ta.

Thực ra chẳng qua tôi sợ hắn nghe thấy ừ bớt tiền lương thôi!

Trận đấu định vào chiều thứ 6, đúng hôm Chung Nguyên đi thành phố H, vì hắn có một buổi giao lưu bóng đá gì đó, hắn còn định bắt tôi đi làm cổ động viên nghiệp dư gì đó, ày da, nhức đầu quá, thế là hắn không bức tôi nữa >

Buổi chiều ba giờ, tôi đúng hẹn tới phòng tập võ, đã có sẵn mấy người đứng đợi.

Chương 12:

Tôi từng bừng hào khí đi qua đi lại, khởi động làm nóng, uống nước giải khát, nhìn nhìn xung quanh tính ngó một chút thì phát hiện ra có mấy cái mặt quen quen.

Nhất Nhị Tứ cũng đang hờ hững nhìn bên này, còn giơ một ngón tay cái với tôi, ước đó đã cảnh cáo bọn nó đừng đến, dù sao cũng là cảnh tôi bị người ta vui hoa dập liễu, có gì đẹp mà coi.

Nhất Nhị Tứ nhìn thấy tôi, thoải mái tiến tới, Lão Đại vỗ vỗ vai tôi, nói rất thăm thiết: “Tao vội tới đây cổ vũ mày.”

Tiểu Nhị: “Tao đến chụp ảnh.”

Tứ cô nương: “Tao đến chờ để khiêng xác mày ra.”

Tôi: “...”

Trùng mắt nhìn bọn nó một cái, sau đó hào hùng dũng cảm bước vào sàn đấu.

Hội ưởng là ọng tài, hẳn đang giơ một cái cờ nhỏ, hươ qua ngoắc lại, chuẩn bị, bắt đầu.

Chị Linh dùng ánh mắt sắc bén nhìn tôi, cả người toát ra sát khí, chị ta nhấc nhấc chân, đứng đưa qua lại, nhìn giống một con hổ ghê.

Tôi khoa tay múa chân khai triển thế võ Lý Tiểu Long, sau đó rất phong phạm đại hiệp không thềm nhúc nhích gì.

Chị Linh đột nhiên hét lớn một tiếng, nhấc chân đá về phía tôi.

Chân của chị ta còn chưa chạm tới ngực, tôi đã đổ vật xuống sàn, ôm ngực khóc thét lên, làm ra vẻ thống khổ u éo: “Sư tỷ, em thua rồi, em thua rồi còn không được sao ...”

Linh sư tỷ chả hiểu sự thế gì nhìn tôi, hình như đoán ra tôi đóng kịch, chị ta hung ác xoay người đến đánh tôi xối xả: “Đứng lên! Chị mày còn chưa đánh đấy!”

Tôi dính chặt lấy mặt đất lẩm nhẩm chết sống không đứng dậy.

Mọi sự tình đều nằm trong dự tính của tôi, nhưng mà tiếp đó, chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Tứ cô nương hung mãnh nhà tôi đột nhiên hùng hổ xông ra, ong lúc những người khác còn chưa hiểu ra chuyện gì, nó đã bay lên tung ra một cước, thật là chuẩn xác đáp xuống cằm của Linh sư tỷ.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng kinh thiên động địa, Linh sư tỷ bay ra xa hơn ba thước, bây giờ tới phiên chị ta khóc thét, hơn nữa còn là khóc từ ong lòng ruột khóc ra.

Người xung quanh thấy tình hình không ổn đều tiến lên.

Tứ cô nương đại khái thấy chưa đã ghiền, nó nói: “Tưởng đánh nhau giỏi hử, lúc tôi đánh nhau chị còn đang gặm kẹo que ở xó nào đâu.” Vừa nói vừa nổi giận dùng dùng đi lên, hình như định nhảy cả hai chân lên người Linh sư tỷ, may mà Tiểu Nhị và Lão Đại giữ nó lại.

Tôi nơm nớp lo sợ đứng lên: “Tứ Tứ, tao không sao hết ...”

Đúng lúc này, trong đám người vây quanh Linh sư tỷ có người cao giọng nói: “Không xong, chị Linh trật khớp cằm rồi!”

...

Nhìn chị Linh quần băng kín mít từ án tới cằm, mắc cười chết mất, nhưng mà chị ta đang ai oán nhìn tôi ... không dám ừng mắt nhìn Tứ cô nương, xem ra nó đã chứng minh được thực lực của mình bằng vũ lực rồi.

Mọi người ong hội đều đi cả rồi, chỉ còn tôi và Tứ cô nương tới nhận lỗi cùng chị ấy ... thực ra là tôi cương quyết lỗi Tứ cô nương tới, con nhỏ này cứng đầu, bạo lực, đánh người ta ật cằm còn nói chưa đã ghiền. Lúc đó chị Linh nghe được mấy lời này, ánh mắt nhìn nó lập tức từ oán hận chuyển sang kính sợ.

Tôi cầm tay chị Linh, sấm hối nói: “Chị Linh à, em xin lỗi.”

Chị Linh định bỏ tay tôi ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt hung thần của Tứ cô nương thì đổi cái rết, nắm chặt lấy tay tôi, biểu tình không biết có bao nhiêu là phức tạp.

Tôi cảm thấy đối diện với cái biểu hiện táo bón này của chị ta thiệt là áp lực lớn quá đi, cho nên dễ dàng Tứ cô nương “Ngoan Tứ Tứ à, hôm nay cảm ơn mày, hay là ... mày đi về ước? Có dịp mời mày ăn cơm nha ...”

“ên đi, không cần, quy định cũ, giúp tao lấy nước một tuần” Tứ cô nương nói xong, ném một ánh mắt uy hiếp cho chị Linh, xoay người rời đi.

Nó vừa đi thì ngay lập tức chị Linh đã hồn về với xác, oai phong lẫm liệt, đáng tiếc đầu quần vải ắng, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng và khí chất, hơn nữa vì cằm ật khớp nên không thể nói chuyện như bình thường, thế là ... haizzzzz.

Chị ta há mồm nhồm nhoàm nói gì đó, tôi suy nghĩ nửa ngày mới đoán ra nỗi là: “Mộc Đồng, làm tốt lắm ha.

Tôi vừa định nói thì thấy Chung Nguyên đột nhiên xông vào, thiếu chút nữa tôi nghĩ mình hoa mắt, bộ tên này không đi đá banh à? Chả nhẽ hắn chỉ là người thay thế bổ sung gì đó ...

Chị Linh vừa nhìn đến Chung Nguyên liền hô biến ra bộ dạng tỏ con oan ức, nước mắt lưng tròng, chị ta kích động nhìn Chung Nguyên, lại nhồm nhoàm gì đó: “Ngô ... Đồng ... Ngoạn ...”

Chung Nguyên còn đang mặc nguyên đồ đá banh, quả thực là hắn từng có mặt ở sân bóng, đầu đầy mồ hôi, lôi kéo tôi nhìn từ đầu tới chân, nói: “Em không sao chứ?”

Tôi vô cùng cảm động, cái bệnh “biến thành người tốt nửa chừng” gần đây của hắn làm cho tôi thấy hưởng thụ ghê, vì thế tôi lắc lắc đầu: “Ta không sao”

Linh sư tỷ vẫn dai nhách ô ô gọi: “Đồng ... Ngoạn ...”

Chung Nguyên nhìn nhìn chị ta, hỏi: “Là em đánh à?”

Tôi: “Không phải, Tứ cô nương Nói, không phải người đi đá banh à? Làm sao lại quay lại?”

Chung Nguyên: “Nghe nói em bị người ta đánh cho tàn phế, anh quay về tính nhặt xác giùm.”

=.=!

Tôi bất lực nói: “Được rồi, cảm ơn người.” Thằng cha này tuy luôn áp bức tôi, nhưng cũng coi như ượng nghĩa, uhm, nói chung hắn có tiềm lực biến thành người tốt.

Chung Nguyên: “Rốt cục sao lại thế này.”

Tôi: “Này ... ha ha ...”

Chung Nguyên nhìn lướt qua chị Linh “Đi ra ngoài nói.”

“Nhưng mà chị Linh ...” tôi có chút do dự, tuy rằng tôi không có đối xử tốt với chị ta được, nhưng chị ta bị như vậy là do tôi, bỏ đi lúc này có cảm giác mình hơi bị không phúc hậu.

Chung Nguyên không nói hai lời, kéo tôi đi ra ngoài, bỏ lại Linh sư tỷ mồm miệng không rõ khóc thét ...

...

Chung Nguyên bắt tôi ngồi ên ghế hành lang bệnh viện, hung ác hỏi: “Đầu gối, tiền đồ tốt đẹp ha, còn học đánh nhau?”

Tôi nhúc nhích, thiết cảm thấy chuyện này ly kỳ: “Chung Nguyên, không phải người đi thành phố H sao? Thực ra vị í dự bị cũng quan ọng lắm, người không nên coi nhẹ tác dụng của mình ...”

Chung Nguyên tức giận nói: “Im! Ai nói là anh dự bị? Em gặp ai mặc áo số 1 ở vị í dự bị chưa?”

Tôi nhìn kỹ áo hắn, quả thực là số 1: “A, vậy à, số 1 là gì?”

“Đương nhiên là thủ môn” Chung Nguyên thông thả đi hai bước tại chỗ, sắc mặt âm ảm “Không đúng, hiện giờ không thảo luận chuyện này, anh bị em làm cho loạn hết cả lên ... Nè, ai cho em đánh nhau? Cái thân em thế này đánh thắng được ai?”

Chung Nguyên hình như rất giận, tôi nghĩ nếu đem nguyên nhân thực sự nói cho hắn nghe, không chừng hắn còn điên hơn, thế là tôi gãi gãi ót, hắc hắc cười: “Chung Nguyên hiểu lầm ta rồi, ta chỉ muốn cùng chị Linh bàn luận võ nghệ thôi, hahaha...”

“Bàn, luận, võ, nghệ?” Chung Nguyên nhắc lại từng chữ một, neho mắt nhìn tôi, đột nhiên một tay hắn chống tường, nghiêng thân mình sát vào mặt tôi, lạnh lùng nói: “Em thực nghĩ là sẽ không ai nói cho anh biết chuyện gì xảy ra hả?”

Tính sai rồi, sai toét rồi, tôi sao lại quên chứ, ong hội có rất nhiều người biết chuyện này, khả năng mới thấy ta gây họa đã gọi báo cho Chung Nguyên đi? Không chừng lúc đó người nọ chưa nói chuyện gì xảy ra thì Chung Nguyên đã cho là tôi bị đánh tới tàn phế.

Ai da, cũng không biết là hắn lo ình thật hay là lo mình mang phiền phức đến cho hắn đây. Nếu lo lắng thì bây giờ nhìn thấy tôi nguyên vẹn phải yên tâm mới đúng? Diên tiết, lại còn giận dữ, chắc là tôi mang phiền

phức đến cho hắn đây, tại chị Linh bị ngược, hắn sẽ rất là buồn phiền chẳng? Ách, vẫn không đúng, mắc cái gì tôi gây họa lại mang phiền tới cho hắn? Hắn có phải người giám hộ tôi đâu chứ?

Phiền quá đi, càng nghĩ càng loạn, không thềm nghĩ nữa, ực tiếp nặn ra một nụ cười nịnh nọt, nói: “Thực xin lỗi a, Chung sư huynh, ta thực sự không có cố ý đem người ra đánh cực với chị Linh”.

“Cực? Lấy anh ra cực?” Chung Nguyên nói chuyện mà kèm theo cả khí lạnh, bệnh viện âm khí ảm ợng, thêm hắn nữa thiệt làm người khác sồn da gà.

Tôi chỉ cúi đầu không dám nhìn hắn, đột nhiên phát hiện ong lời nói của Chung Nguyên hắn là chưa biết gì, thiệt tình chính mình khai tuột ...

“Đầu gối, nếu em không nói thật, tháng sau không có lương, không cần khiêu chiến nhẫn nại của anh.”

Tôi đột nhiên kích động túm lấy cánh tay hắn, hai mắt dầm lệ thuật lại sự tình từ đầu tới cuối, nói xong còn thông thêm một câu: “Chung sư huynh ơi, ta cái gì cũng nói rồi, đừng ừ lương được không?”

Chung Nguyên biểu tình bất định, âm u, nghe xong câu chuyện thăm thiết của tôi, hắn bỏ tay tôi ra, đi qua đi lại rất mạnh ên lối đi, giận không kiềm được: “Hay, làm tốt lắm, lấy anh ra cực, còn đánh nhau với đại đen tam đẳng, em chính là đang nghĩ muốn thua để bán anh đi chứ gì?”

Tôi ủy khuất nhìn hắn, đáp: “Dù sao người không phải của ta, thua hay không thua cũng thế.”

“Được rồi, anh không phải của em, anh ... ANH KHÔNG PHẢI CỦA EM” Chung Nguyên thì thảo lặp lại, tự dưng hung tợn ợn mắt nhìn tôi: “Anh đúng chính xác không phải của em, nhưng, EM LÀ CỦA ANH!”

7. Chương 13 + 14

Chương 13:

Chung Nguyên nói: “Anh chính xác không phải của em, nhưng EM LÀ CỦA ANH”

Ách ... ách ách?

Chung Nguyên xoa xoa tóc, hung ác nói tiếp: “Em đừng quên, em đã ký khế ước bán mình 15 tháng nha.”

Bán chết đi, cái đó không phải bán mình, cái đó gọi là quan hệ làm thuê được không ... trong lòng tôi rất bất bình, nhưng nhìn Chung Nguyên đang nổi cơn trước mắt lại không dám tỏ ra ngỗ nghịch, trừ tiền lương, đáng sợ lắm nha!

Chung Nguyên vẫn tiếp tục phát tiết một lúc nữa, tôi chỉ dám thành kính nhìn hắn, trên mặt viết rõ: “Ta sai rồi, người cho ta một cơ hội sửa chữa được không?”, tên nhóc này hóa ra lại thích ngon ngọt, cuối cùng cũng không làm gì tôi nữa, chỉ hung dữ mắng mỏ tôi một chút rồi kết luận: “Tóm lại, em làm sai phải chịu phạt.”

Chết bầm, biết thằng cha này không bỏ qua ình mà, sao làm người lại có thể nhỏ mọn được như hắn nhỉ?

Tôi lo lắng đề phòng hỏi: “Vậy người tính phạt như thế nào?” đừng có trừ tiền lương a ...

Chung Nguyên vuốt cằm, suy nghĩ một lát, nói: “Trừ tiền lương?” lòng tôi tự nhiên nặng như đeo đá.

“Em chắc chắn là không thích rồi” hắn liếc mắt nhìn tôi một cái “Như vậy đi, khế ước bán mình của em cộng thêm một tháng nữa.”

Nước mắt lặng lẽ nhỏ giọt trong tim, đối với tôi, tự do bây giờ chỉ còn là mây bay ... bay bay... còn nữa, cái đó không phải khế bán mình gì hết!

...

Hôm sau là chủ nhật, Chung Nguyên có một trận bóng bên thành phố N, hẳn lấy lý do “tránh cho em gây chuyện thị phi” không chút do dự mạnh mẽ lôi tôi đi thành phố N làm cổ động viên nghiệp dư cho hắn.

Đại khái đối với người Trung Quốc mà nói, bóng đá là môn thể thao không hấp dẫn mấy, ở rất nhiều địa phương, đá bóng so với bóng rổ thấp hơn rất nhiều, ví dụ như ở thành phố B một trận bóng rổ có thể khiến toàn bộ người quan tâm chú ý, còn trận bóng đá tại thành phố này lại chẳng có mấy ai ngó tới.

Chung Nguyên mới chỉ là một dự bị be bé trong đội bóng rổ của học viện quản lý đã khiến cho quanh cảnh hữu tình, thế nhưng hẳn dưới thân phận đội trưởng đội bóng đá thành phố B lại không có hào quang lắm, trừ một vài ánh mắt đăm đăm của một số cô nàng mê trai, đối với hồ sơ của hắn nắm rõ như lòng bàn tay thôi.

Thực ra giáo ban đối với đội bóng đá giống như mẹ kế đối xử với con ghẻ vậy, ngay cả đội cổ động chuyên nghiệp cũng không cho lập, nói tới tuyên truyền thanh thế gì đó càng xa vời.

Nói chung tôi nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ là muốn nói, hình như tôi là cổ động viên duy nhất được tán thành thì phải ...

Trường học coi như cũng còn có lương tâm, thuê hẳn một xe đưa chúng tôi đi thành phố N, tôi trở thành sinh vật giống cái duy nhất trên xe, bị thiên hạ bu quanh dòm ngó, trong đó còn có mấy ánh mắt bại hoại ý hiểu là: “Biết thế ta cũng đem theo bạn gái.”

Tôi rối bời, nhỏ giọng giải thích: “Em không phải bạn gái.”

Chung Nguyên lúc này đang ngồi tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, thuận miệng nói: “Tĩnh táo chút đi, em có nói bọn họ cũng không tin.”

Và thế là mọi người lại cùng nở nụ cười mờ ám.

Tôi cúi đầu, không biết nói cái gì cho phải, nói thật là tôi đang bị dọa tới nổi hiện ra ảo giác, cảm giác như một đám quạ đen bay ào ào qua đầu.

Tuy rằng rất khinh bỉ Chung Nguyên, nhưng tôi cũng bội phục sự bình tĩnh của hắn ghê, chỉ có thể lắc đầu cảm thán, da mặt dày cũng có điểm lợi ích.

...

Sân bóng thành phố N mặt cỏ rất đẹp, thật muốn nằm trên đó lăn lăn mấy vòng, đương nhiên làm cổ động viên thì tôi chỉ được chạy vòng ngoài thôi, người xem xung quanh sân rất vắng vẻ, nhưng làm tôi giật mình là có một số người chạy từ thành phố B tới để cổ động cho đội bóng, thật đáng kính à!

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu! Là cổ động viên được đóng dấu duy nhất của đội, tôi bị phái đi giúp mọi người làm này nọ, loạn.

Tôi không hiểu gì bóng đá cả, nói chung chỉ là quần chúng ngồi coi ngơ ngác thôi, nhưng đại khái cũng đoán ra tình hình một chút.

Hiệp 1 đội thành phố B đá rất thuận lợi, tạm thời dẫn 2 – 0. hiệp 2 huấn luyện đội thành phố N có điều chỉnh đội hình, năng lực tăng cao thấy rõ, vài lần thiếu chút nữa là thành bàn. Vừa hay là tên Chung Nguyên thoát nhìn mặt mày giống y như làm từ bã đậu, tới lúc cần cũng phát huy tác dụng, chụp banh quả nào quả nấy cũng ngon, tôi nhìn số 10 bên đội thành phố N, ánh mắt hắn như muốn ăn thịt Chung Nguyên ... bóng đá thiệt là một môn thể thao bạo lực a!!!

Hiện giờ số 10 kia đang dẫn banh, một vài người bên đội B chạy lên đeo bám hắn, cái tên số 10 bạo lực liên tung người sút trực tiếp vào cầu môn.

Bóng theo đường cong bay về phía khung thành, Chung Nguyên nhảy lên giơ hai tay ra chặn lại, mắt nhìn thì thấy bóng sẽ bay thẳng vào lòng hắn, ai ngờ lúc giảm tốc, quỹ đạo của nó thay đổi, chệch hẳn xuống dưới ...

Sau trận banh này mới nghe bọn họ giải thích, gọi là cái gì mà bóng xoáy, bởi vì banh được đá ra lúc đầu giống như hướng tự quay của trái đất, quỹ đạo sẽ méo mó vặn vẹo gì đó, tôi nghe thực ra chỗ hiểu chỗ không.

Lại quay về hiện tại, cái “bóng xoáy” kia tuy không đụng vào tay Chung Nguyên, nhưng vẫn bị hấn chạm tới, chỉ là hy sinh lớn lao quá ... bóng đá vốn công bằng mà, nó liền đánh vào điểm yếu của Chung Nguyên ...

Chính xác là tôi không có nhìn nhầm, trái bóng mang theo lực cực lớn, ghé thăm em nhỏ quan trọng của hấn

Chung Nguyên té lăn trên đất, sắc mặt trắng bệnh, nhưng vẫn ôm chặt “hung khí” trong tay ...

Tôi ... Ahhh, không riêng gì tôi, mọi người có mặt bao gồm cả trọng tài đều há miệng nhìn hấn.

Quả nhiên trong loạn sẽ có loạn, thế giới này thật nhiều màu sắc, tôi ngẩng đầu nhìn mây bay, đột nhiên thấy ông trời đối đãi với tôi thật là tốt à ...

...

Chung Nguyên được thay ra, hấn cố hết sức đi tới cạnh tôi, ngồi xuống, tôi nhìn vẻ mặt trắng bệch của hấn cùng với mồ hôi không ngừng tuôn ra, tỏ vẻ tốt bụng hỏi: “Người có khỏe không?”

Chung Nguyên vặn mở một chai nước khoáng, lắc lắc đầu: “Anh không sao” nói xong liền ngửa đầu uống nước.

Tôi thấy thế liền an ủi hấn: “Thực ra lực cắn thanh tịnh cũng không có gì xấu.”

Phụt –

Chung Nguyên giống như cái thùng phun, toàn bộ nước đều phun ra, còn đẹp đẽ văng trên người hấn, hấn nắm chai nước khoáng, cúi đầu ho khan dữ dội, gân xanh trên trán đều hiện ra.

Tôi ý thức được mình lỡ lời, cuống quýt đứng dậy trước mặt hấn, lấy khăn tay ra lau giùm.

Chung Nguyên ngẩng đầu cười như không cười nhìn tôi: “Lực cắn thanh tịnh?”

“Ha ha, ha ha ha ...” không phải là đùa một chút sao, Chung Nguyên người phối hợp một chút thì sẽ chết à =.=

Chung Nguyên để yên cho tôi lau nước trên người hấn, nhếch miệng gian tà nhìn tôi: “Anh lực cắn có thanh tịnh hay không, em có thể thử một chút.”

Chết mất thôi, tôi vốn nghĩ Chung Nguyên hay nói chuyện thâm hiểm ác độc, hôm nay mới phát hiện, hóa ra hấn còn có khí chất lưu manh nữa ...

Đáng lẽ lúc hấn kinh ngạc tôi có thể nhân cơ hội cười nhạo hấn, ai dè còn bị hấn diễn ngược lại, lắc đầu cảm thán, thế giới của tôi mãi mãi là bi thương ư.

Tôi vừa đứng thẳng dậy định nói chuyện gì đó để gỡ lại mặt mũi, liền thấy Chung Nguyên biến sắc: “Cẩn thận!” hấn vừa nói vừa túm lấy cánh tay tôi, kéo mạnh xuống, tôi liền oanh liệt ngã vào người hấn.

Trái bóng bay qua bên trên, rơi xuống cạnh lưới sắt cách đó không xa.

May mà Chung Nguyên phản ứng nhanh, nếu không chịu trận chính là tôi rồi.

Lúc này tôi và Chung Nguyên song song té trên mặt đất, toàn thân tôi đè lên người hấn, Chung Nguyên nằm trên mặt đất, nhắm mắt nhìn tôi, sao mắt hấn vừa đen lại sáng thế kia, đáng ghê tởm.

Tôi giật mình, sau đó phát hiện một chuyện thật xấu hổ >

Chung Nguyên, hấn, hấn giống như ... cứng ... Chương 14:

Đùi của tôi thực bất hạnh lại đặt trúng hai chân hấn, lúc này chạm vào đùi là cái kia, cái gì đó cứng, cảm giác nóng rực rõ ràng thông qua quần áo mà chạm tới đùi, sau đó lại thông qua phần xạ thần kinh mà chạm tới đầu óc tôi, vì thế, tôi, tôi hỗn loạn ...

Một người nếu gặp chuyện làm cho bản thân quá rối loạn thì phản ứng thông thường nhất chính là hóa ngọc. Tôi cũng không phải ngoại lệ, đầu óc hiện giờ như bị đông lạnh vậy, toàn bộ lực chú ý đều hướng về nguồn nhiệt, tôi ngơ ngác nằm trên người Chung Nguyên, không nhúc nhích.

Chung Nguyên nằm trên đất cũng không có động tĩnh gì, thân thể hắn tựa hồ cứng ngắc, đại khái là bị tôi ép tới thể thảm, hắn đến cả thở cũng khó khăn. Lúc này hắn thở hổn hển, cố hết sức nói: “Mộc .., Đầu gối, em không tính lúc này phi lễ với anh chứ hả?”

Tôi vừa nghe nói vậy thì thần kinh đột nhiên bình thường lại, ngay lập tức lồm cồm bò dậy, cúi đầu không dám nhìn hắn, trên mặt tôi hiện giờ cảm giác như ăn phải tiêu, nóng nóng, cay cay rất khó chịu, trời ơi, dọa người! Không đúng, phải là Chung Nguyên dọa người!

Chung Nguyên cũng ngồi dậy, hai tay chống về sau: “Đầu gối, em quả nhiên rất nhiệt tình.”

Tôi tức giận trừng hắn, lại thấy cặp mắt cười cười nhón nhác của hắn, tôi lại càng điên máu hơn, rõ ràng hắn dọa người, tại sao người vui sướng thấy kẻ khác gặp họa cũng là hắn nốt!

Chung Nguyên lại khiếm nhã nói: “Nếu như em muốn nhiệt tình nữa thì cũng nên lựa hoàn cảnh nha!”

Tôi nhéo nhéo tay, lại buông xuống, quên đi, đó là sự cố ngoài ý muốn, không nên thảo luận quá chi tiết, nhất là không thể thảo luận cái gì với tên Chung Nguyên này!

...

Lúc quay về, ở trên xe có người hỏi Chung Nguyên bị trúng chỗ kia cảm giác có đau lắm không, Chung Nguyên bình tĩnh lắc đầu: “Không sao”

Thế là mọi người ồn ào nói giỡn, nào là chuyện này không chú ý sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc nửa đời sau, nào là người nên đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, vân vân ... lời nói và vẻ mặt bọn họ, mờ ám không có chỗ nói nữa.

Chung Nguyên như cũ vẫn bình tĩnh lắc đầu, thêm một câu: “Thực không sao, Mộc Đồng có thể làm chứng.”

Trong nháy mắt, xung quanh im lặng như tờ ...

Tôi ngồi cạnh Chung Nguyên, nhắm mắt giả chết, tiện thể trong đầu diễn cảnh lăng trì hành hạ hắn n lần.

...

Buổi tối khi tôi về thì nhận được điện thoại của Tiểu Kiệt, nó rất là tiếc nuối nói với tôi, hai trăm đặt cược cho chị Linh đã trôi theo dòng nước rồi.

Tôi không tin: “Không đúng, chị Linh tuy là bị thương, nhưng đâu phải mình đánh, việc này là ngoài ý muốn.”

Tiểu Kiệt thở dài, nói: “Việc này không tính, đều là do hội trưởng định đoạt, ai biểu hắn là trọng tài.”

Tôi bất mãn: “Cho dù là trọng tài cũng không thể đổi trắng thay đen a ...” chuyện này liên quan tới vấn đề kinh tế, rất nghiêm trọng!

Tiểu Kiệt đáp: “Hội trưởng nói, lúc hai người các người kí giấy sinh tự, cũng không nói là không được nhờ người khác hỗ trợ.”

Ak, vậy cũng được? Đầu hội trưởng bị chó nhai à???

Tiểu Kiệt lại nói: “Thực ra mấu chốt vấn đề ở chỗ, hội trưởng đặt 100 đồng cho bạn thắng.”

Tôi: “...”

Hóa ra đội trưởng cũng là người âm hiểm thành tinh, đáng khinh!

...

Gần đây tôi có đồ chơi mới, rất vui, là một con dấu. Đương nhiên con dấu không phải trọng điểm, chính yếu là hình dạng của nó – hình đôi môi. Nói cách khác, nếu đóng dấu lên mặt sẽ giống như có người hôn lên vậy. Tôi dùng con dấu này đóng lên tập tự viết, cảm thấy rất thú vị, đáng tiếc bọn Nhất Nhị Tứ không cho tôi thí nghiệm lên mặt bọn nó, bởi chuyện này mà mém chút nữa bị tụi nó đánh hội đồng.

Buổi chiều không có lớp, tôi bị Chung Nguyên lôi đi thư viện tự học, thực ra tôi thấy theo hắn tự học không thuộc phạm vi công tác của mình, nhưng hắn nói bồi đọc cũng coi như một loại rèn luyện ... Bồi đại gia hắn đọc sách >

Tôi mở sách toán cao cấp ra, vừa ngáp vừa nhập nhèm xem, Chung Nguyên ngồi cạnh tôi, tùy tiện lật một quyển sách giải trí, tôi xoay qua liếc trộm tên sách hắn đang đọc ...[Tâm lý tình yêu]??

Ak ak, Chung Nguyên ơi Chung Nguyên, lần này ta không muốn khinh bỉ người, chẳng qua là tại cái loại sách này đó nha.

Tôi cười nhạo một tiếng rõ ràng, vẻ mặt khinh khỉnh cúi đầu xem sách toán, nhìn đi. Đây là khác biệt a!

Chung Nguyên bị tôi cười cũng không tức giận gì, hắn cầm tập tự viết của tôi lên, lật lung tung xem, lật tới trang thí nghiệm con dấu kia, chính là con dấu hình môi hôn nồng cháy, cả một tờ giấy trắng tràn ngập dấu son hồng, nhìn thấy rộn cả người.

Ánh mắt Chung Nguyên dừng lại tại dấu môi đỏ chót, hắn nhìn một lúc, đột nhiên nghiêng đầu nhìn tôi gian tà, miệng nhếch lên, ánh mắt hẹp lại, hắn nói: “Đầu gối, em khát khao vậy đó hả?”

Tôi: “...”

Tôi thẹn quá thành giận, đoạt lấy tập, không thèm để ý lời nói ác độc của hắn ... tôi không có cách nào, chỉ có thể không để ý tới thôi, dấu vô mồm với người khác tôi thực sự không giỏi, nếu có Lão Đại ở đây, nhất định giết chết được hắn, hừ hừ!

Đối với sự nhường nhịn của tôi, Chung Nguyên hoàn toàn không cảm kích. Hắn cười tủm tỉm nói: “Nếu em thật sự muốn tìm người thân mật, vậy thì ...”

“Câm miệng!” Tôi hung tợn trừng mắt nhìn hắn, tức giận định đem con dấu kia ra chứng minh trong sạch, nhưng lại nảy ra một ý ...

Được rồi, Chung Nguyên, là người ép ta ...

Thế là tôi dè dặt cơn tức giận, bình tĩnh nhìn lại sách, Chung Nguyên đang vui vẻ xem cuốn Tâm lý tình yêu của hắn, cũng không biết thằng cha này tính bày kế lừa con gái nhà ai, thiệt tội nghiệp cô nàng!

Một lát sau, tôi huých cánh tay Chung Nguyên, thấp giọng nói: “Người không buồn ngủ à?”

Chung Nguyên kì quái nhìn tôi một cái, không nói gì.

Tôi lại nói: “Xem cái loại sách này buồn ngủ chết, người nhất định rất buồn ngủ, đừng có bắc chước ta làm gì.”

Chung Nguyên lúc này ngay cả hai mi mắt cũng lười nâng, hắn không chuyển mắt nhìn chăm chăm quyển sách trên tay, tay kia nâng lên dè lên đầu tôi, mạnh mẽ quay mặt tôi lại.

Tôi tức giận đẩy tay hắn ra, yên lặng chờ mong Chung Nguyên mệt rũ rời.

Hình như Thượng Đế nghe được lời cầu nguyện của tôi, một lúc sau, Chung Nguyên quả nhiên mệt mỏi ... phải biết là, thằng cha này mỗi lần tự học, tinh thần đều như đánh tiết gà, thật sự khó khăn.

“Anh ngủ một chút” Chung Nguyên nói xong ngáp một cái, nằm dài trên bàn.

Tôi lại chần chừ xem sách thêm một lúc, đánh giá hắn ngủ thật rồi, nhẹ nhàng huých hắn, nhỏ giọng gọi hai tiếng “Chung Nguyên”, hắn không phản ứng.

Xem ra là ngủ say rồi, tôi mừng thầm, nhẹ nhàng lấy ra con dấu, Chung Nguyên đang nằm trên bàn, mặt nghiêng ra, làn da hắn đẹp thật, rất đáng giận >

Tôi mở con dấu, lén lút để sát vào hắn, tên này ngủ rất chuyên tâm nha, không thấy nguy hiểm cận kề, tôi cười trộm, giờ con dấu nhẹ nhàng đóng lên mặt hắn ...

Hết thấy đều tiến hành thuận lợi, nhưng ngay lúc đó, khi con dấu của tôi còn dính trên mặt Chung Nguyên chưa kịp rút lại, tên kia, hắn chậm rãi mở mắt ...

8. Chương 15+ 16

Chương 15:

Ngay đúng lúc tôi làm chuyện mờ ám thì cái tên Chung Nguyên vừa đúng mở cặp mắt tà ác của hắn ra.

Tôi hoảng sợ, tay run lên, con dấu kia liền rơi ngay đúng vị trí mu bàn tay của hắn, đợi đến lúc tôi phục hồi lại tinh thần thì hắn đã nhặt nó lên quan sát cẩn thận. Hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên mực đóng dấu, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, liếc mắt một cái, trong nháy mắt tôi thấy lạnh lẽo dễ sợ ... Xong rồi, tiêu rồi, bị phát hiện, Chung Nguyên người muốn chém giết gì thì lệ đi ...

Chung Nguyên nắm con dấu, quý dị cười cười, hắn đem con dấu trả lại cho tôi, nói: “Em ngày thờ thiết hay giỡn không biết nữa”.

Tôi cẩn thận cất kỹ con dấu, ngồi đợi hắn trừng phạt, ai biết được chờ cả nửa ngày, chờ tới phát mệt hắn cũng không nói gì, chỉ ngồi lật xem cuốn sách nhảm nhí kia. Dấu môi son đỏ chót kấn oai hùng đậu trên mặt hắn.

Tôi cảm thấy rất kì cục, cho dù hắn bao dung tốt bụng không so đo với tôi, nhưng chắc không đến mức không biết trên mặt mình có gì chứ? Thế là tôi có lòng nhắc nhở: “Mặt của người ...”

“Anh biết” Chung Nguyên cúi đầu, bình tĩnh nói “Nhưng anh cảm thấy không tệ lắm.”

Tôi khó hiểu: “Rồi sao?”

Chung Nguyên: “Thì anh tạm thời không tính xóa đi.”

Tôi: “...”

Tôi hiện giờ rất nghi ngờ Chung Nguyên không phải người địa cầu, những chuyện kì cục điên rồ hắn đều hơn hớ tình nguyện làm, hơn nữa còn rất tự nhiên điềm tĩnh, chẳng phải như vậy cần thần kinh lớn với da mặt siêu dày hỗ trợ sao, không phải người trái đất à!

Mặc kệ nó, dù sao đỡ hơi không phải tôi ...

Chung Nguyên cứ như vậy đeo cái dấu son đỏ chót, ung dung tự tại ngồi xem [Tâm lí học tình yêu].

...

Buổi tối ăn cơm, tôi tình cờ gặp được Lục Tử Kiện, trời ơi, Lục Tử Kiện của tôi! Thế là tôi bùng cơm lại ngồi trước mặt anh ấy, chết sống cũng không đi chỗ khác, Chung Nguyên không có cách nào đành phải ngồi cạnh tôi.

Tôi cười ngọt ngào chào hỏi Lục Tử Kiện, anh ấy cũng cười hiền lành với tôi, sau đó dời mắt qua nhìn Chung Nguyên, khi nhìn đến dấu son hoa hoa lệ lệ trên má Chung Nguyên, anh ấy đỏ mặt, biểu hiện ngại ngùng xấu hổ, trong lòng tôi cảm thấy thật là thương. Tôi bèn hảo tâm khuyên anh ấy: “Lục sư huynh đừng để ý hắn, hắn bị bệnh thần kinh đó.”

Tên Chung Nguyên da mặt dày, không hề biến sắc vừa gấp rau vừa nói: “Cũng không biết là ai bệnh thần kinh, lúc anh đang ngủ lại đánh lén.”

Ê ê, người ngủ hả? Người rõ ràng là giả bộ ngủ dụ ta vào bẫy!

Phía sau Lục Tử Kiện lại xuất hiện hai người, không phải ai xa lạ, chính là người qua đường Giáp và người qua đường Ất. Bọn họ sau khi ngồi xuống, Chung Nguyên vừa nhắc đầu lên, dấu son đỏ au hiện rõ ràng trước mắt họ, hai người kia choáng váng mặt mày. Qua một lúc lâu, người qua đường Giáp mới có phản ứng, anh ta đánh giá kĩ lưỡng mặt Chung Nguyên, ha ha cười một lúc, sau đó nhìn tôi đầy ẩn ý.

Tôi run lên, thiếu chút nữa không cầm chắc đĩa, ánh mắt này có nghĩa là gì?

Lúc này người qua đường Ất cúi đầu gặm một cái đùi gà, lắc đầu cảm thán: “Thời buổi bây giờ người trẻ tuổi thiệt là, ai ...”

Tôi chỉ đánh dờ khóc dờ cười giải thích: “Không phải em ...”

Chung Nguyên mặt lạnh tanh liếc tôi một cái, nói: “Em còn dám nói không phải em?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, người có thể dùng đổi trắng thay đen thế không, bộ không biết bọn họ nghĩ cái gì à! Tôi trừng mắt liếc hắt một cái, vẫn dai dẳng giải thích: “Ách, không phải như các anh nghĩ ...”

Người qua đường giáp ra vẻ thật thà nhìn người qua đường Ất, cười: “Chúng ta nghĩ cái gì ấy nhỉ?”

Tôi há miệng thở dốc, cuối cùng không làm sao nói nên lời, chỉ đánh oan uổng vô cùng mà cúi đầu. Tôi đang ăn nha, tôi không nói gì hết.

Hai anh kia coi như cũng còn có tâm, cũng không nói gì nữa, bọn họ bắt đầu thảo luận đề tài khác, cái vụ này làm tôi cảm thấy vô cùng hứng thú, kì có liên quan tới Lục Tử Kiện.

Trường học yêu cầu sinh viên năm nhất và năm hai mỗi kì nghỉ hè phải có một lần đi thực tiễn xã hội, cái này buộc phải đưa vào học phần. đi thực tiễn chính là mọi người tổ chức một nhóm, chọn một chủ đề, tiến hành khảo sát thực địa. Mấy hôm trước tôi còn cùng Nhất Nhị Tứ tám về chuyện này, mọi người đều muốn lập nhóm của mình, nhưng lại chưa có chủ đề nào hay cả, bây giờ người qua đường Giáp người qua đường Ất chính là đang nói về vụ đi thực tiễn này.

Bọn họ nói, Lục Tử Kiện muốn tổ chức đi thực tiễn, chủ đề là tình hình ô nhiễm khu sinh thái tự nhiên, mấy người họ đang tranh cãi xem có nên đi cùng Tử Kiện không, tôi kích động nhìn anh ấy, hỏi: “Lục sư huynh, em tham gia được không?”

Lục Tử Kiện còn chưa trả lời, Chung Nguyên đã nói chen vào: “Không được, em đi theo anh.”

Tôi nổi giận: “Mắc gì phải thế?”

Chung Nguyên: “Anh lo chuyện cơm mà.”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi thừa nhận tôi là người không có nghĩa khí lắm, thần tượng gì cũng chỉ là mây bay trôi, mấu chốt là có được ăn no hay không ...Trước khi đi ngủ tôi nhận được tin nhắn của Chung Nguyên.

Chung Nguyên: Bạn cùng phòng của anh khen em.

Tôi tò mò, trả lời lại: Khen cái gì?

Chung Nguyên: tụi nó khen em nhiệt tình, rất nhiệt tình.

Tôi: ...

Tôi: Vậy người có giải thích rõ với bọn họ không?

Chung Nguyên: anh có nói

Tôi: người nói gì?

Chung Nguyên: Anh nói tụi nó đừng nghĩ bậy bạ.

Tôi: ...

Đại ca, người nói như vậy, bọn họ càng nghĩ linh tinh loạn xạ đi.

Tôi: Quên đi, người chủ yếu chỉ cần giải thích với Lục Tử Kiện.

Hình tượng tốt đẹp của tôi trăm ngàn lần không thể phá hủy trước mặt Lục Tử Kiện.

Qua một lúc lâu, Chung Nguyên mới trả lời lại: “Phiền em đừng nhớ thương Lục Tử Kiện nữa.”

Tôi giật mình: “Vì sao?”

Chung Nguyên: “Anh không đành lòng nhìn huynh đệ của mình nhảy vào hố lửa.”

Tôi: “Đi chết đi”. Đồ thụ!

Một lúc sau, Chung Nguyên lại gửi tin đến: “Em muốn cùng Tử Kiện đi thực tiễn cũng không phải không thể.”

Tôi: “Vậy còn người?” Người không phải nói muốn giữ cơm sao ...

Chung Nguyên: “Đi cùng”

Tôi kích động nắm điện thoại, nhìn đi, nhìn đi, đã nói là sức quyến rũ của Tử Kiện lớn mà, ngay cả Chung Nguyên cũng bị anh ấy thu phục.

Chung Nguyên: “Nhưng anh có điều kiện.”

Tôi: “Cái gì?”

Chung Nguyên: “Mang theo Tứ cô nương nhà em.”

Tôi: “...”

Tôi: “Vì sao?”

Chung Nguyên: “Đến lúc đó sẽ biết, đừng nói trước với cô ấy là anh muốn vậy.”

Kì quái, thằng cha này liên quan gì tới Tứ cô nương? Tôi đột nhiên nghĩ ra gần đây hẳn hay xem [Tâm lý học tình yêu], chẳng lẽ, chẳng lẽ ..? không nên a, hẳn với Tứ cô nương không phải cùng một hành tinh đâu nha, huống chi Tứ cô nương tuy bạo lực nhưng thẩm mỹ cũng bình thường, chắc sẽ không thích loại sinh vật ngoài hành tinh như hẳn? Àh, nói vậy thì, Chung Nguyên nhất định sẽ tan nát cõi lòng rồi?

Đương nhiên cũng không hẳn là chuyện như vậy, Chung Nguyên là cái đồ hay thích tác yêu tác quái làm khó người khác, không chừng lần này hẳn lại nghĩ ra trò quái gì đâu, nếu mà bị tôi đoán trúng thì nói làm gì nữa.

Tiu rằng đối với hành động thần thần bí bí này của hẳn tôi rất khinh thường, nhưng mà Tứ cô nương tạm thời có thể bán đứng được, ách, hình như càng ngày mình càng vô sỉ ...

Đương nhiên, đi cùng với tôi và Tứ cô nương là hai nàng còn lại, tránh cho Tứ cô nương nghi ngờ. tôi rất hào hứng đem chuyện này ra bàn với Nhất Nhị Tứ, Lão Đại và Tiểu Nhị đều rất thích, nhất là Tiểu Nhị, vừa nghe thấy Lục Tiểu Công và Chung Tiểu Thụ đều đi thì hai mắt nó đã ứa ra ánh sáng thèm thuồng. Riêng Tứ cô nương vừa nghe thấy có Lục Tử Kiện đã kiên quyết không đi.

Kết quả này không được như mong muốn của tôi, thế là tôi, Lão Đại và Tiểu Nhị lập thành một trận tuyến, bắt đầu thuyết phục Tứ cô nương, vừa nhìn thấy cô nàng này sắp không bình tĩnh nổi định dùng vũ lực, Tiểu Nhị liền quyết đoán hét lên: “Tứ cô nương, tao đem SD của mày giấu rồi, nếu mày không đi tao lấy ra giẫm cho nát, nói được làm được!”

Thế là bàn tay nâng lên giữa không trung của Tứ cô nương đành lặng lẽ buông xuống.

Tôi cười tủm tỉm giơ tay hình chữ V lên với Tiểu Nhị.

Tứ cô nương nắm chặt tay, hung ác nói: “Trong vòng 3 ngày, nếu không đưa lại cho tao thì tao quỳnh chết mày.”

Tiểu Nhị cười hắc hắc nói: “Ghi danh xong trả lại mày liền, tao đâu có dám ...”

Tôi ngay lập tức dừng cảm nhận cho Chung Nguyên cái tin: “Thu phục.” Chương 16:

Giữa trưa hôm nay tôi quay về phòng ngủ, nhìn thấy Tiểu Nhị ngồi trước máy tính, hai mắt lóe sáng gõ bàn phím bùm bùm.

Tôi buông túi, hỏi: “Tiểu Nhị, lại bị dí bản thảo à?”

Đừng thấy Tiểu Nhị đáng khinh nha, nó là một nhà văn mạng đó, nghe nói trang web của nó người ra vào tấp nập lắm. đương nhiên nó viết toàn đam mỹ thôi, tôi cũng chưa bao giờ xem qua, nói thật tôi đối với

lĩnh vực đam mê này càng hiểu bao nhiêu càng sợ bấy nhiêu, có lần Tiểu Nhị nửa đêm xem GV trong phòng ngủ, tôi lơ nhìn qua, lúc ấy đã tưởng hổng hai mắt luôn rồi.

Tiểu Nhị còn giải thích ra vẻ lắm, nào là người thường mới tiếp xúc với chân nhân GV sẽ gặp nhiều khó khăn, cứ xem thêm vào lần là thấy hay ngay ... Lạy mày, tao phun một lần thôi, phun nữa thì sạch ruột? Tao chưa đến nỗi tự ngược nha.

Nhưng dù sao vẫn phải nói, dù tôi sợ hãi đam mê và hội những người mê đam mê, nhưng mà đối với nghị lực của Tiểu Nhị vẫn rất là bội phục. Nghe nói trên web nó đã gõ tới hơn 100.000 từ, còn nghe nói cái năm thi vào đại học, đêm trước khi thi nó ngủ không yên, chong đèn viết nên thiên đam mê tiểu thuyết, hấp dẫn nhóm đọc giả đầu tiên ...

Làm một nhà văn, Tiểu Nhị đối với sáng tác rất trung thành, tôi đánh giá còn gấp ba lần thái độ học tập, có đôi khi cảm thấy tò mò tôi hỏi: “Tiểu Nhị, viết văn về là cảm giác thế nào?”

Tới giờ tôi còn nhớ như in câu trả lời kinh dị của nó: “Viết cái này tựa như XXOO, tới lúc đào hầm thì trần ngập chờ mong, tới lúc lấp hố trần ngập hưng phấn, thời điểm kết thúc đầy khoái hoạt mà tựa như hư không.”

Lúc đó Lão Đại với Tứ cô nương cũng có mặt tại hiện trường, bình tĩnh như Lão Đại, bạo lực như Tứ cô nương, nghe đến cách hình dung này của nó cũng dở ra như phỗng, một hồi lâu hồn mới quay về chứ đừng nói tới cái loại đạo hạnh kém cỏi như tôi. Từ đó về sau tôi thấy tôi không dám khinh bỉ Tiểu Nhị, bởi vì nó tuy là đồ biến thái, nhưng thật sự là trình biến thái quá cao >

Mỗi lần có người hỏi nhóm bọn tôi Tiểu Nhị thích làm gì, Nhất Tam Tứ đều đồng thanh trả lời: nó thích XXOO.

Được rồi, lại lạc đề tài, nói tới hiện tại, Tiểu Nhị vừa bị dí vừa trả lời tôi: “Không, tao trả lời ment.”

“Ah” Quả thực là nhiều trạch nữ ghê.

Tiểu Nhị đột nhiên xoay người bỏ thí cho tôi chút chú ý: “Nghe nói chưa, gần đây trường chúng mình có tên háo sắc rình mò.”

Lão Đại và Tứ cô nương vừa lúc quay lại, nghe thấy Tiểu Nhị nói. Lão Đại tiến đến trước máy tính của Tiểu Nhị nhìn nhìn, nói: “Đúng thiệt à, nhưng mà mấy tên háo sắc này đều cùng là một người thôi sao?”

Tôi đối với việc này không có hứng thú “Tao không quan tâm háo sắc, tao chỉ quan tâm kì thi cuối kỳ.”

Lão Đại xoay người sờ sờ đầu tôi, lúc này tóc đã dài ra được một tấc, nhưng tôi cũng thấy tốt chán, xấu đẹp gì cũng là có tóc >

Lão Đại nói: “Mày đúng là không cần lo, cho dù có lo thì cũng nên lo là nữ háo sắc đi.”

Tiểu Nhị cũng phụ họa: “Tam đầu gỗ à, mày hiện tại rất có tướng a, làm cho người ta chảy nước miếng, rất ...”

Tôi tức giận, đây là kì thi kiểu tóc. Tôi gõ đầu Tiểu Nhị, nói: “Chảy nước miếng là tại đầu mày nghĩ bậy, liên quan gì tới tao.”

Tiểu Nhị né khỏi tay tôi, cười tìm tìm tuyên bố: “Về cách đối phó với háo sắc, tao có một ý tưởng đặc biệt sáng tạo.”

“Cái gì?”

Tiểu Nhị xoa cằm, nghiêm túc nói: “Tìm vài anh hùng tráng như Lục Tử Kiện, đem hấn luân!”

Nhất Tam Tứ: “...”

Bán loạn, ý tưởng này quá sức kinh dị >

Đối với việc này tôi ngoại trừ hâm mộ, ghen tị, căm hận, cũng không thể nói thêm được gì.

Có đôi khi tôi tưởng tượng, nếu như tôi cùng Tử Kiện đi tự học, tôi không làm được chắc anh ấy cũng sẽ giúp tôi, mà đáp án của anh ấy chắc chắn hay hơn Chung Nguyên ...

Haiz, mơ mộng tí thôi, hôm nay lúc đi tự học, Chung Nguyên nặng nề vác kào theo một cái laptop, hẳn là người của Apple, nên máy tính cũng là của Apple, màu trắng. tôi phát hiện tên này rất thích màu trắng, lúc bình thường hẳn thích mặc áo somi trắng, sạch sẽ, hơn nữa tóc ngắn cắt đơn giản gọn gàng, tạo cho người khác cảm giác “tôi rất ngây thơ, tôi rất lương thiện”, giả dối, trời biết hẳn có bao nhiêu âm hiểm tà ác >

Chung Nguyên mở máy tính, hỏi tôi: “Em chọn lớp môn học nào?”

Tôi: “Hỏi làm gì?”

Chung Nguyên mở hệ thống chọn lớp của trường, login vào: “Còn để làm gì?”

Ak, cái âm hồn bất tán này, định chọn lớp giống tôi hả? Tính tới lúc điểm danh, lúc kiểm bài tập ta làm giúp người hả? Nằm mơ đi ...

Thế là tôi đáp: “Không nói với người.”

Chung Nguyên nhìn máy tính chằm chằm, bình tĩnh: “Đừng ép anh hack tài khoản của em.”

Tôi: “...”

Hình như hẳn lừa mình, tên điên này không phải lần đầu tiên dùng kỹ xảo, hừ hừ, không thể lần nào cũng trúng kế được. Tôi cũng không tin, hẳn ta biết một chút vật lý, toán học, phân tích định lượng còn có thể, không thể nào tay nghề gì cũng biết qua?

Nghĩ đến đây, tôi cười lạnh, nói: “Hack đi, người hack đi, gọi thì làm!”

“Uh, là em kêu anh đó nha.” Chung Nguyên nói xong, loay loay trên trang web một lát, gõ bàn phím mấy cái. “Tốt lắm.”

Tôi không thể tin nhìn màn hình máy tính của hắn, thực, thực là ...

Chung Nguyên nhàn tản nói: “Em dùng ID là số sinh viên trong học viện, mật mã vẫn là cái hệ thống giao cho, em không có sửa ... nói chung là không phải anh đi hack nick nha.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn: “Ngu7oi làm sao biết mã số sinh viên của ta?”

Chung Nguyên: “Thẻ cơm của em trong tay anh.”

Trời ơi, đáng hận.

Chung Nguyên tìm được thời khóa biểu của tôi, khoa tay múa chân một phen, nói: “Chà, mù mù mờ mờ đi chọn 4 môn khó chơi nhất trong toàn khóa, cho dù tự ngược cũng đâu cần ngoan vậy đây, đầu gối, em đúng là kỳ tài.”

Tôi toát mồ hôi, nhìn hắn.

Chung Nguyên thản nhiên xem tiếp thời khóa biểu, nói: “Này này, có mấy cái cũng ghê lắm, em chọn không?” Hẳn nói xong, nghiêng đầu nhìn tôi trưng cầu ý kiến, coi như có tí dân chủ.

Vô nghĩa, cho dù ta nói không chọn, người cũng cố tình chọn giùm ta đi.

Chung Nguyên hoàn toàn không vì cái sự nguy dân chủ của mình mà xấu hổ, hẳn dứt khoát thay đổi hoàn toàn mấy môn ta chọn trước, chọn lại hoàn toàn, thực tế chứng minh, chọn toàn mấy môn quá là ghê.

Chung Nguyên sau khi thay đổi hết mấy môn lựa chọn của tôi, còn chưa đã sửa luôn môn thể dục, đem bóng bàn sửa thành tennis, lý do là vì bóng bàn yêu cầu người có tốc độ phản ứng và tính linh hoạt cao, rồi nhìn tôi lắc lắc đầu.

Hận, tôi có trì độn vậy sao?

Sau khi chọn xong hết, Chung Nguyên lại lấy trong túi xách ra một cái gì đó nhìn như đèn pin đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy, cẩn thận hỏi: “Cái gì vậy?”

Chung Nguyên đáp: “Sốc điện, nghe nói gần đây trong trường không an toàn.”

Oh, đây là cây sốc điện trong truyền thuyết ư, lần đầu tiên mới thấy nha. Tôi cảm động nhìn Chung Nguyên “Cảm ơn người a”. Tuy rằng tên này có vẻ âm hiểm, nhưng dù sao khuyết điểm của chưa đến mức che mờ ưu điểm, Mark đã dạy, nên lấy biện chứng mà giải quyết vấn đề.

“Không cần cảm ơn, sau này em biểu hiện tốt là được, tối thiểu đừng chọc giận anh.”

Tôi gật gật đầu, coi như ông chủ đang cổ vũ công nhân viên chức đi. Xem ra trước giờ tôi biểu hiện không tệ, nhưng mà về chuyện tôi chọc giận hắn, thực kì quái nha, nào giờ toàn là hắn chọc điên tôi không à.

Tôi cẩn thận xem kĩ cái sốc điện, hỏi Chung Nguyên: “Cái này dùng sao?”

Chung Nguyên chỉ vào nó, khoa tay múa chân: “Đem dí vào người kẻ địch, sau đó ấn nút này là được.”

“Là như thế này à?” Tôi nói, không tự chủ được nghe theo chỉ đạo của hắn, ấn nút ...

Giây tiếp theo, Chung Nguyên đổ gục xuống bàn.

9. Chương 17+ 18

Chương 17:

Thi cử bao giờ cũng là sự tra tấn cả về tinh thần và thể xác sinh viên, tôi chìm nổi trong sóng gió cuộc thi, rất cục cựa tới ngày nổi lên. Làm xong môn thi cuối cùng, tôi bước ra khỏi phòng, thở một hơi sáng khoái. Lúc này Chung Nguyên gọi điện tới.

Tôi: “Alo”

Chung Nguyên: “Thi thế nào?”

Tôi: “Vật lý làm không tốt lắm, chắc không lấy được học bổng.”

Chung Nguyên: “Không lấy được càng tốt.”

Hắn, tôi đã sớm nghĩ hắn sẽ cười trên nỗi đau của người khác, tôi nhin, nói thêm: “Chuyển chuyên ngành chắc cũng không được.”. Trường có quy định, nếu muốn chuyển chuyên ngành thành tích môn chuyên ngành phải được 10, thành tích của tôi còn kém.

Chung Nguyên trầm mặc một lúc, cuối cùng nói: ‘Đáng tiếc’

TTy rằng cuộc thi này chẳng vui vẻ gì mấy nhưng ngày tiếp theo thật sung sướng, vì nghỉ hè tới rồi.

Chuyện hay ho nhất của nghỉ hè chính là đi thực tiễn xã hội, cùng đi với Lục Tử Kiện, đúng là cơ hội ngàn năm có một, Tử Kiện ơi, em đến đây!

Lần này Lục Tử Kiện tổ chức thực tiễn đi kiểm tra tình hình ô nhiễm nguồn nước tại một khu sinh thái tự nhiên, vừa hay khu này lại ở quê của anh ấy, trấn Bạch Dương. Nhà hiện tại của Lục Tử Kiện cũng không có ở quê, nhưng lại có một dãy phòng ở cũ bên kia hồ, lần này chúng tôi đi thực tiễn sẽ ngụ ở trong dãy phòng đó.

Về trấn Bạch Dương tôi không biết nhiều, chỉ biết là có hồ nước, có hoa sen, còn biết là ngày xưa thời kì chiến tranh kháng Nhật có rất nhiều đội du kích xuất quỷ nhập thần, dọa cho lính Nhật ngủ không yên.

Đương nhiên những cái này không quan trọng, quan trọng là đây là quê của Tử Kiện.

Thành phố B cách trấn Bạch Dương rất gần, ngồi xe đi rất tiện, 2 giờ chiều chúng tôi đón xe về trấn, hơn 4 giờ một chút đã tới bến. Ba của Lục Tử Kiện đích thân lái xe đến đón chúng tôi, ba anh ấy cũng là người vóc dáng to cao, đúng là phiên bản trung niên của Tử Kiện.

Chỉ có điều khác là chú ấy rất hay nói, hơn nữa thân ái nhiệt tình, làm cho không khí rất rộn rã. Từ bến đi về dãy phòng ở, đi xe khoảng mấy chục phút, chú ấy đã trở nên thân thiết với cả đám, thông qua nói

chuyện, chúng tôi được biết, hóa ra ba của Lục Tử Kiện ở trong nội thành mở một số khách sạn, kinh doanh khá tốt, cả nhà bọn họ đều ở trong thành phố, lần này chú ấy đặc biệt quay về chiêu đãi chúng tôi.

Chú Lục không chỉ tự mình đến đây, còn mang theo đầu bếp của khách sạn, buổi tối mở đại tiệc đặc sản trấn Bạch Dương, tôi ăn tới nổi no từ hồn tới xác, sung sướng ghê.

Sau đó chú ấy có việc đi trước, nhưng thiết hay là vẫn để đầu bếp lại...

Ban ngày đi nửa ngày đường, cơm tối lại uống chút rượu, cả đám đều mệt mỏi đi ngủ sớm. chỗ này có tổng cộng 4 phòng ngủ, hai cái rất lớn, hai cái nhỏ hơn một ít. Chú đầu bếp ở trong một phòng nhỏ, một phòng nhỏ còn lại để không, hai phòng ngủ lớn chia làm một nam một nữ.

ba mẹ Lục Tử Kiện biết chúng tôi đến đã hợp giường lớn trong phòng ngủ, mấy người có thể cùng nằm trên đó lộn lộn thoải mái, giường đệm êm ái còn trải chiếu trúc ở trên, vừa mềm vừa mát mẻ, rất thư thái.

Cả phòng tôi nằm trên giường, nói chuyện huyền thoại một lúc. Nhất Tam Tứ đều có vẻ mệt, chỉ có Tiểu Nhị y như đánh tiết gà, tinh thần phấn chấn một cách kì cục. Nó cứ lải nhải bên tai tôi không ngừng “Lục Tử Kiện với Chung Nguyên ngủ cùng trên một cái giường” linh ta linh tinh gì đó, khiến cho tôi ngủ mơ màng mà còn nằm mơ thấy Tử Kiện cùng Chung Nguyên ngủ ôm nhau cứng nhắc, đúng là toát mồ hôi lạnh.

Tôi lại ngủ được một lúc, rạng sáng thì bị mắc quá phải tỉnh dậy, tuy rằng tôi chẳng muốn rời giường chút nào, nhưng đây là chuyện không thể nhịn được, thế là mơ hồ đứng dậy nghiêng ngả lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. WC ở trong sân, lúc này trời đã gần sáng, ánh trăng chỉ còn nhàn nhạt, cũng mờ ảo như ý thức của tôi lúc này.

Tôi đi WC xong, quay về phòng, nằm xuống liền ngủ ngay, trong lúc mơ hồ hình như nghe có tiếng người giật mình kêu: “Đầu gỗ”, tôi nghĩ là ảo giác, là do trong tiềm thức của tôi sợ hãi người nào đó quá mà ra. Vì thế tôi chẳng để ý gì, tay chân sờ loạn xạ cố tìm một góc chần, rạng sáng mùa hè trời hãy còn gió, tôi bị lạnh ngủ không ngon, nhưng sờ tìm cả nửa ngày cũng không sờ thấy chần, thật kỳ quái, tối hôm qua rõ ràng có, chẳng lẽ bị Tiểu Nhị đá xuống giường rồi?

Thần kinh của tôi không thể không khôi phục lại một chút tỉnh táo, vừa định mở to mắt ngồi xuống nhìn cho kỹ thì thình lình cả người bị một bàn tay kéo giật vào lòng, sau đó người kia cả tứ chi quàng vào người tôi, cái chân to lớn còn đỉnh đặc gác lên người tôi, nghiêng nhiên coi tôi là cái gối ôm.

Bị một loại động vật có nhiệt độ ổn định ôm, cả người ấm áp hẳn, ý thức lại dần dần tiêu tan, tôi cũng chẳng thèm suy nghĩ coi người kia là Tiểu Nhị hay là Tứ cô nương, cứ thế ngủ ngon lành.

...

Sáng sớm hôm sau, tôi bị một trận ồn ào đánh thức.

Trong dãy phòng này có hệ thống cung cấp nước, lúc này có tiếng nước ào ào, chắc ai đó đang rửa mặt.

Có người hỏi: “Hai người bọn họ sao còn chưa tỉnh?” Thanh âm cục cằn, chắc là của đầu bếp.

Có người trả lời: “Ai biết, chắc đang triển miên ở đâu đó rồi.” Nói xong còn cười rất không có ý tốt, thanh âm nghe đáng khinh thế chắc là Tiểu Nhị.

Lại có người nói: “Coi như hết, hai người bọn họ cho dù có lòng đó chắc cũng không có gan chứ hả?” Tiếng của Tứ cô nương.

“Uy, mấy người, tối hôm qua có nhìn cái không nên nhìn không?” Tiếng Lão Đại.

Một giọng nam trung tính trình độ đáng khinh không kém gì Tiểu Nhị trả lời: “Không có nha, chúng tôi ngủ rất ngay ngắn.”

Tuy rằng bọn họ nói chuyện không đầu không đuôi, nhưng tôi tạm thời chưa muốn hiểu rõ làm gì, nhưng đột nhiên trong nháy mắt thần kinh mơ màng của tôi bị dội tỉnh.

Nhất Nhị Tứ đều ở ngoài, như vậy, như vậy ... lúc này người đang ôm cứng tôi như bạch tuộc là thần thánh phương nào? Tôi tôi ... tôi không gặp ma chứ?

Đừng sợ, nghe nói đa số ma chỉ dọa người chứ không ăn thịt, tôi kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, vừa tự an ủi vừa cúi đầu nhìn cánh tay đang khoác lên người. Cái tay này thật là trắng, da dễ nhăn nhui, ngón tay thon dài, móng tay đẹp, ồ, tay ma mà cũng đẹp ghê, mà sao thấy quen quen.

Tôi theo bàn tay xinh đẹp nhìn lên, cánh tay, bả vai ... cảm giác có điềm xấu cứ dâng lên theo.

Sau đó, tôi thấy nghe một khuôn mặt quen thuộc hé ra.

Chung Nguyên đang cười toe toét cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt đen láy chứa đựng nét cười gian tà.

Chương 18:

Đầu tôi nổ bùm một tiếng, này ... thế này ... làm sao lại thế này?

Tôi thất kinh chui ra khỏi lòng hắn, nhảy xuống giường, sau đó lắp bắp hỏi hắn: “Người, người, người làm sao lại ở đây? Người làm gì với ta?”

Chung Nguyên nhàn nhã nằm nghiêng, một tay chống đầu, tư thế nhìn mỹ miều như mỹ nhân ngư, hắn nhìn tôi, thản nhiên cười, đáp: “Cảm phiền em nhìn xem là phòng ai?”

Tôi nhìn quanh một chút, bỗng thấy xấu hổ kinh khủng, cái phòng này nhìn thì giống phòng chúng tôi, nhưng trong góc kia có vẻ là hành lý của bọn Chung Nguyên, điều này nói lên cái gì đây.

Chẳng lẽ tôi đi nhầm phòng? Tôi đột nhiên nghĩ tới rạng sáng này mơ mơ màng màng đi toilet, lúc ấy ngơ ngẩn quay về phòng, cũng không nhìn xem ai nằm trên giường ... Nói như vậy là từ lúc đó tôi đã nằm trong phòng này ư? Không chỉ thế, tôi còn nằm ngủ rất mờ ám cùng Chung Nguyên, và quan trọng hơn là, ba người cùng phòng khẳng định đều nhìn thấy, trong đó có Tử Kiện ...

Huhu, khóc không ra nước mắt ...

Chung Nguyên hứng thú nhìn chằm chằm biểu tình của tôi một lúc, đột nhiên nói: “Sao hả? Sợ Tử Kiện nhìn thấy?”

Tôi gật gật đầu, suy nghĩ một chút, thấy ngượng ngùng, lại lắc lắc đầu.

Chung Nguyên cười: “Tiếc ghê, Tử Kiện thấy hết rồi.”

Đối với hành vi làm hại người khác này của Chung Nguyên, tôi chỉ có thể khiển trách và khinh bỉ cực độ trong lòng mà thôi ... “Vậy sao người không gọi ta dậy?”

Chung Nguyên: “Anh có gọi mà, em không chịu tỉnh, không những vậy” hắn lại cười sâu xa nhìn tôi, đắc ý: “Em còn chủ động yêu thương ôm ấp.”

Chết đi, chuyện dọa người như vậy ta làm được sao, tôi thực hận không có một tia chớp nào đánh xuống cho tôi mất trí đi.

Chuyện hôm qua tôi chỉ nhớ là mình sau khi đi vệ sinh về thì bước vào phòng này, còn sau đó xảy ra chuyện gì tôi hoàn toàn không nhớ rõ. Tuy rằng lời của Chung Nguyên chẳng đáng tin, nhưng nghĩ tới cảnh tôi chủ động yêu thương ôm ấp chui vào lòng hắn, tôi lại thấy tổn cả da gà, trời ơi, đùa vừa thôi ...

Tôi vừa định nói chuyện, lại nghe ngoài cửa truyền vào tiếng ồn, còn có người nói khe khẽ gì đó, tôi nín thở đi tới cửa, giật cửa phòng ra.

Ba nam ba nữ chen nhau ở cửa, biểu tình đứa nào đứa nấy đáng khinh như nhau, làm tôi không chịu nổi nhất là, Tử Kiện lại cũng theo bọn họ giúp vui!

Lo sợ bọn nghe lén này người đông thế mạnh, tôi cũng không dám làm gì bọn họ, huống chi tôi còn sợ Chung Nguyên tâm huyết dâng trào nói ra mấy chuyện bậy bạ gì, cho nên tôi chỉ dám trừng mắt liếc bọn họ một cái, sau đó chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Thế là chuyến đi thực tiễn đầy mong chờ của tôi đã được mở màn bằng một buổi sáng hỗn loạn .

....

Ăn xong điểm tâm, tám người chúng tôi thuê hai chiếc thuyền đi vào hồ của trấn Bạch Dương, nhiệm vụ của chúng tôi hôm nay là làm quen với tình hình cũng như mọi vật tại trấn.

Thuyền gỗ thuê ở nhà nông ngay bên cạnh, có hai tay chèo. Chúng tôi chia làm hai tổ, Tôi, Tứ cô nương, Lục Tử Kiện, Chung nguyên lên một thuyền, những người khác lên thuyền còn lại. Trong mấy người chỉ có Tử Kiện và người qua đường Giáp là có vẻ biết chèo, còn những người khác đương nhiên chỉ quấy đảo loạn xạ.

Thời tiết hôm nay thực sáng sủa, tuy rằng là mùa hè, nhưng trên hồ gió lạnh thoang thoang, cũng không quá nóng, trời rất xanh, ánh hồ cũng xanh, tâm tình thật sảng khoái.

Mặt hồ rộng lớn yên tĩnh, gió nhẹ làm cho những gợn sóng nhẹ vỗ vào mạn thuyền, nổi lên mấy bọt khí nhỏ, như những đứa trẻ bướng bỉnh. Thuyền lướt nhẹ trên mặt nước, âm thanh ào ào làm cho lòng người yên tĩnh.

Phong cảnh chỗ này không quá mỹ lệ, không quá mỹ người, giống như một cô gái thanh lệ bình thường, thân thiết mà nhẹ nhàng khoan khoái.

Tôi không khỏi bị phong cảnh làm cho say mê, cởi giày ra thả hai chân vào nước, nước hồ mát xanh, mềm mại, làm cho tinh thần dễ chịu ghê. Tôi thả hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác giải thoát linh hồn này.

Tự nhiên bên tai truyền đến tiếng “Rắc” quen thuộc, chắc chắn thằng cha Chung Nguyên lại chụp ảnh, hẳn thiết kỳ cục, rõ ràng bản thân có máy chụp hình, chưa bao giờ thấy dùng, lần nào cũng giơ đi động lên chụp.

Tôi mở to mắt, nhàm chán liếc hẳn một cái, đã thấy hẳn lúc này đang đóng băng không nhúc nhích, nhìn chằm chằm mặt nước, tôi thấy lạ, cũng theo ánh mắt hẳn nhìn xuống, nhìn thấy một đôi chân trắng nõn.

Lúc này đôi chân kia đang hưng phấn hươ hươ trong nước, quạt những bọt nước nổi lên, dưới ánh mặt trời nhìn rất chói mắt. Hai chân ướt nước, lấp lánh sáng, mắt cá chân tinh tế, cơ khỏe mạnh, móng chân mượt mà ... cặp chân kia không phải của ai khác, chính là của tôi a.

Tôi ho khan một tiếng, có chút ngượng ngùng giơ hai chân lịch sự khép bên mép thuyền. Thuyền nhỏ chạy nhẹ trên mặt nước, chân của tôi tắm trong nước làm xuất hiện mấy làn sóng, nhộn nhạo kéo tới đuôi thuyền.

Chung Nguyên làm như trúng tà, nhìn đăm đăm, tôi thấy bờ môi hẳn đỏ ra, yếu hèn giật nhẹ, tôi bắt đầu lo lắng hẳn bị cảm nắng, tuy rằng trên mặt hồ có gió lạnh, không nóng, nhưng uy lực của ông mặt trời không nhỏ nha, nhất là mấy tia tử ngoại giết người, nướng tới nổi tôi không dám mở mắt quá lớn.

Tôi tốt bụng nhẹ nhàng kéo kéo cánh tay hẳn, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Chung Nguyên phục hồi lại tinh thần, hẳn dời ánh mắt, quay qua nhìn tôi một cái, lập tức xoay mặt chuyển hướng nhìn về phía xa xa.

Ngạc nhiên ghê, trên mặt hẳn hiện lên một mảng hồng hồng, tôi không tin nổi, day day mắt, nhìn lại, đúng là vẫn có, ách, thể giới đảo lộn a.

Nhưng ngay lập tức tôi đã hiểu được, tên Chung Nguyên này da mặt còn dày hơn tường thành, có thể làm cho hẳn đỏ mặt chắc chỉ do sinh bệnh thôi, xem ra thằng cha này đúng là bị cảm nắng, thế nên tôi lục lọi trong balo, lấy ra một bình nước thuốc cho hẳn: “Uống cái này đi.”

Chung Nguyên cũng không nhìn xem là gì, tiếp nhận cái chai rồi uống, uống hết mới nhíu mày: “Em cho anh uống cái gì vậy?”

Phản ứng ngu ngốc này phát sinh từ Chung Nguyên là chuyện lạ nha, hay hẳn đánh mất hồn ở đâu rồi?

Chung Nguyên nắm cái bình không trong tay nhìn một lúc, sau đó đưa cho tôi, không mặn không nhạt nói: “Cảm ơn”, hẳn giương mắt nhìn tôi, ánh mắt lại như có như không đảo qua hai chân tôi.

Tôi rụt chân lại, không khí nhất thời có chút ngại ngùng, cái loại cảm giác xấu hổ này không phải tự tôi thấy, mà là Chung Nguyên gây ra, tôi không biết là lúc này hẳn đang nghĩ cái gì, nhưng thần sắc cứ là lạ, làm tôi tự dưng cũng xấu hổ theo. Thật không biết tại sao cảm xúc của hẳn lại có bệnh lây lan thế chứ.

Chung Nguyên vẫn như cũ hai mắt cứ vô tình nhìn quần hai chân tôi, làm tôi ho khan, cố gắng nói: “Cái này ... chân của ta đẹp lắm à? Haha ...”

Thực ra tôi không có tự sướng, nếu so đi so mặt với người khác thì tôi có điểm yếu thế, nhưng nếu so chân thì không bao giờ thua nha, rất nhiều người khen chân tôi đẹp ơ là đẹp. Tuy rằng tôi thấy đẹp cũng không ăn được, nhưng đẹp thì vẫn hơn xấu chứ nhỉ.

Chung Nguyên nhột nhột nhếch miệng cười, cười tới mê hồn, tôi nghi ngờ hắn không có cảm nắng, trúng tà thì đúng hơn. Hắn thoải mái nhìn chăm chăm chân tôi đánh giá, khẽ gật đầu đáp: “Đúng là rất đẹp”

Tuy không khí vẫn kì dị như cũ, nhưng được Chung Nguyên khen một câu cũng không dễ gì, tâm tình tôi tốt hơn hẳn.

Chung Nguyên vẫn như cũ, ánh mắt thoát tới lại thoát vụt sáng, hoàn toàn là bộ dáng trúng tà hạng nặng, bình nước thuốc của tôi không cứu nổi rồi.

Rất lâu sau này, khi tôi bị người nào đó đẩy ngã xuống giường, bị hắn hôn lên mỗi ngón chân, lúc đó tôi mới tỉnh ngộ, hóa ra chân đẹp cũng không phải hoàn toàn vô dụng, Tiểu Nhị cũng từng nói: “Đầu gối, mào chỉ bằng một đôi chân có thể kích thích được người ta.” Cái này hoàn toàn không phải vô lý nha.

Bởi vì trên thế giới có một loại bệnh, là bệnh yêu chân, mà Chung Nguyên đúng là tên mắc bệnh nhẹ.

10. Chương 19+ 20

Chương 19:

Chung Nguyên lấy lý do bị cảm nắng và trúng tà nằm ở mũi thuyền nhắm mắt dưỡng thần, tôi dựa vào phía bên ngoài, mắt dờ dẩn nhìn Lục Tử Kiện chèo thuyền.

Tử Kiện lúc này đã buông chèo, đang đỡ một cành trúc xòa xuống từ trên cao, mặt hồ lớn trở thành một khung nền thiên nhiên hoàn hảo, anh đứng trong khung nền đó, nhìn càng cao lớn uy mãnh, phong thái tuần lãng, ánh nắng ngày hè đánh vào làn da rám nắng, cả người anh tỏa ra khí khái nam nhi đặc trưng cùng tinh thần phấn chấn.

Tôi nhìn chăm chăm hướng Tử Kiện, miệng há ra.

Lúc này Chung Nguyên đã đi qua đây, một tay cong lên, không hề khách khí khoác lên vai tôi, hắn lười biếng nói: “Đẹp lắm à?”

Tôi nhìn đến thất thần, không nghĩ ngợi gì liền nói: “Rất đẹp a”

Chung chết tiệt thỏ thẻ bên tai tôi nhẹ nhàng: “Đẹp cũng không phải của em”

Tôi tức giận, xoay qua trừng hắn, thuận tiện gạt cái tay kia ra.

Chung Nguyên đắc ý cười: “Sao, anh nói trúng tim đen hả?”

Tôi vừa thẹn vừa giận, lại không biết cãi lại thế nào, tên này đúng thật là nói trúng chỗ đau của người khác, tôi dựa vào mũi thuyền nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh.

Lục Tử Kiện là người nội tâm, đối với chuyện tình cảm có chút không hiểu, nếu trông chờ anh ấy chủ động tới gần tôi là điều không tưởng rồi. Được rồi, xem ra mình phải dùng cách nào mạnh mẽ hơn mới được, nghĩ tới đây, tôi mở to mắt đứng dậy, đi tới cạnh mạn thuyền, làm bộ nhìn ngắm cảnh đẹp trên hồ.

Không thèm nói chuyện mấy câu với Tử Kiện, tôi đột nhiên đứng thẳng người, làm bộ vô ý trượt chân ngã ra ngoài thuyền, sau một cái lảo đảo tôi đã rơi ra khỏi thuyền thẳng tiến ầm xuống nước.

Trong nháy mắt rơi xuống, tôi thê lương cất cao giọng hét: “Tử Kiện cứu em!” nói xong liền thành thật rơi tõm xuống, ngoan ngoãn chờ cứu viện.

Thiệt là tự bội phục chính mình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy nghĩ ra một kế thiệt là hoàn hảo. Nói coi, bản thân tôi khả năng bơi lội là cực kỳ tốt, nhịn thở trong nước khoảng 30 phút là không thành vấn đề (!!). Đương nhiên bây giờ không được lộ ra tin này, phải làm bộ là không biết bơi, sau đó chờ đợi Tử Kiện cùng tôi diễn tuồng anh hùng cứu mỹ nhân. Tưởng tượng cảnh anh ấy lo lắng nhảy xuống nước cứu tôi, sau đó tôi mãi chưa tỉnh lại, sau đó là hô hấp nhân tạo ...

Thế là chúng tôi bắt đầu bước đầu tiên của việc hẹn hò, kế tiếp chuyện tình yêu sẽ tốt thôi rồi, nào là có ơn phải trả, lấy thân báo đáp, tình chàng ý thiếp gì đó, ha ha, ha ha ha ...

Tôi nghĩ như vậy, ở trong nước giãy giụa hai cái bắt đầu chờ anh hùng tới.

Quả nhiên chẳng qua bao lâu, đã có người đưa lên khỏi mặt nước, tôi nhắm chặt mắt, tứ chi vô lực, mặc kệ người kia ôm, lồng ngực của Tử Kiện thật rộng lớn a ... chảy nước miếng!!!

Tôi bị đưa lên thuyền, sau đó có người ấn ấn ngực, ép cho nước trong người trào ra, tôi cũng thuận theo ới ra mấy ngụm nước, nhưng mắt vẫn nhắm chặt.

Phía trên thuyền đến tiếng nói của Tử Kiện: “Chung Nguyên, sao Mộc Đồng còn chưa tỉnh, có cần hô hấp cho em ấy không?”

Tiếng nói của Chung Nguyên cách tôi rất gần: “Để tao thử coi”

Tôi tự nhiên tỉnh ngộ, người cứu mình là Chung Nguyên, Chung Nguyên!!! Tôi mở choàng mắt, nhìn thấy Chung Nguyên đang cúi đầu xuống, tôi liền giơ tay che miệng hắt lại, hắc hắc cười nói: “Haha, không cần, ta không sao!”

Chung Nguyên nhìn thấy tôi mở mắt, đầu tiên là nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó liền hắt mạnh tay tôi ra, nổi giận đùng đùng nói: “Thực ra từ đầu tới cuối em cũng không sao chứ gì?”

“Đâu có” Tôi dựa vào thuyền ngồi dậy, chột dạ không dám nhìn hấn.

“Đầu gối” Chung Nguyên dí sát mặt vào, trong mắt như nổi lửa: “Đùa kiểu này xảy ra việc gì em có biết được không!”

Tôi phì cười cúi đầu: “Kỹ năng bơi của ta rất tốt, không cần người lo lắng.”

“Em...” Ngực Chung Nguyên phập phồng rất nhanh, đúng là hấn rất giận, hấn dừng một hồi lâu mới hung tợn nói tiếp: “Tốt, coi như anh nhiều chuyện, em chết hay sống không liên quan tới anh.” Hấn nói xong, hăm hăm đi về phía đuôi thuyền ngồi xuống, không thèm nói gì nữa.

Tôi bị hấn tức giận cũng nóng máu, xoay đi không thèm nhìn hấn, lại thọc chân vào trong nước nhàm chán nghịch nước hồ.

Lục Tử Kiện gãi gãi đầu, hết nhìn tôi lại nhìn Chung Nguyên, đại khái là không hiểu rõ tại sao tôi với hấn lại gây nhau. Đừng nói anh ấy, ngay cả tôi cũng không rõ. Vốn chỉ là đùa thôi, nói xong lại phát hỏa, tôi cũng ít khi thấy Chung Nguyên bộc phát như vậy, thẳng cha này tuy biến thái nhưng tính tình cũng còn khá lắm.

Mẹ của hấn đúng là kì diệu thiệt!

Tử Kiện do dự một lúc rồi nói: “Mộc Đồng, Chung Nguyên cũng là muốn tốt cho em.”

Tôi vừa định nói chuyện, lại nghe đầu kia Chung Nguyên quay lại hướng Tử Kiện quát: “Tử Kiện mày im đi, về sau không cần nói chuyện với cô ta nữa!”

Tử Kiện sững sờ một chút, quả nhiên ngậm miệng.

Tôi nhất thời càng tức hơn, Chung Nguyên người khi dễ ta còn chưa tính, người tại sao còn muốn khi dễ Tử Kiện? Anh ấy làm gì chọc giận người? Đầu tôi bốc khói, rống ngược lại: “Việc này liên quan gì tới Tử Kiện?”

Chung Nguyên cười lạnh: “Anh cùng Tử Kiện nói chuyện, liên quan gì tới em?”

Tôi cứng họng, thẹn quá thành giận đành câm miệng, đầu võ mồm không phải sở trường của tôi, cho dù đối phương đang ở trạng thái cảm xúc nào, huống gì Chung Nguyên hiện giờ đang trong tình trạng phát hỏa, phát tới nổ luôn rồi.

Không khí nhất thời đông cứng, bốn người đều không nói chuyện, tiếng thuyền lướt ào ào trên mặt nước, chậm rãi đi vào giữa đám hoa sen, từng đợt sen thơm ngát bay vào mũi, khiến cho lòng tôi yên tĩnh đi một ít. Nhưng tinh thần vẫn rất uể oải, cúi đầu hái một cái lá sen lớn ở gần đó.

Tứ cô nương lấy một cái lá sen to đội trên đầu, nhìn rất mắc cười, nó ngồi cạnh tôi, trong lòng ôm một mớ đài sen to, vừa bóc vừa ăn, còn hỏi tôi ăn không. Tôi lắc lắc đầu, không có tâm tình đó.

Tứ cô nương thấp giọng mắng một câu: “Đồ ngốc”

Tai tôi rất thính, tóm được lời của nó, hỏi ngược lại: “Mày nói cái gì?”

Tứ cô nương nhìn thẳng tôi, quang minh chính đại nói: “Tao nói mày ngốc, Chung Nguyên thật là tội nghiệp.”

Tôi liếc mắt xem thường, đáp: “Hay ha, tại sao ai cũng nói giùm hần vậy?”

“Vô nghĩa” Tứ cô nương dùng một cái đài sen gõ đầu tôi “Bởi vì người ngoài thì tỉnh người trong cuộc thì u mê a, người khác đều biết Chung Nguyên làm gì ày, còn mày lại đối xử hần thế nào.”

Tôi tóm lấy cái đài sen trong tay nó: “Nói vậy là sao? Tao toàn thần hần bắt nạt tao?”

Tứ cô nương lại lấy một cái đài sen khác, tiếp tục gõ, gõ tới nỗi tôi ngơ luôn. Nó nói: “Xin mày, Chung Nguyên tưởng mày ngã xuống nước, lao theo cứu được chưa? Lúc ấy tao sợ quá, may mà hần phản ứng lẹ. Mày nói kĩ năng bơi của mày tốt, nhưng chúng tao không biết, lúc ấy nhìn chỉ thấy mày sơ ý trượt chân, có thể nguy hiểm tính mạng. Ai biết hóa ra là mày giỡn đầu? Người khác lo ày lại thành xen vào việc của người ta, huống gì đây là Chung Nguyên, tao còn muốn chặt hai chân mày luôn.”

Tôi cúi đầu, áp ứng nói: “Tao ... tao quá đáng vậy à?”

“Không có sao! Mày dám nói không có? Nói nữa coi, nói mày không giỡn, nói mày không quá đáng, nói mày không phụ sự lo lắng của người khác, nói mày không có đùa dai, không để ý cảm nhận người khác, thử đi, nói đi!”

Tôi thành thật cúi đầu nhận lỗi, nói: “Tao có, tao sai rồi ...”

Tứ cô nương liền thu đài sen lại, tiếp tục bóc hạt sen ăn.

Tôi đột nhiên phát hiện mình giỡn có quá đáng thật, kì thực chuyện liên quan tới mạng người đều là nguy hiểm khẩn cấp, Chung Nguyên có ý tốt cứu tôi, tôi chưa nói cảm ơn lại còn ghét hần vì xen vào chuyện người khác ... Hơn nữa đùa như vậy là không đúng, để người khác lo lắng còn mình thì vui sướng nhõm nhợ, tôi thật là vô sỉ, quá vô sỉ đi!

Trời ơi, con sai rồi!

Thế là tôi túm lấy tay áo Tứ cô nương, nước mắt đang muốn trào ra: “Tao xin lỗi mọi người!”

Tứ cô nương không kiên nhẫn giựt tay ra, tiếp tục bóc hạt sen: “Đi, đi đi, mày nên giải thích với ai không biết sao, tránh xa tao ra!”

Sau khi bị Tứ cô nương ghét bỏ, tôi đứng lên, chột dạ lê từng bước về phía Chung Nguyên.

...

Chương 20:

Tôi đi đến đuôi thuyền, cẩn thận ngồi cạnh Chung Nguyên.

Lúc này hần đang ngồi xếp bằng, phụng phịu ngẩn ngơ nhìn chăm chăm mặt nước, quần áo trên người chúng tôi đã bị mặt trời hong khô rồi, nhưng gió lạnh thổi tới, tôi thực sự không nhịn được hắt xì một cái.

Chung Nguyên giật mình, không nói chuyện.

Tôi cọ cọ mũi, cười hì hì, lắc lắc cánh tay hấn, nói: “Cái kia ... Thực xin lỗi nha ...”

Chung Nguyên vẫn phụng phịu như cũ, không nói chuyện cũng không nhìn tôi, tôi biết là hấn rất giận, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ta biết là người tốt với ta, ta rất không hiểu chuyện ... ta sau này sẽ không vậy nữa, người đừng giận được không?”

Chung Nguyên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ lên thân thuyền, như trước không nói gì.

Tôi cắn chặt răng, nói: “Nếu không người trừ tiền lương của ta đi.”

Chung Nguyên đột nhiên xoay mặt đi đưa lưng về phía tôi, bờ vai hấn hơi rung lên một chút ... chắc là đang cố gắng đè nén tức giận trong lòng, dáng này của hấn nhìn như quyết tâm tuyệt giao, làm cho tôi rất sợ. Tôi thật sự đắc tội hấn rồi, đến cả tiền lương cũng không làm hấn nguôi đi, trời ơi, làm sao đây ...

Thuyền nhỏ chậm rãi đi tới trước, tôi nhìn thấy bên cạnh có bãi sen, thuận tay hái lên, ai biết được cái bãi kia rất dai, tôi hái lên mãi không được, bị nó kéo về phía trước, làm tôi muốn rơi vào nước.

Chung Nguyên kịp thời đưa tay qua, kéo cả tôi lẫn bãi sen trở về thuyền.

Một lần nữa ngồi yên ổn, hướng hấn nịnh nọt cười: “Cám ơn người, hắc hắc ...”

Chung Nguyên lại lạnh lùng không nói gì, trưng ra bộ mặt kiêu ngạo, nói không phải chứ, cái mặt phụng phịu của hấn thoát nhìn thiệt đẹp trai >

Đương nhiên bây giờ không phải lúc thưởng thức cái đẹp, tôi nắm bãi sen, lấy lòng Chung Nguyên: “Người ăn hạt sen không?”

Như dự kiến không có trả lời.

Tôi bóc một hạt ra, bỏ nhân xanh bên trong đi, sau đó đưa tới gần miệng hấn: “Ăn đi, ăn đi nè”

Chung Nguyên kiêu ngạo rốt cục nhin không được trước sự mê hoặc của hạt sen thơm mát, há mồm ra ăn. Tôi giống như được ân xá vậy, trong lòng mừng rỡ, tiếp tục lột vỏ, bóc nhân, đưa đến tận miệng hấn. Hấn lại không chút khách khí há mồm ăn luôn, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ.

Ak ak, sao có người khó dễ thế không biết.

Tôi cẩn thận bóc hạt sen cho hấn, hi vọng hấn thấy tôi phục vụ tận nơi mà bớt giận. Đáng tiếc tên kia lại như cái bàn đá, ngoại trừ lúc ăn hạt sen miệng động đập mấy cái, biểu tình trên mặt chẳng có biến hóa gì, coi chữ như vàng, một câu cũng không nói. Tôi dần dần thấy bức mình, suy nghĩ coi thử có biện pháp khác không.

Lúc này thuyền của bọn Tiểu Nhị cũng đi về hướng này, cách chúng tôi rất gần, Tiểu Nhị đứng ở đầu thuyền nhìn tôi với Chung Nguyên, cao giọng la: “Haha, tao thấy rồi nhá!”

Tay tôi run lên, một hạt sen rơi tòm xuống nước.

Tiểu Nhị lại hưng phấn la tiếp: “Hai người nha, vui vẻ quá đi, nhưng mà đầu gối à, mày cũng nên chú ý một chút, Lục Tiểu Công đang nhìn kia!”

Tôi lập tức thấy không tự nhiên, mặt cũng đỏ lên, giống như ... hai chúng tôi làm vậy, giống như ... hình như quá mức thân mật ...

Đang lúc do dự, Chung Nguyên lại thản nhiên quét mắt nhìn Tiểu Nhị một cái, không thèm để ý nói: “Đừng để ý cô ấy, chúng ta tiếp tục.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị, mày làm tốt lắm, Chung Nguyên rốt cục cũng mở miệng.

Thế là tôi cũng không chấp nó nữa, xoay qua cố gắng hầu hạ vị đại gia này. Tôi vừa bóc hạt sen vừa nịnh nọt cười: “Chung Nguyên, người không tức giận nữa?”

Chung Nguyên mặt không thay đổi: “Em nói xem?”

Tôi nhét một hạt sen vào miệng hấn: “Ta thấy, người là người có tấm lòng rất rộng lớn, ha ha ha ...”

Chung Nguyên không hề khiêm tốn, thản nhiên nhận lời khen ngợi của tôi, còn chêm vào: “Muốn biết lòng anh tốt hay không, làm một việc anh sẽ không giận nữa.”

Tôi cảnh giác hỏi: “Việc gì? Cái gì đấy?”

Chung Nguyên không nói gì, lại nhếch miệng, lộ ra nụ cười diên đảo chúng sinh.

Năm phút sau.

Trên đầu tôi đội lệch một cái lá sen to đùng, miệng ngậm một cái dài sen rất dài, hai tay chụm trước ngực theo bộ dạng cún con, mặt nhìn thẳng vào màn hình di động.

Chung Nguyên giờ di động, cười tủm tỉm nhìn tôi: “Đầu gối, cười nào.”

Thế là tôi nhếch miệng, còn không quên cắn chặt cái dài sen kia, sau đó cười thê thảm.

Cách một tiếng, di động của Chung Nguyên đã ghi lại khoảnh khắc lịch sử này của tôi, lớn tới tuổi này trải qua rất nhiều chuyện dọa người, mỗi lần như vậy tôi đều ghi nhớ bộ dạng mất mặt của mình vào trong não, chỉ có lần này bị người ta chụp lại trong di động. cho nên nói, lần mất mặt này của tôi thật là xuất chúng, đột phá, thay đổi bản chất.

Tôi nhìn tấm ảnh bắn loạn khiến người ta rơi nước mắt trong di động Chung Nguyên, hoàn toàn hỗn loạn.

Sau này, khi tôi để kết hôn với thằng cha này, hẳn cực kì tàn ác đem tấm hình cún con của tôi rửa ra đóng vào khung gỗ, sau đó đem khung đóng trên đầu giường, mỗi ngày sắp đi ngủ đều chiêm ngưỡng.

....

Qua mấy ngày ở chung, tôi rút cục thấm thía những lời Tử Kiện nói, bạn cùng phòng của anh toàn là quái nhân. Tử Kiện với Chung Nguyên thì khỏi nói rồi, ngay cả người qua đường Giáp và người qua đường Ất cũng làm cho tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hai anh người qua đường này đều là sinh viên học viện máy tính, nhưng bọn họ là hai người theo trường phái cực đoan. Người qua đường Giáp là một thiên tài hacker, hắc tới trình độ nào tôi không rành, nhưng nhìn biểu hiện lúc Chung Nguyên kể chuyện anh ấy làm hacker rất khen ngợi nên tôi tin ngay.

Chung Nguyên là thằng cha hư hỏng, nhưng lời nói của hắn cũng có uy lực, ánh mắt của hắn vốn nhìn trên trời, có thể được hắn khen ngợi thì chắc chắn phải rất tốt. bản thân Chung Nguyên miễn cưỡng cũng có thể là một hacker, vượt tường xâm nhập gì đó cũng dễ dàng, nghe nói người qua đường Giáp từng bị hắn đột nhập tài khoản, nhưng hình như không thành công, lại nghe đồn trước kia Chung Nguyên bị ba hắn bắt học đủ thứ môn thượng vàng hạ cám gì đó, trong đó bao gồm máy tính.

Nói như vậy thì Chung Nguyên cũng được coi như bác học, đương nhiên giống bác học hơn cả bác học còn một người nữa, chính là người qua đường Ất.

Nếu nói người qua đường Giáp là thiên tài thì người qua đường Ất là kỳ tài. Người này ngoại trừ ngành sản xuất máy tính không có hứng thú ra, rất nhiều lĩnh vực khác đều biết đến, từ thiên văn tới Văn hóa Phục hưng, từ xem bát quái tới các loại ảo thuật quốc tế, chỗ nào cũng thấy anh ta sờ mó vào. Anh chàng không những bác học, còn tham gia văn nghệ, kết quả văn nghệ của anh ta chính là viết ra một cuốn sách nhỏ. Trong cuốn sách đó, anh ta lấy tinh thần cầu tiến luôn muốn tìm tòi cái mới mà nghiên cứu sáng tạo cùng với tinh thần bắn loạn gì đó, nói chung là chọc mù mắt.

Quyển sách nhỏ có tên [Số tay diễn X hoàn toàn]

Trong cuốn [Số tay diễn X hoàn toàn] này, người qua đường Ất đem diễn X chia làm bốn bậc, phân là sơ cấp, trung cấp, cao cấp và cấp tro cốt. Sơ cấp diễn X tổng kết một câu như sau: Diễn X giả dạng làm ngốc X, trung cấp diễn X tổng kết một câu: Vì diễn X mà diễn X; cao cấp diễn X tổng kết là: Ở xa nhìn không diễn X ở gần nhìn diễn X; cấp tro cốt thì lại tổng kết là: Người khác làm như vậy là diễn X, mình làm như vậy sẽ không phải là diễn X

Kế tiếp, anh ta phân biệt theo hành vi, tâm lý, lực ảnh hưởng, xem xét mức độ chờ ở 4 cấp bậc diễn X này dưới phương diện luận chứng, cuối cùng kết luận dĩ nhiên là: Diễn X không phải đáng xấu hổ, đáng xấu hổ

chính là diễn không tốt.

Tôi muốn ngắt trên cảnh quất.

Từ đó tôi bắt đầu đưa hai vị sư huynh này lên bàn thờ mà vái, bọn họ quả nhiên là nhân tài.

Lúc này Chung Nguyên đang chậm rãi ăn dưa hấu, hắn không để ý hỏi: “Đầu gối, em không sùng bái anh à?”

Tôi chán chường xoay mặt đi: “Tại sao ta phải sùng bái người?”

Chung Nguyên mỉm cười: “Sau này em sẽ biết tại sao”

Sau này, từ một số người quen tôi biết được nguyên tắc tồn tại trong kí túc xá của bọn Chung Nguyên, nguyên tắc này chỉ có bốn câu:

không so bóng rổ với Lục Tử Kiện không so máy tính với người qua đường Giáp không so diễn X với người qua đường Ất không so ... cái gì cũng đừng so với Chung Nguyên!...

Buổi tối, chú đầu bếp nói tương chúng tôi dùng hết rồi, vì thế phái Chung Nguyên đi mua. Là đối tượng áp bức trường kì của thằng cha này, tôi bị bắt đi cùng hắn.

Từ chỗ chúng tôi ở tới tiệm tạp hóa gần nhất phải đi khoảng 15 phút, ở giữa phải đi qua một rừng cây nhỏ. Tuy rằng hôm nay có trăng, nhưng trong rừng tiếng gió thổi ù ù, da gà da ngỗng gì nổi hết cả lên, bám chặt sau Chung Nguyên. Chung Nguyên đi một lúc, xoay người nhìn tôi: “Sợ à?”

Tôi thiếu chút nữa đụng vào ngực hắn, lão đảo một chút, đáp: “Không, không có ...”

Chung Nguyên cũng không phân trần gì, kéo tay tôi: “Đi nào”

Chung Nguyên hành động rất nhanh, tôi rút lại cũng không được, đành để mặc hắn kéo đi, lẻo đẻo cạnh hắn. Kì lạ là, tôi quả nhiên không thấy sợ nữa.

Xem ra tên Chung Nguyên này còn có tác dụng trừ tà.

Vì hưởng ứng sự tiết kiệm của đầu bếp và sử dụng được nhiều, tương mà chúng tôi dùng là hàng rời. Người bán ở tiệm tạp hóa là một cô gái mũm mĩm, nhìn thấy Chung Nguyên thì ngượng ngùng cười sau đó mang đủ các loại tương bình to bình nhỏ bình đứng bình ngồi trong quán ra hết. Cô gái này vừa đổ tương ra mắt vừa đảo về phía chúng tôi, Chung Nguyên mặt không đổi sắc nhắc nhở cô ấy: “Cô đổ tương ra ngoài kia.”

Mặt cô gái liền đỏ bừng, nhanh chóng đập lại rồi đưa tương cho chúng tôi, mặc dù trong tay còn dính tương nhưng vẫn cô gắng cười ngốc với Chung Nguyên một cái.

Tôi tiếp nhận bình tương nặng trĩu, trong lòng vui vẻ, tên Chung Nguyên này quả là tai họa nhân gian, đi mua tương cũng chiếm được tiện nghi của con gái nhà lành, chúng tôi tiêu tiền ột cân tương mà được những hai cân, ây chà, chiếm tiện nghi cảm giác thật là đã ...

Lúc trở về, cô gái bán tương lưu luyến không rời tiễn chúng tôi ra tận cửa, đứng thật lâu mới quay vào. Tôi một tay ôm bình tương, một tay ôm bụng cười: “Chung Nguyên à, người ta coi trọng người đó nha.”

Chung Nguyên mặt lạnh te, không nói chuyện.

Tôi càng được thể, kéo kéo cánh tay hắn, cười nói: “Hay là người cưới cô ấy đi, xem con gái nhà người ta hiền lành chưa, chúng ta được những hai cân tương này!”

Chung Nguyên chụp tay tôi lại, nói: “Hai cân tương là bán mình liền à?”

Tôi cười hì hì đáp: “Cũng không phải, ta nói vậy không phải muốn tốt cho người sao?”

Chung Nguyên đột nhiên xiết chặt cổ tay tôi, kéo mạnh tới nỗi phát đau, tôi chỉ đành bấm bụng năn nỉ xin tha thứ.

Chung Nguyên lại cầm cánh tay tôi kéo lại gần, cúi đầu âm trầm nhìn tôi, nói: “Vợ của anh anh tự nhiên biết.”

Tôi cảm thấy nội dung nói chuyện của hắn và biểu tình này chả ăn nhập gì với nhau cả, một câu trần thuật vô nghĩa như vậy tại sao lúc nói hắn lại nhìn tôi quý quá, nhìn tới nỗi tôi sợ run trong lòng, cứ cảm thấy hình như hắn lại đang tính kế gì với mình.

Tôi ho khan một tiếng, cúi đầu, định rút tay về.

Bàn tay của Chung Nguyên rời khỏi cổ tay, chuyển sang trực tiếp nắm tay tôi, xiết chặt.

Lần này tôi không phản kháng gì nữa, bởi vì tôi nhận ra lại đi qua rừng cây nhỏ âm u kia rồi.

Ánh trăng và sao chiếu xuống cùng bóng loang lổ của cây cối nhìn có vẻ dữ tợn. Tôi rút vai, vừa định nói gì đó lại nghe thấy, hình như trong rừng cây sâu thẳm cách đó không xa truyền đến tiếng gì đó là lạ.

Hình như là hai người, một nam một nữ, bọn họ hình như đều bị thương hay gì đó, rất khổ sở rên rỉ.

Tôi rất hiếu kỳ, duỗi thân nhón cổ ra định coi coi là chuyện gì, liền bị Chung Nguyên lôi kéo đi, bước chân nhanh hơn rất nhiều, hai cái chân ngắn của tôi cứ thế bị hắn lôi đi xềnh xệch.

Thanh âm rên rỉ dứt quãng dần dần cách xa chúng tôi, cả hai đã ra khỏi rừng cây rồi. Trong nháy mắt bước ra khỏi rừng, tôi đột nhiên giác ngộ, tiếng vừa rồi ... khụ khụ, không phải là có người đánh dã chiến trong rừng cây chứ? Ai chà, phong tục nơi này đúng là thoáng nha ...

Nói thật đây là lần đầu tiên tôi nghe cái thứ thanh âm ngay tại hiện trường này cho nên máu lên não có hơi bị chậm, bây giờ ý thức được rồi thì hai má nóng bừng lên ... Thiệt là, tôi là người thuần khiết lắm

Chung Nguyên vừa lôi kéo tôi vừa nhìn từ trên cao xuống nói: “Sao rồi, bây giờ biết ngượng rồi à;”

Quả nhiên là tôi đoán đúng rồi. Tôi đành cúi đầu không biết nói gì cho phải, trong óc toàn là thứ thanh âm a a ư ư, hiện trường a, uyên ương hoang dã a ... tôi phát hiện hóa ra khóa học sinh lý hồi trung học thật là quá trừu tượng, cho dù sau này bị con quỷ Tiểu Nhị traу dồi thêm không ít, nhưng cũng không thể hiểu được là giáo dục cái gì về thanh âm hiện trường. Mark nói thiệt chính xác, có thực tiễn mới có hiểu biết đúng.

Tôi cứ như vậy vừa miên man suy nghĩ vừa bị Chung Nguyên tha trở về chỗ ở.

Một đám người đang ngồi trước vĩa hè, nhìn thấy chúng tôi trở về, bọn họ liền trưng ra vẻ mặt mờ ám. Tôi đang buồn bực, còn nghe thấy Tiểu Nhị nói: “Haha, bàn tay nho nhỏ, tam đầu gối, làm sao mặt mày đỏ vậy;”

Lúc này tôi mới ý thức tay còn bị Chung Nguyên nắm, thế là vội vàng rút lại.

Lão Đại cười tùm tùm phụ họa: “Hắc hắc, nắm tay nói làm gì, người ta là yêu đương đó.”

Người qua đường Giáp thuận tay nhặt một chiếc đĩa trên bàn lên, cầm đĩa nói: “Bạn Chung Nguyên, xin phỏng vấn một chút, cảm giác yêu đương như thế nào;” Nói xong đưa đĩa tới trước mặt Chung Nguyên.

Tôi vốn tưởng rằng Chung Nguyên sẽ vô tình đẩy cái đĩa ra, không ngờ hắn lại để yên, nhẹ nhàng nhếch miêng lên cười, đáp gian: “Thực mềm, thực thoải mái.”

Tôi nổi điên, đầu óc nóng lên, không dùng não suy nghĩ một giây nào đã thốt ra: “Thực mềm thực thoải mái? Người cho ta là băng vệ sinh à;”

Người xung quanh: “....”

Một đàn quạ đen bay qua, xếp thành chữ Bán, rồi lại Bán, rất bán

11. Chương 21+ 22

Chương 21:

Tối hôm qua tôi ngủ xoay đầu về phía quạt điện, sáng nay thức dậy thấy đầu óc rất nặng, cả người nóng ran. Nói đơn giản là bị cảm, trong mùa hè nóng bức mà bị cảm đúng là chuyện vừa dễ sợ vừa buồn hết sức.

Thế là tôi đành ở lại đại bản doanh, nhìn những người khác ngồi thuyền nhỏ mà đi.

Chung Nguyên cũng ở lại, tại vì hắn phải sửa tư liệu gì đó. Tôi bị hắn bắt uống hai bình Song Hoàng Liên Khẩu, nói thiệt chứ cái này không phải cho người uống, nhưng Chung Nguyên nói, nếu tôi không uống sẽ không cho ăn dưa hấu, tên này rất đê tiện, lại lấy chuyện như vậy uy hiếp tôi.

Uống thuốc xong, tôi ngồi một chỗ, ôm nửa quả dưa hấu dùng muỗng nhỏ xúc ăn, vừa nhìn Chung Nguyên ở bên cạnh sửa tài liệu. Bản thân mình ngồi ăn, nhìn người khác làm việc, cảm giác thật sướng khoái >

Đáng tiếc không hoàn mỹ là, mỗi khi Chung Nguyên nghiêng đầu há miệng, tôi phải thức thời xúc một muỗng lớn đút cho hắn, nhìn dáng vẻ đắc ý được hầu hạ đó, tôi thực muốn đem nửa quả dưa kia đập vào đầu hắn, nhưng mà không dám.

Chú đầu bếp không có việc gì chạy tới tán chuyện với chúng tôi, chú quan sát một hồi rồi cục hỏ: “Hai đứa chừng nào kết hôn?”

Tôi đang ngâm dưa hấu trong mồm suýt nữa thì nghẹn, chú ơi chú suy nghĩ hay quá đi, cái này làm sao có thể...

Chung Nguyên lại bình tĩnh ngắt đầu nhìn chú đầu bếp, mỉm cười đáp: “Tạm thời chưa định kết hôn ạ.”

Tôi không khổ không cảm thán, thằng cha này thủ đoạn cao hơn mình, bị người khác hiểu lầm còn bình tĩnh được như thế, đáng tiếc tôi không vậy được, xoa xoa miệng, u oán nói với chú ấy: “Chúng cháu, khụ khụ, chúng cháu không phải như mọi người nghĩ ...”

Chú đầu bếp phi thường khinh thường cười khẩy một tiếng, hình như hoàn toàn không thêm tin lời tôi nói, tôi rất buồn a.

Chung Nguyên ghé vào tai tôi, tỉm tỉm nói: “Biết tại sao anh không giải thích chưa?”

Lúc này, chú đầu bếp ho khan hai tiếng, nói: “Không quấy rầy nữa” rồi nhẹ nhàng rời đi, để lại tôi không có đường chối cãi ngồi đực mặt. trong giây phút đó tôi bị thẩm phát hiện ra, chuyện giữa tôi và Chung Nguyên không thể giải thích rõ rồi, chỉ có cách duy nhất là hắn tìm bạn gái hoặc tôi tìm bạn trai.

Trong hai cách đó, tôi cân nhắc một lúc, phát hiện ra Chung Nguyên tìm bạn gái dễ dàng hơn, dù sao hắn cũng là tai họa, người thích hắn nhiều lắm, ngay cả cô bán tạp hóa cũng nhớ hắn mà. Nhưng tại sao Chung Nguyên chưa có bạn gái? Tuy chuyện này hắn chưa nói qua, nhưng cùng hắn tiếp xúc nhiều như vậy, có thể dùng từ “như hình với bóng” để hình dung, nếu hắn có bạn gái thì tôi đã biết rồi.

Tôi đột nhiên nhớ ra Chung Nguyên từng xem sách tâm lý tình yêu trong thư viện, lại thông qua tôi mời Tứ cô nương tham gia đi thực tiễn, như vậy, vậy ...

Đáp án hình như có rồi, tôi vuốt cằm suy nghĩ xa xôi một lát, nghiêm túc nói với Chung Nguyên: “Chung Nguyên, hay là, người giúp ta theo đuổi Tử Kiện, ta giúp người theo đuổi Tứ cô nương?”

Chung Nguyên đang gõ bàn phím bùm bùm liền ngừng lại, xoay qua đối diện tôi, neho mắt lại, vẻ không thể tin: “Em nói cái gì?”

Tôi đọc ra tín hiệu nguy hiểm trong mắt hắn, tôi suy đoán chắc là chuyện riêng của hắn bị tôi biết được nên thẹn quá hóa giận, vì thế thoải mái vỗ vỗ vai hắn, hào sảng cười nói: “Thực ra tâm tư của người đối với Tứ cô nương ta đều biết, Tứ cô nương cũng có ấn tượng tốt với người ... hai chúng ta là ai nào, không cần khách khí nha. Ha ha ...”

Sắc mặt Chung Nguyên trầm xuống, nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên hắn đề tôi xuống sàn, sau đó cả người đề lên người tôi, ánh mắt nhìn tôi rất lạ, cúi đầu, chậm rãi tiến sát gần.

Tôi hoảng sợ, không biết là thằng cha này lại bị cái chứng gì, chẳng phải chuyện riêng bị phát hiện sao, cũng có gì đâu, tuy là tôi biết Tứ cô nương không nhất định là thích hắn, nhưng chưa chắc không được mà ...

Tôi động tay muốn đứng lên, nhưng lại bị hấn dứt khoát ấn ngược lại, một tay hấn giữ vai tôi, ánh mắt nheo lại, lạnh lùng nói: “Anh và Tứ cô nương không có khả năng, em và Lục Tử Kiện cũng không có khả năng.”

Tôi không biết là bị lời nói của hấn dọa hay là bị khí chất khủng bố áp đảo, tóm lại mất tinh thần, ngây ngốc hỏi: “Tại ... tại sao?”

Đúng lúc này cửa phòng khách mở ra, chú đầu bếp tiến vào lớn tiếng hỏi: “Tiểu Mộc Đồng, tối nay cháu muốn ăn gì?” Nói tới đây đột nhiên ngừng, chú nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó ho khan hai tiếng, nói: “Ngượng quá ... hai đứa tiếp tục, tiếp tục ...”

Tôi mới phát hiện tư thế của tôi và Chung Nguyên lúc này rất mờ ám, vì thế xấu hổ đẩy hấn ra, đứng lên, ánh mắt mơ hồ nói: “Phiền người tự trọng một chút”

“Tự trọng?” Chung Nguyên lập lại từ này, đột nhiên mỉm cười, gơ ngón trỏ lên dí dí vào đầu tôi: “Đồ ngốc”

Tôi ôm đầu, kì quái nhìn hấn, thằng cha này cảm xúc mau thay đổi thiệt, một giây trước còn tức giận vì bị phát hiện thì giây sau lại cười một cách thần kì, cũng không biết sao hấn vui như vậy, thấy người khác lúng túng thì rất vui sao? Lương tâm thằng cha này lúng một lỗ to rồi!

...

Buổi tối trước khi đi ngủ Nhất Nhị Tứ quây quần ngồi kể chuyện phiếm mới biết được, hôm nay lúc 6 người bọn họ ra ngoài cũng không có chia lại thuyền, nói cách khác, Tứ cô nương với Lục Tử Kiện hai người ngồi cùng một thuyền suốt cả ngày!

Tôi bất an kéo cánh tay Tứ cô nương, hỏi: “Mày có bắt nạt Tử Kiện không?”

Tứ cô nương mắt kiên nhẫn đẩy tay tôi ra, đáp đại: “Không có”

Tiểu Nhị cười nói: “Đương nhiên không có, Lục Tử Kiện hái cho nó quá trời đài sen thôi, nó rất thích mà, lúc trở về còn có một con chó bị muốn cắn nó, Lục Tử Kiện hiên ngang khí phách đứng ra che chắn, sau đó đuổi con chó kia đi, chắc chắn, anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

Tôi càng nghe càng không bình tĩnh, được ở chung với Tử Kiện, được Tử Kiện anh hùng cứu mỹ nhân, đây là những chuyện mà tôi tha thiết ước mơ a, chuyện tốt như vậy sao lại chỉ xảy ra cho Tứ cô nương chứ ... Quá lãng phí, lấy thân thủ của nó, cần gì Tử Kiện phải cứu, chỉ cần một đá của nó thì con gì cũng tàn phế, nói coi, người thực sự cần Tử Kiện cứu là tôi nè ...

Lão Đại nhìn rõ suy nghĩ trong lòng tôi, nó vỗ vỗ đầu tôi, hiền lành thân thiết nói: “Tam đầu gỗ a, mày đừng mơ tưởng Tử Kiện nữa đi, cả đời này mày không thoát khỏi bàn tay Chung Nguyên đâu!”

Tôi: “...”

Thế là tôi càng thêm buồn rầu.

....

Ngày hôm sau là ngày nghỉ ngơi, đám nam sinh đi ra ngoài mua vé xe lửa, tôi cùng Nhất Nhị Tứ nhàn rỗi không có gì làm, chuyển sự chú ý vào cây hạch đào ở sân sau.

Trong sân sau của nhà Tử Kiện có một cây hạch đào rất lớn, trĩu nặng những trái đào tròn tròn căng mọng như quả trứng gà. Lúc hạch đào mọc trên cây thì bên ngoài là một lớp vỏ màu xanh, hạch đào bình thường chúng ta ăn thực ra chính là loại này.

Buồn cười là Nhất Nhị Tứ bọn nó chỉ nhìn thấy đào hái xuống rồi trong thành phố bán, chứ bao giờ tận mắt nhìn thấy đào mọc trên cây, cho nên khi tôi nói với bọn nó trái này là hạch đào, cả ba đứa đều tỏ vẻ hoài nghi. Nhất là Tứ cô nương, nó nhất quyết không tin, còn nói cái gì mà Tam đầu gỗ là đồ ngốc tao không chấp.

Vì thế nên tôi rất giận, tính hái xuống vài trái rồi lột lớp vỏ màu xanh đi cho tụi nó nhìn mà học hỏi thêm kiến thức.

Cây đào này rất cao, đứng ở dưới không tài nào hái được, tôi bèn chà xát hai tay, bắt đầu trèo lên. Bản lĩnh cao cường nhất của tôi là trèo cây với leo tường, tuy cái cây này rất cao, còn cong vẹo, nhưng tôi leo lên chẳng tốn mấy sức.

Tứ cô nương thấy tôi leo lên, cũng khoái chí ôm thân cây cào cào định leo. Vừa thấy đã biết không có kinh nghiệm rồi, cũng may thân thủ của nó tốt, miễn cưỡng cũng trèo lên được.

Tôi ngồi trên cây, cười hì hì nhìn cái mặt cổ hết sức của nó, rất có cảm giác thành tựu. nói thật, Tứ cô nương đầu óc thông minh lại biết đánh nhau, tôi nếu đem so với nó đúng là không hơn gì, lúc này đương nhiên được thể tự ột chút.

Tứ cô nương không phục, nắm nhánh cây, hung tợn trừng mắt nhìn tôi.

Đột nhiên dưới tàng cây có người la lên: “Mấy em làm gì vậy, mau xuống đi.”

Tôi khom người xuống thì thấy hóa ra là mấy người đi mua vé đã về, vừa mở miệng chính là Chung Nguyên.

Tứ cô nương leo cây vốn đã dụng hết sức, lúc này phía dưới lại có người nói chuyện, nó bị phân tán, dưới chân trượt một cái, rơi xuống, cùng lúc đó lòng tôi cũng thót một cái. Tứ cô nương lúc này đã leo được mấy thước, tuy rằng có học qua công phu gì, nhưng đột nhiên ngã xuống như vậy cũng rất nguy hiểm, không may xương đùi xương gì gì có làm sao thì khổ.

Đúng ngay thời khắc mấu chốt, có một người động thân lao ra, mở rộng vòng tay, vững vàng tiếp được Tứ cô nương. Nó sau khi qua cơn kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, yên lặng nhìn người cứu mình, bốn mắt nhìn nhau, có cảm xúc gì đó rất khó hiểu bùng cháy ...

Tôi ngồi trên cây, yên lặng rơi lệ, bởi vì người lao ra kia chính là Tử Kiện. Trời cao ơi, câu chuyện kinh điển này sao không xảy ra với tôi, tại sao giấc mộng anh hùng cứu mỹ nhân lại xảy ra lần nữa mà nhân vật chính vẫn lại là Tứ cô nương a ...

Tôi ngồi trên cây, đau lòng muốn chết, bỗng nhiên nghe thấy Chung Nguyên ở dưới la lớn: “Đầu gối, em còn không xuống nhanh.”

Tôi hoảng sợ, tay nắm không chặt, thiếu chút nữa cũng ngã xuống giống Tứ cô nương, Chung Nguyên nhìn thấy tôi bị xấu mặt, trong lòng có vẻ hơn hớn: “Đồ ngốc, em định nhảy thẳng xuống hả?”

Tôi trừng mắt liếc Chung Nguyên một cái, nhanh nhẹn trượt từ trên cây xuống, vừa quay đầu lại thì bắt gặp cảnh Tử Kiện buông Tứ cô nương ra, sau đó dịu dàng an ủi vỗ nhẹ lên vai nó, hình ảnh thật là đẹp, đáng tiếc tôi chỉ là người đứng xem.

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi, nói: “Leo cây ha, em giỏi lắm hả?”

Tôi chụp tay hấn lại, hướng Tử Kiện nói: “Lục sư huynh, anh hãy nói với Tứ cô nương đi, cây này là cây hạch đào.”

Tử Kiện cẩn thận liếc mắt nhìn Tứ cô nương một cái, chỉ thấy nó đang không phục trừng mắt nhìn tôi, quệt quệt miệng. Thế là Lục sư huynh thành thực tốt bụng nhân phẩm đạo đức tốt nhất của tôi quay mặt qua hướng khác, không thành thực chút nào nói: “Anh ... anh không biết là cây gì.”

Tôi rơi lệ, đại ca à anh muốn lừa ai, anh lớn lên ở đây mà không biết là cái cây gì? Cho dù muốn che chở Tứ cô nương cũng đâu cần phải vậy ... Chỉ hươu bảo ngựa, thiệt giống nhau, cấu kết làm việc xấu.

Dưới tài bẻ cong sự thật của Tử Kiện, Tứ cô nương giữ được mặt mũi. Nó đắc ý nhìn tôi một cái rồi xoay người rời đi, Tử Kiện đành nhìn tôi có lỗi, nói khề với tôi một câu: “Ngại quá, cây này đúng là hạch đào.” Nói xong vội vàng chạy đuổi theo Tứ cô nương.

Tôi toát mồ hôi, đại ca, anh nói lúc này thì có ích gì >

Lão Đại nhéo nhéo má tôi, Tiểu Nhị béo cầm tôi một cái, người qua đường Giáp, người qua đường Ất lặng lẽ thở ngắn than dài trong một lúc rồi cũng tản đi.

Tôi cùng Chung Nguyên đi song song sau cùng, Chung Nguyên nhìn hai thân ảnh phía trước, nói với tôi: “Em không biết bọn họ là một đôi rất xứng sao?”

Tôi giận, hai người bọn họ xứng hay không xứng liên quan gì tới người.

Chung Nguyên lại nhếch miệng cười: “Cho dù em không thấy thế thì bọn họ vẫn là một đôi rất xứng.”

Tôi khóc không ra nước mắt.

Chương 22:

Khi hai tuần đi thực tiễn xã hội sắp kết thúc, ngày cuối cùng, cả đám chúng tôi tập trung lại, cùng ăn bữa tối cuối cùng của Jesus và 12 môn đồ.

Chú đầu bếp xuất hết toàn bộ bản lĩnh giữa nhà ra, làm một bữa yến tiệc toàn cá là cá cho chúng tôi. Cá chép, cá trên, cá nướng cá hấp, đầu cá nấu canh Nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị này, những buồn phiền trong nháy mắt bị quăng đi hết, ưu thương gì cũng vô nghĩa, đồ ăn ngon vẫn là trên hết.

Tứ cô nương cũng là đồ háu ăn, nhưng nó ăn rất nhanh lại ầu, bị xương cá trích mắc vào họng. Mọi người đều biết cá trích có nhiều xương, lại cứng, bị mắc thì không phải chuyện đùa.

Lúc đó chúng tôi đều bị hoảng, chỉ có Tử Kiện bình tĩnh giơ một cái đèn pin lên, sau đó thọt hai ngón tay, chú ý nha, hai ngón tay, vào miệng của Tứ cô nương, vừa nhẹ giọng an ủi: “Em đừng khẩn trương.”

Tiểu Nhị tiến tới gần tai tôi, thấp giọng nói: “Lục Tử Kiện rất là tà ác!”

Tôi: “...”

Lục Tử Kiện vừa đưa ngón tay vào đã rút ra, sau đó thấy trên tay anh cầm một cái xương khoảng hai ki, kỹ thuật nhanh như thế, thủ pháp thành thạo như thế, mọi người nháy mắt đều thấy thần phục. Chỉ có tôi, u oán nhìn bọn họ giúp đỡ nhau, không rên tiếng nào ... Nhân vật chính trong lần thứ n Tử Kiện anh hùng cứu mỹ nhân vẫn không phải là tôi ...

Tiếp theo mọi người quay lại bữa cơm, Tử Kiện gấp một miếng cá, cẩn thận bỏ xương rồi đặt vào chén của Tứ cô nương.

Tôi bị đả kích tới không còn cảm giác gì nữa.

...

Ngày hôm sau ngoài Tử Kiện ra thì những người còn lại đều thu dọn quay về, Lão Đại, Tiểu Nhị, người qua đường Giáp người qua đường Ất thẳng tiến tới trạm xe, bốn người bọn họ muốn bắt xe.

Tứ cô nương muốn đi sân bay thành phố B, Lục Tử Kiện chọn một cái lý do đặc biệt bình thường, muốn đưa nó đi.

Nhìn hai người bọn họ cùng ngồi trên ô tô, hai mắt tôi đầm lệ, hướng bọn họ vẫy tay tạm biệt, trong lòng rất là đau. Lúc này, Tứ cô nương đột nhiên chạy từ trên xe xuống, tôi nghĩ nó luyến tiếc tôi, định tới ôm ấp tạm biệt gì đó, ai biết tự nhiên nó nhéo tay tôi một cái, kề sát vào tai, hung ác nói: “Còn để ý Tử Kiện là tao oánh mày à!”

Tôi sợ tới toát mồ hôi lạnh, vội vàng lau lau nước mắt vào vai nó.

Tứ cô nương và Tử Kiện đi rồi, ra bến xe đường dài chỉ còn tôi với Chung Nguyên. Tôi nhúc nhích, khó hiểu nhìn hắn, tên này tối nay bay đi Thượng Hải, tôi nghĩ là hắn sẽ ngồi ô tô cùng đi với bọn Tử Kiện, ai ngờ hắn rất thần bí kiên quyết từ chối, điều này làm tôi rất khó hiểu. Da mặt hắn dày ai cũng biết rồi, chẳng nhẽ lại chỉ vì ngại làm bóng đèn mà không đi ô tô?

Lúc này Chung Nguyên đột nhiên nhếch miệng lên, cười nói: “Tự nhiên anh muốn đi du lịch.”

Tôi vò đầu: “Du lịch? Người tính đi đâu?”

Chung Nguyên: “Danh lam thắng cảnh gì anh cũng coi chán rồi, bây giờ muốn đi về quê nào đó xem phong cảnh tự nhiên.”

“À, vậy à, vậy tạm biệt” Tôi nói, nắm chặt vé xe, bắt đầu đảo mắt tìm xe cần đi, Chung Nguyên muốn đi đâu làm gì không liên can tới tôi, chỉ cần hắn không áp bức tôi là tốt rồi.

Chung Nguyên lại lẩm bẩm: “Uhm, không biết ở nông thôn có khách sạn hay không, ăn ở một ngày tốn bao nhiêu tại”

Tôi đột nhiên xoay người hỏi hắn: “Người đã nghĩ ra muốn đi đâu chưa”

Chung Nguyên mờ mịt lắc đầu.

Tôi nói thêm: “Năm nay nông thôn được mùa, ở khách sạn đắt lắm, nè, giới hạn tiêu một ngày của người là bao nhiêu”

Chung Nguyên vươn hai ngón tay ra, khoa tay múa chân tạo hình cái kéo.

Tôi chống nạnh: “Hai mươi? Người nằm mơ à”

Chung Nguyên mỉm cười: “Hai trăm”

Tôi: “...”

Chung Nguyên: “Vậy, em có thể đề cử cho anh chỗ nào tốt tốt không”

Tôi nắm chặt cổ tay hắn, hào khí tận trời nói: “Được, đi với ta”

...

Tôi thiệt hổ hân khi đem Chung Nguyên dắt về nhà. Nói thiệt, tuy tôi vẫn cảm thấy phong cảnh thôn quê tôi rất đẹp, nhưng đó là do tình cảm cá nhân, Chung Nguyên đã nói là chỗ đẹp cảnh hay nào cũng đi qua rồi, chỗ thâm sơn cùng cốc, nhà nghèo cửa nhỏ này không biết có lọt vào mắt hắn không. Đương nhiên hắn có thích hay không không phải điểm mấu chốt, quan trọng là tôi sợ hắn không hài lòng nên không trả tiền

...

Quên đi. Hoặc không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, làm cho thành người xấu luôn. Còn chưa có xuống xe, tôi đã giơ tay ra: “Lấy trước tiền đặt cọc một tuần”

Chung Nguyên vỗ vỗ bốp tiền: “Anh chỉ có 1000 tiền mặt, quẹt thẻ được không”

“Quên đi quên đi, 1000 thì 1000, dù sao cũng là người quen.”

Chung Nguyên đếm tiền rồi đưa, mỉm cười nhìn tôi: “Phải không đó”

Tôi nhận tiền, trong lòng có ma nên chỉ đành trốn tránh ánh mắt hắn, quả nhiên mình không thích hợp làm người xấu mà.

...

Ba tôi biết hôm nay tôi về cho nên không qua chơi nhà chú Trương Tam ở phía đông thôn mà ngồi dưới bóng mát tàng cây lớn trước cửa nhà đợi.

Khi tôi cùng Chung Nguyên đi tới cổng, ba tôi phát phát cây quạt trong tay, ánh mắt lướt qua tôi, rồi dừng lại đánh giá Chung Nguyên, xem xét nửa ngày mới nói: “Nha đầu, cái này có tính là con rể tới cửa không”

Tôi: “...”

Nhiều khi đầu óc của ba tôi rất quái lạ, nhưng đa số thời gian cũng bình thường. Lúc này tôi chỉ đành lau mồ hôi, nói: “Ba à, người này tạm thời ở nhà chúng ta, ba không cần lo, chỉ cần không để hắn chết đói là được.”

Chung Nguyên cũng đã đi lên trước, cung kính chào ba tôi một cái, gọi “Bác”, ngoan ngoãn như học sinh tiểu học.

Ba tôi nghe thể sướng tới nổi há miệng không ngậm lại được. Thằng cha Chung Nguyên này giỏi diễn lắm, tôi nghi ngờ hắn nhất định đã xem qua, còn học thuộc lòng sách “Sổ tay diễn X hoàn toàn” của người qua đường Ất.

Tôi không thêm để ý hành động của một lớn một nhỏ kia nữa, kéo hành lý đi vào trong sân. Căn nhà tôi và ba đang ở này có thể nói là khá xa hoa, nhưng không phải nhà của tôi. Ba tôi có người anh em, mấy năm

trước phát tài, mua căn nhà này rồi trang hoàng rất đẹp đẽ. Sau khi ở được mấy ngày nhà ông ấy lại mua được một căn biệt thự trong thị trấn, vì thế cả nhà dọn đi, căn nhà này không dùng đến nữa.

Chú ấy và ba tôi quan hệ rất tốt, ngoại trừ vợ ra thì cái gì cũng có thể xài chung, lúc đó chú ấy thấy căn nhà bỏ không cũng phí, khẳng khẳng muốn ba tôi chuyển vào ở. Cứ như vậy, chúng tôi từ biệt căn nhà cũ nhỏ nhỏ hai gian có thể gọi là đồ cổ.

Nói tới đây không thể không nói, ba tôi nửa đời người cực khổ, may mắn có quý nhân tương trợ. Thời trẻ ba tôi làm thợ xây, lúc xây phòng cho người ta bị té từ giàn giáo xuống, cánh tay bị thương, từ đó về sau không làm được việc nặng nữa. Lúc đó làm gì có bảo hiểm, cũng không có hợp đồng, chuyện này chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo. Sau đó vợ của ba tôi – không phải mẹ tôi – cảm thấy ba không có tiền đồ, theo một cha cắt tóc lưu manh mới đến trong thôn bỏ trốn, thuận tiện cuốc theo hết những đồ đáng giá trong nhà. Ba tôi đành sống một mình như vậy.

Đến lúc này ba tôi đã tính, cùng lắm không có vợ, tự nuôi sống mình, một người ăn no cả nhà không đói, một mình tiêu sái khoái hoạt. Mãi tới một ngày ông trời đem một đứa trẻ không ai chăm sóc giao cho ông, gia tăng trói buộc.

Đứa trẻ không ai chăm sóc chính là tôi.

Kể chuyện này ra, tôi và ba thật đúng là có duyên phận, mười chín năm trước, một ngày nào đó, ba tôi đang cắt cỏ trong ruộng, bỗng nhiên lúc đó gió lớn ù ù ù ù, trời rạch sấm chớp, mưa như trút nước, toàn bộ không gian tối lại, gờ tay ra còn không thấy năm ngón.

Ba tôi coi lắm Tây Du Kí, nghĩ là có yêu quái kéo đến, liền xách cuốc chạy về nhà. Thế là chuyện thần kỳ xảy ra. Lúc đó trời mưa lớn như vậy, lại còn sét đánh, trong đủ thứ tiếng ồn vậy mà ba tôi lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc ... Không thể không công nhận điều này là kì tích.

Sau đó ba tôi tha đứa nhỏ không may bị bỏ ven đường kia về nhà, đứa nhỏ đó chính là tôi.

Ba tôi rất có tinh thần nhặt được của rơi tạm thời bỏ túi, tha con nít về cũng không giao cho cảnh sát, tự mình giữ lại làm con gái thân sinh mà nuôi dưỡng. Nghe nói hôm đó sau khi về nhà ba tôi rất vui vẻ, làm mấy món ngon, mời mấy anh em thân thiết cùng uống rượu. Mấy chú mấy bác hỏi ba định đặt tên cho đứa bé là gì, đúng lúc ấy thì ba tôi đang ăn một miếng mộc nhĩ, thế là vung tay lên hô Mộc Đồng, vừa hay ba cũng họ Mộc.

Đây là lai lịch của tôi, không thể nói là truyền kì, chỉ có thể nói là thần kì. Tôn Ngộ Không còn biết là mình tự trong tảng đá mà sinh ra, còn tôi thì không biết là ai sinh ra cả.

Được rồi, hề kích động là tôi lại lan man ... Lúc này Chung Nguyên bị ba tôi dẫn vào nhà, chỉ nghe hần một bác, hai bác, ngọt ngào thấy ghê, nịnh bợ là thế nào, là giống hần đó >

Phòng của Chung Nguyên ngay cạnh phòng tôi, ba tôi sau khi dàn xếp xong liền lôi kéo hần ngồi uống trà nói chuyện trong phòng khách, tôi ngồi ở băng ghế nhỏ bên cạnh căn dĩa hầu xem tivi.

Chung Nguyên lấy từ trong hành lí ra một cái hộp, hai tay dâng cho ba tôi: “Bác ơi, lần đầu gặp mặt, cũng không biết tặng gì thì được, nghe nói cái này có thể thông mạch, hy vọng bác thích”

Ba tôi cười hihi nhận cái hộp, còn lịch sự khen Chung Nguyên lễ phép, khen hần nhìn thuận mắt ...

Tôi mắt bình tĩnh, kéo Chung Nguyên qua một bên: “Nè, người tính làm gì mà tặng quà cho ba ta?”

Chung Nguyên mặt không thay đổi đáp: “Anh rất hợp ý với bác”

Tôi cảnh giác nói: “Người ... người đừng tưởng tặng quà là không phải trả tiền ăn nhai”

Chung Nguyên nhú mày: “Đầu gối, em thích tiền thế cơ à?”

Tôi đỏ mặt: “Này, đó là vấn đề nguyên tắc ...”

Chung Nguyên: “Nếu có người cho em hai triệu, em cứ thế gả cho hần à?”

Tôi trừng hần: “Ta giống hạng người như vậy sao? Huống hồ ba ta nói, không gả ta cho kẻ có tiền.”

Chung Nguyên ánh mắt lờ lờ nhìn tôi: “Tại sao?”

Tôi vừa định nói thì thấy ba tôi đang dài cổ ra ngóng qua bên này, chuyện hai chúng tôi để cho ông phải lạnh lẽo một mình thiệt không phúc hậu gì hết, thế nên tôi để Chung Nguyên quay lại. Tôi ngồi xổm cạnh ba, mở cái hộp đẹp kia ra, chỉ thấy ở bên trong có hai quả hạch đào, hồng hồng to to, giống như hai khối đá mã não, rất là đẹp. Tôi lấy hai quả đào ra ngửi ngửi, xác định thực sự là hạch đào mới nhẹ nhàng thở ra. Dù sao hai trái hạch đào cũng không bao nhiêu, cũng không phải lo Chung Nguyên quyết tiền cơm.

Đương nhiên mãi sau này khi ba tôi bị một ông lão bám riết lấy năn nỉ xin hai trái đào này, khi đó ba mới cảm thấy may mắn vì lúc đầu đã không ham hố ăn hết cả hai trái đào đáng yêu kia một lúc.

Cảm ơn quà của Chung Nguyên mãi, rốt cục cả buổi chiều ba tôi vẫn chưa qua nhà Trương Tam chơi được, thế nên ăn cơm chiều xong là đi ngay. Ba tôi vốn không phải là người thích khoe khoang này kia, nhưng lại rất thích kể chuyện nha đầu nhà tôi thế này, thế kia với người khác, nhất là chuyện tôi được vào một trường đại học tốt. Đương nhiên người làm cha mẹ đều như vậy, về điểm này tôi có thể hiểu được. Hôm nay ba ôm cái hộp với hai trái hạch đào mà Chung Nguyên cho, hùng dũng oai vệ đi qua nhà chú Trương Tam, tôi thiệt sợ ba sẽ kích động mà nói là con rể tặng, loại chuyện như vậy ba tôi nhất định làm được >

Ba đi rồi, anh Trương Húc cạnh nhà, cùng tuổi nhưng hơn tôi vài tháng, qua tìm tôi nói chuyện hàn huyên. Tôi và anh ấy rất có duyên phận, từ tiểu học tới trung học đều cùng lớp, anh ấy là lớp trưởng, tôi là ủy viên học tập, tới lúc trung học tôi học tập không tốt lắm nên không làm ủy viên học tập nữa, nhưng anh ấy vẫn được làm lớp trưởng.

Có điều sau này tôi và anh ấy xảy ra một số chuyện khá ngại ngùng, cho nên không còn thân thiết như trước nữa. Hôm nay anh ấy qua tìm, chúng tôi đứng mãi cũng không biết nói gì, anh ấy cũng nhanh chóng rời đi.

Anh Trương Húc đi rồi, Chung Nguyên nhìn theo bóng anh ấy, thâm ý sâu xa hỏi tôi: “Thanh mai trúc mã?”

12. Chương 23+ 24

Chương 23:

Đúng là tôi và anh Trương Húc có thể xem là thanh mai trúc mã, tốt xấu gì từ nhỏ đã lớn lên đi học cùng nhau, cũng có một đoạn giao tình, tuy không phải là tình yêu khắc cốt ghi tâm gì, nhưng cảm tình cách mạng nói chung là cũng có. Lúc học trung học tôi bắt đầu dậy thì, nội tiết tố phân bố tràn đầy, thế là chẳng biết thế nào nhìn thấy anh Trương Húc rất đẹp trai. Sau đó nghĩ lại, khi đó có lẽ cái mà tôi mong muốn không phải một người, mà là một đoạn tình cảm.

Sự tình sau đó phát triển không hay ho lắm, vốn dĩ tôi và anh ấy hai đứa trẻ vô tư tình chàng ý thiếp, lúc nào cũng muốn ở cạnh nhau. Nhưng anh ấy có một thế lực uy hiếp rất đáng sợ, mẹ của Trương Húc. Mẹ anh ấy nói còn có uy hơn lời nói của thầy giáo, nhớ ngày đó trong trường học, khi hai chúng tôi đang nhen nhóm ngọn lửa mờ ám thì thầy giáo cũng có khuyến bảo, nói một đồng đạo lý tùm lum tà la gì đó, anh ấy hoàn toàn chẳng bỏ vào tai. Đáng tiếc thay, về tới nhà bị mẹ giáo huấn ột trận, anh chàng liền trở thành rùa rút đầu. Lúc đó tôi chỉ là một cô gái bé nhỏ đem hạt đậu tình đi gieo mà không kịp nở, còn có thể nói gì nữa đây.

Thôi thì ráng chịu đựng, kiên nhẫn tới lúc đi học đại học để có thể giải thoát ... Đây là nguyên văn lời nói của anh Trương Húc. Tôi được nghe mấy lời này, trong lòng còn mơ mộng, sau khi thi đại học anh ấy sẽ thổ lộ cùng tôi, lãng mạn biết bao nhiêu. Tiếc thay buổi tối sau khi thi xong, tôi lại chờ được câu này:

“Mẹ anh không cho hai chúng ta gặp nhau, mẹ nói hai chúng ta đi hai nơi khác nhau”.

Coi như là từ chối đi. Mấy ngày sau tôi mới nghe được câu chuyện do ba kể lại từ chú Trương Tam, ý tứ đại khái như là mẹ Trương Húc chê tôi thành tích kém, không cùng cấp bậc với con bà ấy, bà ấy hi vọng con dâu phải là cô gái xứng đôi với con trai, cũng học cao tài giỏi gì gì.

Tổng kết là, tôi bị ghét bỏ.

Tôi lúc đó rất tức giận, tìm gặp trực tiếp anh Trương Húc để chất vấn thực hư, anh ấy ấp a ấp úng nửa ngày mới nói được ba chữ: Anh xin lỗi.

Không qua bao lâu, hiệu trưởng cùng thôn trưởng mang theo một bầy đàn sáo tương bồng, trống chiêng rộn rã kéo đến nhà tôi mang theo hoa quà rực rỡ.

Nếu không có tôi, anh Trương Húc hẳn là có thể vững vàng trở thành Trạng Nguyên thi đại học của huyện tôi. Anh ấy học ở thành phố B, nhưng không gần trường tôi lắm.

Sau này khi ở thành phố B, anh ấy cũng có liên lạc muốn mời tôi đi chơi, chỉ là lúc đó tâm ý lòng dạ tôi đã trao cho Tử Kiện mất rồi, không còn để ý chuyện này nữa.

Tôi kể lại đơn giản chuyện này cho Chung Nguyên, cuối cùng nói: “Không nghĩ người cũng nhiều chuyện như vậy!”

Chung Nguyên nhíu mày: “Cái gì cũng chưa xảy ra mà cứ anh Trương Húc anh Trương Húc kêu loạn cả lên, sao em không gọi anh là anh Chung Nguyên đi!”

Tôi ngượng ngùng đáp: “Ta gọi mười mấy năm nay, ngay lập tức không thể sửa được.”

Chung Nguyên: “Em tốt nhất nên sửa ngay đi, anh nghe ngứa tai quá.”

Tôi hơi bối rối, nói thêm: “Chung Nguyên, người xem, ta đem chuyện của ta và anh Trương Húc ... à, ta và Trương Húc kể cho người, người cũng kể cho ta nghe tình sử của người đi? Nhất định là rất phong phú, người chỉ cần chọn cái nào mà người có thể nhớ được tên ra kể là được.” Tôi tự cho rằng, tình sử của Chung Nguyên chắc chắn là đáng giá hơn tình sử của tôi, đến đúng thời điểm có khi còn đem bán ra tiền không chừng.

Chung Nguyên trầm tư trong chốc lát, đáp: “Trước kia anh có thích một chị, ba chị ấy và ba anh là bạn thân, cũng coi như là thanh mai trúc mã.”

Tôi gật gật đầu: “Sau này?”

Chung Nguyên thở dài: “Từ khi chị ấy đánh anh gãy xương, anh lập tức không còn tơ tưởng gì nữa.”

Tôi: “...”

Toi lau mồ hôi, đồng tình vỗ vỗ vai hắn, trong lòng lại thích thú, haha, Chung Nguyên cũng có lúc bị người khác ăn hiếp? Ông trời quả nhiên không có mù.

Chung Nguyên đột nhiên gương mặt cười như không cười nhìn tôi: “Thật ra em đang rất khoái trá đúng không?”

Tôi cuống quýt xua tay: “Làm sao thể được, ta giống người không trọng nghĩa vậy sao? Nếu không thoải mái ta cũng không nhắc lại, nói chuyện vui đi, ví dụ như mối tình đầu là lúc nào? Mùa xuân thứ hai ở đâu? Ba bốn năm sáu bảy ra sao?”

Chung Nguyên bắt đầu dĩ cười cười: “Anh có trái tim bị vậy à?”

“Đương nhiên là có ... A không, ý ta là, người ... người có vẻ mị dân, ha ha ha ha ...”

“Phải không?” Chung Nguyên nhướn mày, nhìn tôi, ý cười càng sâu: “Nhưng mà anh hình như không có mối tình đầu.”

Tôi nuốt nước miếng, không tin hỏi: “Không, không có?”

Chung Nguyên: “Không có, giống em thôi.”

Cái tên tai họa nhất thế gian này lại chưa nói chuyện yêu đương? Thế giới thật là huyền bí ...

Chung Nguyên ở nhà tôi mấy ngày, chẳng thấy hắn có động tĩnh gì là đi ngắm cảnh, tôi cảm thấy kì liền hỏi hắn, kết quả hắn trả lời: “Mấy hôm rồi nghỉ ngơi, vừa hay, ngày mai em đi theo anh xem mặt trời mọc đi.”

Đúng là tự mua việc vào thân mà, tôi chỉ có thể thầm tự trách.

Sáng sớm hôm sau Chung Nguyên đập cửa phòng tôi rầm rầm, tôi trợn mắt nhìn đồng hồ, mới 4h, thế là tôi không thèm để ý, tiếp tục ngủ.

Ai ngờ thằng cha này đứng ngoài cửa hô: “Nếu em không dậy thì anh vào đấy, để anh giúp em thức nhé.”

Tôi vò vò mái tóc ngắn cùn, bắt đầu dĩ khóc thét: “Đừng vào, ta không có mặc đồ.”

Mấy bữa nay trời nóng, buổi tối lúc đi ngủ tôi cởi hết ra mới cảm thấy thoải mái. Lúc này đầu tôi ong ong, cầm quần áo mặc lung tung, u oán đi ra mở cửa.

Chung Nguyên đứng ở cửa, ánh mắt là lạ, có chút dăm chiêu.

Tôi hươ hươ tay trước mặt hấn: “Nghĩ gì đấy?”

Trên mặt Chung Nguyên thoáng sắc hồng, hấn thu hồi ánh mắt nhìn tôi: “Không có gì, chỉ là ... hình như em mặc ngược.”

Tôi cực kì bình tĩnh đóng cửa lại, cởi đồ ra mặc lại. Dù sao tôi làm đủ thứ chuyện mất mặt trước mặt Chung Nguyên rồi, chuyện ở trình độ thấp tè thế này không đủ sức làm tôi choáng nữa đâu.

Rửa mặt xong, tôi oán giận nói với Chung Nguyên là tôi còn chưa được ăn cơm, kết quả thằng cha này lột một cây kẹo qua bụi nhét vào miệng tôi. Tôi rất thất vọng, hành lí tên này cái gì cũng có, so với túi thần của Doraemon còn khoa học viễn tưởng hơn ấy.

Nhưng mà kẹo này ngon thiệt.

Không khí sáng sớm trong lành, đủ loại chim chóc thức giấc, cất tiếng líu ríu. Lá cây trên cành còn đọng mấy hạt sương, giờ tay chạm liền quay tròn rồi rơi xuống, ven đường giữa những bụi cỏ có mấy lùm hoa dại, thanh nhã tràn lan khắp nơi.

Chung Nguyên thở sâu, thỏa mãn nói: “Quả nhiên thật tốt.”

“Đương nhiên” Tôi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, được Chung Nguyên khen không phải chuyện dễ dàng nha.

Lúc này, hoa hậu thôn chúng tôi Tiểu Mạn đạp xe chạy ngang qua, một tay cô ấy nắm tay lái xe đạp, một tay cầm cốc, chắc là đi giải khát. Tiểu Mạn là người chăm chỉ, ba tôi rất hay khen, nói không biết nhà ai có phúc cưới được cô ấy về.

Tôi nhìn theo bóng Tiểu Mạn, nói với Chung Nguyên: “Đó là hoa hậu thôn ta, thế nào?”

Chung Nguyên nhìn cô ấy xa xăm, gật đầu nói: “Cũng được, đẹp trai như anh.”

Tôi bó tay, nói: “Người thì biết gì là vẻ đẹp khỏe mạnh đầy đủ chứ, các người đúng là bị mấy người mẫu dây đầu độc thẩm mỹ rồi.” Tiểu Mạn thân hình cao lớn nở nang, người trong thôn chúng tôi chính là thích vẻ đẹp khỏe mạnh no đủ này. Giống như tôi nè, cũng từng lọt vào danh sách đề cử hoa hậu thôn, nhưng mà gầy quá, bị loại.

Chung Nguyên nghe thấy tôi nói móc, chẳng những không phản bác lại, còn nói: “Thẩm mỹ của anh đúng là biến thái rồi, nếu không cũng sẽ không ...”

“Sẽ không cái gì?”

“Không có gì” Chung Nguyên đột nhiên nhếch miệng cười “Anh tự nhiên nhớ ra, em thích Tử Kiện, có phải hay không cũng vì nó có thân hình khỏe mạnh cao lớn no đủ?”

Tôi do dự một chút, gật gù đầu. Tuy không có thói quen cùng người khác nói chuyện về tình cảm, nhưng nói với Chung Nguyên cũng không sao, dù sao chúng tôi cũng trao đổi tình sử rồi mà.

Chung Nguyên còn nói thêm: “Hiện tại Tử Kiện đã là của người khác, em có buồn không?”

Tôi gật gù, rồi lại lắc lắc đầu, cuối cùng nói: “Mới đầu thì cũng có hơi buồn đó, nhưng cũng không tới mức quá khó khăn. Mấy ngày nay ta nghĩ rồi, cảm thấy tình cảm ta dành cho Tử Kiện thực ra không phải là tình yêu, đúng ra là cảm giác ngưỡng mộ, à, anh ấy là thần tượng của ta. Người bình thường ai cũng hi vọng có thể tiếp cận thần tượng của mình, nhưng nếu không thể cũng không phải là quá buồn. Cũng chưa từng nghe nói có người vì không được ở bên cạnh thần tượng mà cứ mãi nghĩ luẩn quẩn trong lòng, tóm lại

chính là như vậy, dù sao Tử Kiện bây giờ là của Tứ cô nương nhà ta, nước phù sa dù sao cũng không chảy vào ruộng ngoài là được.”

Chung Nguyên thở phào một hơi, nói: “Như vậy à, hóa ra anh lo lắng thừa rồi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: “Người lo cái gì?”

Chung Nguyên thần nhiên: “Anh lo em nhất thời nghĩ quẩn, làm chuyện điên rồ.”

Tôi lắc đầu cười: “Ta giống dạng người làm mấy chuyện đó sao?”

Chung Nguyên: “Ngày nào mà em chẳng làm chuyện điên rồ.”

Tôi: “...”

Chúng tôi ngồi trên một gò đất cao cao, phía sau là một ruộng khoai lang, dây khoai khỏe mạnh tươi tốt đang mọc trên khắp ruộng, trước mặt chúng tôi là ruộng đồng mênh mông, trồng đủ các loại cây nông nghiệp. cuối chân trời, một đốm đỏ tròn tròn dần dần dâng lên.

Tôi nhớ hồi trước, giáo viên dạy văn hay yêu cầu tả cảnh mặt trời mọc. Mỗi lần tôi đều viết: mặt trời giống như cái lòng đỏ trứng vịt, chín dần rồi dâng lên cao ...

Chung quanh mặt trời có mấy đám mây, bị phủ ánh sáng vàng, hình thù kỳ dị gợi cho người xem rất nhiều cảm xúc. Tôi nhìn cảnh mặt trời mọc trước mặt, trong lòng gợn sóng, rốt cục nhịn không được, hỏi Chung Nguyên: “Người đã đến nhà ta mấy ngày rồi, tại sao không hỏi đến vì sao ta không có mẹ?”

Chung Nguyên lẳng lẳng nhìn tôi trong chốc lát, cúi đầu nói: “Bác đã kể cho anh rồi.”

Tôi thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ba ta đúng là không coi người như người ngoài.”

Chung Nguyên chậm rãi mỉm cười: “Đúng vậy.”

Thế là chúng tôi lại tiếp tục xem mặt trời mọc. Chung Nguyên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, im lặng không nói gì, tôi nhấp miệng, nhưng rồi cũng không nói chuyện.

Có mẹ hay không không quan trọng lắm, bởi vì tôi có một người ba rất là tốt.

...

Hôm nay là ngày họp lớp trung học, tôi dặn Chung Nguyên ngoan ngoãn ở nhà, đừng quấy rồi rồi một mình đi. Đến bến xe thật bất hạnh đụng phải anh Trương Húc ... Ách, Trương Húc mới đúng. Xe bus ở thôn tôi đi đến thị trấn một tiếng mới có một chuyến, cho nên đụng phải người quen cùng đi một chuyến xe là bình thường, thế nên tôi và Trương Húc thật thanh mai trúc mã mà ngồi xuống cạnh nhau, hai người nói qua nói lại mấy câu chuyện nhàn nhạt.

Tôi và Trương Húc bây giờ gặp lại, coi như một nụ cười mà xóa hết oán thù đi, tôi và anh ta ngồi cùng một chỗ cũng chẳng thấy có cảm giác khó chịu, trái lại anh ta lại cứ lấp ba lấp bắp như con dẫu mới bị ngược đãi vậy. Tôi thấy rất kì cục, lúc trước chẳng biết ăn trúng cái gì mà coi trọng anh ta dữ vậy, bây giờ mở to hai mắt mà nhìn kỹ, anh ấy còn chưa đẹp bằng Chung Nguyên, thằng cha kia tuy hư hỏng, nhưng nói chung là lời nói với hành động rất dứt khoát và sáng khoái.

Quả nhiên là người nên được so sánh, Chung Nguyên người thấy chưa, hóa ra trong một đồng khuyết điểm của người cũng có một hai chỗ xem tạm là ưu điểm được ...

Kỳ quái, tại sao vừa nghĩ tới Chung Nguyên, trong đầu tôi lại nhảy ra mấy cái dự cảm không tốt lắm, chẳng lẽ bị hắn ngược đãi tới nỗi hoang tưởng luôn rồi?

Họp lớp rất đơn giản, chính là ăn chơi nhảy múa tẹt ga, mấy lần họp lớp lúc nghỉ đông, tôi bị bệnh không đi, đây là lần đầu tiên tham gia sau khi vào đại học. Một số giáo viên trung học cũng được mời tới, tôi với Trương Húc, là môn sinh đặc ý của các thầy cô, nên được xếp ngồi chung bàn với các cụ, đương nhiên, tôi là sau khi thi đại học mới được phong làm môn sinh đặc ý.

Chỗ chúng tôi liên hoan là một đại sảnh lớn, tôi vừa mới cầm cái chân gà gặm một miếng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa một hình ảnh quen thuộc, nhất thời sợ tới toát mồ hôi lạnh.

Nụ cười gian ác kia, ánh mắt lạnh lẽo kia ...

Tôi gặm cái chân gà, ngửa mặt thở dài, Chung Nguyên, vì sao âm hồn người không tiêu tan đi ...

Chương 24:

Nói chung là vẻ ngoài của Chung Nguyên quá sức mỹ dân, hơn nữa hẳn lại là người rất dễ hòa đồng, bởi vậy chẳng bao lâu, nữ đội trưởng thời trung học của tôi đã ngồi cạnh hắn, cùng hắn nói chuyện trên trời dưới đất. Hai người bọn họ vừa nói vừa nhìn về phía tôi, tôi sợ tới mức gấp rau cũng gấp không xong.

Quả nhiên, không qua mấy phút, nữ đội trưởng lôi kéo Chung Nguyên qua bàn của tôi, nói với mấy thầy cô: “Đây là bạn học của Mộc Đồng, Chung Nguyên, hôm nay đi cùng Mộc Đồng tới.”

Tôi yên lặng nuốt nước miếng, có thiên tài mới đi cùng hắn đến.

Chung Nguyên cung kính cúi người, lễ phép chào hỏi. Sự thật chứng minh không ai nữ cự tuyệt một người biết nịnh. Cô chủ nhiệm lớp tôi đánh giá Chung Nguyên một lượt xong liền kêu chủ quán mang thêm một cái ghế để cạnh cô, mời Chung Nguyên ngồi xuống. Thế là môn sinh đặc ý tôi đây thành công bị chen sang một bên.

Tôi bất mãn thấp giọng hỏi: “Sao người tới đây?”

Chung Nguyên cúi đầu cười: “Nhàm chán, vô đây góp vui.”

Đẹp đi, người có mà đến gây chuyện. Tôi lại hỏi: “Người đến bằng cách nào? Trên xe ta không có thấy?”

Chung Nguyên: “Thuê xe”

Tôi đột nhiên nhớ ra, lúc chúng tôi đi đến đây, theo sau xe bus lúc nào cũng có một chiếc xe nhỏ màu đỏ, xe chúng tôi dừng nó cũng dừng, đi nó cũng đi, lúc ấy tôi còn nói giỡn với Trương Húc, nói cái gì bây giờ xe bus làm ăn phát đạt ghê, còn có xe đi theo hộ giá, không ngờ là thằng cha Chung Nguyên này giở trò quỷ.

Chung Nguyên, người không làm gián điệp thực là quá uống phí.

Tôi nhìn quanh một chút, phát hiện phần lớn ánh mắt đều dòm ngó bên này, rất chi là buồn, sao mà bọn họ nhìn mờ ám thế.

Nói cách khác, Chung Nguyên và tôi lại bị hiểu lầm thành gì đó rồi. Mấu chốt là trong tình huống này tôi nghĩ không thể giải thích được, mọi người chưa nói gì, nếu tôi mở miệng khác nào giấu đầu lòi đuôi, mà nếu không giải thích trong lòng tôi lại cứ ngứa ngáy.

Quên đi quên đi, dù sao người hiểu nhầm như thế cũng nhiều lắm rồi, thêm mấy người này nữa có xi nhê gì không.

Thế là tôi tiếp tục ăn uống ngon lành. Chủ nhiệm lớp rất hưng phấn, lôi kéo Chung Nguyên hỏi đông hỏi tây, còn nói một đồng linh tinh khách khí gì mà “Mộc Đồng nhờ em chiếu cố”, tôi vừa ăn vừa oán thăm, chiếu cố con khỉ, lão nương ngày nào cũng bị hắn ăn hiếp!!!

Cùng bạn bè tụ họp, hạng mục không bao giờ thiếu chính là uống rượu, bình thường trong cảnh này tôi chắc chắn là người đầu tiên say. Không phải vì tôi thích uống, mà vì tửu lượng của tôi quả thực quá kém. Một ly bình thường tôi uống một chén là đã lơ mơ, hai chén liền dần ra, nếu uống nữa là đầu óc ngừng hoạt động, chỉ có thể nghe người ta nói mà chả hiểu chả đáp được gì.

Do đó tôi cùng người khác tiệc tùng thường không uống rượu, nhưng hiện giờ họp lớp, một năm gặp nhau có hai ba lần, nếu cứ trung trinh bất khuất mà sống chết không uống thì kì quá. Huống chi cho dù không uống với bạn thì cũng phải uống với thầy cô, không những kính rượu, còn phải thầy một ly em một ly

Tôi cầm ly rượu, nhìn Chung Nguyên đang trò chuyện vui vẻ bên cạnh, nhất thời một cục tức sinh ra, được, Chung Nguyên, người tự nạp mình, đừng trách ta ác độc, thế là tôi nâng ly trước mặt hắn: “Người uống cho ta.”

Chung Nguyên cũng không nhiều lời, nhận chén rượu uống sạch, uống xong còn nhướn mày nhìn tôi, thuận tiện vươn đầu lưỡi liếm liếm rượu còn dính trên môi, ánh mắt của hắn lúc này có chút mê hoặc, môi sáng bóng, bộ dáng sao lại đẹp thế nhỉ.

Tôi ho khan một tiếng, nhỏ giọng hỏi hân: “Hay là, người giúp ta chần rượu đi?”

Chung Nguyên nhếch miệng, cười nói: “Tại sao anh phải giúp em?”

Tôi cắn răng, đau lòng nói: “Miễn hai ngày tiền cơm, thế nào?”

Chung Nguyên bật cười: “Không được, anh thiếu tiền tới vậy à?”

Tôi có chút không hiểu: “Vậy làm sao giờ?”

Chung Nguyên nghiêng đầu nhìn di động của chủ nhiệm: “Anh thích cái kia.”

Tôi nắm tay, đau đớn nói: “Đại ca à, người xảo trá vừa thôi, di động đó đắt lắm ...”

“Dây treo cơ” Chung Nguyên ngắt lời: “Dây treo đó hình như là thêu hình chữ thập.”

Tôi nhìn kĩ dây treo của cô chủ nhiệm, quả thực thằng cha Chung Nguyên này mắt mũi nhìn quái lạ thật, tôi hào phóng vỗ vai hân: “Tốt, tốt, quay về ta cũng thêu cho người một cái.”

Chung Nguyên giống như đứa trẻ ngây ngốc: “Anh muốn cái thật lớn.”

Thế là Chung Nguyên bắt đầu giúp tôi chần rượu.

Tôi kính rượu mấy thầy cô xong đã thấy người lâng lâng phiêu phiêu trên mây rồi, tứ chi mềm oặt như đất sét, đành phải tựa vào bàn. Bên tai đầy tiếng nói: “Mộc Đồng không thể uống, ly này tôi uống thay”, “Ah, Mộc Đồng có nhắc tới bạn, lúc trung học được bạn chăm sóc” linh tinh cả lên, đáng tiếc đầu óc tôi đã hoàn toàn đình công, không thể hiểu được là đang nói cái gì, hiện giờ tôi giống như cái máy hỏng, có thể nghe được nhưng không thể phân tích xử lý.

Một lát sau, có người đỡ tôi dậy, sau đó tôi thấy mình tựa vào cái gì đó mềm mại, nhưng cũng rất vững chắc, vai của tôi bị người nào đó nắm chặt. Tôi ngẩng đầu, mờ mịt nhìn lên, thấy một cái cằm, thật là trắng trẻo, đường cong thiệt đẹp. Tay của tôi không chịu ngoan ngoãn giờ ra, vượt cái cằm đẹp để kia. Chung quanh truyền đến một trận cười, hình như còn có người nói: “Mộc Đồng, bạn say tới vậy rồi mà còn chọc ghẹo người ta được à.”, còn có người nói: “Chung Nguyên, bạn đừng giả ngây cười nữa, ly này phải uống” ...

Tôi chỉ nghe thấy tiếng ăn uống ừng ục gì đó, rồi thấy tay mình bị người khác nắm lấy, rất chặt.

Tôi ghé vào lòng người này ngủ một chút, sau đó lại bị đánh thức. Hình như có người đòi đi karaoke, lại có người không muốn đi, tôi mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy ly rượu la liệt trên bàn, trong đầu tự nhiên trỗi dậy cảm xúc kì lạ, liền cầm lấy ly, ngửa đầu uống ừng ục.

Còn chưa uống hết thì ly đã bị giật mất, tôi bất mãn, đuổi theo ly rượu muốn cướp lại, vừa lảo nhải: “Ta muốn uống.”

Nhưng không ai cho tôi uống, cơ thể của tôi đột nhiên bị kéo đi, có người ôm lấy tôi, nói bên tai: “Đầu gối, chúng ta về thôi.”

Tôi không hiểu câu này có nghĩa gì, chỉ muốn uống rượu thôi.

Tôi bị người kia ôm lấy mang ra ngoài, cách bàn rượu càng ngày càng xa, không cam lòng, tôi bèn quấy đạp: “Thả ta ra, thả ta ra, ta tự đi, các người khi dễ ta, các người ...”. Tôi nói tới đó thì nước mắt ứa ra, tự nhiên khóc rống lên.

Bên tai có người nhẹ giọng thở dài một chút, sau đó chân tôi đã bị nhấc lên khỏi mặt đất. Tôi muốn quay lại uống tiếp, nhưng vai bị người ta ôm, tay bị lôi kéo, hoàn toàn mất đi tự do. Tôi chỉ đành tập tễnh để bị lê đi.

Ven đường có một bé gái nhỏ, chạy quanh một người phụ nữ, miệng luôn mồm nói mẹ con muốn cái này, mẹ con muốn cái kia. Thế là tôi đột nhiên giằng khỏi người đang giữ chặt lấy mình, vọt chạy qua, chỉ vào bé gái kia lớn tiếng nói: “Em có mẹ thì hay lắm à? Hả?”

Bé gái khóc thét lên, sau đó tôi bị người khác kéo vào một chiếc xe.

Tôi dựa vào lòng người đó, nước mắt lại chảy ra, nói: “Có mẹ thì hay ư? Ta nói cho người, ta cũng có mẹ, ba ta nói, ta có thể coi ông là mẹ đó.”

Có người nhẹ nhàng vuốt lưng cho tôi, còn thấp giọng nói “Được rồi”, tiếng nói của người đó thật dịu dàng, trong như tiếng suối.

Tôi lại nói: “Lý tưởng đời này của ta là làm cho ba ta có cuộc sống thật tốt, ta liên lụy ông ấy hai mươi năm, tốn hao tâm sức của ông, ta phải trở nên nổi bật, để người trong thôn phải ngưỡng mộ ông, để cho ông ấy biết ông ấy có một đứa con xuất sắc. Chết tiệt, ta rõ ràng là rất xuất sắc, tại sao lại bỏ rơi ta? Nếu không muốn thì đừng sinh ta ra chứ ...”

Tôi cọ cọ vào lòng người nọ, thuận tiện chùi nước mắt vào quần áo của người đó, khóc sụt sùi nói: “Ta nhất định phải làm cho ba hạnh phúc, nhất định ...”

...

Sáng hôm sau tỉnh lại, đầu đau gần chết. nghĩ lại những chuyện đã xảy ra hôm qua, tôi chỉ nhớ Chung Nguyên giúp tôi chặn rượu, trong đầu hiện lên những hình ảnh lộn xộn gì đó, nhưng hoàn toàn không xâu chuỗi được thông tin gì nữa. Tôi lắc lắc đầu, không thèm nghĩ nữa, dù sao quá đáng lắm cũng chỉ là một đám ma men quậy nháo thôi chứ gì.

Tôi đứng dậy khỏi giường, chuẩn bị mặc quần áo, ngày hôm qua lại cởi sạch sành sanh còn mỗi cái quần bé Chờ chút, có gì đó không đúng!

Tôi nhìn thấy quần áo tôi mặc hôm qua, được xếp lại chỉnh tề đặt cạnh giường.

Tôi ngủ cởi quần áo chưa bao giờ xếp lại, chỉ tùy ý quăng tùm lum, tối hôm qua cho dù xin cũng không xin tốt vậy, lại còn xếp quần áo ngay ngắn. Nói cách khác, nếu không có sự kiện thần kì gì xảy ra, nhất định có người vào phòng, hơn nữa còn giúp tôi gấp quần áo, nếu tình huống đi xa hơn, thì coi bộ quần áo này cũng là do người đó cởi ra nốt.

Rốt cục là ai chứ? Ngoài tôi ra, trong nhà còn hai người, ba tuyệt đối không bao giờ vào phòng tôi, vậy còn Chung Nguyên ...

Mồ hôi bắt đầu túa ra, nếu chỉ gấp quần áo thì không tính, mấu chốt là trên giường lại có một đứa tôi với mỗi cái quần bé thôi đây này, trời cao, trời xanh, trong sạch của tôi aaaa.

Tôi vội vàng mặc quần áo, vừa la vừa chạy ra khỏi phòng: “Chung Nguyên, ta có chuyện cần hỏi.”

13. Chương 25+ 26

Chương 25:

Chung Nguyên đang ngồi trong sân ăn điểm tâm một mình.

Trong sân nhà có một gốc cây ngô đồng lớn, lúc này đang mùa hoa nở, từng đóa từng đóa hoa màu tím nở rộ bên nhau, im lặng mà nồng nhiệt, giống như lẳng lặng thiêu cháy thanh xuân.

Dưới tán cây ngô đồng có một cái bàn nhỏ, một tên bộ dáng lờ người đang ngồi im lặng ăn sáng. Tuy rằng tôi thực sự chẳng thấy khí chất của Chung Nguyên hợp tí nào với mấy từ miều như “thanh tĩnh”, “hoa ngô đồng” này kia, nhưng không thể không thừa nhận, hình ảnh trước mặt lúc này thật đẹp ...

Thế là hơn nửa số máu lên não đã chậm chạp chảy ngược lại phần nửa, tôi chậm rãi bước lên trên, ngồi đối diện Chung Nguyên. Nhìn cái kiểu bình tĩnh của hắn, tôi cũng không biết phải mở miệng thế nào, đành nói một câu thiếu muối hết sức: “Ba ta đâu?”

“Đi ra ngoài giao lưu.” Chung Nguyên đẩy đĩa bánh bao lên trước mặt tôi, nói như thể là chủ nhà: “Không biết chừng nào về.”

Tôi nhướn mắt, đây là nhà ta hay nhà người? Đương nhiên lúc này chả hơi đâu mà so đó chuyện đó, tôi khề cần môi, trịnh trọng nói: “Chung Nguyên, hôm qua người đưa ta về nhà?”

Chung Nguyên bình tĩnh đáp: “Chứ không em nghĩ là ai? Anh Trương Húc à?” Hấn nhấn mạnh mấy chữ Anh Trương Húc, khiến tôi nghe mà giật mình.

Tôi nhần nhịn, lại hỏi: “Như vậy, quần áo của ta ... Người gấp giùm à?”

Chung Nguyên gật đầu, mí mắt không hề nhúc nhích: “Đúng vậy!”

Trong lòng tôi rất căng thẳng: “VẬY...”

“Tự em cởi” Chung Nguyên ngẩng đầu, mặt không đổi sắc nhìn tôi: “Ngoài trừ lòng tốt giúp người làm niềm vui, giúp em gấp quần áo, anh không làm cái gì hết.”

Giúp-người-làm-niềm-vui! Tôi nhéo nhéo lòng bàn tay, đè nén tức giận, hỏi ra câu cuối cùng: “Người nhìn thấy hết rồi?”

Chung Nguyên nhếch miệng một cái, cười hết sức gian trá: “Thấy cái gì?”

Tôi u oán nhìn hấn, vô nghĩa, còn có gì để thấy nữa >

Chung Nguyên càng cười bạo, hấn nhướn mi nói: “Cái nên xem hay không nên xem gì anh đều thấy hết rồi, có cần anh chịu trách nhiệm gì không?”

Tôi nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người ... Lưu manh!”

Chung Nguyên thông dong nói: “Lưu manh thực sự là em thì có, anh vừa đưa được em vào phòng thì em đã bắt đầu cởi loạn xạ, anh định xoay người đi ra thì em lại bám dính lấy, may là lúc ấy em say, nếu không anh đã nghĩ là gặp phải nữ lưu manh.”

Tôi cúi đầu, mặt bắt đầu phát sốt. Ông trời ơi, quá sức mất mặt!

Chung Nguyên còn bồi thêm: “Phiền em về sau đừng uống nhiều nữa, tửu lượng của em kém quá, may anh là chính nhân quân tử, nếu như là Trương Húc Lí Húc gì đó, không chừng em đã thành công làm lưu manh rồi.”

Tôi bị hấn nói tới phát tức nghẹn, phản bác lại: “Rõ ràng người nhìn người ta, tại sao còn trả đũa?”

“Nhìn lên?” Chung Nguyên thấp giọng lặp lại hai chữ này, ánh mắt như có như không vô tình đảo qua trước ngực tôi, hấn khinh thường cười cười, nói: “Anh nhìn lên em chỗ nào? Anh nhìn em không bằng tự nhìn bản thân còn hơn, tốt xấu gì anh còn có cơ ngực, em có cái gì nào?”

Tôi: “...”

Cái này thì tôi thực sự cảm thấy quá phần uất rồi.

...

Tôi tự nhốt mình trong phòng, xoay qua quay lại trước gương, đáng giận, dựa vào cái gì nói tôi không có, rõ ràng tôi là lớn nhất cúp A, thằng cha Chung Nguyên này nhất định là cố ý, cố ý khinh bỉ tôi, cố ý làm cho tôi tự ti.

Không được, tôi muốn trả thù.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cũng không biết đối phó hấn cách nào, cuối cùng đành gửi tin nhắn cầu cứu Nhất Nhị Tứ. Tôi ngồi soạn tin gửi đi, nội dung là: “Làm sao để một tên con trai trở nên tự ti?”

Chỉ chốc lát sau, Tứ cô nương trả lời: “Hỏi Tiểu Nhị.”

Lại một lát sau, Lão Đại reply: “Tiểu Nhị sẽ ày đáp án hay nhất.”

Tôi đứng ngồi không yên đợi gần nửa giờ, Tiểu Nhị mới chậm chạp nhắn lại, nó nói: “Cười nhạo hấn yếu sinh lí”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi quyết định làm theo lời nó.

Chương 26:

Tôi ngồi trong phòng khách, vừa gặm dưa hấu vừa suy tính xem cách nào để cười nhạo em trai của Chung Nguyên hiệu quả nhất.

Nói thật, ngoại trừ mấy lần lỡ nhìn thấy mấy cái GV của Tiểu Nhị thì tôi chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy một biểu tượng nam tính trưởng thành nào cả, nên cũng không biết làm sao để cười cợt gì. Đã thế những người trong mấy phim GV của Tiểu Nhị ... xấu không đỡ nổi.

Tôi còn đang miên man suy nghĩ thì ba đã trở về, trong tay còn xách túi khổ qua. Ba vừa vào tới cửa nhà đã nói: “Hôm nay bữa trưa chúng ta ăn khổ qua trộn đi, giúp Tiểu Nguyên hạ hỏa một chút, hôm qua ba nhìn thấy nó bị chảy máu mũi.”

Tôi cắn răng: “Hay ghê, chừng nào máu hần chảy thành sông thì càng vui.”

Ba lắc đầu, thở dài: “Con với nó bộ có thâm thù đại hận gì hả? Ba thấy thằng bé được đấy chứ!”

Tôi không nói gì, xem ra ba tôi cũng đã trúng bùa của Chung chết tiệt rồi. Quen hần lâu như vậy, tôi nhận ra, nếu tên này có điểm nào giỏi nhất, đó chính là hần luôn luôn có thủ đoạn khiến cho người khác tự nhiên đối tốt với hần, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện, cái này còn đáng sợ hơn cả yêu pháp.

Đương nhiên tôi là người có ý chí kiên định, cho nên không bị hần mê hoặc.

...

Buổi tối, Chung Nguyên đang tắm.

Tuy rằng hần đóng cửa ồng tắm, nhưng vì để thoáng khí nên cửa sổ phòng tắm mở, dĩ nhiên là cũng có một bức màn mỏng che lại.

Tôi lên lút bám vào cửa sổ phòng tắm, giựt một át cho tấm màn rút ra. Chung Nguyên đang đứng hướng mặt ra cửa sổ tắm, thấy bức màn bị rút ra, hiển nhiên là giật thót.

Tôi nhìn vào cửa sổ, lướt nhanh qua nửa người dưới của Chung Nguyên, sau đó thu hồi ánh mắt, bởi vì nhanh quá nên chưa kịp thấy rõ gì hết, đừng có hỏi tại sao không nhìn kĩ nha, tôi rất sợ a. Tôi là người rụt rè thuần khiết biết bao, vì bất đắc dĩ mới phải nhìn lên người khác tắm rửa, quả thực không có gan nhìn chằm chằm chỗ bí mật, mặc dù nói thiệt là cũng muốn ngó cái coi sao >

Chung Nguyên sững sốt một chút, hỏi: “Em làm gì vậy?”

Ánh mắt mơ hồ, tôi cố dùng dũng khí cười nhạo nói: “Rất rất rất rất là xấu xí” nói xong đứng chờ xem phản ứng của hần.

Nhưng Chung Nguyên chẳng hề nổi trận lôi đình hay buồn bực chán nản như tôi mong muốn, hần chỉ nghiêng đầu qua, nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Tôi cảm thấy không hợp lí, vọt lẹ như chớp.

Quay trở lại phòng, nhấn tin ngay cho Tiểu Nhị: “Tao nói rồi, sao hần không phản ứng gì hết vậy?”

Tiểu Nhị rất nhanh trả lời: “Mày nói gì?”

Tôi: “Rất xấu xí”

Tiểu Nhị: “Ngu chưa, nói bao nhiêu lần rồi, vấn đề quan trọng là nhỏ, chứ không phải đẹp mắt hay không.”

Tôi: “Vậy làm sao?”

Tiểu Nhị: “Mày nói với hần, ai da em trai nhỏ a, còn nhỏ hơn cục pin tiểu 7 đồng nữa nha, không nhìn kĩ là không thấy rồi, anh thiệt là một thái giám trong trắng a.”

Tôi: “Được, tao thử.”

Tôi đang định chạy ra lần nữa thì ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa.

Tôi mở cửa ra, nhìn thấy Chung Nguyên đứng đó, đầu cúi thấp, cả người toát ra mùi nguy hiểm, mặt mày tối lại. Hần thấy tôi mở cửa cũng chẳng thêm giữ lịch sự gì, xông thẳng vào phòng, còn giúp tôi đóng cửa lại. Chung Nguyên đứng khoanh tay, khẽ cau mày nhìn tôi, hỏi: “Lúc nãy em nói anh xấu xí? Xấu xí thế nào?”

Tôi tự nhiên thấy chột dạ kinh khủng: “Ta nói sai rồi, người không xấu xí tí nào cả.”

“Uh” Chung Nguyên vừa lòng gật đầu “VẬY tại sao em nhìn lên anh tằm? Muốn nhìn lắm à?”

Tôi thụt lùi về sau, cổ vót vát: “Thật ra ta muốn nói, muốn nói ... Em trai của người nhỏ quá đi!”

Sắc mặt Chung Nguyên trầm xuống, bước từng bước lại gần: “Em nói gì?”

Tôi lại lùi nữa: “Ta nói người nhỏ, so với pin còn nhỏ hơn, không nhìn kĩ là không thấy gì.”

Chung Nguyên cứ tiến dần lên, khoảng cách càng ngày càng gần, ánh mắt nheo lại đáng sợ, một lát sau, hần đột nhiên nhếch mày, khoe miệng cong lên: “Em xem kĩ chưa? Có xác định là thấy rõ rồi không?”

Tôi hơi khấn trương, lắp bắp đáp: “Ta đương, đương, đương nhiên thấy rõ, người chính là một thái giám trong trắng vô cùng.”

Chung nguyên tiếp tục tiến sát gần tôi, khiến tôi không tự chủ được lùi lại, cuối cùng lùi sát vào góc tường. Chung Nguyên chống một tay lên tường, giam tôi trong một khoảng không gian nhỏ hẹp. Hần cúi đầu, mặt kề sát gần tôi. Tôi đột nhiên cảm nhận rõ ràng một luồng khí áp bức đè lên người, có cảm giác không thở được, tôi cúi đầu, hoảng sợ nói: “Người định làm gì...”

Chung Nguyên nghiêng mặt, nói thăm vào tai tôi: “Rất cục nhỏ như thế nào, có muốn dùng thước đo cho chính xác không?”

Tôi cứng đờ người, không ngờ hần còn có chiêu vô liêm sỉ như vậy: “Không, không cần đâu!”

“Sao lại không cần, xin em đó, có tí tinh thần học hỏi nghiên cứu đi.” Chung Nguyên nói xong thu tay lại, cúi đầu kéo áo sơ mi ra, hai tay xoa xoa ống quần đùi.

Tôi hoảng sợ: “Người làm gì vậy?”

Chung Nguyên cúi đầu đáp: “Còn làm gì nữa, đương nhiên là đo lại rồi, trước tiên cho em nhìn qua một lần.” Hần nói xong đã cởi luôn nút quần, chuẩn bị kéo luôn khóa kéo ra.

Tôi vội vàng chụp tay hần lại, bám chặt không buông: “Không cần thiết mà...”

Chung Nguyên không có giãy ra, hần ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn tôi: “Đầu gối, anh không phải là chính nhân quân tử, em cứ bức anh nhiều lần như vậy, anh cũng không nhịn được làm một số chuyện hạ lưu đáp ứng em đấy.”

Chết đi, nói mình là chính nhân quân tử là người, bây giờ không phải chính nhân quân tử cũng là người. Đương nhiên lúc này tôi còn lòng dạ nào mà tranh luận chuyện này, cầm chặt tay hần, khổ sở nói: “Chung Nguyên, ta sai rồi còn chưa được sao.”

Chung Nguyên hơi nhếch miệng: “Em sai thế nào?”

Tôi kiên nhẫn đáp: “Ta không nên nhìn lên người.”

Chung Nguyên dĩ nhiên chưa vừa lòng: “Còn gì nữa?”

Tôi: “Ak, còn ...”

Chung Nguyên nhú mày nhìn tôi: “Anh rất nhỏ?”

Tôi đỏ mặt, vội vàng lắc đầu: “Không nhỏ, một chút cũng không nhỏ.”

Chung Nguyên: “Không nhỏ?”

Tôi nịnh bợ gật đầu: “Rất lớn, siêu cấp lớn.”

Chung Nguyên rút tay ra khỏi tay tôi.

Hần lại chống tay lên tường, toàn thân đột nhiên nghiêng về phía trước, cơ hồ muốn dán lên người tôi, tôi cảm thấy thiếu không khí cực điểm. Hần giơ tay còn lại lên, nhẹ nhàng vuốt cằm tôi, sau đó nhoẻn miệng cười, nói: “Đầu gối, em xấu thật.”

Tôi: “...”

Thật muốn cắn chết hân >_

Chung Nguyên cố tình đùa giỡn thêm một chút có vẻ đã ghiền rồi liền xoa xoa đầu tôi, bỏ lại một câu: “Không thấy rõ thì không có quyền lên tiếng đâu nhé, huống hồ chuyện lớn nhỏ sau này tự em trải nghiệm đi thì biết.” sau đó lượn ra ngoài.

Còn lại một mình tôi trong góc tường yên lặng rơi lệ, mấy câu vô liêm sỉ như thế này chỉ có Chung Nguyên nói ra được, hân còn tự xưng là chính nhân quân tử, hừ.

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Nhị: “Quên nói với mày, sau khi mày nói những lời cười nhạo khả năng sẽ nhận được một số hậu quả ghê gớm.”

Tôi lại có khao khát muốn cắn chết người đi cho rồi.

Chuyện này dạy cho chúng ta bài học, không cần dùng ý đồ lưu manh để chọc lại lưu manh, nếu không chết rất thảm.

Chuyện này còn dạy chúng ta bài học, chủ ý của Tiểu Nhị là không nên tin.

14. Chương 27+ 28

Chương 27:

Đằng sau nhà tôi có một mảnh đất trống, được ba tôi tận dụng làm thành vườn trồng rau. Trong vườn đủ các loại rau dưa, tuyệt đối là thực phẩm thiên nhiên tươi sạch. Lúc ở thành phố B tôi có lần mua mấy quả cà chua dùng phân hóa học kích thích, cảm giác lúc đó là, mở mắt ra thì biết mình ăn cà chua, nhưng hể nhắm mắt lại không biết là mình có đang ăn hóa chất gì gì không.

Thế nên khi nhìn thấy cà chua do ba tự trồng, tôi vô cùng xúc động. Lúc ấy ba tôi rất hoảng, vỗ đầu khuyên tôi: “Nha đầu, chỉ là mấy trái cà chua thôi mà, phải biết giữ gìn khí tiết chứ?” [khí tiết có vẻ to tát quá =.]

Hôm nay tôi cầm tay trái miếng dưa vàng, tay phải là cà chua, khoái trá ngồi ăn, vừa ăn vừa đoán xem hôm nay thằng cha Chung Nguyên này lại muốn giở trò yêu quái gì. Ăn xong cơm trưa đã đi ra ngoài, bây giờ là chạng vạng rồi, còn chưa về nhà. Tôi hỏi hân đi làm gì, hân cứ thần thần bí bí nói, đến lúc đó em sẽ biết, làm như đi làm công tác mật không bằng.

Tuy rằng rất khinh bỉ cái sự lén lút của hân, nhưng một ngày không có Chung Nguyên là một ngày không có áp bức, tôi phải trân trọng thời gian này mới được. Thế là tôi treo một cái võng dưới tàng cây ngô đồng, nằm lên đu đưa qua lại, vừa ngắm hoa ngô đồng vừa hưởng thụ dưa vàng và cà chua.

Đột nhiên một bóng người chặn tầm mắt lại.

Trương Húc đang đứng bên cạnh, hơi cúi người nhìn tôi.

Tôi bị cái người đột nhiên xuất hiện này làm cho giật mình, vội vàng ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn hân: “Trương Húc ... có việc sao?”

Trong tay Trương Húc cầm một cái giỏ trúc nhỏ, nhìn giống một cô gái đi hái nấm dễ sợ. Anh ấy nhìn tôi, tôi nhìn lại, mặt anh liền đỏ lên, cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, rốt cục nói: “Sao em không gọi anh là anh Trương Húc nữa?”

Tôi vuốt vuốt mấy cọng tóc, đáp: “Ak, dạo này ta hơi thiếu tôn ti trật tự.” Nếu mà tôi không sửa chắc bị thằng cha kia cười thúi mặt >

Trương Húc vẫn cúi đầu, nhăn nhó vẹo vẹo nửa ngày cũng không nói câu nào, y như con dâu mới bị bắt nạt. Tôi thiệt không hiểu là cái chuyện gì làm cho anh trở nên bó tay bó chân thế này, trước kia nói chuyện với

tôi cũng đâu có giống như đi đánh địch bây giờ, huống chi anh ấy làm mười mấy năm lớp trưởng, cùng người khác nói chuyện cơ bản là quá dễ đi chứ?

Tôi càng nghĩ càng đau đầu, không thèm nghĩ nữa, cắn một miếng cà chua, trực tiếp hỏi: “Người tìm ta có việc gì à?”. Nếu đến ôn chuyện cũ thì khỏi, lão đây mấy ngày nay bị tra tấn thể xác và tinh thần lắm, cần nghỉ ngơi.

Trương Húc đưa cái giỏ trong tay cho tôi: “Đây là lê nhà anh mới hái trên cây xuống, mẹ anh bảo mang cho cho em.”

Tôi cúi đầu nhìn, trong giỏ có một cái đĩa đầy ụ lê, tròn trịa mập mạp, nhìn là thèm chảy nước miếng. Tôi nuốt nuốt nước miếng lại, khê cắn môi, lắc đầu: “Không cần, lê nhà ta còn nhiều lắm, mọi người giữ lại mà ăn.” Tuy rằng tôi rất tham, nhưng tôi vẫn muốn dùng hành động thực tế chứng minh với ba tôi, tôi cũng là người có khí tiết lắm.

Trương Húc đặt giỏ lê lên trên bàn cạnh đó, nói: “Năm nay lê được mùa, muốn đem chia cho hàng xóm, không có ý gì khác.”

Anh đã nói đến vậy, tôi làm sao còn từ chối được nữa, được rồi, không khách khí ... Tôi nhìn chằm chằm giỏ lê, âm thầm xoa tay, khí tiết gì, bay lên mây hết đi.

Trương Húc sau khi buông giỏ lê ra vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, hoàn toàn không định đi về. Tôi không thể vô duyên lấy lê ra gặm trước mặt hắn, vì thế đành phải hỏi: “Còn gì nữa à?”

Trương Húc lại bày ra vẻ mặt ngượng ngùng của con dâu mới, tôi chỉ thấy nổi điên, u oán liếc nhìn giỏ lê trên bàn, một đám lê tươi ngon như đang vẫy gọi: “Mau tới ăn đi, mau ăn đi nè ...”

Trương Húc hạ quyết tâm rất lớn, gương mặt lên nhìn thẳng vào tôi, nói: “Mộc Đồng à, thực ra anh muốn hỏi, em và Chung Nguyên ... là quan hệ người yêu à?”

Tôi: “...”

Tôi nghĩ anh ấy định nói cái gì kinh thiên động địa ghê gớm lắm, kết quả nhún nhó méo mó cả nửa ngày trời thì ra là hỏi chuyện nhảm nhí giữa tôi với Chung Nguyên. Tuy rằng chuyện của tôi với Chung Nguyên đã bị phần lớn mọi người thừa nhận là sự thật, nhưng dựa theo nguyên tắc làm người thực thà, tôi dĩ nhiên phải phủ nhận, lắc đầu đáp: “Làm sao lại thế được.” Như bây giờ cả ngày bị hắn tra tấn chết đi sống lại, nếu trở thành bạn gái hắn, trời đất, không dám tưởng tượng tiếp luôn.

Trương Húc có vẻ không tin: “Nhưng mà ...”

“Chúng tôi đúng là không phải quan hệ bạn trai bạn gái” Một tiếng nói đột nhiên vang lên, tôi nhìn lại, Chung Nguyên đang đi vào sân, trong tay còn cầm theo một gói to. Hắn đến gần, đứng lại, liếc nhìn tôi một cái rồi mới mỉm cười quay đầu nhìn Trương Húc, nói: “Chúng tôi chẳng qua là quan hệ nhìn thấy hết trơn thôi hà.”

Tôi: “...”

Tôi chỉ có thể nói, thằng cha này mà mở mồm ra là chả hay ho gì.

Trương Húc trừng lớn mắt, nhìn Chung Nguyên rồi lại nhìn tôi, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần: “Hai người ...”

Chung Nguyên vẫn tiếp tục duy trì cái giọng nọc rắn, mỉm cười: “Hai người chúng tôi thế nào có liên quan tới anh bạn sao, nếu anh bạn muốn biết, tôi có thể tiết lộ một chút, ví dụ” hắn đột nhiên quay đầu, nhìn tôi gian gian cười cười, nói: “Ví dụ, uhm, Đầu Gỗ đã khẳng định của tôi rất là nhỏ.”

Tôi: “...”

Hiểu được Chung Nguyên đang ám chỉ cái gì, tôi chỉ dám cúi đầu, mặt đỏ bừng bừng. Chung Nguyên, người đúng là cầm thú, lời này cũng nói ra được, danh tiết của ta, trong sạch của ta, bị hủy trong tay người hết rồi.

Tôi hồi phục lại tâm trạng ngược ngược, ngẩng đầu định giải thích một chút đã thấy Trương Húc bỏ chạy mất dạng. Tôi tức giận trừng mắt Chung Nguyên, bất mãn nói: “Tại sao nói với anh ấy như vậy?”

Chung Nguyên bình tĩnh cười: “Anh nói cái gì?”

Tôi chán nản, không có dũng khí nói lại mấy chuyện đó, mắc cỡ đỏ mặt, quay đi không để ý tới hắn.

Chung Nguyên đi đến ngồi lên văng, nhích lại gần tôi, hần huých huých tay tôi, nói: “Nè, đừng nói với anh em không nhận ra, Trương Húc có ý với em đó.”

Tôi dịch qua một bên, né tránh hắn: “Hình như có một chút, nhưng mà ...”

“Cho nên” Chung Nguyên ngắt lời tôi “Anh giúp em đó, chắc chắn em cũng không thích bị anh ta theo đuổi, đúng không?”

Tôi nghĩ nghĩ, cũng có lý, nhưng dùng cách như hắn thật không thể chấp nhận được. Thế nên tôi thâm oán nói: “Người nói kiểu đó sẽ làm anh ấy hiểu lầm, truyền ra ngoài mọi người sẽ nghĩ ta là người không có tự trọng, về sau không ai dám lấy ta.”

Chung Nguyên lại cười nói: “Không ai lấy em càng tốt.”

Tôi thực sự nổi điên, nói đi nói lại, thằng cha này là giúp tôi nguy trang cái khỉ gì, có mà đi phá danh tiết của tôi thì có? Sao mà tôi không biết chứ, thằng cha điên, thằng cha chết tiết. Nghĩ đến đây, tôi phần nộ chán nản trừng mắt nhìn hắn: “Chung Nguyên, một ngày ngươi không ngược đãi ta vài lần ngươi ăn không ngon ngủ không yên là sao?”

Chung Nguyên đột nhiên không e dè, không nói năng gì lại nhìn chăm chăm tôi, khiến tôi tự nhiên thấy sợ. Chung Nguyên chính là có bản lĩnh này, có đôi khi hắn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt mà có thể giết chết người.

Tôi ho khan một tiếng, cố lấy dũng khí nói: “Nhìn gì mà nhìn, ngươi rõ ràng là phá rối, còn giả vờ tốt bụng hả?”

“Đầu Gỗ” Chung Nguyên gọi một tiếng, đột nhiên giơ tay lên giữ chặt gáy tôi, tôi hoảng sợ, lưng cứng đờ lại. Hắn đột nhiên dí sát vào tôi, chóp mũi cơ hồ đụng phải mũi tôi, hắn nhìn chăm chăm vào hai mắt tôi, trong con ngươi đen láy có thể thấy rõ bóng phản chiếu hình ảnh tôi đang hoảng sợ đề phòng. Hắn nheo mắt, lập tức quay đầu đi, ghé vào tai tôi thấp giọng nói: “Đôi khi, anh thật muốn bóp chết em, xong hết mọi chuyện.” Nói xong đứng lên bỏ đi.

Tôi vẫn ngồi trơ như phỗng, lạnh sống lưng. Tôi biết Chung Nguyên hận tôi, nhưng không dè hận tới mức này, mỗi ngày tra tấn tôi còn chưa đủ, lại còn có ý nghĩ bóp chết tôi nữa chứ!

Thực sự không hiểu tại sao hắn ghét tôi thế nhỉ? Tôi rất hòa thuận với bạn học, với thầy cô, có đánh nhau hay gây gỗ gì thì cũng không nghiêm trọng, thậm chí tôi thường xuyên phá hỏng dụng cụ trong phòng thí nghiệm, cô giáo trong phòng thí nghiệm cũng không trách cứ nặng, đôi khi lúc tính toán bồi thường còn giảm giá cho tôi nữa! Nhưng hiện tại không hiểu lý do quái nào khiến tôi cứ bị Chung Nguyên bắt nạt mà hắn còn muốn bóp chết tôi!!!

Tôi suy nghĩ mãi, cuối cùng đưa ra kết luận, đại khái là tên Chung Nguyên này cao ngạo quá đi? Được rồi, giúp hắn cùng tập thể dục, đi tự học, có lẽ công tác của tôi làm không tốt nên hắn không hài lòng? Thấy ớn, có thể cũng vòng vo, không hài lòng chỗ nào thì nói thẳng cho tôi, đương nhiên tôi sẽ sửa chữa.

Tôi cố gắng trấn tĩnh mình lại, thấy thái độ lúc này của mình cũng không tốt lắm, mặc kệ thế nào thì Chung Nguyên quả thực đến giúp tôi, ngay cả cảm ơn cũng chưa nói, còn vu cho hắn ... Hở thẹn quá, tôi thực sự rất đáng giận.

Có vẻ như sắp kiêu ngạo đang tức giận, tôi chắc phải an ủi hắn một chút.

Thế là tôi đem lê trong giỏ trúc ra rửa sạch, để lại vào trong giỏ, liêu mạng lao vào mở cửa phòng Chung Nguyên.

Chung Nguyên tựa vào khung cửa, khẽ nâng cằm, lấy khí thế nhìn từ trên cao xuống mà nhìn tôi: “Có việc gì?”

“Chung Nguyên, cho người nè” Tôi đưa cái giỏ lê ra như đưa bảo vật, cười lấy lòng.

Chung Nguyên cúi đầu nhìn lướt đám lê, nhướn mày: “Trương Húc mang tới?”

“Uh! Ta chưa ăn trái nào, đều để dành cho người.” Tôi tự thấy công phu nịnh bợ của mình lại nâng cao, đã mãn nguyện.

Chung Nguyên vừa mới dịu sắc mặt được một chút lại đột nhiên trầm xuống: “Anh không tin.”

Tôi dờ ra, không hiểu lại đắc tội hần chỗ nào, đành phải đứng tại chỗ, lặng ngốc nhìn hần, hy vọng hần tung cho ít ánh sáng khai trí.

Chung Nguyên cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy mặt đối mặt hồi lâu, cuối cùng, Chung Nguyên rốt cục thở dài, nói: “Ngốc, em không mỗi tay à?” Hần nói xong, cầm giỏ trúc trong tay, kéo tôi vào phòng.

Chương 28:

Tôi vừa vào phòng của Chung Nguyên liền cúi đầu chủ động nhận sai: “Chung Nguyên, xin lỗi nha, ta sai rồi.”

Chung Nguyên vẫn giữ giọng đều đều thản nhiên, cũng không tức giận gì: “Sai chỗ nào?”

Tôi ngẩng đầu thành kính nhìn hần, nói: “Ta không nên phát hỏa với người, không nên xuyên tạc hảo ý của người, bình thường ta làm việc không cố gắng, xem nhẹ cảm giác của người ... Ta còn nghĩ người là đồ biến thái.”

Tôi nhìn thấy sắc mặt của Chung Nguyên có xu hướng tối dần, vì thế liền bổ sung vào: “Thực ra người không phải, ai, người làm sao mà biến thái được, làm gì có biến thái mà còn đẹp trai như vậy ...” phải phun mấy câu mắc ói ra trước mới được.

Chung Nguyên tự ki tự sướng tự cao vừa nghe thấy chữ “Đẹp trai” lập tức phấn chấn tinh thần, mặt cũng không đen nữa, ánh mắt tỏa sáng, ý cười lan tỏa tới mép luôn.

Tôi cố gượng ghi nhớ trong lòng, Chung Nguyên thích người khác khen hần đẹp trai.

Thấy tâm tình Chung Nguyên tốt lên, tôi nhân cơ hội nói: “Ak, vậy, có thể tha thứ cho ta không?”

Chung Nguyên nhếch miệng, hơi hơi mỉm cười, đáp: “Em nói xem, anh nên làm gì em nhỉ?”

Ak, mấy lời này nghe quái quái, nhưng coi bộ vẫn có ý là tha rồi đi, tôi hết sức mừng rỡ đứng lên, kính cẩn khen Chung Nguyên bao dung rộng lượng, lại còn giả mù sa mưa nói: “Thật ra ta nghĩ sẽ làm gì đó bù lại cho người.” Nói xong câu này tôi cảm thấy hơi bất an, lấy bản lĩnh gây sóng gió của hần, hần không định ...

Quả nhiên, Chung Nguyên lấy cái gói to lúc nãy đưa cho tôi, miệng nói: “Vừa hay, nè, bù đi.”

Tôi nhột nhột mà cầm lấy cái gói, mở ra bên trong nhìn thử, là một bộ dụng cụ khâu may toanh, hình vẽ đường như là hai chú cá nhỏ vui đùa trên đại dương bao la.

Chung Nguyên nhắc nhở tôi: “Em đã từng hứa sẽ làm cho anh một cái thật lớn mà.”

Tôi mở bộ dụng cụ khâu ra, nhất thời khóc không ra nước mắt: “Nhưng cái này bự quá sức ấy.” Lúc trước người nói thích dây treo điện thoại, nhìn lại đi, cái này rõ ràng là gối ôm mà!

Chung Nguyên nhướn mày: “Không có thành ý.”

Tôi không nói gì, do dự nửa ngày, rốt cục cắn răng nói: “Được rồi, được rồi, ta khâu là được chứ gì, hứa với người nhất định sẽ làm, nhưng mà ta phải nói, ta không làm quen, hơn nữa cái này quá lớn, không biết khi nào sẽ hoàn thành.”

Chung Nguyên thập phần rộng lượng, kéo kéo tay áo: “Không cần vội.”

Thế là tôi ôm lấy cái gối ôm chưa thành hình kia, dờ khóc dờ cười ra khỏi phòng Chung Nguyên.

Sự tình tại sao lại phát triển thành thế này tôi có nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Ngày hôm sau, Chung Nguyên đem cái giỏ trúc trống không hoàn trả lại cho tôi, một cái hạt lê cũng không còn, tôi hỏi hắn ăn hết rồi hả, hắn còn không chịu thừa nhận, hừ, không nhận thì tôi cũng biết chỉ có hắn ăn chứ ai, đồ nói dối, lại còn tham lam!

...

Trời chiều mùa hè, không khí có chút oi bức, làm lòng người cũng thấy ngột ngạt khó chịu. Tôi ngồi dưới tàng cây ngô đồng, từng mũi kim thêu cẩn thận lên xuống, nói thật cái đồ quỷ này khó thêu chết đi được, mắt tôi muốn lòi ra ngoài luôn rồi. Nhờ thêu sai mấy lần mà tôi phải tháo chỉ ra mấy lần, tháo ra còn khó hơn thêu vào, chết mất. Đồ khỉ nhà hắn, Chung Nguyên lại tìm cái phương pháp tàn nhẫn này tra tấn tôi, nhất định kiếp trước tôi nợ nần gì hắn mà.

Vậy chứ hắn đang làm cái gì? Miễn bàn, nhắc tới càng tức. Hắn lúc này nhàn nhã nằm trên cái võng thân yêu của tôi, nhắm mắt thư giãn, bên tai còn đeo ống nghe điện thoại, vẻ mặt thần nhiên tự đắc, tôi nhìn mà mắt tóa lửa. Trên bàn cạnh hắn đặt một cái máy tính, một đĩa hoa quả, một con dao gọt hoa quả, còn một chai nước hoa, cái loại chỉ biết sống hưởng lạc, nhân dân cả nước nhất định khinh bỉ hắn.

Tôi bỏ đồ thêu qua một bên, đứng lên khỏi băng ghế nhỏ.

Chung Nguyên rất nhạy, mở to mắt nhìn tôi: “Làm gì đó?”

Tôi xoa xoa tay, đáp: “Khát nước, đi hái cà chua ăn, người hỏi gì?”

Chung Nguyên lại nhắm mắt lại, lười biếng đáp: “Được rồi”

Không thèm nhìn tên đại gia có thái độ ngửa mặt kia, tôi xoay người đi ra vườn rau phía sau nhà.

Chung Nguyên lại gọi giật từ đằng sau: “Trở về”

Tôi không kiên nhẫn đi ngược lại đứng cạnh hắn: “Ngài còn có gì sai bảo?”

Chung Nguyên ngồi dậy khỏi võng, lấy chai nước hoa bên cạnh, không nói tiếng nào giơ lên xịt xịt vào mặt mũi tôi, mùi nước hoa quá nồng, làm tôi bị nghẹn ho khan luôn.

Chung Nguyên phun nước hoa xong, vừa lòng phát phát tay, lại duy trì bộ dạng ác độc: “Đi đi.”

Thế là tôi ngoan ngoãn đi.

Trong vườn rau rất nhiều muỗi, nhưng nhờ mới phun nước hoa lên người nên muỗi không dám tới gần ... Coi như tên Chung Nguyên kia cũng có chút lương tâm, nhưng hề nghĩ tới bộ dạng áp bức bóc lột của hắn, nghĩ tới chuyện hắn nằm ngủ thẳng căng nghe nhạc, còn tôi phải ngồi ghế nhỏ mà thêu với thừa, tôi lại cảm thấy bất bình vô cùng. Tôi hái một trái cà chua thật to, thuận tay hái thêm một chùm tiêu xanh biếc.

Sau khi rửa sạch cà chua và hạt tiêu, tôi hưng phấn bưng bưng chạy về cạnh Chung Nguyên, hắn vẫn nằm trên võng, còn đu đưa qua lại, nhìn thấy tôi, khoe miệng hắn hơi nhếch lên, nói: “Hái cà chua vui dữ ha?”

Tôi cười hì hì: “Chung Nguyên, nhắm mắt lại đi.”

Chung Nguyên nhìn tôi một cái thật sâu, khoe miệng toét ra một nụ cười rất đẹp, và nhắm mắt lại thật!!!

Tôi lại càng hưng phấn, còn nói thêm: “Há miệng ra”

Chung Nguyên nhanh chóng mở miệng.

“Há to ra, đó, vậy đó.” Tôi vừa nói vừa bóc vỏ lấy mấy hạt tiêu ra, loại tiêu nhà tôi trồng, phần cay nhất chính là hạt, sau khi lấy được hạt tiêu ra, tôi đem toàn bộ nhét vào miệng Chung Nguyên, híp mắt chờ xem kịch vui.

Quả nhiên, Chung Nguyên giật mình, phát hiện không ổn, hắn bật dậy khỏi võng, vỗ kịch liệt vào lưng, cố gắng phun tiêu ra, vừa phun vừa ho khan. Đáng tiếc, có phun nữa cũng chả được nhé, vị cay chắc chắn đã phát tác hết rồi.

Tôi đứng cạnh nhìn, ôm bụng cười nắc nẻ, Chung Nguyên à Chung Nguyên ơi, người cũng có ngày bị tra tấn. Đúng là cảm giác tra tấn hành hạ người khác vui thật, thảo nào thằng cha biến thái này suốt ngày tra tấn tôi!

Chung Nguyên vừa phun vừa ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt hần sắc như dao, đáng sợ tới lạnh sống lưng. Tôi ho khan hai tiếng, đột nhiên thấy hoảng, lỗ tên này trả thù thì phải làm sao trời ... Chung Nguyên đột nhiên đứng – thẳng – người, ngực phập phồng rất mạnh, hần đang cực kì tức giận.

Tôi ngừng cười, ánh mắt hoảng loạn, nói: “Ta, cái đó ... Á ...”

Tôi còn chưa nói hết lời, miệng đột ngột bị chặn, đến lúc tôi có phản ứng lại nhận biết được là chuyện gì thì đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Chung Nguyên, hần, hần, hần hần ...

Hần lúc này đang dùng miệng của mình bịt miệng của tôi lại, môi lại càng không ngừng cọ xát vào môi tôi, còn cắn nữa! Sau khi cắn hần lại vươn đầu lưỡi ra liếm liếm ...

Tôi đứng đơ ra, qua một hồi lâu mới hoàn hồn, lắc đầu giãy giụa, dùng sức đánh hần.

Chung Nguyên cảm nhận được sự phản kháng của tôi, hần ngừng lại, hai tay vẫn giữ chặt vai tôi, ánh mắt lờ lờ cúi đầu nhìn tôi, nhẹ giọng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Hần vừa nói dứt câu, tôi mới phát hiện ra cảm giác ở môi lúc này – một chữ thôi, ĐAU!

Tôi rất nhạy cảm với hạt tiêu, chưa bao giờ ăn cay, bây giờ vị cay trên miệng hần lây sang tấn công tôi, làm cho tôi cũng bị cay. Hiện tại tôi chỉ thấy ngoài miệng vừa cay vừa đau rát, y như bị bỏng vậy, lại giống như có rất nhiều vết thương bị chà muối vào, đau tới nỗi cả người phát hỏa, đau tới chảy nước mắt. Hơn nữa mỗi lần môi tôi bị dính một chút tiêu thôi là sưng phù cả ngày, giống y như hai miếng xúc xích kẹp á, trời ơi, làm sao ra đường nhìn ai.

Tôi vừa thét vừa khóc tu tu, nghiêng răng nghiêng lợi nói không rõ với Chung Nguyên: “Ười, ên ết iệt ày, ưu anh, âm ú! Ủng ách ày âm ại a, ồ ông ó ân ính!” [Tốt bụng giải thích: Người, tên chết tiệt này, lưu manh, cầm thú! Dùng cách này hăm hại ta, đồ không có nhân tính!]

Với tôi mà nói hạt tiêu là vũ khí rất nguy hiểm, lại còn miệng đối miệng! Trời ơi, một người thuần khiết như tôi, thế mà ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng ra đi theo cách chả tốt đẹp gì này!

Chung Nguyên hình như cũng có chút hoảng, trong mắt hần hiện lên một tia bối rối: “Xin lỗi, anh không phải ý đó, anh ...”

Sự thật chiến thắng hoa ngôn xảo ngữ, tôi không thèm nghe cái tên lưỡi chạch này giải thích, tôi quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa hậm hực nói: “Ông ao ờ ể ý ười ừa, hu hu hu ...” [Tốt bụng giải thích: không bao giờ để ý người nữa]

Chung Nguyên chụp được cổ tay tôi, mặt hơi đỏ lên, sốt ruột nói: “Em đừng giận mà, lần sau anh không làm vậy nữa.”

Tôi tức giận đánh hần: “Người còn muốn lần sau nữa hả?”

Chung Nguyên cúi đầu, giữ chặt tay tôi không buông, hần rầu rĩ nói: “Xin lỗi thiệt đó, anh thật sự không cố ý.”

Tôi là người thích mềm không thích cứng, rất dễ mềm lòng, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn nhận lỗi như học sinh tiểu học của hần, lửa giận trong lòng tự nhiên cũng xụi lơ.

Được rồi, tuy hần biết tôi không ăn cay, nhưng cũng không biết tôi mẫn cảm với hạt tiêu, chắc lúc nãy lỡ đùa dai một chút, không nghĩ tới tôi lại bị đau tới vậy. Uhm, nói chung cũng không có gì, dĩ nhiên phương thức của hần đúng là không thể chấp nhận được, nhưng cũng tại từ đầu do tôi không đúng, không nên bỏ hạt tiêu vào mồm hần, cũng là tự làm vậy nên khó sống mà ...

Nghĩ đến đây, tôi chỉ đành tự trách mình là cái đồ háo thắng thôi, đành ngửa mặt lên trời thở dài: “Chung Nguyên ơi là Chung Nguyên, kiếp trước ta nợ người nhiều quá mà ...”

Chung Nguyên cũng bắt chước tôi thở dài: “Là anh nợ em mới đúng.”

...

Tôi nằm xoài trên võng, còn xoay tới xoay lui, võng đúng là thoải mái hơn băng ghế nhiều, địa vị cao quý này lại vì hy sinh cái miệng mới đổi được.

Chung Nguyên lúc này ngồi ở băng ghế nhỏ bên cạnh tôi. Hấn cầm một bình thuốc, thanh âm trầm thấp: “Nằm yên nào”, tiếng nói cực kì dịu dàng, đúng là đứa trẻ ngoan biết sai liền sửa.

Chung Nguyên tay phải cầm thuốc, tay trái cầm bông gòn, dùng bông thấm thuốc tiêu sưng, bôi nhẹ lên môi tôi, lực hấn dùng rất nhẹ, thế mà tôi vẫn còn tê tê đau ấy.

Mặc dù đau nhưng tôi cũng không quên cảm thán hành lí của Chung Nguyên quá phong phú, ngay cả thuốc tiêu sưng cũng có.

Tôi đang nhắm mắt rên hừ hừ hưởng thụ sự phục vụ của Chung Nguyên, đột nhiên một tiếng nói vang lên: “Hai người đang làm gì? Mộc Đồng, em bị sao vậy?”

Tôi mở to mắt, lại thấy Trương Húc mang theo một cái rổ tới, tạo hình cùng thần thái kia lại làm cho tôi bất giác không nhận được nghĩ tới cô gái hái nấm.

Tập quán trong thôn tôi, ban ngày sân vườn nhà đều rộng mở, cũng không ngại người khác đột nhiên đi vào, đương nhiên nếu muốn có hoạt động riêng tư gì có thể ở trong phòng làm, nếu ai muốn vào phòng thì phải gõ cửa trước, hoặc đứng trong dân kêu hai ba tiếng.

Cho nên Trương Húc đến lúc này cũng hơi bất ngờ, nhưng chẳng có gì là không đúng cả, thế mà lòng tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên.

Tôi ngồi xuống vừa định nói chuyện, lại nghe Chung Nguyên trả lời: “Không có gì, đều tại tôi lúc này không cẩn thận, khụ khụ ...” Hấn nói xong còn vô duyên vô dạng thiếu ý tứ khụ hai tiếng.

Tiếng khụ của hấn làm tôi nhớ tới hình ảnh vừa rồi hai cái miệng ..., mặt tự nhiên cũng hồng rực, đồ cầm thú, cướp mất nụ hôn đầu tiên của tôi!

“Tôi ... Tôi vội tới ọi người mấy quả đào, mới hái từ vườn nhà chú tôi.” Hấn nói xong lại đặt cái rổ lên bàn.

Tôi nhìn thấy ánh sáng kì lạ lóe lên trong ánh mắt anh ấy, mặt lại còn đỏ đỏ, chắc lại nghĩ linh tinh rồi. Quên đi, cho dù nghĩ cái gì thì tôi cũng chẳng hơi đâu ...

Trương Húc bỏ cái rổ xuống rồi, Chung Nguyên rất có ý thức làm chủ hỏi hấn: “Anh còn chuyện gì không?”

“Không, không có” Trương Húc nói xong, vội vã bỏ đi.

Trương Húc đi rồi, Chung Nguyên vừa xoa thuốc cho tôi vừa thấp giọng than thở: “Người này sao còn chưa chết tâm chứ!”

Tôi chớp mắt, đáp: “Chắc là mẹ anh ấy chưa hết hi vọng, mẹ hấn nói hấn đưa là tự nhiên đưa à.”

Chung Nguyên lại nói: “Ai cho em nói chuyện, không được nhúc nhích.”

Tôi: “...”

Chờ Chung Nguyên xoa thuốc xong, tôi mở to hai mắt, dài cổ nhìn cái rổ đào đầy thềm muốn, mấy trái đào ngon quá đi, muốn ăn ghê.

Chung Nguyên đem cái rổ dịch ra xa, học theo kiểu nói của ba tôi: “Phiền em có chút khí tiết đi.”

Tôi vẫn nhìn chằm chằm mấy trái đào, thống khổ nói: “Nhưng mà không ăn tiếc lắm.” Nếu bị người ăn hết còn tiếc hơn. *~* [>_<]

Chung Nguyên mang cái rổ ra cửa, gọi mấy đứa nhóc đang chơi bên ngoài: “Bảo Trụ, lại đây, cho em nè, ăn xong đem rổ trả lại cho nhà Trương Húc nhé.”

Bảo Trụ rất vui nhận cái rổ, nói: “Cám ơn Nguyên Tử ca” rồi chạy mất.

Tôi chu cái mỏ xúc xích lên, oán niệm nhìn theo bóng nó.

Chung Nguyên ngồi trở lại ghế, giơ tay xoa xoa đầu tôi: “Mai anh mua cho em.”

...

Chung Nguyên dừng cảm nhận sai, còn bồi thường cho tôi, mấy ngày sau cái vòng đeo do tôi chiếm giữ, mà ngộ, nó vốn dĩ là của tôi mà ...

Nói chung là lúc này vòng là của tôi, băng ghế là của Chung Nguyên. Hắn ngồi trên ghế, chơi game gì đó, tôi nằm trên vòng, đương nhiên không thích hợp để thuê thừa cái gối ôm bỏ đi kia. Lúc chả có gì làm thường khiến người ta mệt mỏi.

Buổi trưa hè, tôi nằm lơ đãng trên vòng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đương nhiên chuyện này không quan trọng, quan trọng là tôi nằm mơ, tôi chưa bao giờ mơ giấc mơ nào rõ ràng như vậy.

Tôi mơ thấy mình đi ăn ở nhà hàng Lý gia ở phía Tây thôn, ăn món lưỡi heo chua ngọt. Món lưỡi heo chua ngọt của đầu bếp Lý gia làm giống như là thịt heo nấu đông, hơn nữa hương vị vừa thơm vừa ngon, là món tôi thích ăn nhất.

Trong mơ tôi thấy mình ăn một miếng lưỡi heo vào miệng, chậm rãi thưởng thức, giấc mơ của tôi chưa bao giờ có cảm giác phong phú như vậy, giống y như là trong miệng mình có một miếng lưỡi heo thiệt ấy. Nhưng đột nhiên phổi tôi cảm thấy thiếu không khí triệt để, làm tôi bật tỉnh dậy.

Tôi mở bừng mắt, dùng sức hít thở mấy cái mới thấy thông khí lại, nhưng cái cảm giác chân thật vừa rồi ăn lưỡi heo trong mơ vẫn còn đọng lại, ở miệng vẫn có cảm giác như có cái gì mềm mềm, nóng nóng lưu lại, tôi không tự chủ được đưa tay lên vuốt môi, phát hiện môi mình ướt mướt, ồ, chẳng nhẽ nằm mơ vui quá sức lại tự liếm mình, mất mặt quá.

Tôi cẩn thận nhìn qua Chung Nguyên, hi vọng hắn không nhìn thấy hình ảnh tôi nằm mơ liếm môi, nhưng cái cảnh mà tôi nhìn thấy? Tía má ơi!

Chung Nguyên đang ngồi gọt đào tới xuất thần, không đúng, không phải chuyện đó, chuyện đáng chú ý là hắn đang tự cắt vào tay mình mà không biết, một vết cắt bén nhọn, máu trên tay chảy ra đỏ quạch quạch, hình ảnh bạo lực cần hạn chế tuổi người xem đi.

Tôi trợn mắt nhìn cảnh tượng kinh dị này, nhất thời quên cả nhắc hắn. Lúc này hai mắt Chung Nguyên mơ hồ, hai má đỏ bừng, dĩ nhiên là đã xuất hồn ra ngoài rồi. Đáng thương cho trái đào bị hắn ngược đãi vô cùng thâm hiểm, còn một thứ thâm hiểm nữa là tay hắn ...

“Chung Nguyên? Chung Nguyên?” Tôi lo lắng gọi hắn.

“Uhm?” Chung Nguyên quay đầu nhìn tôi, ánh mắt có chút bối rối.

Tôi không để ý biểu hiện của hắn quái lại, chỉ vào tay hắn, nói: “Tay bị đứt kia, không đau à?”

Chung Nguyên cúi đầu nhìn lại, lập tức thấy quả đào qua một bên, ánh mắt vẫn ngơ ngác như cũ nhìn đăm đăm vào tay mình: “Không, không sao hết.”

Tôi vào nhà mang băng cá nhân và thuốc tím ra, vừa giúp hắn xử lý vết thương vừa lầm bầm: “Chung Nguyên, người bị cảm nắng hả? Mặt sao đỏ vậy, tự cắt đứt tay cũng không biết.”

Chung Nguyên không trả lời ngay câu hỏi của tôi mà hỏi ngược lại: “Em đang ngủ hả?” thanh âm có điểm ngập ngừng.

Tôi ừ một tiếng, dùng giấy thấm nước rửa sạch miệng vết thương cho hắn, vết thương khá sâu, cũng không biết tên này suy nghĩ cái gì mà không cảm thấy đau vậy ta.

Chung Nguyên lại hỏi: “Em ... nằm mơ hả?”

Tôi lại ừ một tiếng, dính thuốc tím, đổ lên vết thương của hắn.

Tiếng nói của Chung Nguyên đột nhiên bay bổng lên: “Mơ thấy cái gì?”

“Àk” tôi hơi ngượng: “Mơ thấy được ăn lưỡi heo.”

Chung Nguyên đột nhiên giật tay về, mặt lạnh lại, trừng mắt nhìn tôi, khóe miệng giật giật.

Tôi bị phản ứng bất thường này làm giật mình: “Người làm sao vậy?”

Chung Nguyên không để ý tới tôi, đứng lên tránh ra xa.

Tôi đuổi theo hắn, nói: “Người sao vậy, miệng vết thương còn chưa băng mà.”

Chung Nguyên không quay đầu lại: “Không chết đâu.”

Tôi nổi giận, không biết mình làm sai chỗ nào: “Nè, người lại sao nữa?”

Chung Nguyên trầm giọng trả lời: “Đừng đi theo anh, anh sợ không nhìn được sẽ bóp chết em.”

Tôi: “...”

Tôi có chọc giận gì ai đâu???

15. Chương 29+ 30

Chương 29:

Nửa tháng cuối cùng của kì nghỉ hè, Chung Nguyên quyết tâm không tra tấn tôi nữa, bay trở về Thượng Hải, nghe nói ba mẹ hắn đều ra nước ngoài rồi, ở Thượng Hải chỉ còn ông nội.

Tôi cũng không ở không nhàn rồi trong nửa tháng đó, quay về trường tham gia hoạt động chào đón người mới của trường. Làm một người dân trẻ tuổi yêu đẳng ái quốc hăng hái tinh thần phục vụ, tôi đương nhiên không thêm giống tên Chung Nguyên tư lợi, theo chủ nghĩa hưởng lạc kia.

Hoạt động chào đón người mới tiến hành rất thành công, các em mới đến thật dễ thương, chỉ có một điều không hoàn mỹ lắm, chính là giới tính của tôi cứ bị nhầm hoài. Lúc bị một đám nữ sinh vây quanh hét chói tai “Anh ơi, anh rất đáng yêu”, tôi thật sự cảm thấy bất lực quá.

Tóc tôi hiện đã mọc ra được hơn 5 phân rồi, vì thuộc dạng tóc mềm nên rất dễ chải thẳng thớm, không giống như hồi trước cứ vểnh lên như gai nhím.

Tuy rằng cảm giác đẹp tăng lên, nhưng vẫn còn quá ngắn, mặt gầy, trán xanh, tôi nhìn chính mình trong gương nhiều khi cũng hết hồn với ý nghĩ “Đây là con trai thì phải”. Huống chi, chuyện không thể đỡ được chính là, trang phục thống nhất mà trường phát cho những người chào đón sinh viên mới là một cái áo phông to rộng thùng thình, tôi mặc vào xong thì “lớn nhất cúp A” của tôi cũng chả còn thể hiện được ưu thế gì nữa, đôi khi còn bị người ta cho qua >

Sau vài ngày bị các sinh viên mới kêu anh đến nhức đầu, tôi đã có thể bình tĩnh mà đối diện với chuyện đó. Lúc bọn nó bắt tay khen tôi đẹp trai, tôi còn thông dong cười, theo đà mà nói cảm ơn nữa.

Nói chung giới tính cũng là chuyện mây bay gió thoảng thôi.

Vì những lí do này mà khi có người gọi đúng giới tính của tôi, tôi nhất thời cảm động tới phát khóc, trời ơi, đúng là biết nhìn hàng nha!

Hôm đó tôi vừa đưa một em gái năm nhất về kí túc xá, lúc trở về cảm thấy vừa mệt vừa nóng, vì thể rút thẻ của Chung Nguyên ra mua một cây kem ăn.

Đi ngang qua một chiếc xe thể thao màu xanh, tôi cảm thấy rất tò mò, không biết là ai mà có bản lĩnh như vậy, dám đem xe chạy vào khu dạy học, tôi tưởng tượng ngay đến cảnh có thể chỉ cho hắn thấy cái bảng lù lù: “Khu vực cấm xe có động cơ lưu hành”.

Tôi đang nghĩ như vậy, không tự chủ nhìn chăm chăm vào cái xe nọ, đúng lúc đó, cửa xe đột ngột mở ra, một người trên xe đi xuống, tôi vừa thấy người này liền có cảm giác vô cùng thân thiết.

Bởi vì tóc hắn cũng ngắn tũn, chỉ có 1 phân sát đầu, làm cho tôi tự nhớ tới hình ảnh mình mấy tháng trước, nước mắt lưng tròng!!!!

Người kia sải chân dài bước về phía tôi, đi đến trước mặt thì dừng lại, cười hiền nhìn tôi, nói: “Xin hỏi chị, sinh viên mới báo danh ở đâu vậy?”

Tôi khờ người ra nhìn hắn, không nói gì.

Người kia rất kinh ngạc: “Chị, chị ơi”

“Ak” tôi nuốt nước miếng, nghi hoặc hỏi: “Sao em liếc mắt một cái lại nhận ra chị là nữ vậy?”

Hắn sững sốt một chút, lập tức cười ha ha nói: “Tại em có một đôi mắt thiên tài phát hiện mỹ nữ mà.”

Những lời này làm cho tôi rất khoan khoái, thế là quyết định tự mình dẫn thằng bé đi báo danh.

Nó xoay người lấy một cái vali từ trên xe xuống, kéo theo đi cạnh tôi, tôi vẫn còn tò mò, hỏi: “Em có bản lĩnh chạy xe vào nơi này tại sao lại không biết chỗ báo danh ở đâu?”

Thằng bé nhú nhú mày, đáp: “Em muốn trốn khỏi cái người ngồi trên xe.”

Tôi khó hiểu: “Người trên xe?”

Nó giải thích: “Lái xe á”

Tôi lại quay đầu nhìn cái xe thể thao kia lần nữa, đúng là lúc này không phát hiện còn có một người nữa.

Thằng nhóc đi cạnh hỏi: “Xe của em thế nào?”

Tôi gật đầu khen: “Được lắm”

Nó cười nói: “Được là được làm sao?”

“Ak” Tôi gãi đầu: “Rất lớn”

Nó: “...”

Hừm, tôi đối với mấy cái đó có biết gì đâu chứ.

Thằng bé buồn buồn nói: “Chị đặc biệt thiệt.”

Tôi bối rối, cố tìm chuyện để nói: “Nếu em không thích lái xe của em sao còn để hán chỗ đến?”

Nó nhăn mặt, trầm mặc một chút, đáp: “Em không có bằng lái.”

Ak, tôi liền hiểu ra, chắc là còn chưa đủ 18 tuổi, tôi bèn thập phần thông cảm, cười cười, không nói gì.

Nó có chút bất mãn, vội vàng nói: “Em còn một tháng nữa là có thể lấy bằng.”

Tôi thân thiện gật đầu: “Nhóc, chúc mừng em.”

Nó càng bất mãn hơn: “Tôi không phải nhóc ... Tôi là Tô Ngôn, thỉnh giáo phượng danh?”

“Phượng danh” từ này trang trọng quá đi, tôi rụt rè đáp: “Chị là Mộc Đồng.”

“Mộc Đồng” Nó trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nhìn chằm chằm tôi: “Mộc Đồng có bạn trai chưa?”

Tôi thiếu chút nữa sặc chết: “Khụ khụ, em ... làm ơn gọi chị nha.”

Tô Ngôn: “Mộc Đồng”

Tôi: “Chị”

Tô Ngôn: “Mộc Đồng”

Tôi: “...”

Được rồi, Mộc Đồng thì Mộc Đồng, còn có người gọi là đầu gối kia kìa, hừm, coi như mình rộng lượng quá đi >

Tô Ngôn thấy tôi đã chịu thua sự kiên trì của hắn, lại lặp lại câu hỏi: “Mộc Đồng có bạn trai chưa?”

Tôi vô lực, gãi đầu, đáp: “Mọi người nói có, thực ra không có”

Tô Ngôn nhìn còn mơ hồ hơn: “Là sao?”

Tôi hỏi lại hắn: “Vậy chứ em có ý gì?” làm gì có ai mới gặp đã hỏi người khác có bạn trai chưa, chị mày là người nhút nhát được không.

Nó nhìn tôi chăm chăm, nói không biết ngược: “Tôi muốn theo đuổi bạn”

Tôi loạng choạng, lùi về sau mấy bước, mở to mắt nhìn nó: “Ê, hai chúng ta biết nhau được bao lâu?”

Tô Ngôn nhìn nhìn đồng hồ: “10 phút”

Dã man, mới quen 10 phút mà đòi theo đuổi, tôi chắc nên tự khen mị lực quyến rũ của mình quá lớn, hay là nên than thở gặp trúng thằng điên?

Lo lắng đến việc người trước mặt là một sư đệ cần đượ che chở, tôi thân làm sư tỷ cũng chả muốn bắt nạt nó làm gì, chỉ ráng uyển chuyển hỏi về vấn đề này: “Tại sao? Em vì lí do gì mà theo đuổi chị?”

Nó thực vô tội nhìn tôi: “Theo đuổi con gái cần lí do à?”

Tôi: “...”

Tôi xem như đã nhận ra, hai chúng tôi tư duy không có giống nhau à, không, phải nói là tư duy thằng nhóc này không nằm ở hệ mặt trời, tôi day day trán, thở dài: “Bạn học à, em trước đây từng theo đuổi ai chưa?”

“Không có” nó lắc lắc đầu.

Tôi thoải mái, có vẻ là thằng nhỏ đơn thuần, cũng không nên hà khắc quá.

Lúc này nó lại bổ sung vô: “Bình thường đều là nữ sinh theo đuổi tôi.”

Tôi: “...”

Tôi lại hỏi: “Vậy em có nhận lời không?”

Nó gật gật đầu: “Nhìn đẹp thì nhận lời.”

Tôi lại im lặng, quả nhiên đàn ông là loại trông mặt mà bắt hình dong, “Vậy trước kia em có bao nhiêu bạn gái?”

Nó suy nghĩ một lúc, khó xử đáp: “Không biết, tôi chưa đếm qua.”

Tôi: “...”

Tôi cào cào tóc, tức mình nói: “Vậy em đừng có theo đuổi chị, cứ chờ vô số mỹ nữ tới bám theo đi, Tiểu Soái Ca à”

Nó không hề bị khí thế của tôi làm chùn chân, ngược lại trịnh trọng nói: “Nhưng mà mới nhìn thấy bạn mình đã muốn theo đuổi rồi.”

Tôi: “...”

Tôi nhịn lại búng máu trong miệng muốn học ra cho rồi, nói với thằng nhỏ thích chọc điên người khác này mấy câu đạo nghĩa: “Nhóc, trước giờ mọi người chỉ khi thích một người nào đó mới theo đuổi, hiểu không?”

“Tôi không phải nhóc.” Nó cố chấp lắc đầu, còn nói thêm: “Như vậy, tôi muốn theo đuổi bạn, có nghĩa là tôi thích bạn phải không?”

Tôi: “...”

Em trai à, tư duy của người lộn ngược quá đi.

Lúc này tôi cảm thấy rất dễ nổi máu, anh nhỏ đẹp trai này thật sự khiến người khác tức chết thật ấy, đại gia ta không dám hùa hạ!

Nó đột nhiên nắm tay tôi, hơn nữa ánh mắt chân thành tha thiết nhìn tôi, nói: “Mộc Đồng, mang mình đi báo danh đi, mình không biết đường.”

Nó vừa nói vậy liền làm tôi cảm thấy mình có vẻ nhỏ mọn, em trai nhỏ chắc chỉ nói giỡn thôi, mình lại đành lòng bỏ rơi nó, như vậy là tội ác nha. Nghĩ đến đây, tôi xua đi những cảm xúc tiêu cực trong đầu, dẫn hắn tới chỗ báo danh ...

Đương nhiên cũng không quên bỏ tay nó ra, đừng đùa nha, tay của chị mày dễ nắm thế à =.=

Vốn tưởng nó báo danh xong thì cái hạn của tôi coi như cũng hết, ai dè sau đó nó cứ quần lấy tôi bắt đi cùng nó mua này mua kia, thậm chí cả tất cũng bắt đi cùng. Trên đường đi, lái xe của nó đi tìm nó, nó lôi kéo tôi bỏ chạy như giặc, cứ nghĩ tới đó là tôi bực, nó chạy thôi được rồi, tha theo tôi làm chi ...

Tối đến, vị sư đệ này cảm tạ tinh thần hăng hái của tôi, mời tôi ăn cơm, vì cơm rất ngon, tâm trạng bực dọc nửa ngày quên bém, làm tôi cũng tự phải nhả bản thân, đồ không có khí tiết >

Lúc nó đưa tôi trở về dưới kí túc xá, nói với tôi một câu, hại tôi lại mém mất đi mấy ngum máu.

Nó nói: “Mộc Đồng, mình rất vui vì buổi hẹn hò hôm nay.”

Coi như nhận ra, thằng nhỏ này là linh hồn một con sói đi lạc vào thân hình một con thỏ để lợi dụng giờ trò.

Chương 30:

Mấy ngày nay Tô Ngôn làm tôi muốn phát khùng, nó thường xuyên bắt thành linh xuất hiện, đôi khi còn cầm theo hoa, miệng thì nói toàn mấy câu ớn gai óc. Điên tiết nhất là, lúc tôi nhất thời tức điên lồng lộng lên thì nó lại trưng hai con mắt tiểu bạch thỏ vô tội lên nhìn tôi, làm cho tôi không thể tiếp tục phát điên nữa.

Hơn nữa vị tiểu sư đệ thần thông quảng đại này còn thần không hay quỷ không biết nắm tay tôi, làm tôi vừa oán giận vừa bất đắc dĩ. Tôi không dưới một lần hỏi nó rốt cục thích tôi ở điểm nào, kết quả lần nào nó cũng ngồi tự kỉ một hồi rồi mới trả lời: “Tôi cũng không biết nữa, dù sao hễ nhìn thấy chị là tim đập loạn nhịp, muốn ở cùng một chỗ.” Đối với câu trả lời này tôi cũng đành bó tay.

Tiểu Nhị và Lão Đại đã nhận thấy tình hình, thấy tôi và thằng nhóc dây dưa không rõ, hai đứa nó bàn hợp lực lôi tôi về kí túc xá tiến hành một màn phê phán kịch liệt, phân tích nào là nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị tầm nhìn, tư tưởng giác ngộ, lý tưởng chủ nghĩa cộng sản ...vân vân ... nói chung là phân tích toàn diện, cuối cùng rút ra kết luận: Tam đầu gỗ, mày đi dụ dỗ tiểu sư đệ kia, chọc giận Chung Nguyên, chắc là chán sống rồi.

Tôi vô cùng ủy khuất ngồi lui trong góc, dở khóc dở cười, đâu có chuyện nào liên quan tới mình đâu chứ ...

Tiểu Nhị lại nhìn tôi không hề thông cảm, hung thần ác sát nói: “Không được khóc. Nếu mày đem bán thằng nhóc đó cho Chung Nguyên, để rồi coi chuyện gì xảy ra!”

Tôi toát mồ hôi, ngoài mặt làm bộ đạo đức giả vô cùng đau buồn, trong lòng thì hớn hỏ tưởng tượng, kể ra ý nghĩ đó cũng hay à...

...

Lại qua mấy ngày, Tô Ngôn lại đột nhiên xuất hiện, trịnh trọng nói với tôi: “Tôi nghĩ qua rồi, đây chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết.”

“À” Tôi đáp một tiếng nhẹ tênh, mặt không đổi sắc đi qua người nó, thế giới này đúng là đảo lộn, lúc thì quá yên bình, lúc này sóng gió ầm ầm.

Tô Ngôn đi theo sau lưng kéo cổ tay tôi lại, bi thương nói: “Mộc Đồng, chị có chút phản ứng được không?”

“Được” Tôi nói, bỏ tay nó rá, sau đó hung hăng khò lên đầu nó hai cái rồi xoay người bỏ chạy.

Hôm nay Chung Nguyên quay lại thành phố B, tôi phải ra sân bay đón, đến muộn ai biết thằng cha này lại nghĩ ra phương pháp gì tra tấn chứ.

...

Chung Nguyên kéo theo hành lí, cười dài đi về phía tôi. Hắn đi đến trước mặt thì giơ tay lên xoa xoa đầu tôi, nói: “Nhớ anh không?”

Tôi quay đầu né đi: “... Để nghĩ coi”

Chung Nguyên: “Em không cần phải miễn cưỡng.” Tâm tình của hắn hình như rất tốt, không có tức giận gì.

Tôi nhìn hấn, tự nhiên nảy ra một ý tưởng, Chung Nguyên không phải là bạn trai của tôi, nhưng lại là người yêu trong tin đồn nhảm, nếu như có một người tin hấn là bạn trai của tôi, vậy thì ...

Nếu Tô Ngôn tin Chung Nguyên là bạn trai của tôi, vậy thì thế giới của tôi liền bình yên trở lại rồi ... Hehe, mình đúng là thiên tài, cách đề tiện hay ho gì cũng có thể nghĩ ra, đúng là ở gần người gian trá thì sẽ bị lây bệnh mà.

Tôi nghĩ như vậy, nhin không được cười phá lên, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Chung Nguyên. Chung Nguyên cũng không phải kẻ lương thiện chi, nhún vai nói: “Đầu gối, phiền em không cần dùng ánh mắt nhìn thực vật như thế nhìn anh.”

Tôi ngưng ngừng ho khan hai tiếng, nói: “Chung Nguyên à, ta đang nghĩ nhờ người giúp một chuyện.”

Chung Nguyên không để ý lắm, hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi kéo kéo góc áo, cắn răng nói: “Uhm, là, người có thể ... có thể đóng giả làm bạn trai của ta không?”

Chung Nguyên đột ngột đứng khựng lại, quay đầu nhìn tôi. Hai mắt hấn đen láy, ánh mắt rất dàu, ý tứ hàm súc không rõ, tôi bị nhìn tới phát nhột, trốn tránh nói: “Nếu người không muốn ta có thể tìm người khác.”

“Tìm người khác?” Chung Nguyên thì thảo lặp lại, thanh âm lạnh lẽo, hấn hơi nghiêng người, ghé sát vào mặt tôi. Đôi mắt hấn sụp xuống, bộ dáng nhàn nhàn tản tản, nhưng ánh sáng trong mắt đã để lộ ý nghĩ, lúc này hấn đang không vui a. Khóe miệng nhếch lên, hấn cười nguy hiểm mà mê hoặc: “Em tính đi đâu tìm người khác?”

Tôi thấy lạnh hết cả lưng, rụt vai lại, nói: “Trước mắt không có.”

“À?” Hấn nâng mắt lên, thẳng tắp nhìn vào mắt tôi.

Tôi chỉ đành tung ra đòn sát thủ cuối cùng: “Ta thật sự không tìm thấy người khác. Người đẹp trai như vậy, khí khái nam nhi như vậy, đương nhiên là thích hợp làm bạn trai của ta nhất.” Thực ra ý nghĩa ẩn trong đó là, nếu muốn tiêu diệt một tai họa thì phải biết vận dụng một tai họa khác.

Quả nhiên, Chung Nguyên vừa được khen thì tâm tình tốt lên ngay, biểu tình cũng thoải mái vui vẻ hơn nhiều. Hấn đứng thẳng lại, cằm hơi hếch lên, gây ra một loại cảm giác oai phong lẫm liệt. Người này được voi thì hay đòi tiên, hấn lại vô liêm sỉ hỏi tiếp: “Anh hợp nhất đúng không?”

Tôi gật đầu như mổ thóc: “Đúng đúng, ta chưa gặp ai mà đẹp trai hơn người á.”

Chung Nguyên hài lòng xoa xoa đầu tôi, nói: “Được rồi, anh nhận lời làm bạn trai em.”

Tôi bần, cố gắng chỉnh hấn: “Là giả thôi.”

“Em đừng có nói mấy cái vô nghĩa nữa.” Chung Nguyên nói xong dứt khoát nắm tay tôi.

Tôi dùng sức rút trở về: “Chung Nguyên, người làm gì vậy?”

Chung Nguyên ngạc nhiên nhìn tôi, ánh mắt phát ra tia nhìn kiêu “Đồ ngốc, thế mà cũng hỏi à”. Hấn nói: “Bạn trai bạn gái không phải đều như vậy sao? Em nghĩ hai chúng ta đang làm gì?”

Tôi khóc không ra nước mắt: “Lúc này không cần thiết ...” chờ gặp Tô Ngôn hãy diễn được không.

Chung Nguyên vẫn nắm chặt tay tôi không buông, cười mỉm, nói: “Luyện tập trước đi, anh chưa làm bạn trai của ai bao giờ, không quen lắm.”

Tôi nghĩ nghĩ, hấn nói cũng có lý, tôi cũng chưa yêu đương bao giờ, cần thích ứng một chút, đến lúc cần sẽ diễn thật hơn. Nghĩ đến đây, tôi cũng hùng hồn nắm lại tay hấn, đương nhiên, trong lòng cũng có cảm giác rất khẩn trương.

Chung Nguyên không nói gì nữa, nắm tay tôi, nhàn nhã đi ra khỏi sân bay.

Tôi có chút mơ hồ, tại sao mọi chuyện cứ luôn phát triển ngoài dự kiến của tôi, nhưng nhìn qua lại chẳng có gì vô lý vậy? Tôi nghĩ có lẽ khi tôi đi với Chung Nguyên sẽ tình cờ đụng phải Tô Ngôn, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

Chung Nguyên quay về trường học, tôi vô liêm sỉ dùng thẻ cơm của hắn đến căn tin trường mở tiệc chào đón hắn, hôm nay tâm trạng thẳng cha này tốt, cũng không gây gì. Nhưng ngay trong căn tin, tôi lại gặp phải người mà giờ phút này tôi không hi vọng gặp nhất.

Tô Ngôn đang cầm dao ăn, cạy cạy miếng thịt trên khay, cứ ngồi cắt mãi mà chưa ăn, hình ảnh này làm người ta nghĩ tới câu thành ngữ: bầm thây trăm đoạn!!!

Đương nhiên người thần kinh không bình thường làm cái chuyện không bình thường thì sẽ thành bình thường thôi, tôi lẳng lặng núp sau lưng Chung Nguyên, hi vọng hắn không nhìn thấy mình >

Thế mà hắn cũng thấy được, Tô Ngôn buông dao ăn, chạy đến trước mặt tôi, cười cười vẫy, dịu dàng gọi “Mộc Đồng”.

Tôi rùng mình một cái, kéo Chung Nguyên ra chắn trước mặt.

Chung Nguyên cực kì lãnh đạm, nhưng cũng rất lịch sự vươn tay ra: “Chào bạn, tôi là bạn trai của Mộc Đồng, Chung Nguyên.”

Tô Ngôn bắt tay hắn: “Xin chào, tôi là bạn trai tương lai của Mộc Đồng, Tô Ngôn.”

Tôi: “...”

Ngay sau lời chào hỏi, hai tên này nhìn nhau thật tình cảm, nắm tay nhau lưu luyến không bỏ. tôi đột nhiên nhớ ra mấy câu linh tinh Tiểu Nhị nói, đem Chung Nguyên và Tô Ngôn ghép thành một đôi, bây giờ nhìn cảnh này thấy hợp dễ sợ. Thế là tôi tự giác lùi lại hai bước, chống cằm cảm thán: “Hai người các người công nhận nhìn xứng ghê.”

Đòn này đã giáng xuống hai cái lỗ tai điếc kia, lập tức hai người buông tay nhau ra.

Tô Ngôn liếc mắt nhìn tôi một cái, nói với Chung Nguyên: “Anh trai không ngại cùng ăn cơm chứ?”

Chung Nguyên nắm chặt tay tôi, mặt không đổi sắc đáp: “Không ngại.”

Tôi có chút hụt hẫng, tốt xấu gì thì trên danh nghĩa hai tên này cũng là tình địch, cái đội ba người này ngồi cùng nhau làm áu tôi không thể lên nào nổi, huống chi Chung Nguyên vốn đâu phải người thích phức tạp chứ.

Bắt đầu ăn cơm, không khí trên bàn ăn như ở Bắc Cực, vừa ăn cơm mà tôi vừa nơm nớp sợ hãi.

Tô Ngôn gấp thức ăn vào chén của tôi: “Mộc Đồng, cảm ơn chị mấy ngày qua chăm sóc tôi rất tốt.”

Amen, tốt chỗ khỉ nào, ta trốn người còn không kịp .=

Chung Nguyên lại rất hứng thú với câu này, nhướn mày hỏi: “À, cô ấy chăm sóc như thế nào?”

Tô Ngôn đáp: “Chủ động dẫn tôi đi báo danh, còn giúp tôi mua đồ, cùng đi ăn cơm, giới thiệu bạn bè cho tôi.” Nó vừa nói vừa nhìn tôi, câu cuối phun ra còn kẹp thêm ít xấu hổ vào cho đủ vị: “Cô ấy còn khen tôi đẹp trai.”

Tôi: “...”

Tại sao những chuyện này là sự thật, từ miệng thẳng nhóc này nói ra nghe cứ ghê ghê thế nào ấy nhỉ, huống chi nghe đi nghe lại cũng có vẻ như là tôi chủ động tìm tới nó ấy, tình huống thần kì à???

Chung Nguyên bình tĩnh gấp một miếng gà vào trong chén tôi, đề lên đồ ăn Tô Ngôn vừa đề lên, hắn âu yếm nhìn tôi một cái, nói: “Mộc Đồng nhà tôi chính là tốt bụng, thích giúp người khác như vậy, cũng hay bị hiểu nhầm, cô ấy vẫn buồn mãi về chuyện đó.”

Tôi kêu kêu tay Chung Nguyên dưới gầm bàn, tỏ ý khen hắn làm tốt!

Chung Nguyên nhân cơ hội nắm tay tôi, còn nheo một phát, hắn nheo mắt nhìn tôi, nửa cười nửa không.

Tôi nhất thời đỏ mặt, Chung Nguyên, người đúng là pờ zô nha, càng diễn càng thực ...

Tô Ngôn nhìn hai chúng tôi manh động, đột nhiên nói: “Hai người khỏi cần diễn đi.”

Hả?

Tô Ngôn: “Tôi có thể nhận ra, Mộc Đồng không có thích anh, anh trai à.”

Tôi không thể không bội phục Tô Ngôn, tiểu sư đệ này tuy nhiều khi kỳ quái biến thái, nhưng lời nói sắc bén có thể khiến người khác bí tịt.

Nếu là người bình thường thì sẽ thua dưới tay nó, có điều đối mặt nó lúc này là Chung Nguyên, một siêu cấp biến thái, đại biến thái.

Chung Nguyên nghe xong lời Tô Ngôn nói, đột nhiên kéo giắt ôm tôi vào lòng. Bởi vì quá đột ngột, tôi theo phản xạ hơi chống lại, hươ tay không cẩn thận làm đổ đồ trên bàn, keng một tiếng, sau đó tất cả mọi người xung quanh đều quay qua nhìn chúng tôi, sau đó nữa, mắt bọn họ đều lờ lờ ...

Nghĩ tới tình cảnh mấy ngày nay của mình, tôi cảm thấy rất hiểu ánh mắt kinh ngạc và nóng bỏng của mọi người >< chón=“ công=“ cộng=“ một=“ anh=“ đẹp=“ trai=“ ôm=“ một=“ bạn=“ đẹp=“ gái=“ [mỹ=“ nữ=“ a,=“ cảm=“ ơn]=“ cùng=“ một=“ anh=“ đẹp=“ trai=“ khác=“ giường=“ cung=“ bật=“ kiểm,=“ bạo=“ lực=“ cỡ=“ nào,=“ lại=“ xôn=“ xao=“ cỡ=“ nào!=“ tôi=“ đã=“ thấy=“ có=“ người=“ còn=“ chụp=“ ảnh,=“ tôi=“ bèn=“ rút=“ rè=“ giấu=“ mặt=“ vào=“ lòng=“ chung=“ nguyên,=“ để=“ lại=“ cho=“ người=“ chụp=“ một=“ cái=“ bóng=“ chụp=“ chón=“>

Chung Nguyên nâng cằm tôi lên, hung hăng hôn lên trán tôi một cái, chung quanh đồng loạt vang lên tiếng hít vào, lá gan non nớt của tôi cũng run cầm cập. Sau đó hấn ngẩng đầu, khiêu khích Tô Ngôn: “Có muốn chúng tôi trước mặt mọi người hôn môi cho bạn xem?”

Lời này của hấn quá mức vô sỉ đi, tôi đỏ mặt, trộm nhìn Tô Ngôn thử, sắc mặt nó âm trầm, y như sắp nổi giông bão tới nơi, nó nhìn tôi chằm chằm, không nói lời nào.

“Khụ khụ” Tim tôi đập ầm ầm, hai tay quàng qua cổ Chung Nguyên: “Chị thật sự thích anh ấy.” Nói xong còn thâm tình ngẩng đầu nhìn Chung Nguyên, nói thiệt là mắc ới quá đi ...

Tiểu sư đệ đứng bật dậy, bỏ đi lập tức.

Tôi mừng thầm trong bụng, tính ngồi dậy cho đằng hoàng, nhưng Chung Nguyên vẫn ôm cứng không buông, làm tôi không nhúc nhích được chút nào.

Tôi bất mãn: “Nè, nó đi rồi mà.”

Chung Nguyên ôm lấy tôi, nói khê bên tai: “Quần chúng đang chụp ảnh, em không muốn diễn xiếc thêm tí nữa à?”

Tôi cũng nghĩ phải, nếu tách ra ngay, có người chụp ảnh lại, nếu Tô Ngôn nhìn thấy lại nhận ra chân tướng, quay lại bám lấy thì mệt. Thế là tôi ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn, không kiên nhẫn ngo ngoạ. Có điều Chung Nguyên lại có thể phối hợp để người ta chụp ảnh, đúng là kì tích.

Chung Nguyên lại hỏi khê bên tai: “Bộ nó đẹp trai lắm à?”

Tôi nhất thời chưa kịp phản ứng: “Hả?”

Chung Nguyên lặp lại: “Tô Ngôn đó, đẹp lắm hả?”

Tôi rùng mình, nịnh bợ đáp: “Không đẹp bằng người.”

Chung Nguyên siết chặt tay: “Nó còn kém xa lắm.”

Trời ạ, người có thể bớt tự sướng không chứ?

Một lát sau, tôi hỏi: “Buông ra được chưa?”

Chung Nguyên: “Không buông.”

Tôi: “...”

Hình như hôm nay hấn kì kì, nhưng không biết là kì chỗ nào.

Học kì mới không khí cũng khác, đương nhiên là tôi phải đối đầu với bài chuyên ngành và thực nghiệm đang thúc dót, ngoại trừ hai cái thứ không hay ho này ra, những ngày còn lại của tôi cũng khá thoải mái. Tôi Ngón mặc dù cứ mò tới quấy phá, nhưng tôi bắt Chung Nguyên giúp tôi chống đỡ, còn diễn trò thân thiết, coi như là ổn.

Còn chuyện Chung Nguyên tự động sáng tác thời khóa biểu môn tự chọn cho tôi, tôi cũng nhin.

Khổng Tử có câu: thế giới tốt đẹp như thế này ắt sẽ có người làm cần.

Câu này quả không sai nha, có điều lần này người làm cần là Tiểu Nhị.

Sau kì nghỉ quốc khánh, Tiểu Nhị bắt đầu mang ra một tập tài liệu có đóng dấu đảng hoàng, bắt Nhất Tam Tư giúp nó đánh giá. Tôi còn nghĩ là tài liệu chuyên nghiệp quan trọng gì, vốn vẫn đánh giá cao trí tuệ của nó mà, chờ tới khi cầm được cái tập đó thì muốn té xỉu.

Cái tập đó là kịch bản phim, còn chưa phải điểm chính nha, kinh dị nhất là, đó là kịch bản phim đồng tính luyến ái ...

Tôi run run cầm tập kịch bản, thở dài: “Tiểu Nhị, mày viết tiểu thuyết đam mĩ đầu độc dân mạng còn chưa đủ, bây giờ lại còn viết cái kịch bản siêu cấp X này ọi người tận mắt thấy, cái chuyện mày viết, có người dám diễn sao?”

Tiểu Nhị hùng hồn nói: “Yên tâm đi, tao đã sắp xếp chuyện diễn trước rồi mới viết kịch bản đó chứ, phó chủ tịch hội điện ảnh rất ủng hộ kịch bản này nha, chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp là lập tức quay phim.”

Tôi cào tóc “Phó chủ tịch hội điện ảnh? Không phải là Tiểu Kiệt à?” Tôi quen Tiểu Kiệt ở hội bảo vệ môi trường, tình cảm cũng khá tốt, lần trước nghe nói nó tham gia ứng cử nhiệm kì mới trong hội điện ảnh, hóa ra là ứng cử phó chủ tịch.

“Đúng a,” Tiểu Nhị vỗ vai tôi, vẻ mặt mơ màng nói: “Tưởng tượng đi, trong vườn trường đại học vừa tràn ngập sức sống vừa hữu tình, một mĩ thiếu niên như từ trong tranh bước ra, chỉ hình ảnh này thôi là khiến người xem sôi máu rồi.”

Tôi ngơ ngậy tay, nói: “Nghĩ tới là rụng rời tay chân thì có” Thứ lỗi cho tôi nha, chỉ nhìn được một mĩ thiếu niên thôi, hai cái mĩ thiếu niên ở gần nhau ... ak ak >

Tiểu Nhị gõ đầu tôi, khó chịu nói: “Mày đúng là đồ không có cảm giác.”

Cám ơn, nếu có cảm giác mà phải như thế thì tao thà không có còn hơn.

Tiểu Nhị phê bình tôi một lúc, lại chống cằm buồn buồn: “Làm biên kịch kiêm người sản xuất, tao có trách nhiệm phải tuyển giúp đạo diễn một số diễn viên ngoại hình đẹp, nhưng mà tài nguyên mĩ nam của tao quá ít, lí tưởng nhất là tổ hợp Lục Tử Kiện tiểu công, Chung Nguyên tiểu thụ, nhưng Tứ cô nương vì vụ này mà cảm rằm tao, thế là không được hợp tác với Lục Tử Kiện rồi, nhưng tao vẫn hi vọng dự được Chung Nguyên ... Nói coi, Tam đầu gỗ, tao muốn mời Chung Nguyên đóng phim này, mày có ý kiến không?”

“Tao?” Tôi lắc đầu: “Tao thì có ý kiến gì, có điều chưa chắc chắn chả đồng ý nha.”

Tiểu Nhị nước mắt lưng tròng nhìn tôi: “Vậy mày giúp tao thuyết phục ảnh đi.”

Tôi rụt cổ: “Nói giỡn hoài mày.” Chung Nguyên là người thế nào, chuyện hần không muốn làm, tôi có tài gì mà khuyên nổi.

Tiểu Nhị nhăn tít mày: “Làm sao đây, làm sao đây, khó lắm mới quen được mấy mĩ nam như vậy, người ta lại không muốn diễn, lý tưởng của tao, mày nỡ lòng nào giết từ trong trứng nước như vậy ...”

Tôi toát mồ hôi, Tiểu Nhị, mày có cần vì một bộ phim biến thái mà vận dụng tới từ “lý tưởng” không hả ...

Tiểu Nhị đi qua đi lại trong phòng kí túc, đột nhiên nó ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Tam đầu gỗ, mày có đồng ý diễn kịch bản của tao không?”

Tôi bị biểu tình của nó làm ù mờ luôn: “Uả phim của mày cần con gái nữa hả?” Nếu cần nhân vật nữ phụ chạy cỡ chạy pháo gì chắc tôi có thể ...

Tiểu Nhị thận trọng nhìn tôi: “Không có, mày thế vai, đóng tiểu thụ.”

Tôi: “...”

Tiểu Nhị, mày giỏi tưởng tượng nhỉ >

Sau đó, nó ngay lập tức vô cùng hăng hái, lăm bằm như bị điên: “Chà, đã có tiểu thụ, tiểu công lại còn không có sao. A ha ha ha ha ...”

Tôi run run nói: “Tiểu Nhị, tao có thể từ chối không?”

Tiểu Nhị trừng mắt: “Không thể.”

Tôi: “Nhưng mà ...”

Tiểu Nhị: “Không thể là không thể! Mày không tham gia tức là không giúp tao, không giúp tao tức là phá hủy lý tưởng của tao, chính là không có nghĩa khí, thấy chết không cứu!”

Tôi vô lực gật đầu: “Được rồi, tao giúp mày.”

Tôi thật không ngờ, mình có cơ hội đóng phim, hơn nữa lần đầu đóng phim lại diễn vai nam, cùng một thằng cha khác ... cuộc sống đúng là thử thách mà.

Tiểu Nhị nhảy nhót sung sướng, tôi thì chìm trong sự hỗn độn im lặng.

16. Chương 31+32

Chương 31:

“Alo. Tiểu Kiệt hả? Uh, đúng, đúng, không phải như mày nói sao, thế vai ... Mày có quen đó, là Tam đầu gỗ, Mộc Đồng, Mộc Đồng hội bảo vệ môi trường nhà mày đó ... Yên tâm đi, mặt mũi cũng đẹp lắm Đúng đúng, tao cũng thấy nó quá hợp ... đúng, kiểu tóc cũng hợp, vừa ngắn ... cái gì? Ngực hả? Mày đề cao nó quá rồi ...”

Tôi đau đầu nhức óc ngồi một bên, cố nén ham muốn đánh người, nghe Tiểu Nhị gọi cho Tiểu Kiệt.

Hai đứa nó tám cả nửa ngày mới chịu cúp, gác máy, nó nhìn tôi, hai mắt phát sáng, hưng phấn nói: “Hắc, tao nghe Tiểu Kiệt nói, gần đây nó mới quen một em khóa dưới, đẹp trai lán, đã nhận lời đóng vai nam chính số 1 của phim này rồi.”

Tôi không vì cái tin tức bé xít này mà thấy vui tẹo nào, lười biếng đáp: “À, Thế à.” Cũng không biết Tiểu Kiệt dùng cách nào dụ dỗ được em trai kia nữa.

Tiểu Nhị vẫn tiếp tục bay trên mây: “Nhưng tao định để Chung Nguyên diễn a, tuy rằng ở trước mặt Lục Tử Kiệt khí chất của anh có vẻ thụ, chắc chắn công mày thì có thừa à. Làm sao đây ta, chẳng nhẽ hai tiểu công đều là nhân vật chính à?”

Tôi lắc đầu: “Yên tâm đi, Chung Nguyên nhất định không diễn loại vai biến thái này đâu.”

Tiểu Nhị nắm tay áo tôi lắc lắc đầy thống khổ: “Tam đầu gỗ, mày nói ai biến thái, ai biến thái chứ! Đây là nghệ thuật, mày hiểu không?”

Tôi đẩy tay nó ra, bình tĩnh nói: “Đẹp đi, thằng cha Chung Nguyên này ghét nhất bị người khác dụ dỗ, có gan thì tự mày đi tìm đi.”

Thế là Tiểu Nhị lặng im không nói.

Tôi nhận ra Chung Nguyên có một thứ năng lực rất kì dị, con người hẳn xem như tính tình tốt, lúc đi cùng người khác vẻ mặt cũng rất ôn hòa, nhưng nói đến chuyện thật sự chạm nọc tới điểm mấu chốt của hẳn thì không mấy người dám làm. Như Tiểu Nhị nè, cả ngày diễu võ dương oai với tôi, mới nghe nói Chung

Nguyên rất ghét người khác dụ dỗ hấn, nó liền nhất quyết không nhận nhiệm vụ bàn bạc vấn đề này với Chung Nguyên. Lục Tử Kiện thì không như vậy, anh ấy cũng là người tốt tính, nhưng lại cứ hay bị bắt nạt. Lúc trước Tiểu Nhị cứ luôn miệng gọi Lục Tiểu Công, sau khi anh ấy hiểu rõ nó nghĩa là gì thì năm lần bảy lượt yêu cầu Tiểu Nhị không gọi vậy nữa, kết quả công cốc. Mãi sau nhờ có Tứ cô nương thu phục Tiểu Nhị mới có chút thành quả [Tôi thật khinh bỉ Tiểu Nhị là đứa chỉ biết bắt nạt người yếu]

Tôi luôn luôn nghĩ rằng, một người phải âm hiểm bao nhiêu mới có thể làm được như Chung Nguyên.

...

Buổi tối, Tiểu Kiệt vì sự nghiệp đạo diễn, hẹn hai nhân vật nam chính của bộ phim không lành mạnh [thực ra tôi là nữ chính mà] cùng đi uống cà phê, trước hết mọi người làm quen nhau, sau đó là thương lượng cụ thể công việc. Chúng tôi tiện thể rủ luôn nhà sản xuất kiêm biên kịch, Tiểu Nhị!

Sau khi nhìn thấy em trai siêu cấp đẹp trai trong truyền thuyết thì tôi gần như á khẩu.

Khó hiểu quá nha, thành phố B có thiếu trai đâu, Tiểu Kiệt nhìn thế nào mà khen Tô Ngôn dữ dội vậy chứ

...

Tô Ngôn nhìn thấy bọn tôi, hớn hỏ chạy đến trước mặt, cười ha ha nói: “Mộc Đồng, hóa ra người đóng giả trai là chị à?”

Tôi kéo Tiểu Nhị ra chắn trước mặt: “Hiểu lầm rồi, chị là biên kịch, người này mới là người hợp tác với em nè.”

Tên Tiểu Nhị lại tận lực ra sức bán đứng tôi.

Tô Ngôn khoác tay lên vai tôi, tâm tình rất tốt: “Mộc Đồng, chị không cần ngại đâu.”

Tôi tức giận, đẩy tay nó ra, chỉ vào nó nói với Tiểu Kiệt: “Đạo diễn, tôi không làm, hoặc là đổi tôi hoặc là thay nó.”

Chỉ một câu làm Tiểu Kiệt muốn trợn ngược mắt: “Không được!”

Nhờ có sự phối hợp hoàn hảo của Tô Ngôn và sự bất hợp tác rất hoàn hảo của tôi mà buổi họp tối nay chẳng thất bại mà cũng chẳng thành công. Thật ra tôi không phải cố tình gây sự, chỉ có điều việc hợp diễn tình nhân với Tô Ngôn làm lòng tôi ngứa ngáy thế nào ấy. Mặc kệ tình cảm của nó dành cho tôi là thật hay giả, có nói thế nào cũng cứ đòi theo đuổi tôi, bây giờ còn đang theo như vậy, quan hệ thế này lúc diễn làm sao không xấu hổ được. Tôi là người rõ ràng trong tình cảm, thích là thích, không thích nữa thì sẽ không đeo bám dây dưa, người tôi không thích tốt nhất nên cách tôi càng xa càng tốt.

Lúc quay về, Tiểu Kiệt và Tiểu Nhị lén lút về trước, để tôi với Tô Ngôn ở lại trao đổi.

Tô Ngôn chậm chậm đi cạnh tôi dưới ánh đèn đường vàng vọt.

“Mộc Đồng, chị thực sự ghét tôi à?” Nó đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, thản nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu: “Không có”

“Vậy tại sao không tiếp nhận tôi?”

Tôi cào tóc: “Ak, chị có bạn trai mà, làm người thứ ba chen vào làm chi cho sóng gió?” Tội nghiệp Chung Nguyên, thời điểm quan trọng đem người ra dùng cũng có ích gớm.

Tô Ngôn cười bí hiểm, chẳng có vẻ gì giống thanh niên 18 cả: “Không cần gạt tôi, tôi nhìn ra mà, Chung Nguyên diễn rất khá, nhưng chị thì còn kém lắm.”

Tôi cúi đầu, không biết nó nói thật hay đùa.

Tô Ngôn lại thêm vào: “Hiện tại tôi và Chung Nguyên hay bất cứ người nào đều có vị trí ngang nhau, hy vọng chị đừng kì thị tôi.”

Tôi lắc đầu: “Chị không kì thị, chỉ là không thích thôi, cho nên không tiếp nhận, dễ hiểu mà. Chị cũng không ghét em, nhưng không ghét không có nghĩa là thích, em phải hiểu điều đó.”

Tô Ngôn lại cười nói: “Chị còn chưa thử thích tôi, sao đã biết là không thích được?”

Ak ... ak? Nói gì không ăn nhập vậy? Tô Ngôn: “Cái này giống như điểm tâm vậy, chưa ăn sao biết nó có ăn được, có ngon, có hợp khẩu vị hay không? Ít nhất cũng ăn một miếng, sau đó hãy kết luận nên ăn tiếp hay không? Một miếng này là cho điểm tâm cơ hội, cũng là cho chính mình cơ hội.”

“Em giỏi ăn nói ghê.”

Tô Ngôn cười: “Quá khen, tôi chỉ hi vọng chị có thể cho tôi một cơ hội, tại sao chưa thử đã vội từ chối.”

Tôi nhưc đầu, cảm thấy hần nói cũng đúng, mà cũng không đúng: “Nhưng mà ...”

“Không được.” Tô Ngôn đột nhiên giơ tay ra giữ vai tôi, nhìn thẳng vào tôi: “Tôi hi vọng chị tiếp nhận tôi, chờ tới khi chị khẳng định không thể tiếp nhận được hãy đẩy tôi ra, có được không?”

“Ak” Tôi định nói không, nhưng thấy nó chân thành tha thiết nhìn, lại thấy nó nói cũng đúng, đành gật gật đầu: “Được.”

Tô Ngôn nở nụ cười rạng rỡ: “Chị đồng ý cho tôi theo đuổi?”

Tôi khờ người ra nhìn nó: “Chắc là vậy.”

Tô Ngôn: “Sao chị nhìn tôi như vậy?”

Tôi: “Không có gì, tự nhiên cảm thấy em trở nên bình thường, thấy quen quen.”

Tô Ngôn: “...”

...

Ngày hôm sau, Tiểu Nhị quyết định nói chuyện bộ phim của nó cho Chung Nguyên, đã thế còn giả bộ làm mật thám, lý do là sợ Chung Nguyên ghen. Nhưng ngoài dự kiến của tôi, Tiểu Nhị chỉ mới hỏi một hai câu là Chung Nguyên đã khoái trá đáp ứng đóng bộ phim này, với điều kiện là hần phải đóng vai chính!!!

Thế là tổ kịch phát sinh mâu thuẫn be bé.

Bộ phim này có hai nhân vật chính, thứ chính một người, còn lại là nhân vật phụ. Vốn dĩ, nhân vật chính bị nhóm nam diễn viên của hội điện ảnh kì thị, bọn họ không tình nguyện tham gia diễn cái bộ phim biến thái này, nhưng ngại gây áp lực cho phó chủ tịch nên cũng không đành cự tuyệt.

Nguyên tắc quan trọng của bộ phim này là, hành động có thể không có, nhưng ngoại hình nhất định phải có, thế nên nhân vật chính chọn tôi với Tô Ngôn. Bây giờ Chung Nguyên xuất hiện, lấy điều kiện bề ngoài của thằng cha này, cho vai thứ chính không thành vấn đề, nhưng hần lại thích đùa, không phải chính nhất định không diễn.

Cho nên cục diện hiện tại là, những nhân vật khác đã ổn hết, chỉ có ba người bọn tôi không thống nhất được ai chính ai thứ chính.

Chung Nguyên ngồi trong phòng hội nghị của hội điện ảnh, mặt cười cười, kiên nhẫn nghe Tiểu Kiệt giải thích sự khó xử, ý của nó là, nhân vật chính đã sắp xếp xong rồi, phiên anh Chung Nguyên chịu khó đóng thứ chính đi, thứ chính cũng quan trọng nha, cùng lắm là cho anh thêm đất diễn ...

Chung Nguyên nghe xong lời Tiểu Kiệt, bình tĩnh nói: “Được rồi, các bạn cứ tiến hành theo kế hoạch đó đi, coi như tôi chưa tham gia.”

Chung Nguyên vừa nói xong, Tiểu Nhị đứng ngồi không yên, lôi kéo Tiểu Kiệt ra bàn bạc hồi lâu, cũng không được kết quả gì. Tiểu Nhị hi vọng Chung Nguyên thế vai Tô Ngôn, nhưng Tiểu Kiệt lại khẳng khái giữ vị trí của Tô Ngôn. Hai người phân tích đủ thứ lý do, cuối cùng vẫn giằng co không dứt.

Lúc này Tô Ngôn đang im lặng lại lên tiếng: “Bộ phim này em có thể tài trợ đó, thiết bị của mọi người cũng nên cải tiến một chút nhỉ?”

Tiểu Kiệt nghe nói thế thì hai mắt sáng như đèn pha, màn hồi lộ này đúng là có sức hấp dẫn lớn.

Nhưng Chung Nguyên lại tà tà nói thêm vào: “Nó tài trợ bao nhiêu, tôi cũng tài trợ được bấy nhiêu, có thể nhiều hơn.”

Tiểu Nhị cùng Tiểu Kiệt bàn tới khô hết cả nước miếng, rút cục nhất trí: Chuyện này để Mộc Đồng quyết định!

Trong nháy mắt, bốn phía quay qua nhìn tôi, y như muốn nuốt chín tôi luôn.

Tôi ho khan, yếu xìu nói: “Tôi có một đề nghị rất hay.”

“Nói đi”

Tôi nhìn nhìn Chung Nguyên, lại ngó sang Tô Ngôn: “Là vậy, tại sao mọi người không để tôi đóng vai thứ chính?”

“Không được”

“Tôi phản đối”

“Tao đồng ý”

“Chủ ý này hay à”

Bốn thanh âm đồng thời vang lên, hai anh chàng kia nghe tôi nói xong cực kì tức giận, Tiểu Nhị với Tiểu Kiệt, hai con trời đánh này lại còn làm như giác ngộ chân lí vô cùng sung sướng, Tiểu Nhị còn kích động tới nổi vò tóc tôi rồi bủ lên.

Chung Nguyên cùng Tô Ngôn đang định nói thì Tiểu Kiệt gõ bàn đánh rầm một cái, nói: “Khỏi bàn, làm như lời Mộc Đồng, ta là đạo diễn, ta quyết định.”

Chung Nguyên nhìn tôi, đột nhiên cười hết sức gian trá, sau đó quay sang Tô Ngôn, nói: “Được rồi, anh quyết định nghe lời đạo diễn.”

Tô Ngôn mở trừng mắt, nhìn Chung Nguyên không tin được.

Chung Nguyên phất phất kịch bản trong tay, nghiêm trang nói với Tô Ngôn: “Uhm, trong kịch bản này có đoạn ôm công chúa nha, là anh ôm cậu hay là cậu ôm anh nhỉ?”

Tô Ngôn giống như nuốt phải thuốc chuột, mặt mày vắn vẹo nhìn Chung Nguyên: “Anh đừng có làm thiệt nha!”

Chung Nguyên gật gật đầu: “Chứ làm sao bây giờ, anh không muốn diễn vai thứ ... Nói đi, rút cục là anh ôm cậu hay cậu ôm anh? Cá nhân anh thích ôm người khác, nhưng mà coi như tôn trọng lựa chọn của cậu.”

Tô Ngôn dứt khoát: “Tôi không ôm con trai đâu, cũng không để con trai ôm à.”

Chung Nguyên bình tĩnh lắc đầu: “Cái này chúng ta đâu quyết định được, phải nghe đạo diễn thôi. À, đạo diễn nè, tôi cảm thấy kịch bản này quá ngây thơ, không đủ đô nha, tôi đề nghị thêm đoạn diễn hôn, ái chà, tốt nhất là hôn sâu đúng cách thức ...”

Tiểu Kiệt nắm cây bút, cười gian: “Được được, ý này hay, biên kịch đâu, thêm vào.”

Cái con quỷ Tiểu Nhị, máu mũi sắp phun ra hết rồi.

Tô Ngôn hoảng sợ nhìn Chung Nguyên, nói không nên lời.

Chung Nguyên khép kịch bản lại, thâm ý sâu xa nhìn Tô Ngôn: “Nè, đạo diễn muốn thêm đoạn hôn đó, chúng ta Có nên luyện tập trước không? Hôn sâu đúng tiêu chuẩn nha ...” Hắn nói xong, nâng cằm Tô Ngôn lên, chậm rãi dí mặt sát vào ...

Máu mũi của Tiểu Nhị rút cục cũng thành công trong việc tìm đường chui ra khỏi mũi...

“Biến thái!” Tô Ngôn đẩy mạnh Chung Nguyên, hét một tiếng đứng lên: “Đạo diễn, tôi không diễn với hắn!”

Chung Nguyên bình tĩnh cười: “Nói giỡn hoài, hai chúng ta là nhân vật chính à.”

Tô Ngôn: “Tôi muốn diễn vai thứ.”

Chung Nguyên thả lỏng người, nhích lại gần, cười hì hì nháy mắt với tôi.

Trong lòng tôi thầm giơ ngón giữa ra chửi hần >

Sau khi tan họp, tôi cùng Chung Nguyên đi riêng với nhau, tôi không nhịn nổi tò mò, hỏi hần: “Người ... thật sự có thể chịu được cùng Tô Ngôn, à, cái gì mà ông công chúa, hôn sâu này kia?”

Chung Nguyên: “Đương nhiên không thể.”

Tôi không hiểu: “Vậy sao còn ...” Còn bình tĩnh như thế, y như có thể làm được, hơn nữa còn vui vẻ mà làm.

Chung Nguyên: “Bởi vì anh biết, nó cũng không làm được, anh chỉ cần đợi nó rút lui là được.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, người còn có thể gian trá tới mức đó sao >__

Chương 32: Tiểu Nhị than thở, nó với Tiểu Kiệt phải đối đầu với sự khinh bỉ của ngàn vạn hủ nữ mới dám quay bộ phim này, bởi vì đây thực ra là một bộ phim nam nữ khoác giả tấm áo nam nam thôi. Nhưng nó cũng đành chịu vậy, tìm mỹ thiếu niên đã không dễ dàng, làm sao tìm được hai mỹ thiếu niên tình nguyện ôm ôm ấp ấp, chuyện đó là chuyện không thể cầu mà có được nha.

Khoản tài trợ của Chung Nguyên và Tô Ngôn rất có ích, Tiểu Kiệt mừng rỡ cười toe. Hội điện ảnh đổi mới trang bị, lại còn cấp cho chúng tôi mấy bộ trang phục kha khá. Trang phục diễn trường tôi làm cũng được lắm nha, nhìn Chung Nguyên với Tô Ngôn mặc vào, thật là quyến rũ, là tôi nghĩ vậy thôi, Tiểu Nhị nói đó là bộ đồ dụ tiểu thụ >

Sau khi chuẩn bị xong hết, bộ phim của chúng tôi khởi quay vào một ngày thu khí trời mát mẻ.

Ngày đầu tiên cũng chưa làm gì, mọi người hội lại cùng bàn bạc, cổ vũ tinh thần nhau, sau đó tới thẳng nhà hàng, sau khi càn quét nhà hàng xong lại chạy tới quán karaoke. Là người luôn luôn có tinh thần tập thể, tôi đương nhiên cũng bám theo xem náo nhiệt.

Lúc ăn cơm Tiểu Nhị và Tiểu Kiệt hai con ôn dịch lén chuốc rượu tôi, biến tôi thành đồ đàn. Đến karaoke, mọi người lại hào hứng kêu bia, tôi cũng hưng phấn uống cùng bọn họ.

Chung Nguyên ngồi bên cạnh tôi, giật chai bia trong tay tôi, cau mày nói: “Say thế rồi còn uống nữa.”

Tôi lớn miệng đáp: “Nữa, nữa, cho ta uống!”

Chung Nguyên nâng tay lên, giơ cái bình ra xa tôi, giật thế nào cũng không tới.

Tiểu Nhị thức thời mở một chai mới, bắm vào vai tôi, cười hì hì nói: “Đừng để ý anh ta, mất hứng! Nào, tam đầu gỗ, chúng ta cạn!” Nó nói xong, đưa chai trong tay cho tôi.

Tôi nhận ngay, chẳng suy nghĩ gì giữa cổ uống cạn, mới uống được mấy miếng đã lại bị Chung Nguyên cướp mất. Tôi giận dữ, nằm sấp lên người hần hươ quào cho bằng được chai bia, thế mà hần xoay qua xoay lại thế nào đã ôm tôi vào lòng, trầm giọng nói: “Đừng quậy nữa!”

Đầu óc tôi càng ngày càng nặng, lúc này cũng không có nghe hiểu hần nói gì, chỉ nắm lấy quần áo hần cầu nhéo loạn lên, vừa đánh vừa la: “Người cho ta rượu, cho ta! Ta ghét người, mau cho ta đi!”

Bàn tay đặt trên lưng tôi cũng không dời đi, phía trên đầu có một giọng nói vang lên: “Em thực sự ghét anh hả?”

Tôi ngúc ngoắc: “Ta ghét nhất người! Mau cho ta rượu!”

Thật kì quặc, chỉ là tôi muốn uống rượu thôi mà, sao lại còn bị ôm chặt hơn, tới nỗi khó thở, tôi chỉ đành rên hừ hừ, biểu thị sự bất mãn.

Đột nhiên có một tiếng nói rất to: “Từ hôm nay tôi muốn chính thức theo đuổi Mộc Đồng. Mộc Đồng, chị cũng đồng ý cho phép tôi theo đuổi mà, đúng không?”

Tôi cảm thấy hình như có rất nhiều người nhìn mình, thế là tôi khó khăn quay đầu ra, nhìn xung quanh hắc hắc cười.

Đột nhiên có người kéo tôi khỏi ghế sofa, sau đó lại bị lôi ra ghế phía ngoài, cả người tôi lảo đảo, để mặc hắn kéo đi, tới lúc hắn dừng lại thì tôi cũng đổ luôn vào lòng hắn.

Ah, cái mùi này quen quen.

Tôi ngẩng đầu mơ màng nhìn đối phương, lại cười hắc hắc, nói năng không rõ ràng: “Bạn ơi, bạn có hai cái đầu.”

Gương mặt người đó mờ nhạt, tôi nhìn không rõ là ai, lúc này hắn đỡ vai tôi, ép sát tôi vào tường: “Em đồng ý để Tô Ngôn theo đuổi à?”

Tôi nhếch miệng cười: “Hông liên quan tới ta, ta chỉ muốn uống rượu.”

Hắn hình như đưa tay ra vuốt lên mặt tôi: “Đừng đồng ý.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, cười hì hì nói: “Được, người cho ta rượu ta sẽ không đáp ứng ...”

Không hiểu tại sao miệng tôi đột nhiên bị chặn lại, trên môi có cái gì đó mềm mại cọ cọ, còn có cái gì đó nóng nóng ẩm ẩm linh hoạt tiến vào trong miệng, làm cho tôi không thở được.

Tôi lắc đầu, muốn bỏ cái đó ra khỏi miệng, nhưng sau đó lại bị giữ chặt lấy, bị bắt phải nghênh đón cái gì đó. Đồng thời phần eo còn bị ôm lấy, càng lúc càng xiết chặt, huhu, sắp bị bẻ gãy lưng mà chết mất.

Nhưng mà nói hong phải chứ cái gì đó trong miệng cũng hay ho nha, vừa nóng ẩm còn chuyển động được, thế là tôi dùng lưỡi đuổi theo, muốn thử coi có thể ngọam một cái nuốt hết cái kia không, haha, ăn được luôn thì quá tốt. Đột nhiên cánh tay ôm trên lưng tôi lại càng xiết chặt gấp mấy lần, hại tôi càng thêm ná thở.

Đợi đến lúc tôi sắp nghẹn mà chết thì mới được buông ra, ak, chỉ có miệng với gáy là tự do thôi, eo lưng vẫn bị xiết chặt, vẫn khó thở y như cũ.

Tự nhiên trong bụng tôi thấy khó chịu, nhịn không được phun ra, ak, hình như ói lên người ai đó thì phải ...

Một tiếng nói vang lên phía trên đầu: “Hôn anh mà thấy ghê vậy hả?”

Tôi giãy dụa: “Uhm, khó chịu quá.”

“Em cứ như vậy chán ghét anh sao?”

“Uhm, người buông ra đi, ta khó chịu quá.”

“Nhiều khi anh thiệt muốn bóp chết em.”

“Huhu, buông ra, ta chỉ muốn uống rượu thôi.”

“Quên đi, hôm nay em nói trong lúc say, anh không tin đâu.”

“Ta có thể uống rượu chưa?”

“Không thể.” Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi đã thấy mình nằm trên giường kí túc xá. Theo lời bọn Lão Đại, hôm qua tôi về sớm hơn Tiểu Nhị, haiz, là bị Chung Nguyên đưa về.

Quan trọng là, Chung Nguyên lúc đó bị ói lên người từ trên xuống dưới ...

Kinh dị quá, khủng bố quá, Chung Nguyên ... không phải là tôi làm chứ? Tên kia thích sạch sẽ, nếu thiệt là tôi làm, có trời mới biết hắn nghĩ cái cách quái chiêu gì trả thù tôi, nghĩ thôi đã thấy ớn rồi.

Tôi nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra hôm qua có làm vậy thiệt không, trong đầu chỉ nhớ được tới chỗ cùng bọn Tiểu Nhị uống rượu, sau đó có chuyện gì thì không có ấn tượng.

Quên đi, bây giờ sốt ruột làm gì, chờ gặp Chung Nguyên khắc rõ.

Sáng nay Chung Nguyên với Tô Ngôn có cảnh quay, Tiểu Nhị với Tiểu Kiệt hai tên không có nghĩa khí, vừa mới quay phim là đã bỏ rơi tôi, đem những cảnh có Chung Nguyên với Tô Ngôn quay trước. Cảnh sáng nay của họ, hình như là ... tôi hươ hươ kịch bản, ak, hình như là đánh nhau.

Thế là tôi tắm rửa qua rồi lê thê lết thết đi vào văn phòng hội điện ảnh.

Lúc nhìn thấy Chung Nguyên, hai chân muốn nhũn ra, hần đang tựa vào ghế, trang phục diễn khoác trên cánh tay. Hần mặc một cái áo somi trắng có sọc nhỏ, nhìn rất đơn giản. Nút áo đầu tiên không đóng, để lộ phần xương quai xanh. Ánh nắng thu buổi sớm chiều xuyên qua cửa sổ vào phòng, thần nhiên dừng chân lại trên đầu hần, trên lông mi, trên môi, hần hơi cúi đầu, từ góc của tôi nhìn lại, khuôn mặt nghiêng mang cảm giác trầm tĩnh, lại có vẻ đẹp rung động lòng người. Hình như tôi bị trúng tà, sao tự nhiên cảm thấy Chung Nguyên càng nhìn càng đẹp...

Chung Nguyên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía tôi.

Tôi hoảng sợ, tự nhiên thấy chột dạ, thiếu chút nữa là quay đầu chạy trốn.

Chung Nguyên hơi nhếch miệng, nói với tôi: “Đầu gối, lại đây.”

Tôi cố gắng lết qua, vừa định nói hần muốn giết muốn chém gì xin cứ tự nhiên, hần lại đột nhiên hơi nghiêng người về phía trước, cúi đầu nói: “Giúp anh thắt cà vạt.”

Khóe mắt hần lộ ý cười, nhưng hình như không giống cái kiểu cười muốn giở âm mưu quỷ kế mọi khi, trong lòng tôi hơi sợ, không biết trong hồ lô của hần giấu cái gì.

Tôi nắm lấy cái cà vạt, so so lên người hần, lại buông xuống, giúp hần cài nút somi lại, Chung Nguyên không nói gì, cứ nhìn tôi, có điều tôi không dám nhìn lại.

Nút áo của hần lạnh lạnh, hình như không phải là nhựa hay thủy tinh hữu cơ gì, tôi vừa giúp hần cài nút vừa hỏi: “Đây là kim loại?”

“Uhm” Chung Nguyên trả lời, giọng có vẻ trầm.

Kim loại! Tôi không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu Kiệt không biết nghĩa khí kia, cho người quần áo tốt như vậy, áo của ta đâu có kim loại đâu.”

Giọng nói của Chung Nguyên ẩn chứa ý cười: “Đây là đồ của anh mà.”

Tôi có chút bấn loạn, tự trấn an mình: “Xa xỉ, không có truyền thống cách mạng.”

Chung Nguyên vẫn tiếp tục cười: “Uh.”

Tôi cảm thấy lạ, hôm nay tính tình hần sao tốt đột xuất nha, y như con thỏ hiền lành, không giống tác phong hần chút nào. Nhưng mà hần không bình thường càng làm tôi cảnh giác, không chừng tên này có chiêu gì mới đây.

Tôi lại lấy cà vạt ra thắt lên cho hần, vẫn như cũ không dám nhìn hần, hơi thở của Chung Nguyên phả trên tay tôi, kì cục, tự nhiên tay nóng lên, mặt còn nóng hơn ...

Tôi lấy can đảm nói: “Chuyện ... hôm qua...”

Chung Nguyên: “Hôm qua em say.”

“Ak, ta biết” đầu tôi càng cúi thấp, chột dạ dễ sợ: “Ta muốn nói, không biết có làm gì quá đáng với người không?”

Chung Nguyên: “Có”. Ngữ khí thần nhiên, cũng rất là thật thà.

Cả người tôi cứng đờ, lo lắng tới nỗi cả ngón tay cũng run lên: “Người ... không giận?” Hình như không thấy hần nổi giận thì tôi không thấy yên hay sao ấy =.=

Chung Nguyên: “Không giận.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, thần kì nha, từ lúc nào Chung Nguyên quay ngoắt 180 vậy?

Chung Nguyên cúi đầu nhìn tôi, nhếch miệng cười một cái, nói: “Nếu chuyện gì cũng tức tới em thì anh chết sớm mất.”

Đúng lúc này, một chuyện kì lạ xảy ra. Tôi nhìn vào cặp mắt sáng trong của hắn, tự nhiên tim nhảy lên một cái, cái gì vậy trời?

Tôi xoa xoa ngực, cuống quýt cúi đầu giúp hắn thắt cà vạt, ngón tay qua làn áo somi chạm vào nhiệt độ cơ thể hắn, nóng nóng, ả, tìm tôi lại được một trận khua rùm beng.

Không khí hôm nay có gì đó quái quái, cảm giác khó nói thế nào ấy.

Thắt xong cà vạt, Chung Nguyên đột nhiên hỏi tôi: “Ăn sáng chưa?”

Tôi lắc đầu: “Không đói bụng”

Chung Nguyên chỉ vào cái bàn đằng góc: “Chỗ đó có đồ ăn sáng đó.”

Tôi xoay mặt qua: “Người đều ăn qua rồi cho coi.”

Chung Nguyên: “Đương nhiên, mỗi thứ cắn một miếng.”

Tôi: “...”

Vừa phát giác ra tính tình hắn tốt được chút thì lại lộ nguyên hình rồi, đúng là không nên ôm ảo tưởng về nhân phẩm tên này >

Tôi đi qua, lật mở cái túi nhựa lộn xộn trên bàn, phát hiện bên trong có một bịch sữa, còn có bánh bao, xúc xích ... Nguyên vẹn cả, chưa cái nào bị nhúng chàm.

Tôi có chút cảm động, thực ra thằng cha Chung Nguyên này cũng không phải không biết quan tâm người khác, chỉ là tính cách có chút quái dị thôi.

17. Chương 33+ 34

Chương 33:

Tô Ngôn không để ý tới Chung Nguyên, đi tới cạnh tôi, tựa vào bàn nhìn tôi: “Mộc Đồng, tối nay rảnh không?”

Tôi còn chưa kịp nói thì Chung Nguyên đã trả lời thay: “Tối nay cô ấy có buổi học môn tự chọn.”

Tôi gặm bánh bao, gật đầu, tôi là trẻ ngoan, chưa bao giờ bỏ học hết nha.

Lúc này, Chung Nguyên quay qua nói với Tiểu Kiệt: “Đạo diễn, bắt đầu đi.”

Thế là Tiểu Kiệt lăng xăng chạy quanh gọi mọi người bắt đầu, tôi cảm thấy điểm này thật trái ngược, rõ ràng Tiểu Kiệt là đạo diễn, tại sao đạo diễn lại nghe lời diễn viên răm rắp thế ... tôi đã sớm nhìn ra, Chung Nguyên không phải người hướng thiện rồi, nhưng không ngờ ngay cả đạo diễn cũng bị hắn sai vặt, quá tà đạo rồi >

Cả tổ làm phim chậm rãi di chuyển ra bãi cỏ cạnh đó. Nội dung phim này là Chung Nguyên và Tô Ngôn không hòa thuận, hai người họ gặp nhau lần đầu đã đánh nhau.

Sau khi bàn bạc một chút liền bắt đầu quay. Chung Nguyên và Tô Ngôn đứng bên đường, tranh cãi vài câu, hai người càng nói càng kích động, đột nhiên xông vào đánh nhau tới tấp. Chung Nguyên đâm vào mặt Tô Ngôn một cái, Tô Ngôn không đợi tay hắn chạm tới mặt nhanh chóng tóm lấy tay Chung Nguyên, kéo theo chiều cánh tay, định không chế hắn. Chung Nguyên thấy thế liền chuyển người theo, bay lên tung một cước vào bụng Tô Ngôn, thoát khỏi kiềm chế, Tô Ngôn buông Chung Nguyên ra, lui về phía sau, mặt bình tĩnh nhìn Chung Nguyên.

Tôi đi tới cạnh Tiểu Kiệt, thì thào nói: “Chỉ đạo võ thuật tổ mình là ai thế, quỳ gối bái phục nha.”

Tiểu Kiệt mờ mịt nhìn hai người đang đánh nhau tung cả cỏ ven đường kia, lắc đầu nói: “Mình đâu có phân công chỉ đạo gì đâu.”

Tôi khiếp sợ, nhìn động tác như kiếm hiệp của hai người kia, nói: “Đừng nói vậy chứ, hai tên này nhìn như cao thủ ấy, nếu động tác nhanh hơn nữa là khỏi nhìn thấy gì luôn.”

Tiểu Kiệt chẳng biết làm sao, phe phẩy đầu: “Mình không biết, hôm qua nói với bọn họ chỉ cần làm bộ một chút là được rồi, dù sao đây cũng chỉ là tình yêu điện ảnh của mình thôi mà.”

Lúc này hai tên chuyên nghiệp kia đã đánh bắt phân thắng bại, Chung Nguyên ấn Tô Ngôn xuống cỏ, đè lên người nó, sau đó dầm thẳng vào mặt, tôi nhìn mà hết cả hồn, như thật ấy ... Cùng lúc đó, tôi lại thấy trong mũi Tô Ngôn chảy ra cái gì đó hồng hồng. Hai người đều đỏ vằn mắt lên, y như thú hoang, nhìn vào thật đáng sợ.

Tôi vỗ vai Tiểu Kiệt, nói: “Đạo cụ lại là ai chuẩn bị vậy, đúng chỗ ghê, ngay cả máu cũng có nữa.”

Tiểu Kiệt có chút kích động: “Không ... không có chuẩn bị cái đó ...”

Tôi khờ ra, hình như có gì đó lỳ kỳ ở đây nha.

Đột nhiên phản ứng của Tiểu Kiệt thay đổi, quát to một tiếng: “Không được! Tách bọn họ ra, hai người này đánh nhau thật rồi.”

Thế là quần chúng vây xem chung quanh đồng loạt xông lên, tách hai người kia ra. Hai kẻ bị bạo lực thống trị đầu óc, dưới sự kiểm chế của quần chúng nhân dân mà vẫn còn giãy dụa, mặt mũi đỏ bừng nhìn nhau, may mà lực lượng nhân dân lớn mạnh, không để hai kẻ phá rối làm cản.

Tiểu Kiệt nắm thóp cổ tôi, nói: ‘Mộc Đồng, lên đi!’ sau đó đẩy tôi ra giữa hai người kia.

Tôi vừa nguyên rửa nó, vừa kéo Chung Nguyên bỏ chạy. Thằng cha này cũng nể mặt, không thấy giãy dụa phản đối. Đương nhiên tôi thấy hắn như thế là biết điều a, dù sao tiếp tục đứng lại đó sẽ bị nhân dân xử phạt, chi bằng thừa dịp loạn lạc nhanh chân chạy trốn, để mọi chuyện cho Tô Ngôn giải quyết. Tôi và Chung Nguyên ngồi ở tiệm thuốc cạnh vườn hoa, tôi cầm thuốc, dùng bông gòn nhẹ nhàng thoa lên khóe miệng Chung Nguyên, miệng hắn bị xước một mảng, nhưng không nặng lắm, ngoại trừ chỗ đó thì không bị thương ở đâu nữa.

Chung Nguyên rên nhẹ, tôi dừng lại, hỏi hắn: “Đau hả?”

Chung Nguyên hơi nghiêng đầu: “Không đau.”

“Đau cũng phải chịu” Tôi tiếp tục giúp hắn thoa thuốc, nghĩ tới cảnh lúc nãy, không khỏi tò mò: “Làm sao lại thành đánh thực thế?”

Chung Nguyên hơi cong khóe miệng, động tác này làm động tới vết thương, làm hắn lại phải rên lên, hắn nhếch mày, trong mắt tỏa ra ý cười, đáp: “Không phải để diễn cho thật sao?”

Tôi bất đắc dĩ nhướn mắt: “Người cũng chuyên nghiệp nhỉ?”

“Chứ sao” Chung Nguyên đáp lại, không hề thấy mình là người gây họa. Hắn hơn hế môi, đột nhiên hỏi: “Sao em không kéo Tô Ngôn bỏ chạy?”

“Ta biết đó nha, người là người ra tay trước.”

Chung Nguyên sau khi bị tổ giác không nói gì, đợi sau khi tôi thoa thuốc xong mới thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Hắn đột nhiên lịch sự làm cho tôi thích ứng không kịp, cười ha ha nói: “Không cần cảm ơn, dù sao cũng là dùng thẻ của người mua thuốc.”

Hai người lại rơi vào im lặng. Gió mùa thu thổi đến, mang theo hơi mát, tôi nhìn luống hoa cúc vàng ươm nở rộ cách đó không xa, trong lòng tự nhiên cảm thấy có cái gì đó nảy sinh, cái gì đó rất lạ.

...

Buổi tối học môn tự chọn buồn ngủ gần chết, nghe phát chán, tôi nằm dài trên bàn, cầm bút vẽ giun vẽ rắn lên tập, Chung Nguyên ở bên cạnh nhìn qua, phát hiện trong tập tôi chẳng có chữ nào, toàn giun bò loằng ngoằng, ra vẽ xem thường.

Tôi chỉ đành u ám nhìn lên trần nhà: “Nhàm chán quá mà.”

Chung Nguyên gật đầu: “Vậy làm chuyện gì có ý nghĩa hơn đi ... Nếu không, chúng mình luyện kịch bản trước đi.”

Tôi xoay qua: “Đang đi học, luyện cái gì mà luyện.”

Chung Nguyên lấy kịch bản ra lật lật: “Theo như trong này .. ai chà, có một cảnh anh thừa dịp em ngủ lên hôn em nè.”

Tôi run cả người, ngượng ngùng nói: “Con nhỏ Tiểu Nhị này viết những cuội!”

“Anh cảm thấy đâu có tệ” Chung Nguyên gấp kịch bản lại: “Vậy đi, chúng mình luyện tập một chút?”

Tôi cào cào tóc, bất đắc dĩ nói: “Làm đi, dù sao cũng là chuyện sớm muộn phải diễn.”

Chung Nguyên gật đầu, lại hỏi: “Vậy, em muốn anh hôn kiểu gì? Má, hay là ... Môi nhỉ?”

Ak? Tôi không hiểu: “Trong kịch bản không nói à?”

“Không”

Dã man, thật khinh bỉ con quỷ Tiểu Nhị.

“Má đi, ta muốn giữ lại nụ hôn đầu tiên.”

Chung Nguyên cười rạng rỡ: “Nụ hôn đầu tiên của em mất lâu rồi.”

Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện xấu xa Chung Nguyên đã làm trong kì nghỉ hè, nhất thời bực bội: “Cái đó không tính, chẳng đẹp để!”

Chung Nguyên không thèm để ý sự bất mãn của tôi, nhẹ nhàng ấn đầu tôi xuống bàn: “Bắt đầu đi.”

Thế là tôi đành thu dọn cảm xúc lại, nằm lên bàn giả bộ ngủ, chờ Chung Nguyên hôn lên má.

Tôi nằm trên bàn, tự nhiên thấy khấn trương, tim cứ động ình ình trong ngực, y như muốn nhảy ra ngoài. Tiếng thầy giáo giảng bài cùng tiếng nói cười xung quanh tựa như biến mất, tôi chỉ còn cảm thấy tiếng thở của chính mình, cùng với tiếng tim đập như trống trận. Tôi không ngừng tự an ủi, bình tĩnh, bình tĩnh, không phải là đụng chạm một tí thôi sao, là hiến thân cho nghệ thuật nha ...

Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận được Chung Nguyên tiến tới gần, hơi thở của hắn phả vào trên mặt ngày càng rõ hơn, tôi cảm thấy hơi ngứa, còn nóng nữa, y như tẩu hỏa nhập ma, hơi thở cũng không còn đều nữa.

Chung Nguyên ở rất gần, gần tới nỗi tôi cảm nhận được từng nhịp thở của hắn, nhưng thật lâu mà hắn cũng không có động tĩnh gì, tôi nhắm mắt lại, cả người khấn trương cực độ, chờ tới phát khùng mà chẳng thấy hắn tới. Rốt cục nhịn không được mà mở mắt.

Mặt của Chung Nguyên gần như dán vào mặt tôi, lúc này hắn đang nhìn tôi, ánh mắt hắn vừa đen vừa sáng, như viên ngọc trai đen trong bầu trời đêm, lông mi dài như hai cái bàn chải, chải ngứa cả lòng người. Nét mặt hắn dịu dàng, trên mặt thần nhiên không có biểu tình gì, ánh mắt thâm sâu, như hồ nước cuối thu.

Hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm tôi, không hề có ý rời đi, tôi cảm thấy không khí có phần ám muội, vừa định nói chuyện lại nghe thấy hắn thấp giọng nói: “Mặt em đỏ kìa.”. Lúc hắn nói lời này, mắt lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

Mặt của tôi phát sốt đùng đùng, nóng bừng, hơn nữa có xu hướng còn gia tăng nhiệt độ.

Chung Nguyên hơi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn phớt lên má tôi. Tôi nín thở, trái tim hình như đã nhảy lên cổ họng.

Bờ môi của hắn mềm mềm, lạnh lạnh, nhưng mặt tôi chẳng nhờ thế mà hạ nhiệt tí nào, ngược lại còn nóng hơn trước.

Chung Nguyên ngồi ngay ngắn lại, một tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn tôi: “Mặt em sao đỏ tới vậy lận?”

Vô duyên, người thứ bị người khác dè coi? Tôi hơi ngượng, cũng lười tranh cãi với hắn, xoay mặt đi, nằm dài trên bàn, không để ý tới hắn nữa.

Chung Nguyên khoát tay lên vai tôi, lay nhẹ: “Làm sao vậy?”

Tôi né tránh hắn, vùi đầu không nói lời nào.

Tiếng nói của Chung Nguyên hình như cố nén cười: “Em xấu hổ hả?”

Câu này nói ra càng làm tôi bấn loạn, muốn chui luôn xuống bàn mãi mãi không bao giờ chui ra.

Chung Nguyên vô cùng tự cao tự đại, thở dài: “Đầu gối, không phải em thích anh đó chứ?”

Chương 34:

Chung Nguyên hỏi tôi: “Đầu gối, không phải em thích anh đó chứ?”

Tôi không thêm nghĩ gì đập lại ngay: “Nói nhảm, ta tự ngược mới đi thích người.”

Đúng lúc này, thầy giáo trên bục giảng đột nhiên lên tiếng: “Hai bạn ngồi đằng sau đó, làm ơn chú ý một chút.”

Tôi lại càng thêm xấu hổ không thể tả.

...

Buổi tối lúc quay về, cái câu Chung Nguyên nói cứ lẩn qua lẩn lại trong não tôi: “Đầu gối, không phải em thích anh đó chứ?”

Không, đừng nói tôi thực sự thích hắn chứ? Như vậy là khủng bố đó ...

Lúc giúp hắn tập luyện đã bị áp bức tới vậy, nếu thích hắn nữa thì không còn ngày tự do nào mất ... Huống chi nếu tôi thích hắn mà hắn không thích tôi, thật sự rất mất mặt nha >

Quan trọng nhất là, thẩm mỹ của tên này quái dị, ánh mắt lúc nào cũng hắt lên trời, hắn coi thường mình còn chưa đủ, làm gì có chuyện thích mình chứ, nếu thật sự thích hắn vậy là tự lạc vào con đường tương tự đơn phương rồi.

Tôi nhớ lại tình huống lúc này, cuối cùng kết luận: một cô gái bị một tên con trai dè một tí đương nhiên phải ngượng, liên quan gì tới chuyện thích hay không thích?

Nghĩ tới đây, tảng đá đè trong lòng tôi mới được buông xuống, an tâm đi vào giấc ngủ.

...

Gần đây có một chuyện rất phiền phức.

Môn thể dục kì này của tôi là tennis, một người có đầu óc mà từ tiểu não tới tuyến yên đều không được phát đạt như người thường, tôi học cái môn này thiệt là vất vả. Mấu chốt là, giáo viên thể dục là người rất nghiêm túc, cuối tuần sẽ kiểm tra phát bóng, nếu biểu hiện không tốt sẽ bị trừ điểm.

Tôi vì chuyện này mà cơm không ăn nước không uống, vô cùng buồn bã. Sau khi Chung Nguyên nghe tôi tố khổ, vỗ vỗ vai tôi, bình tĩnh nói: “Anh dạy cho em.”

Tôi đột nhiên nhớ ra, lúc hắn còn thuê tôi cùng theo hắn luyện tập, trong các hạng mục hình như có tennis, nhưng sau đó do cả ngày tôi bị hắn lôi đi chạy bộ rồi đi tự học, làm cho tôi oán hận thâm sâu, nên hắn cũng không kéo tôi đi luyện mấy cái khác.

Thế là tôi hưng phấn lôi kéo cánh tay Chung Nguyên, nịnh nọt cười: “Chung Nguyên à, người rất thần kì nha.”

Chung Nguyên được khen, đắc ý cười, nói: “Thế báo đáp anh thế nào đây?”

Lợi dụng, đúng là tên này không tốt được mà, có điều là người biết lấy ơn trả ơn, tôi cũng đành nói: “Người nói sao thì làm vậy.”

Chung Nguyên suy nghĩ trong chốc lát, rộng lượng phát tay: “Quên đi, cuối tuần theo anh đi hái hoa, hái trái cây đi.”

Tôi không khỏi cảm thán, Chung Nguyên à người cũng thanh cao gớm. Nhưng, tôi gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi hần: “Người không phải đóng phim à?”

Chung Nguyên không chút để ý đáp: “Vết thương trên mặt Tô Ngôn chưa lành, tạm thời không quay được.”

Dã man, Chung Nguyên, người ra tay quá độc ác.

...

Chung Nguyên mặc một bộ đồ thể thao trắng từ trên xuống dưới, cổ tay còn có một cái vòng bao tay màu xanh dương, thoạt nhìn rất hiện ngang oai hùng. Hần đứng trên sân tennis, những sinh vật giống cái trong phạm vi có thể nhìn được xung quanh đều nhất loạt quay về phía hần, quả nhiên, mấy nàng này đều không phải là thành viên hội tennis, chắc, thật ra mình cũng vậy mà.

Chung Nguyên bị mấy chục cặp mắt lang sói theo dõi mà không hề nao núng, hần bình tĩnh nắm vợt, chậm rãi làm mẫu, vừa giảng giải cho tôi: “Thân nghiêng về phía sau khoảng 45 độ, chú ý bảo trì cân bằng, cánh tay vươn theo hướng nghiêng của thân, vợt song song với góc độ của cơ thể, sau đó hươ vợt, chú ý quay mặt vợt về phía trước, lúc đánh chú ý dùng lực cánh tay chứ đừng dùng cổ tay hay bắp tay, nếu không rất dễ bị thương, sau khi đánh xong đừng dừng ngay lại, cứ tiếp tục theo quán tính đánh ra của vợt ... Đừng có đứng ngốc ra đó, em làm thử đi.”

Chung Nguyên nói mấy câu y chang giáo viên thể dục, tôi nghe hiểu chứ bộ, chỉ có điều không làm được thôi. Lúc này tự dưng tôi còn thêm chút hồi hộp không đầu, cầm lấy vợt mà phát hiện mình cầm còn không vững.

Chung Nguyên lắc đầu, kiểu bó tay: “Anh cũng bái phục em thiệt, học lâu như vậy ngay cả cầm vợt cũng không đúng cách?”

Tôi xấu hổ, thay đổi cách cầm vợt, thế quái nào mà nắm cứ không được tự nhiên.

Chung Nguyên thở dài, vứt vợt trong tay, tiến lại gần cầm lấy tay tôi chỉ cách giúp tôi nắm vợt đúng phương pháp, vừa chỉ vừa nói: “Sao tay em nhỏ quá vậy.”

Tôi nhìn những ngón tay thon dài mượt mà của hần, tự nhiên trong lòng có chút vui vẻ.

Tôi lại cảm thấy trái tim bé nhỏ của mình hình như lại không chịu nổi, hít thở cũng khó khăn. Chung Nguyên không thấy tôi có chút khác thường, hần giúp tôi đứng lại chớ đứng tư thế xong, giơ tay gõ đầu tôi, cười nói: “Em mãi nghĩ cái gì vậy?”

“Không, không có” Tôi xấu hổ lắc lắc đầu, lui về sau vài bước, nắm vợt hươ lưng ta lưng tung.

Chung Nguyên khoanh tay đứng yên nhìn tôi, đợi tới lúc tôi hươ chán chê rồi mới nói: “Thế nào?”

Tôi cúi đầu, thở hồng hộc: “Mệt”

Chung Nguyên lại hờn hờ khi thấy người khác gặp họa: “Ai bảo không nghe lời anh.”

Tôi làm mặt xin xỏ, đáp: “Ta học thì không sao, nghe thì hiểu đó, tới lúc làm thì y như chuyện nào ở đâu ấy.”

Chung Nguyên đi tới, hần nắm lấy tay cầm vợt của tôi, đột nhiên kéo mạnh tôi vào lòng!

Tôi khờ người ra, tình huống quái gì đây?

Chung quanh truyền đến tiếng hét chói tai của con gái, tôi thất kinh ngẩng đầu nhìn Chung Nguyên, nhưng lúc này hần không cúi đầu, tôi chỉ nhìn thấy cằm hần mà thôi. Tôi khẩn trương, hai chân như nhũn ra, nuốt nước miếng khan, nói: “Người ...”

Tiếng nói không lạnh không nóng của hần truyền tới: “Anh giúp em làm đúng động tác, có ý kiến gì hả?”

Đầu óc tôi trống rỗng, máy móc đáp: “Không, không có ý kiến.”

Chung Nguyên một tay nắm ta cầm vợt của tôi, một tay đỡ vai. Hấn kéo cánh tay tôi, điều khiển cơ thể tôi hơi xoay về phía sau một chút, tôi không tự chủ được cứ thế bước theo, được hấn khích lệ: “Đúng rồi, chính là như vậy.”

Sau đó hấn chỉnh cánh tay tôi: “Cánh tay đừng duỗi thẳng, duy trì góc độ như vậy mới dễ ... Đúng, chính là vậy đó, Đầu Gỗ, em làm tốt lắm.”

Muốn bắn cũng không bắn được, thế nào là tôi làm tốt, từ đầu tới cuối là hấn đỡ cho ấy chứ.

Chung Nguyên cầm tay tôi, chậm rãi vung lên trước, động tác thật linh hoạt. Làm xong động tác này, hấn cúi đầu hỏi tôi: “Học được chưa?”

Tôi: “...”

Hơi thở của Chung Nguyên phả vào cổ tôi, làm cổ nhất thời có cảm giác nóng nóng, không tự nhiên rụt cổ lại.

Chung Nguyên vẫn duy trì tư thế vung vợt như lúc nãy, không hề cử động. Tôi thấy kì kì, ngẩng đầu nhìn hấn. ánh mắt hấn sáng rực, có một kiểu nhìn như xuyên qua tất cả mọi thứ, hòa tan tất cả mọi thứ. Tôi không dám nhìn hấn trực diện, thế nên đành cụp mắt xuống không nhìn nữa.

“Đầu gỗ” Chung Nguyên nhẹ giọng gọi tôi: “Em không chuyên tâm chút nào hết.”

Tôi cúi đầu, không biết trả lời làm sao.

“Em đúng là thích anh thiệt hả?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên cười nhẹ: “Nếu là thật anh cũng không để ý đâu mà.”

Tự nhiên trong lòng tôi dấy lên cảm giác bức bối khó hiểu: “Cảm ơn, tự cao tự đại vừa thôi.” Nói xong, tôi vùng vằng giẫy ra, cầm vợt quay đầu bỏ đi.

Chung Nguyên chạy lên chặn tôi lại, thiếu chút nữa tôi lao đầu vào lòng hấn, hấn cúi đầu nhìn tôi: “Giận hả?”

Tôi cụp mắt: “Làm sao dám”

Chung Nguyên cười: “Nói đến cùng thì chỉ có anh bắt nạt em thôi hà.”

Tôi bất mãn: “Người lúc nào cũng áp bức ta”

Chung Nguyên vỗ vai tôi: “Được rồi mà, anh hay nói đùa thôi mà.”

Tôi cúi đầu, rầu rĩ nói: “Không sao”

Tôi cũng chẳng biết tại sao mình tự nhiên nổi giận, lại càng không hiểu tại sao sau khi nghe Chung Nguyên giải thích, trong lòng lại có cảm giác mất mát. Buổi tối, Nhất Nhị Tam Tứ ở trong kí túc xá tán gẫu, tôi hỏi tụi nó: “Hai người đang vui vẻ nói chuyện, tự nhiên có một người tức giận bỏ đi là tại sao?”

Tứ cô nương đáp: “Bị nói trúng chỗ đau.”

Tiểu Nhị phụ họa: “Tứ Tứ nhà ta đúng là thấu hiểu nha.”

Tôi có chút mơ hồ, đau, chỗ đau?

Lão Đại hiền lành xoa đầu tôi, hỏi: “Tam đầu gỗ, có vấn đề về tình cảm hả, nói ra để mọi người phân tích nào?”

Tôi giả bộ bình tĩnh lắc đầu: “Không có.”

Nhưng trong lòng thì không hề bình tĩnh chút nào. Nếu – là tôi nói nếu thôi – nếu hôm nay tôi giận Chung Nguyên là vì hấn nói trúng chỗ đau, ak ak, chỗ đau, nói cách khác thì là mà, tôi thật sự th ... thích hấn?

Trời ơi, cái mệnh đề này có thể làm con người ta rụng từng khúc xương nha!!!

Nếu thật là như vậy, cũng có thể giải thích tại sao khi nghe Chung Nguyên nói hần chỉ đùa thôi mà tôi lại thấy mắt mắt ... ak ak, không nhẽ tôi thích hần thiệt sao trời?

Tôi nghĩ lại mấy ngày gần đây, hể khoảng cách của Chung Nguyên gần tôi là tim đập chân run đầu óc trống rỗng, tôi ở gần hần cứ y như người bị đánh thuốc mê à ... Còn hay nghĩ tới hần nữa chứ, lúc nào cũng nghĩ ...

Tôi chưa từng có cảm giác như vậy, lúc nào cũng cảm thấy cuộc sống của mình tràn ngập sự tồn tại của một người, nếu người đó không ở bên cạnh sẽ tự nhiên nhớ tới, nghĩ xem người đó đang làm gì, nghĩ tới chuyện trước đây của người đó, nghĩ nghĩ nghĩ, thời giờ cứ thế trôi qua. Tôi suy nghĩ tới chỗ này thường tự kết luận, là do hay bị Chung Nguyên áp bức bóc lột, hình thành phản xạ có điều kiện, bây giờ có vẻ như là do tôi động lòng xuân ư? >_

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, tôi, Mộc Đồng, hình như là thật sự đã thích Chung Nguyên.

Kết luận làm làm tay chân tôi luống cuống, trời ơi, chẳng lẽ anh danh nhất thế của Mộc Đồng này lại bại trong tay Chung Nguyên sao?

Tôi nghĩ tới khả năng Chung Nguyên thích tôi, đáp án là: NO

Hần luôn nhìn cao như vậy, người theo hần có biết bao cô xinh, tôi chỉ là bụi cỏ nhỏ trong một đám hoa to, trừ bị giẫm đạp thì có vẻ không có đất diễn gì khác. Huống hồ địa vị của hai chúng tôi ngay từ đầu đã không đúng rồi, tôi vĩnh viễn là giai cấp bị bóc lột, mâu thuẫn của hai chúng tôi xưa nay là mâu thuẫn giai cấp, hai người nếu nảy sinh cảm tình, thì là cảm tình giữa giai cấp tư sản và giai cấp vô sản nha ... Cái này là không – có – khả – năng!

Nhưng vấn đề hiện tại là, giai cấp vô sản lại thích giai cấp tư sản mất rồi ...

Tôi hận muốn cắn răng luôn, sao chính mình lại điên rồ thế không biết, thích ai không thích, lại đi thích Chung Nguyên chuyên lấy việc bóc lột người khác làm nhiệm vụ của mình???

Tôi tiến hành tự phê bình nghiêm khắc một lần, muốn biết rốt cục là tôi thích anh ấy ở điểm nào. Rút cục vẫn không tài nào hiểu được tại sao lại thích anh ấy, vì cái gì mà thích anh ấy. Cả người Chung Nguyên chẳng có điểm nào tôi thích cả, ngoại trừ vẻ ngoài càng ngắm càng đẹp kia. Nhưng đẹp trai có ăn được đâu, với lại ai cũng biết mà, mấy tên đẹp trai da trắng là sinh vật không an toàn nhất trên thế giới này >_

Tôi đành bắt lực hỏi Nhất Nhị Tứ, tại sao tụi nó lại thích một ai đó.

Lão Đại trả lời: “Bởi vì người đó tốt với tao.”

Tiểu Nhị trả lời: “Đừng hỏi tao, tao chỉ thích máy tính thôi.”

Tứ cô nương trả lời: “Bởi vì tao xui xẻo.”

Tôi nghĩ kĩ, phát hiện Tứ cô nương nói rất chính xác, tại sao tôi lại thích người đó? Bởi vì xui xẻo gặp phải, lại còn phải vướng mắc không dứt ra được.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này, tôi càng thêm buồn bực. “Xui xẻo” là chuyện tôi không kiểm soát được, nói cách khác, chuyện thích hay không thích Chung Nguyên cũng không phải chuyện tôi có thể thay đổi được ... Một kết luận bị kịch quá đi!

Tôi tự đấu tranh trong lòng, vấn đề chủ yếu là rốt cục có nên cho Chung Nguyên biết chuyện tôi thích anh ấy hay không. Tôi cảm thấy, anh ấy mà biết chuyện này, chắc chắn là cười tới khờ người luôn cho coi, không chừng còn cười nhạo tôi; hoặc là vì ngại mà tạo khoảng cách với tôi, hai người càng lúc càng xa, tôi chỉ có thể nhìn theo bóng anh mà thôi ... Cả hai tình huống này tôi đều không muốn nghĩ tới, quên đi, tạm thời chưa cho hần biết, cứ giả bộ như không có gì là tốt rồi.

Tóm lại, tôi nghĩ nếu anh ấy biết tôi thích anh ấy, chắc là tôi sẽ bị áp lực dữ lắm ...

Tổng kết lại: tôi thực sự đã thích Chung Nguyên, hơn nữa còn tự nhiên mà thích, tuy rằng không có cách nào thay đổi được, nhưng tôi sẽ giữ kín bí mật này, không cho anh ấy biết.

Suy nghĩ thấu đáo xong, tôi nơm nớp lo sợ mà đi ngủ.

...

Mùa này cũng chỉ còn cây táo là ra quả mà thôi, tôi với Chung Nguyên sáng sớm bắt taxi đi hơn một tiếng mới tới được vườn cây Lục Viên.

Vườn Lục Viên là một khu du lịch ngắm cảnh đồng thời cho phép hái trái cây, nghe nói còn có một vườn thí nghiệm, trồng thử loại quả gọi là Hồng Phú Sĩ, sử dụng kỹ thuật tiên tiến của Nhật, hơn nữa hoàn toàn trồng bằng hữu cơ, không dùng phân hóa học. Đường nhiên giá cũng đắt điên đảo, dĩ nhiên cũng có một cơ sở người luôn coi tiền như rác, nguyện ý đưa cổ ra cho cắt, ví dụ Chung Nguyên.

Khi chúng tôi đi vào vườn, cảnh tượng thực sự là hoa mắt. Những trái táo to đỏ, chín mọng đậu chen chúc trên cành, giống như những chùm đèn lồng màu đỏ. Trái ra rất nhiều nên cây táo cũng không đỡ nổi, phải dựng sào chống bớt sức nặng.

Đứng trên cao phóng tầm mắt nhìn lại, cả khoảng không gian màu đỏ đập vào mắt, có cảm giác đứng trong biển lửa, rất tráng lệ.

Tôi hú lên một tiếng, cuồng chân chạy vào vườn táo, sờ chỗ này một cái, vỗ chỗ kia một cái, chạy vòng quanh gốc cây, rất đắc ý.

Chung Nguyên không phát điên như tôi, anh đứng cách đó không xa, giơ di động chụp ảnh lại.

Phát tiết một lúc, tôi cầm một cái rổ, bắt đầu hái táo. Những cây táo xanh tươi, mạnh mẽ vươn lên, làm cho tâm tình con người cũng tốt hơn. Tôi hái được một rổ đầy thì ngừng lại, ngồi phịch dưới tàng cây gặm táo. May là Chung Nguyên chu đáo, mang theo cả dao gọt hoa quả.

Quả táo đầu tiên còn chưa gọt xong đã bị Chung Nguyên giật mất, vì anh ấy là người bỏ vốn cho buổi hái táo này nên tôi cũng không dám nói gì.

Chung Nguyên chậm rãi ăn nửa trái táo, liền bỏ qua, sau đó nằm dưới gốc cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi ở bên cạnh vừa ăn táo, vừa thưởng thức tranh mỹ nam ngủ giữa mùa thu.

Cỏ dưới chân Chung Nguyên rất rậm rạp, có chút úa vàng. Có mấy cọng cỏ che mất một phần khuôn mặt anh, từ góc của tôi nhìn qua, chỉ có thể thấy cái trán với mũi thôi, uhm, có câu nói thế nào ấy nhỉ, một vẻ đẹp mơ hồ à?

Nắng mùa thu xuyên qua lá cây chiếu lên người anh, từng chấm nhỏ, giống như một tấm áo dát kim mỏng phủ lên người, hoa lệ thoát trần, giống y như thắm mỹ cao của người này vậy.

Ngực Chung Nguyên phập phồng, dần dần thở đều, đã ngủ rồi.

Tôi nuốt nước miếng, âm thầm tới gần ...

Trước kia tôi vẫn không hiểu tại sao trong mắt tôi, Chung Nguyên lại càng ngày càng trở nên đẹp trai, bây giờ thì rõ rồi, bởi vì tôi thích anh ấy, người yêu trong mắt hóa thành Tây Thi, chắc là nói ý này hả? Mấy ngày hôm trước tôi thử so Chung Nguyên với Lục Tử Kiện một chút, hi vọng có thể cứu vớt linh hồn lầm lạc của mình, nhưng đáng buồn thay, tôi lại càng thấy Chung Nguyên đẹp trai hơn Lục Tử Kiện ... Hóa ra anh ấy không chỉ áp bức bóc lột tôi mà còn vận vẹo luôn thẩm mỹ của tôi nữa >_

Ngay lúc này, đối diện với mỹ nam mà tôi mong muốn, rốt cục tôi không thể khống chế mình, càng lúc càng tiến tới gần.

Khuôn mặt Chung Nguyên an tĩnh, hơi thở nhẹ nhàng, yên lành tiến vào giấc ngủ. Tôi ghé vào cạnh anh, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt lông mi, lầm bầm: “Còn dài hơn của mình.”

Tôi lại to gan kéo kéo lông mi, nói: “Lông mi này mà không nhắm mắt nhắm mũi là đẹp lắm nè.”

Kế tiếp tôi bình phẩm tới mắt mũi tai một lúc, sau đó thì tới môi ... Một ý nghĩ gian ác nhất thời nhen nhóm trong lòng.

Nghe đồn, nghe đồn, lúc người ta ngủ có thể vụng trộm dê một chút ...

Tôi bị ý tưởng kinh dị này hù một phen, hình như ... không hay lắm à?

Nhưng mà ai cũng thích làm chuyện này mà ...

Cứ như làm chuyện lén lút ấy ...

Không sao, trong TV đều thế mà ...

Thế là không quang minh lỗi lạc ...

Quang minh lỗi lạc thì tôi không dám mà ...

Cũng có đạo lý ha ...

Hơn nữa nụ hôn đầu tiên của tôi là bị người này cướp mà, bây giờ là lúc báo thù nha ...

Ak

Tôi đẩy nhẹ Chung Nguyên, gọi nhỏ: “Chung Nguyên? Chung Nguyên?”

Chung Nguyên hơi cự mình, không tỉnh lại.

Thế là tôi ngừng thở, tiến sát mặt lại gần, y như trộm. Tim đập như trống trận, chắc sắp tới lúc ngừng đập luôn quá.

Tôi để sát môi vào, càng ngày càng gần, sắp chạm tới môi Chung Nguyên ...

Nhưng đúng vào lúc này, một việc ngoài ý muốn xảy ra.

18. Chương 35+ 36

Chương 35:

Tôi đang lén lút chuẩn bị dê Chung Nguyên, sắp thành công rồi.

Đúng lúc này tự nhiên có một cái gì đó màu vàng xoẹt qua mu bàn Hay của tôi, ngay lập tức cả bàn tay cảm thấy đau nhức kinh khủng.

Tôi la lên một tiếng “Ái da”, nhảy dựng lên, dùng sức vẫy vẫy tay kịch liệt. Chung Nguyên bị đánh thức, vội vàng hỏi tôi: “Em làm sao vậy?”

“Em không biết” Tôi suýt bật khóc trả lời, cái gì đó găm vào tay vẫy mãi không ra, tôi dừng lại nhìn kỹ coi rốt cục là cái gì, sau khi nhìn rõ thì cảm thấy đau lên tới óc luôn.

Kể ra thì tôi cũng là người xui xẻo đi, nhưng hông lẽ lại xui tới mức này, trên bàn tay tôi lúc này là i con ong vò vẽ vàng ương, chúng nó hình như đang đánh nư, một con hung tợn chích cho tôi một phát, chậm rãi rút ngòi ra rồi bay đi ... đau kiểu này còn kinh dị hơn, kích thích thần kinh hơn bình thường rất nhiều, tôi nhìn i cái con sâu bọ khủng bố kia mà phát khiếp.

Chung Nguyên chớp được tay tôi, búng ngón tay tạch một phát bắn i con kia ra xa, chúng nó chưa rơi chạm đất đã là đà bay lên tiếp, càng bay càng xa.

Tôi nhìn chăm chăm bàn tay đang đỏ ửng lên, cảm giác đau càng ngày càng mãnh liệt.

Đột nhiên sự đau đớn bỗng rất bị một cảm giác ảm lạnh che mất ... Chung Nguyên cúi đầu, cẩn thận hút nọc ong trên vết đốt. Môi anh ấy chạm vào miệng vết thương, nhẹ nhàng hút nọc bên tng ra, đầu lưỡi thỉnh thoảng chạm nhẹ vào miệng vết thương để xoa dịu, mộtH loại thoải mái tê tê lạnh lạnh mau chóng lan ra toàn thân, làm cho tôi dần dần bình tĩnh lại.

Tôi chưa bao giờ biết rằng, hóa ra chỉ một động tác hút vào đơn giản, lại có công hiệu như vậy, nó có thể giúp tôi quên đi đau đớn, quên sợ hãi, Hậm chí quên luôn toàn bộ thế giới ... chỉ còn đôi môi mềm mại như có ma lực kia thôi.

Tôi nhìn chăm chăm Chung Nguyên đang nhắm mày tập trung, tự nhiên tng lòng có cảm giác nhói đau, cũng không biết từ đâu dâng lên cảm xúc rất mạnh, tôi giật mạnh tay về. Bàn tay tng lúc rút vội chạm vào răng của Chung Nguyên, đau thấu xương.

Chung Nguyên không đợi tôi rút hết tay về đã nhích chóng bắt lại, giương mắt nhìn tôi: “Đau hả?”

Tôi lắc đầu, tng tận đáy lòng đè nén cảm giác nhói nhói.

“Đau cũng phải chịu một chút.” Chung Nguyên nói xong lại cúi đầu định giúp tôi hút nọc vết thương tiếp.

Tôi há mồm định nói gì, tng mắt thình lình nóng lên, có chất lỏng từ tng hốc mắt rơi ra, mặn mặn, rơi xuống má, mặt mũi nóng bừng lên.

Chung Nguyên hơi mỉm cười, mày vẫn hơi nhăn lại, anh ấy buông tay tôi ra, dịu dàng xoa đầu tôi, nói: “Đau tới vậy luôn hả?”

Tôi lau nước mắt lung tung lên, tiếp tục lắc đầu.

Chung Nguyên hình như cũng nhận ra tôi kỳ quặc, nhìn kỹ vào mắt tôi, hỏi: “Em rốt cục bị làm sao?”

Anh ấy vừa hỏi như vậy thì tôi càng được thể khóc to hơn.

Em làm sao? Em thích anh chứ sao, nhưng em không dám nói với anh...

Chung Nguyên thấy tôi vẫn khóc mãi không chịu nói, cuối cùng đành bất đắc dĩ lắc lắc đầu, anh ấy cầm lấy cổ tay của tôi, nói: “Đi nào, chủ vườn chắc là có thuốc bôi.”

...

Tôi rút cục đã biết thích một người là cảm giác như thế nào, rất muốn cho người đó biết, nhưng lại sợ anh ấy biết rồi sẽ từ chối, sợ ngay cả quan hệ hiện tại giữa i người cũng không duy trì được. Rất muốn quên người đó, nhưng ánh mắt không thể rời xa anh ấy. Muốn đuổi theo anh ấy, nhưng khi nhìn thấy anh ấy quyết đoán cự tuyệt những cô gái chủ động theo đuổi lại không có dũng khí. Cảm giác như vậy giống như bị Hra tấn vậy? Nhưng cho dù là Hra tấn vẫn vui vẻ vô cùng, cảm thấy ngày nào của mình cũng tràn đầy ...

Tôi nghĩ mình đúng là bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Tôi với Chung Nguyên tiếp tục không nóng không lạnh ở cùng nu hơn một tháng nữa, tng lúc đó phần diễn của anh ấy và Tô Ngôn thuận lợi quay xong, lại tới phần của tôi và anh. Tô Ngôn cũng nhiều lần bày tỏ và đối tốt với tôi, nhưng bởi vì hồn tôi bây giờ nó bám lấy Chung Nguyên rồi, không còn tâm tư nào để ý tới thằng nhóc nữa.

Đôi khi, Chung Nguyên thản nhiên nhìn theo một cô gái nào đó đang theo đuổi anh ấy, hỏi tôi: “Cô này thế nào?”

Phần lớn tôi đều bấu môi, trả lời: “Còn không bằng em đâu.”

Chung Nguyên lúc đó sẽ nhìn tôi đánh giá trái phải mộtH lần rồi nói: “Đúng là không bằng em thật.”

Mặc kệ anh ấy nói cho lịch sự y là nói đùa đi nữa thì tôi cũng cảm thấy rất vui, ít nhất ... anh ấy cũng có để ý đến tôi một chút.

Đôi khi tôi cũng có tưởng bỏ Chung Nguyên thật ra là thích tôi. Nhưng căn bản chính mình cũng không thuyết phục nổi bản thân, anh ấy vì cái gì mà thích tôi chứ, sao không đi thích hoa hậu giăng đường y con gái nhà giàu thiên kim tiểu thư nào đó đi.

Từng ngày chậm chậm trôi qua, đảo mắt một cái đã sang mùa đông. Mới giữa tháng 12 mà trời đã có tuyết, lạnh tê tái.

Buổi tối, tôi và Chung Nguyên học xong lớp tự chọn, cùng nu lạo xạo đạp xe về. sự thực chứng minh không chỉ người cần có tương mạo, xe cũng phải có nha. Cái xe đạp cũ kĩ đáng thương của tôi, dưới sự hợp lực áp bức của tôi và Chung Nguyên vẫn có thể tiếp tục đảm đương công tác, đúng là tinh thần kiên cường bất khuất.

Tôi ngồi ở ghế sau, một tay cầm túi, một tay bám vào áo Chung Nguyên. Đèn đường chiếu vào Chung Nguyên tạo ra một vầng sáng màu da cam sắc vàng, thực ấm áp, khiến cho tôi rất muốn dựa vào.

Tôi xấu hổ thu lại suy nghĩ này, giương mắt nhìn những bông tuyết tung bay trên bầu trời. Dưới bầu trời đen Huyền, những bông tuyết trắng như những ngôi sao, im lặng rơi xuống, cảm giác thật đẹp.

Trên đường đi gặp một đôi tình nhân, cũng chẳng biết phải tình nhân không, đang cãi nhau. Nam mạnh tay tát cho nữ một cái, sau đó ngênh ngang bỏ đi, cô gái ngây ngốc đứng tại chỗ khóc, nhưng tuyệt không phát ra tiếng âm gì.

Tôi đột nhiên có cảm giác thật ra bản thân mình còn hạnh phúc chán, ít nhất tình trạng này của tôi và Chung Nguyên rất hợp nhau, tạm thời anh ấy cũng không có ngênh ngang bỏ đi.

Tng lúc miên man suy nghĩ, xe đạp đột nhiên dừng lại. Vì quán tính không ổn định, trực tiếp đổ về trước lao sầm vào lưng Chung Nguyên. Ak, đây là cái lưng mà tôi thầm mơ đến bao lâu ...

Tôi xấu hổ khựng một tiếng, hỏi: “Sao vậy?”

Người phía trước quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười: “Đầu gối, mời anh uống trà sữa đi?”

Tôi nhảy xuống xe, chạy tới quán trà sữa ven đường, mở túi tiền ra tìm được có 5 đồng, thế là tôi đành muối mặt chỉ mua một ly, còn xin chủ tiệm cho i cái ống hút.

Chung Nguyên ít khi đòi tôi phải mua cho anh ấy cái này cái kia, mãi mới có một lần ... mắt mặt quá đi.

Lúc này Chung Nguyên đã xuống xe, đứng dựa vào xe nhìn tôi. Tôi cầm trà sữa đưa tới trước mặt anh, i tay anh ấy bèn giữ xe đạp, cũng không cầm lấy mà khom người, cúi đầu ngậm ống hút mà uống rồi mới đứng thẳng người dậy.

Tôi thu hồi bàn tay cầm ly trà lại, nhiệt độ nóng bỏng như thể thông qua cánh tay truyền lên mặt tôi ấy ...

“Cũng không tệ lắm” Chung Nguyên nói xong, giơ tay ra thưởng cho tôi một cái cốc dầu: “Uhm, chúng ta lại đi nào.”

Hai người sống vai nư đi tiếp, Chung Nguyên dắt xe đạp, tôi cầm trà sữa, thỉnh thoảng đưa trà sữa qua bên cạnh, anh ấy hút mấy miếng rồi tôi lại thu tay lại, sau đó tôi cũng uống mấy miếng bằng cái ống hút còn lại, loại cảm giác này thật kỳ lạ, nhưng tng lòng lại cảm thấy sự ấm áp của trà sữa thật thoải mái.

Nhưng mà ... Ak ...

Tôi nhìn biểu tình thần nhiên của Chung Nguyên, bối rối nói: “Chung Nguyên, cái ống hút kia là của em.”

“Hửm” Chung Nguyên buông cái ống hút đang ngậm tng miệng ra, khoé miệng nhếch lên cười: “Phải không?”

Mặt của tôi lại đỏ bừng lên, cúi đầu, ừ một tiếng như muỗi kêu, không dám nhìn Chung Nguyên.

“Đầu gối” Chung Nguyên đột nhiên dừng lại “Em có biết ngày mai chúng ta diễn phân đoạn nào không?”

Tôi gậH gật đầu, mặt muốn bốc cháy luôn rồi.

Trời ơi, ngày mai tôi với Chung Nguyên có một đoạn diễn cảnh hôn

Chương 36:

Chung Nguyên đứng dưới ngọn đèn đường vàng dịu nhìn Hôi, thần nhiên mỉm cười, nụ cười tươi rói như ánh nắng giữa ngày đông, rất ấm áp, và có cảm giác như không thể nào nắm bắt được.

Anh ấy nói: “Chúng ta có nên luyện tập trước không nhỉ?”

Tiếng nói như tiếng suối tng mát lạnh êm tại, tôi lại được một phen ngơ ngẩn cả người, luyện tập trước, luyện Hập trước ...

Chung Nguyên dựng xe đạp qua một bên, xoay người lại nắm lấy vai tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi: “Không được hả?”

Ánh mắt của anh ấy bình thường vốn đã đẹp, lúc này Hng con ngươi đen láy lại chứa đựng một tia sáng long lánh, ánh mắt như vậy, con gái bình thường đã không thể kháng cự, huống chi là tôi đã thầm thích anh ấy mất rồi ...

Người trên đường lúc này đã Hhưa thốt, lá gan của tôi tự nhiên cũng phình to lên. Tôi chuyển động rất nhh, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Được rồi, tôi thừa nhận, là tôi có lòng dạ lấy công làm tư ...

Một tiếng cười khê, Chung Nguyên cúi đầu áp dần vào phía tôi.

Tôi rất hồi hộp, i mắt mở to trừng trừng, một cử động nhỏ cũng không dám.

Mềm mại, làn môi mỏng nóng bỏng cứ thế dán lên môi tôi, rõ ràng đã chuẩn bị tư tưởng kĩ mà tôi vẫn y như cũ không phản ứng kịp. Toàn thân tôi cứng ngắc, mắt mở to nhìn đôi máH của Chung Nguyên ở gần mình, chỉ cách tng gang tấc. Lúc này anh ấy cũng đang nhìn thẳng vào tôi, tng đáy mắt lộ ra sự dịu dàng, làm cho tôi tự nhiên quên luôn cảm giác ở môi.

Tưởng tượng hả ta, sao tôi có cảm giác tng mắt Chung Nguyên hình như có ý cười thoáng qua?

Chung Nguyên đột nhiên dừng lại, anh vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, nói: “Sao lạnh vậy, em bị lạnh hả?”

Tôi nhìn làn môi đầy đặn của Chung Nguyên do bị liếm mà trở nên ướt, tự dưng có cảm giác muốn vồ lên cắn ột cái ... Ak, mình càng ngày càng gian ác >

Vì cái ý tưởng biến thái đó mà mặt tôi tng nháy mắt đã đỏ bừng lên.

Chung Nguyên đưa tay lên vuốt ve mặt tôi, cười nói: “Ngượng à?”

Bàn tay anh ấy giống như đổ thêm dầu vào lửa, mặt tôi cháy sạch luôn, tôi cúi đầu không dám nhìn, nhưng vừa cúi xuống thì cảm đã bị nâng lên, tiếp theo đó là một nụ hôn bất ngờ không kịp đề phòng.

Vẫn là làn môi mềm mại nóng bỏng đó, nhẹ nhàng chà sát môi tôi, hơn nữa càng ngày càng nóng, anh ấy hé miệng, ngậm lấy môi tôi, mạnh mẽ hút, môi tôi bị hành động này làm cho run lên. Hình như anh cảm thấy chưa đủ, vươn đầu lưỡi cuốn lấy môi, liếm chậm nhưng rất mạnh, hình như máu toàn thân tôi đều đổ dồn về miệng, cả thế giới đều lui về phía sau, chỉ còn lại cảm giác nóng rực ngây ngất lúc này.

Chung Nguyên nghiêng đầu, anh mắt nhắm chặt. tôi nhìn thấy lông mi của anh ấy hơi lay động, giống như chiếc lông vũ nhẹ nhàng bị gió cuốn đi, thật tinh xảo.

Cảm giác trên môi đột ngột biến mất, tôi nao nao. Chung Nguyên đã buông tôi ra, nhưng không có dời người đi.

Anh ấy chạm môi vào i má, rồi dời dần ra ngoài, cuối cùng dừng lại bên Hai Hôi, giọng nói trầm thấp có chút hờn dỗi: “Đầu gối, em làm ơn nhắm mắt lại đi, cho anh chút phản ứng chứ.” Hơi thở nóng phả vào tai, quả tim đang đập bùm bụp của tôi lại được đà nhảy nhót dữ dội.

Tôi bối rối, tự nhiên cảm thấy mình đúng là đồ vô dụng, nhưng lại không biết phải làm sao. Muốn ... phản ứng thế nào cơ?

Chung Nguyên nắm i tay tôi, quàng qua cổ chính mình, nói: “Ôm chặt anh đi.”

Tôi có chút thẹn thùng, nhưng vẫn làm theo, i tay tự động ty đổi tư thế, ôm lấy cổ anh.

Chung Nguyên không nắm i vai tôi nữa mà mạnh mẽ vòng qua eo, ôm cứng: “Nhắm mắt lại.”

Tôi cẩn thận nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì lại càng khiến người ta thêm nhạy cảm. Lúc này thân thể của tôi và Chung Nguyên dính chặt vào nu, tôi có thể cảm nhận được sự phập phồng trên vòm ngực rộng của anh ấy, thậm chí bên tai còn có thể nghe thấy hơi thở đứt quãng của anh.

Chung Nguyên ngậm môi tôi, nhẹ nhàng cắn, tôi bị đau, theo phản xạ ngửa đầu ra sau, nhưng anh lại nnh chóng nắm chặt gáy tôi, bắt tôi phải tiếp đón sự công kích.

Dần dần, hơi thở của i người càng ngày càng gấp, nóng tới nỗi tôi cảm thấy mình như tan ra. Chung Nguyên vươn đầu lưỡi đảo qua phần răng, làm tôi tự dưng há miệng ra theo phản xạ, lưỡi anh nnh chóng tiến vào chiếm đóng khoang miệng, lập tức cuốn lấy đầu lưỡi tôi rồi lại đảo quanh bốn phía, sau đó lại ôm lấy đầu lưỡi tôi chơi đùa, miệng vẫn không quên mút vào, giống như muốn hút hết toàn bộ khí lực Hng cơ thể tôi.

Ngay cả đứng tôi cũng không còn vững nổi, chỉ có thể vô lực dựa hết vào người Chung Nguyên, miễn cưỡng mà trụ lại.

Chung Nguyên hôn tôi càng ngày càng nnh, càng mạnh mẽ kịch liệt, chân tôi dường như đã nhấc lên khỏi mặt đất luôn rồi.

Dần dần, sự xa lạ do chưa quen thích ứng đã bị sự ngọt ngào nóng bỏng ty thể, tôi cảm thấy tâm hồn bay bổng, ngay cả xương cốt cũng bắt đầu có cảm giác lâng lâng.

Hóa ra hôn là cảm giác như thế này, giống như lốc xoáy dưới đáy biển sâu, làm cho người Ha không kiềm chế được mà đi vào, ngọt ngào trôi nổi tưng đố.

Nụ hôn này dường như dài cả một thế kỷ, mãi tới khi tôi thiếu không khí tới nỗi thấy sao bay loảng quăng trên đầu, Chung Nguyên mới chịu buông ra. Tôi và anh đều thở hổn hển, hơi thở nóng hổi hòa vào nhau.

Ánh mắt Chung Nguyên sáng rực, nhìn tôi chăm chăm, trên mặt hiện lên nụ cười dự báo thời tiết, anh ấy nói: “Đầu gối, thừa nhận đi, em yêu anh rồi.”

Tôi không tin được nhìn anh ấy, anh biết rồi ư? Làm sao bây giờ ...

Chung Nguyên hôn mạnh lên trán tôi một cái, cười nói: “Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt đó, dĩ nhiên là anh phải cảm nhận được chứ.”

Tôi đột nhiên không biết làm sao nữa, đầu óc nóng lên, xoay người bỏ chạy xa khỏi anh ấy. Tôi cũng không hiểu vì sao lại muốn bỏ chạy, suy nghĩ hiện giờ rất rối loạn, không biết đối mặt anh ấy như thế nào, làm sao đối mặt cái người so với hồ ly còn nguy hiểm hơn nhiều này.

Chỉ chốc lát sau, Chung Nguyên cười xe đạp đuổi tới cạnh tôi, tiếng nói quen thuộc hàm chứa ý cười vang lên bên tai tôi: “Đầu gối, em có thể trốn nhanh hơn xe đạp cơ à?”

Tôi nghiêng đầu qua nhìn anh, lúc này anh ấy đang cười rất chỉ là thông dong, cái này làm cho tôi tự nhiên nổi cơn điên lên, hành động nhanh hơn trí óc, không cần nghĩ ngợi giờ chân ra đạp luôn vào xe đạp.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Chung Nguyên dính đòn tập kích của tôi oanh liệt cùng với xe ngã bổ sang một bên. Thiệt là tiếc là có người chân dài quá đi, đúng lúc đó lại giờ ra chống đỡ được toàn bộ sức nặng lên không té.

Kí túc xá đã rất gần, tôi nhân cơ hội này cuồn cuộn chân liều mạng chạy về phòng, phía sau hình như có người gọi tôi, nhưng mặc kệ, bây giờ tôi đã bắn lăm rồi.

Tôi làm như ăn trộm mò về phòng, ngồi trên ghế thở hồng hộc.

Nhất Nhị Tứ hoảng sợ nhìn tôi, tôi khoát tay ý bảo tao không sao đâu, rồi nằm dài lên bàn, hồi tưởng lại một màn gay cấn lúc nãy.

Hình ảnh nụ hôn dài lại nhảy ra tưng đầu tôi, ngọt ngào tới nỗi làm người ta thở cũng không xong.

Nhưng có ích gì, đó là giả!

Tôi nghĩ đến điểm này thì tưng lòng lạnh toát, đầu óc cũng bắt đầu thoát khỏi trạng thái cuồng loạn, một lần nữa phát huy công năng tự vấn.

Chung Nguyên phát hiện, anh ấy phát hiện ra rồi ...

Tôi cảm thấy mình quá oan ức đi, ngay cả thích một người cũng phải lén lút. Chung Nguyên kia đáng giận quá đi, anh ấy cứ nhất định phải tố giác tôi sao? Làm bộ cái gì cũng không biết một chút thì có làm sao.

Càng nghĩ càng khó chịu, về mặt hôm nay anh ấy dùng để nói chuyện với tôi, rõ ràng chính là tố giác tôi xong còn chờ đợi để chế cười tôi, cầm thú!

Sau đó anh ấy sẽ nói gì? Từ trên cao nhìn xuống nói với tôi, ngại quá, đầu gối, anh không thích em, sau đó lại diễn một màn tươi cười bình thản như không có gì? Hoặc là cười tới phát rồ, khinh thường nhìn tôi nói, sao mà anh có thể thích em được? Hoặc là sẽ đắc ý vừa cười vừa nói, ai chà, anh đã biết là sức hấp dẫn của anh lớn mà, ngay cả đầu gối như em mà còn bị lay đổ ...

Tôi cào cào tóc, không thể tưởng tượng thêm nữa, thật là khủng bố quá đi ...

Đúng lúc này điện thoại của tôi rung lên bần bật, tôi lấy ra xem, vừa nhìn thấy màn hình thì cả người toát hết mồ hôi.

Là Chung Nguyên.

Tôi nhìn chăm chăm màn hình sáng nhấp nháy hồi lâu, không nhận điện. Tôi không dám nghe, cũng không biết tiếp theo sẽ đối mặt với anh ấy như thế nào.

Di động vẫn kiên nhẫn hi vọng rung lên từng hồi chuông, giống như người ở đầu bên kia điện thoại biết tôi đang cầm nó nhìn.

Tôi dứt khoát ngắt điện thoại, sau đó đóng máy luôn.

Một đêm dài ngủ không ngon, ngày hôm sau là chủ nhật, vốn dĩ tôi và Chung Nguyên phải đi quay cảnh hôn. Nhưng đã trải qua sự kiện hôm qua, thật sự chẳng biết làm sao nhìn mặt anh. Thế là tôi đành phải giả trò năn nỉ Tiểu Kiệt quay trước cảnh khác đi, còn chính mình thì trốn biệt tng phòng kí túc không dám bước ra khỏi cửa.

Giữa trưa, Tiểu Nhị trở về, nói với tôi: “Chung Nguyên chờ mày dưới lầu kia, anh ấy bắt tao nói với mày, anh sắp chết đói rồi.”

19. Chương 37+ 38

Chương 37:

Tiểu Nhị giúp Chung Nguyên chuyển đặt cảm giác đói khát tới tôi xong rồi nhưng tôi vẫn không xuống lầu tìm anh ấy. Tôi rất muốn nhìn thấy anh, nhưng lại sợ thấy rồi thì tâm trạng lại càng mâu thuẫn hơn.

Dù sao Chung Nguyên cũng là người thông minh, khẳng định sẽ không vì không có thể cơm mà thất cổ tự tử.

Cả cuối tuần tôi lặn không sủi tăm trong kí túc, sống dựa vào mấy gói mì sắp hết hạn. Nói thiệt là lâu rồi không ăn mì ăn liền, yêu cầu về ăn uống của Chung Nguyên rất cao, chưa bao giờ ăn đồ ăn kém phẩm chất, vì thế ngày nào tôi cũng đúng giờ đi ăn với anh ấy, mì ăn liền có thể nói đã thành chuyện dĩ vãng.

Tôi chọc chọc bát mì đang nóng hôi hổi, thở dài, tại sao làm việc gì cũng nghĩ đến Chung Nguyên thế này.

Tôi rảnh rỗi buồn chán không có gì làm bèn lên diễn đàn của trường, ở mục tìm kiếm gõ vào hai chữ “Chung Nguyên”, thẳng cha này đúng là không làm cho tôi thất vọng mà, mấy trang kết quả liền, trong đó hết 90% là chuyện thị phi quanh anh ta rồi. Mà mỗi câu chuyện đều liên quan tới một cô gái, tôi cũng may mắn trở thành nhân vật chính trong một topic, còn nhớ lúc đó tôi đã nghiêm túc trung trinh yêu cầu hần làm sáng tỏ, bây giờ nghĩ lại, nếu anh mà biết thời biết thế thuận theo mình thì tốt à ...

Tôi vừa suy nghĩ vừa mở đại một topic gần nhất.

Lần này nhân vật chính là bạn cùng lớp với Chung Nguyên, nghe nói là thường xuyên cùng tổ nghiên cứu với anh ấy, hai người nhờ đó mà bồi dưỡng tình cảm cách mạng, sau đó thì tình cảm cách mạng thăng cấp thành quan hệ nam nữ.

Lại nghe đồn cô gái này là hoa khôi học viện của Chung Nguyên, trong diễn đàn có mấy show ảnh chụp nữ sinh, cũng khá đẹp, cảm giác của riêng tôi là không đẹp bằng hoa khôi học viện chúng tôi ... Ak, quên chưa nói, hoa khôi học viện chúng tôi chính là cái con nhỏ bắt tài này đây ^^

Tôi biết cái ý tưởng này thiệt là tự sướng đi, nhưng trong tình huống như thế này phải tự nâng cao ý chí chiến đấu của mình chứ >

Kéo xuống tí nữa, tôi lại thấy cả ảnh chụp của hoa khôi với Chung Nguyên. Hai người có vẻ như tham gia vào một trường hợp nào đó khá trình trọng, đều mặc Âu phục, bộ đồ của nữ nhìn rất đẹp mắt, quần áo Chung Nguyên cũng hài hòa, thân hình ảnh đặc biệt cân xứng, tôi nhìn tới chảy nước miếng. Tình yêu đúng là biến thái, nó không chỉ làm cho người ta gần nửa năm không ăn mì ăn liền, còn có thể làm chúng ta thấy đối phương trong mắt đẹp mỹ lệ như thế nào, ngay cả hắt xì cũng nghĩ là soái nữa ...

Nói dong nói dài, tuy rằng tôi rất ghen tị, nhưng không thể không thừa nhận, hai người này thoát nhìn rất xứng.

Quan trọng là, Chung Nguyên còn cười với cô ta! Hai người họ nhìn nhau cười, trên mặt Chung Nguyên lộ ra cái nụ cười đặc biệt dịu dàng, lúc ở cùng với tôi có mấy khi thấy ảnh cười chứ. Quả nhiên con trai đều là đồ háo sắc! Nhưng nếu tôi trang điểm vào, chắc cũng không xấu hơn cô ta nha ...

Nhưng mà, tôi chẳng phải là không có ngực sao >

Tôi buồn bực tắt mạng đi, nghĩ thiệt khổ sở quá. Tôi biết là cảm xúc của tôi đã bị Chung Nguyên ảnh hưởng quá nhiều, nhưng không thể khống chế được, tôi không thể không thêm nghĩ đến anh ấy nữa, cũng không thể không để ý nhất cử nhất động của anh.

Tôi nhận thấy mối quan hệ của tôi với Chung Nguyên, giống y như quan hệ giữa gà con và gà mái. Một con gà mái có thể có rất nhiều gà con, nhưng một con gà con lại chỉ có duy nhất một gà mái mẹ.

Ak, so sánh này có vẻ không đúng. Phải là giống như quan hệ giữa ánh trăng và ngôi sao, anh là trăng, tôi là sao. Ánh trăng trong mắt mọi người luôn luôn độc đáo, hấp dẫn, còn làm sao như tôi thì chỉ làm nền mà thôi.

Tôi tự nhắc mình, chuyện xấu của Chung Nguyên nhiều như vậy, hoa khôi kia chỉ là một hạt cát trong sa mạc, nhưng từ đáy lòng lại cứ vọng ra tiếng nói: “Nếu là thật thì sao?”

Cứ ngồi nghĩ ngợi những ý tưởng tự tiêu diệt chí khí như vậy, tôi buồn bực hết cả buổi chiều.

Đến tối thì tôi thấy là mình ăn lông ở lỗ hai ngày nay là đủ rồi, thật sự là cần đi ra ngoài một chút, vừa nghĩ vừa hít thở khí trời. Huống chi hai ngày ăn mì, đối với người ăn cơm ngày ba bữa đều đặn có thể nói là vô cùng đau đớn nha, tôi cần một chút an ủi.

Tôi tính đi dạo siêu thị, dùng thẻ của Chung Nguyên để an ủi cái sự tổn thương do nhớ tới thằng chả mà ra.

Ai dè cách siêu thị một khoảng tôi lại gặp phải người lúc này tôi sợ gặp nhất, đúng lúc hăng đang nói chuyện với nhân vật nữ chính âm hồn bất tán kia.

Hai người họ đang cười nói xếp hàng trước quầy thu ngân, hoa khôi cười tới nhe cả răng, chắc nước miếng cũng sắp rơi ra luôn.

Trong lòng tôi tự nhiên dậy lên một trận buồn sầu, chẳng còn tâm trạng đâu mà mua này nọ, xoay người bước nhanh rời khỏi siêu thị.

Chương 37:

Ra khỏi siêu thị, tôi cứ đi lang thang vô định trên đường, vừa đi vừa đá tuyết dưới chân. Trong đầu toàn là hình ảnh lúc nãy, còn có cái ảnh chụp trên diễn đàn, bọn họ mặc đồ nhìn tông tuyết tông như thế, nhìn cứ y như áo tình nhân ...

Càng nghĩ càng uể oải. Tôi đang miên man nghĩ, thỉnh thoảng phải một người, tôi ngẩng đầu lên định giải thích, nhưng khi nhìn thấy mặt người nọ, cái câu “Xin lỗi” bị nuốt ngược vào, chỉ còn lại cảm giác không biết nên làm gì, cộng thêm một chút ... hình như là tức giận.

Tôi lấy lại bình tĩnh, cười lạnh nói: “Sao đi có một mình, cô mặc áo len sọc đâu?”

Chung Nguyên lẳng lặng nhìn vào mắt tôi, đột nhiên toét miệng ra cười, nói: “Ghen à?”

Tôi bị anh ấy tố cáo, thẹn quá hóa giận: “Anh ... Nói bậy!”

Nhưng tôi vừa dứt lời thì đã ngã vào một lòng một người, một vòm ngực rộng lớn rắn chắc, một cái ôm không hề xa lạ.

Cầm của Chung Nguyên tì lên đỉnh đầu tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi, cứ như ôm thỏ con ấy. Anh thở dài, bắt đầu dĩ nhẹ giọng nói: “Tim phèo phổi gì của anh cũng sắp tan ra mất rồi, sao em còn chưa hiểu được lòng anh vậy?” Cả người tôi cứng đờ, kinh ngạc muốn ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ôm chặt trong lòng không thể động đậy. Tôi bị xiết tới nỗi khó thở luôn.

Chung Nguyên dùng cằm cọ cọ tóc tôi, dịu dàng nói: “Đầu Gỗ, anh thích em, rất thích.”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, cảm giác hôn phách hình như đã bay khỏi thể xác, lâng lâng bay bay: “Thật, thật à?”

Chung Nguyên không trả lời, chỉ cúi đầu mắng nhẹ: “Ngốc”, sau đó càng ôm chặt hơn.

Tôi cố hết sức nói: “Chung Nguyên ... em, em vì anh mà tưởng buồn muốn chết ...”

Chung Nguyên buông ra, hai tay ôm lấy mặt tôi, trán cụng vào trán tôi, ánh mắt sáng như sao, anh nhìn tôi thật sâu, nói: “Còn em, em có thích anh không?”

Tôi cảm thấy ngượng phải nói ra miệng, hướng chỉ anh đã tổ giác rồi, điều này chứng tỏ anh đã biết rồi đó thôi ...

Chung Nguyên không lĩnh hội được hoạt động tâm lý của tôi, ánh mắt anh giăng thêm một tầng hàn khí, lặp lại: “Nói, em thích hay không thích anh?”

Tôi trợn mắt nhìn: “Ak, thích mà.”

Chung Nguyên lại càng ép sát: “Thích ai?”

Tôi cắn chặt răng: “Thích anh, Chung Nguyên, em thích anh ...”

Thình lình bị hôn, làm cho tôi trở tay không kịp, theo bản năng bước lui về sau. Nhưng Chung Nguyên lại nhanh tay tóm lấy eo lưng, một lần nữa giam tôi trong lòng.

Môi của anh ấy rất nóng, giống như thiêu đốt. Anh ấy rất mạnh bạo hôn lên môi tôi, vừa cắn vừa mút, cảm giác vừa đau vừa nóng, nhưng trong lòng tôi lại bị bao phủ bởi đường phèn mát rồi, thế nên tôi chủ động ôm lấy anh, nhắm mắt tiếp đón nụ hôn.

Cánh tay Chung Nguyên càng thêm xiết chặt, nụ hôn càng mạnh mẽ mãnh liệt, giống như lũ quét thổi hơi thở nóng rực qua.

Tôi bị hôn tới thiếu không khí, nắm lấy áo Chung Nguyên dùng sức muốn đẩy anh ấy ra. Mãi anh mới chịu buông tha, hai mắt sáng quắc nhìn tôi một cái, lại tiếp tục ôm tôi vào lòng. Hơi thở nóng hổi của anh phả bên tai tôi, nhắm mắt lại, cứ cảm thấy những chuyện này cứ như là không có thực vậy.

Chung Nguyên đột nhiên ngậm vành tai tôi, dùng môi nhẹ nhàng chà xát, bên tai bị gió đông thổi lạnh lẽo tự nhiên bây giờ lại được ấm áp, tôi thấy rất thoải mái, cũng có chút nhột, tôi không nhịn được bật cười khanh khách.

Chung Nguyên thôi không nghịch tai tôi nữa, cũng cúi đầu mỉm cười, thâm thì nói bên tai tôi: “Đầu Gỗ, rốt cục anh cũng đợi được ngày này.”

Tôi dựa vào lòng anh ấy, vẫn còn một chút khó tin: “Em không nghĩ là anh thích em, còn thấy em không vừa mắt nữa cơ.”

Chung Nguyên cắn nhẹ vào tai tôi, cười nói: “Cho nên em mới là đầu gỗ.”

Tôi dụi dụi vào lòng anh, còn nói thêm: “Vậy tại sao anh lại thích em?” Anh có rất nhiều lựa chọn mà.

Chung Nguyên bắt đắc dĩ cười: “Anh cũng muốn biết. Cả người anh như mất hồn vậy, lúc nào cũng nghĩ tới em.”

Tôi ôm chặt anh, trong lòng rất ngọt ngào: “Em cũng vậy.”

Hai người chúng tôi không nói gì nữa, cứ ôm nhau đứng dưới tuyết, người qua đường đi qua đi lại, tôi có chút ngượng, đem mặt vùi vào lòng Chung Nguyên, haha, ném đá giấu tay nha.

...

Lúc trở lại kí túc xá, thần hồn tôi vẫn đang điên đảo, những việc vừa xảy ra cứ như là mơ vậy, trong lòng tôi ngọt ngào muốn chết, nhưng vẫn có cảm giác hơi ngạc nhiên.

Tôi cứ như một cái âm hồn trôi về phòng kí túc, Tiểu Nhị đang chơi game, quay đầu nhìn thấy tôi, tự nhiên cười gian nói: “Hắc hắc, Tam đầu gỗ à, mày bị Chung Nguyên thu phục rồi? Cái tên Chung Nguyên thích chịu đựng này, lúc xuống tay cũng biết chọn thời điểm quá nhỉ!”

Tôi bị nó nói làm chột dạ, cũng có chút tò mò, cẩn thận hỏi: “Sao mày biết?”

Tiểu Nhị cười hắc hắc hắc như bà ngoại chó sói. Lúc này Lão Đại và Tứ cô nương từ bên ngoài đi vào, Lão Đại vừa thấy tôi liền hỏi: “Tam đầu gỗ, sao miệng lại sưng lên thế, lại ăn nhầm hạt tiêu à?”

Tôi: “...”

Rốt cục đã hiểu tại sao Tiểu Nhị lại cười gian như thế/ không khí mờ ám quá mà.

Tiểu Nhị trừng mắt ra hiệu với Lão Đại, cười rất chi là đáng khinh: “Tam đầu gỗ nhà chúng ta là bị người ta cắn đấy, mày giả bộ ngây thơ làm gì.”

“Tao lúc nào chả ngây thơ.” Lão Đại vừa nói vừa đi đến trước mặt tôi, xem xét kĩ môi tôi, sau khi xem xong thì rất hài lòng gật đầu, nói: “Hóa ra Chung Nguyên cũng biết chủ động lắm nha.”

Tôi nhất thời đỏ mặt, ngồi im không nói lời nào. Lão Đại vò đầu tóc tôi, cười nói: “Mau mau, khai lại toàn bộ chi tiết quá trình đại hôi lang cắn tiểu bạch thỏ cho tao nghe xem nào.”

Tôi một tay chống cằm, suy nghĩ một chút, nói: “Lưỡng tình tương duyệt, tình chàng ý thiếp, hắc hắc. Nè, tao vẫn thấy chuyện này lạ lùng nha, mày nói coi tại sao Chung Nguyên thích tao?”

Lão Đại lại gõ đầu tôi: “Nhóc con, mày không phải là đang khoe đấy chứ?”

Tứ cô nương giúp tôi giải đáp thắc mắc: “Cái này gọi là vô quỷ dày có móng tay nhọn, lấy nhu thắng cương, thông minh mà giả ngu ...”

Tiểu Nhị cười hì hì ngắt lời nó: “Tứ tứ, mày đang nói ai đấy?”

Tứ cô nương mặt không đổi sắc đập vào ghế của Tiểu Nhị: “Mày lại bị chết kia.”

Tiểu Nhị nhìn lướt qua màn hình, lập tức nhủ mày: “Lại là tên biến thái này.”

Lão Đại hỏi: “Là tên biến thái nào? Lại là Trầm Tinh Thạch gì đó à?”

Thế là Nhất Tam Tứ đồng loạt bu vào cái máy tính của Tiểu Nhị, chỉ thấy trên màn hình nằm chình ịch một cái thi thể, bên cạnh là một người ánh sáng lấp lánh vác đại đao kiêu ngạo bước đi. Tên hành hung kia trên đầu rõ ràng ba chữ: Trầm Tinh Thạch.

Tiểu Nhị không phục đập bàn phím: “Mẹ nó, thao tác nhanh thì giỏi hả? Trang bị nhiều hay ho à? Để rồi coi, lão nương sớm muộn gì cũng một đao chém ngươi! Không chỉ cắt, ta còn cho ngươi một cái giới tính mới à!”

Không hổ danh là dân viết lách, chữ cũng hay nữa, tôi không khỏi rùng mình, vỗ vai nó: “Xin bớt giận, bớt giận, chỉ là game thôi mà.”

Tiểu Nhị nhìn chằm chằm bóng người kia đi xa dần, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tao phải báo thù!”

Tiểu Nhị dạo này đang chơi một game online, chẳng hiểu vướng vào cái tình huống phức tạp gì mà đắc tội với một cao nhân tên Trầm Tinh Thạch, thường xuyên bị hấn đuổi giết. Cái tên cao nhân đó, theo lời Tiểu Nhị nói, là tên biến thái không công mà cũng chả thụ, so với Đông Phương Bất Bại còn ghê gớm hơn, nó cho rằng không ai dám chọc giận hắn, cho nên nghiệp lớn báo thù ngày nào nó cũng ra rả kêu, nhưng ngày nào cũng âm thầm tan biến.

Nhất Tam Tứ lập tức giải tán, để lại một mình Tiểu Nhị ngồi bên máy tính thở ngắn than dài.

...

Ngày hôm sau tôi thức dậy rất sớm, thực ra là cả đêm không ngủ. Tối qua nghĩ lại chuyện của tôi và Chung Nguyên, cứ nghĩ mãi rồi nằm trong ổ chăn cười thầm, tôi cảm thấy mình đúng là điên rồi.

Lúc xuống lầu đã thấy Chung Nguyên đứng chờ tôi. Đêm qua trời lại đổ tuyết, hôm nay cả thế giới đều ngập trong màu trắng. Chung Nguyên đứng giữa bức tranh tuyết trắng đó nhìn tôi, hình ảnh thật đẹp biết bao.

Tôi đạp tuyết chạy tới trước mặt anh, ngây ngô cười, nhìn anh, muốn nói mà không biết nói gì.

Chung Nguyên ôm nhẹ tôi, véo véo mũi tôi, mỉm cười nói: “Tối qua không ngủ được à?”

Tôi nghĩ tới cái sự điên khùng của mình lại thấy ngượng để sợ.

Chung Nguyên hôn lên trán tôi một cái: “Tối qua cả đêm anh không ngủ được.”

Thế là tôi nở nụ cười gian chưa từng có

Chung Nguyên kéo tay tôi: “Hôm nay chúng ta không chạy bộ, đắp người tuyết đi.”

Từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ tôi đắp được một người tuyết đầy đủ, hôm nay Chung Nguyên đắp được những hai con, có điều tôi không tưởng tượng được là ...

Hai người tuyết kia đầu cụng vào một chỗ, theo vị trí mắt mũi mà xem xét thì chúng nó hẳn là mặt đối mặt.

Nói cách khác, hai con người tuyết đang hôn môi.

Chung Nguyên cố tình còn nhìn tôi cười tủm tỉm hỏi: “Có giống chúng ta không?”

Tôi xoay mặt, người ta then thùng mà >.

Chung Nguyên vừa áp hai tay vào giúp tôi giữ ấm, vừa cúi đầu hôn trộm một cái lên môi tôi.

Chương 38:

Vì Chung Nguyên chính thức trở thành bạn trai của tôi, theo thông lệ là phải mời cả ba con yêu quái phòng tôi đi ăn một bữa cơm ra mắt. Tôi hỏi Chung Nguyên chọn địa điểm nào, anh suy nghĩ một chút, đáp: “Lâm Giang Các được không?”

Tôi toát mồ hôi: “Hình như hơi đắt?”

Chung Nguyên thâm ý sâu xa nhìn tôi, cười gian: “Đầu Gỗ, mới đó mà đã giúp anh quản tiền à?”

Tôi ... khụ khụ, đáng chết ...

...

Buổi sáng tôi chỉ có một môn, học xong bỏ về phòng nằm ngủ thẳng cẳng tới chiều tối, sau khi dậy thì tập hợp Nhất Nhị Tứ cùng bên Chung Nguyên, tám người cùng đi tới Lâm Giang Các.

Cả đám ngồi trong phòng, Lão Đại đi chợ, không biết xấu hổ gọi toàn những món đắt tiền, thế mà trước đó bọn nó nói nào là giúp Chung Nguyên giữ lại ít máu.

Lúc này người qua đường Giáp ở bên cạnh ủng hộ sĩ khí nó: “Các người đẹp đừng khách khí nha, thẳng Chung Nguyên này là phần tử tư sản ẩn núp trường kì trong giai cấp vô sản chúng ta đấy, đáng bị trừng phạt.”

Người qua đường Ất cũng hùa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, tên này hoành hành ngang ngược lắm, làm hại các bạn không phải một hai ngày, anh chính là một trong những nô dịch bị áp bức thường xuyên đây, hôm nay giúp bọn anh trả thù đi.”

Tôi yên lặng nhìn người qua đường Ất, sư huynh à, anh không phải một người ...

Chung Nguyên tự nhiên kéo tay tôi, hình như tâm trạng đang rất vui vẻ, anh cười ha ha nói với mọi người: “Nếu khách khí với anh cũng là khách khí với Đầu Gỗ đó.”

Một câu thôi đã thành công khiến mọi người xúm vào nhốn nháo, người qua đường Giáp cung kính chào một cái mới nói: “Không thể khách khí, không thể khách khí ... OO6ng chủ, đem menu copy thêm một bản nữa đi.”

Không khí trong phòng cứ thế náo nhiệt hẳn, mọi người vốn cũng khá quen, lúc này cũng không tỏ ra xa lạ làm gì, thẳng tay chọn đồ ăn mình thích, hai ông anh người qua đường còn tranh cãi nhau kịch liệt vì món cá Lư nên là nướng hay là hấp, cuối cùng Chung Nguyên gõ bàn một cái: “Gọi hai phần, một hấp một nướng.”

Tôi nhìn chằm chằm vào giá niêm yết cạnh món cá, lặng lẽ cảm thán, Chung Nguyên, anh là đồ phá gia chi tử ...

Rượu và thức ăn rất nhanh được dọn lên, vòng thứ nhất đương nhiên là phải mời mọi người một vòng, Chung Nguyên rót rượu ọi người trên bàn, đến lượt tôi, anh ấy nghiêng bình rót vào chén tôi một xúu gọi là.

Mọi người xung quanh kêu gào, bắt anh ấy phải rót đầy, kết quả anh ấy nhướn mày, bình tĩnh nói: “Tôi uống gấp đôi là được rồi.”

Một câu lại làm cả đám ồn ào nhốn nháo lên.

Tôi có chút ngượng, kéo tay áo anh: “Thật ra em có thể ...”

Chung Nguyên nửa cười nửa không nhìn tôi, thấp giọng nói: “Với tử lượng của em ấy hả? Đòi cởi quần áo, cái đó chỉ nên làm trước mặt anh thôi.”

Tôi tức giận run bần bật, nghĩ lại chuyện cũ cũng tự thấy kinh dị ...

Bắt đầu dùng bữa, chỗ này không hổ danh là nhà hàng sang trọng, đồ ăn làm rất ngon, tôi ngồi ăn đã đời, còn diễn kịch gấp rau cho nhau ăn với Chung Nguyên, làm cho quần chúng vây xem đau đớn cõi lòng, phải nhắc nhở bọn tôi nhớ tới sự tồn tại của bọn họ. Nhưng tôi vừa nhắc đầu lên nhìn thì đúng lúc thấy Lục Tử Kiện gấp thịt bò cho Tứ cô nương, thế mà mọi người làm như không thấy, tiếp tục công kích chọc phá tôi với Chung Nguyên.

Ê ê ê, ai chơi có chọn lọc vậy bay?

Mới đầu mọi người còn tập trung ăn, đến sau thì hầu như chỉ toàn uống với uống. Hôm nay Chung Nguyên cực kì hào phóng, ai mời cũng không từ chối, chỉ cần là rượu là uống. Đồng thời anh ấy còn giám sát không cho phép tôi uống. Tôi vừa cảm tới ly là anh ấy lại lầm rầm câu thần chú “Cởi quần áo”, làm cho tôi vừa thấy ly rượu là đỏ mặt ... Sao tôi chẳng có tiền đồ gì thế này?

Ngoại trừ tôi, 6 người còn lại thay phiên nhau tập kích Chung Nguyên, mới đầu là bia, sau đó làm như nghiện, cả bọn đổi qua rượu để ... làm cho tôi giận dữ sợ!

Tôi thật sự chịu không được, ngăn ly rượu của Chung Nguyên: “Đừng uống nữa ...”

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi, híp mắt cười: “Đau lòng hả?”

Một câu này đổi được những phản ứng sau:

Tiểu Nhị: “Đau lòng quá đi ...”

Lão Đại: “Đau lòng dễ sợ ...”

Người qua đường Giáp: “Bao tử ta đau quá.”

Người qua đường Ất: “Răng ta đau”

Tứ cô nương: “Ha ha”

Lục Tử Kiện: “Ha ha”

Tôi: -_-!!!!

Chung Nguyên xử lí xong rượu trong tay, cười ha ha ngồi xuống: “Không uống nữa, ăn đi, ông chủ ọi, cho chúng tôi thêm đồ ăn.”

Câu này lại đổi được tiếng tru của một bầy sói.

Tôi nhìn mấy món còn chưa ăn hết trên bàn, yên lặng niệm chú, lãng phí là xấu, lãng phí là xấu, rất xấu ...

Mọi người tạm thời ngừng chuốc rượu Chung Nguyên, bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, sau khi nghỉ hè chúng tôi đã quen thân, bây giờ chuyện trên trời dưới đất gì cũng nói được.

Nói mãi không biết nói như thế nào lại tới chủ đề game.

Tiểu Nhị vừa nhắc tới game thì hai mắt toát ra hung quang: “Khỏi nói game nữa đi, vừa nhắc đã nhớ tới cái trò Truyền Thuyết Trường Kiếm làm tan nát cõi lòng tao.”

Truyền Thuyết Trường Kiếm là cái game nó chơi gần đây, cũng chính là nơi cô nàng bị ngược đãi.

Vừa nghe tới đây, người qua đường Giáp người qua đường Ất hai tên kia cũng hưng phấn, người qua đường Ất: “Em chơi trò đó rồi hả? Khu vực nào?”

Người qua đường Giáp: “Tên? Chức nghiệp gì?”

Tiểu Nhị đáp: “Ta ở khu Giang Sơn Như Họa, nói chung khu đó có một thằng biến thái, cả ngày đuổi theo ta, đúng là cần phải đá, chẳng làm gì được hắn.”

Người qua đường Giáp nhẹ nhàng gõ bàn, cười phong tao: “Ai vậy ta, dám khi dễ Nhị sư muội của chúng ta? Sư muội đừng sợ, huynh đây sẽ báo thù cho, nói tới thao tác của huynh, ở khu Giang Sơn Như Họa là không có địch thủ nha. Đến lúc đó chúng ta cướp hết trang bị của hắn, nếu muội vẫn chưa hết giận, huynh còn có thể hack máy tính hắn, bóp méo một số tài khoản này kia, dùng thử miễn phí, bao ăn luôn nha.”

Tiểu Nhị hai mắt sáng rỡ: “Thiệt hả?”

Người qua đường Giáp gật đầu chắc như bập: “yên tâm đi, giao cho huynh, sư muội mau mau báo danh tên cầu tặc kia đi, tối nay huynh sẽ làm cho hắn chết không có đất chôn.”

Tiểu Nhị cảm kích nhìn người qua đường giáp: “Thật tốt quá, tên kia là Trầm Tĩnh Thạch, là một pháp sư biến thái, không biết người nghe qua chưa?”

Nụ cười tự tin của người qua đường Giáp tự nhiên đông cứng, anh chàng trừng mắt nhìn Tiểu Nhị đánh giá một chút, ánh mắt quái dị không nói nên lời.

Tiểu Nhị cũng thấy kì, nghiêng đầu nhìn anh ta: “Người làm sao đấy hả?”

Người qua đường giáp: “...”

Tiểu Nhị cười cười kiêu thiện ý, nói: “Đánh không lại cũng không sao, dù sao tên kia ở Giang Sơn Như Họa xem như nhất, đánh không lại hắn cũng bình thường, không phải ngược.”

Người qua đường giáp: “...”

Tiểu Nhị thấy lạ, hươ tay lia lịa trước mặt anh chàng: “Này, người rốt cục bị làm sao?”

Lúc này, người qua đường Ất tự nhiên mở miệng nói: “Nó là thằng cầu tặc đó đó.”

Im lặng.

Im lặng.

Vẫn im lặng.

Đến lúc này, tình thế tươi đẹp đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Người đầu tiên tỉnh giấc khỏi sự im lặng là Tiểu Nhị, nó hí mắt nguy hiểm nhìn người qua đường Giáp, cắn răng hừ hừ: „Là người!“

Người qua đường Giáp môi giật giật, định giải thích cái gì, lại bị Tiểu Nhị ngắt lời: “Người đúng là Trầm Tĩnh Thạch!”

Khí thế ngất trời của người qua đường Giáp đã xẹp lẹp. Do dự hỏi: “Muội ... muội không phải là cái tên nhân yêu đó chứ hả?”

Sắc mặt Tiểu Nhị càng lạnh thêm ba phần: “Nhân – Yêu!”

“Khụ khụ, huynh không phải ý này” ánh mắt người qua đường Gi áp hiện lên một tia nghĩa hoặc, chân mày cũng nhướn lên: “Nhưng huynh có tra qua tư liệu đăng kí của muội, thân phận đúng là con trai mà ...”

“Ta dùng tên anh trai đăng kí không được sao, không đúng, người ...” Sắc mặt Tiểu Nhị hoàn toàn thành cơn bão: “Người dám coi lên tư liệu của ta?”

„Cái đó, huynh, .. ha ha ha ...“ Người qua đường Gi áp cười gượng nhìn Tiểu Nhị, không biết nói gì.

Tiểu Nhị hung hăng vỗ bàn, nghiêng răng phun ra hai chữ: „Biến – Thái“

„Sư muội, hiểu lầm, thật ra huynh ...“

Tiểu Nhị đột nhiên xoay người, hai tay nắm lấy áo anh ta, dùng bộ mặt cực kì hung ác nhìn anh chàng, biểu hiện này chứng tỏ, nó đã hoàn toàn phát điên rồi.

Tôi không khỏi giật mình, Tiểu Nhị tuy tính cách biến thái, nhưng rất tốt, muốn làm nó phát điên là chuyện rất khó, thế nên tôi có chút rất không phúc hậu khâm phục người qua đường Giáp.

Đương nhiên, tiểu Nhị phát điên là một chuyện rất nguy hiểm, sư huynh à, chờ chết đi ..

Lúc này, người qua đường Giáp hoảng sợ nhìn Tiểu Nhị: “Nữ hiệp tha mạng a!”

Tiểu Nhị nhìn chằm chằm người qua đường Giáp, âm âm thăm thăm mà cười, giống như yêu nữ ngàn năm chuyên đi hút máu người, tôi đứng cạnh thôi mà còn thấy lạnh sống lưng.

Chung Nguyên néo néo tay tôi, ghé tai tôi thấp giọng hỏi: “Ký túc xá của em ai cũng hung dữ vậy hả?”

-_-!!! Chung Nguyên, người câm miệng!

Tiểu Nhị dí sát mặt vào người qua đường Giáp thêm mấy phân, nhìn kỹ hắn, biểu tình cực kì oán độc và thâm trầm: “Hiểu lầm? Lúc nào cũng hiểu lầm, để ta ngày nào cũng thống khổ chết một lần sao? Suốt một tháng a, người có tha cho ta ngày nào không?”

Người qua đường giáp vẽ mặt đau khổ kêu: „Sư muội ...“

Tiểu Nhị rống lên: „KHông được gọi ta là sư muội!“

Người qua đường giáp: „Nữ, nữ hiệp ... ta sai rồi, nữ hiệp ...“

Tiểu Nhị rít gào: „Mẹ người, giết một hai lần chưa đủ, cho dù chúng ta có thâm cừ đại hận gì người cũng cần thiết phải đuổi giết ta một tháng chứ? Hơn nữa tại sao ta ẩn thế nào người cũng tìm ra?“

Đúng thời khắc mấu chốt, người qua đường Ất lại mở miệng: „Nó làm ra một cái truy tung khí, là định vị đó, dùng thử miễn phí, bao ăn luôn.“

Người qua đường Ất đúng là rất biết đổ dầu vào lửa, Tiểu Nhị đã sắp bốc cháy rồi: „Nói, tại sao lại bức ta phải thống khổ như thế?“

Người qua đường giáp bất đắc dĩ cười khổ: „Thói quen chém giết thôi mà ...“

Quần chúng vây xem: “...“

„“Người! Hỗn đản! Biến thái! Thụ!” Tiểu Nhị ngửa mặt lên trời thở dài: “Trời ơi, tôi tạo nghiệt gì aaaaa....“

Người qua đường giáp: “Nghiệp chướng là huynh ...“

“Câm miệng” Tiểu Nhị đột nhiên lại dí sát vào, hai cái mũi gần như đụng nhau, người qua đường Giáp sợ tới mất vía.

Tiểu Nhị: “Thụ! Hôm nay lúc về không được nhúc nhích, để ta chà đạp người một trăm lần.“

Người qua đường giáp: “...“

Người qua đường Ất ở bên cạnh vuốt cằm hắc hắc cười, đúng kiểu biểu hiện của kẻ gian trá đáng khinh thấy người ta gặp họa thì vui mừng: “Một trăm lần, một trăm lần nha, mấy câu này rất có ý nghĩa“

Quần chúng vây xem: -_-!!!!

20. Chương 39+ 40

Chương 39:

Lúc ra khỏi Lâm Giang Các đã hơn 10 giờ tối, cả đám tám người chúng tôi đi dạo trên quảng trường lớn của thành phố B, ngoại trừ việc người qua đường Giáp hình như hơi bị sợ sệt khúm núm run rẩy trước Tiểu Nhị, quần chúng vây xem thì hơn ha hơn hử trước cảnh người gặp họa ra thì không khí có thể coi như yên bình.

Tâm trạng tôi rất vui, nặn một quả cầu tuyết, đứng trên đường ném thẳng về phía Tứ cô nương. Con nhỏ trúng đòn, quay đầu lại cũng hì hục nặn banh tuyết chọi ngược lại, Chung Nguyên nhanh tay, kéo tôi né qua bên cạnh, quả cầu tuyết kia bỏ qua tôi, cứ thế lao thẳng vào người Lão Đại.

Lão Đại không chịu thua, cũng đáp lễ ngay, kết quả ném ra mà không nhắm đích, người dính chấu là Tiểu Nhị. Trong thời khắc quan trọng thế này, dĩ nhiên người qua đường Giáp không bỏ lỡ cơ hội nịnh bợ, xun xoe ném tuyết trả ngược lại Lão Đại, không khá hơn, đích đến lại là tôi. Chung Nguyên giận, ném luôn một lúc hai cục tuyết to, người qua đường Giáp người qua đường Ất đều trúng chiêu.

Hỗn chiến bắt đầu.

Tám người chia làm N đội quân, kiên quyết quán triệt phương châm chiến lược trong địch có ta trong ta có địch, chỉ cần nặn được quả cầu tuyết nào ra là ném ngay, không cần biết là ai, thà giết nhầm một ngàn người còn hơn bỏ sót một người. Cả đám dí nhau chọi tuyết, thật sự rất vui vẻ.

Tôi ôm banh tuyết, vừa chạy vừa la đuổi theo Tiểu Nhị, Chung Nguyên vẫn bám chặt phía sau không rời. Đột nhiên “Bịch” một tiếng, tôi quay người lại thì thấy Chung Nguyên bị trượt chân, đang nằm ngửa ra, cười hì hì nhìn tôi.

Hôm nay người này uống hơi bị nhiều, đi đứng loạng choạng cũng bình thường thôi. May là ngã trên tuyết, quần áo anh mặc cũng dày, chắc là không đau lắm.

Rất ít khi thấy Chung Nguyên ngờ nghệch thế này, mặc dù hơi có chút gặp lúc người khó khăn mà nhe răng cười, nhưng mà đúng là nhện không được, tôi đứng ôm bụng cười nắc nẻ.

Chung Nguyên cũng không tức giận, cứ nằm thẳng cẳng như vậy, híp mắt nhìn tôi. Bộ dạng này của anh chàng dưới ánh sáng dịu của đèn đường đúng là xúi bẩy người khác phạm tội mà, tôi nuốt nuốt nước miếng, hơi bị xấu hổ.

Chung Nguyên nhướn miệng cười, giơ tay lên ý bảo tôi kéo dậy, tôi khom người, gắng sức nắm tay anh ấy để kéo lên.

Nhưng, đột nhiên một lực kéo mạnh hơn kéo tôi xuống, dĩ nhiên là tôi đứng không vững, ngã sấp người xuống, chờ tới lúc phản ứng được đã nằm gọn trong lòng Chung Nguyên.

Một tay ôm eo tôi, một tay choàng qua vai, giữ chặt tôi trong lòng, anh ấy hơi khép mắt cười hì hì nhìn tôi, trong nửa đôi mắt khép dường như có ánh sao phản chiếu di chuyển, nhưng cũng không còn sự anh minh thường ngày, hôm nay anh ấy uống nhiều quá, tự nhiên trong lòng tôi thấy hơi xót.

Lúc này Chung Nguyên híp mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, màu sắc của ánh đèn chiếu lên khóe môi, đẹp kì lạ.

Cứ nhìn anh ấy như vậy, cảm giác thật dễ chịu, tôi cũng muốn đứng dậy, nhưng người này cứ ôm cứng làm tôi không động đậy gì được.

Mấy tên kia đã vây lại xem, lại còn ồn ào bình phẩm, làm người qua đường cũng phải tò mò.

Tôi càng ngưỡng, giấu mặt vào lòng Chung Nguyên, đã làm đà điếu thì làm đến cùng đi cho rồi.

Nhưng không hề báo trước, Chung Nguyên đột nhiên xoay người lại, đặt tôi xuống dưới. Tôi vừa la lên một tiếng, chưa biết làm sao, trợn mắt lên nhìn thì phát hiện ra cái bầy người phát rồ đáng ghét kia đều nhất thời ném tuyết về phía chúng tôi ...

Những chuyện sau đó tôi không thấy được, bởi vì Chung Nguyên giữ chặt đầu tôi trong lòng, dùng toàn bộ thân thể che cho tôi. Khỏi xem cũng biết mấy tên ác quỷ kia hành hạ Chung Nguyên khổ sở cỡ nào.

Tôi nghe tiếng anh cười nhẹ, trong tiếng nói có vài phân men say mơ hồ, anh ấy dịu dàng nói: “Đừng sợ, đã có anh rồi.”

Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp như được bước vào dòng suối mùa xuân, cổ họng cảm thấy dễ chịu, tôi ra sức dụi dụi vào lòng anh, đáp: “Em biết rồi.” vừa nói vừa đưa tay ra ôm. Phía sau lưng anh lạnh toát, phủ toàn tuyết là tuyết.

Đột nhiên anh đứng bật dậy, kéo tôi bỏ chạy.

Phía sau có tiếng hô: “Ê! Có người chạy trốn kia! Mau bắt trở lại, tẩm dầu đốt làm đèn đi!” tiếng la có vẻ đàng đàng sát khí, nhưng càng ngày càng xa.

Tại nó không có đuổi theo, nhưng Chung Nguyên vẫn không ngừng chạy, tôi bị tha theo sau, hai chân nhấc không nổi, thở hổn hển. Thật là kì cục, không phải say à, chạy gì mà nhanh thế.

Rốt cục anh ấy cũng ngừng lại, tôi chưa kịp định thần đã bị ép sát vào tường, ngay sau đó miệng đã bị tấn công bởi hai phiến môi ấm áp mềm mại.

Chung Nguyên nhắm mắt, tinh tế hôn lên môi tôi, vươn đầu lưỡi ma sát nhẹ nhẹ. Mùi rượu phảng phất theo đó đi vào, làm cho tôi cảm thấy hình như chính mình cũng say mất rồi.

Anh ấy hơi nhíu mày, cũng không có mở mắt, đang hôn tôi nhưng vẫn ra lệnh: “Nhắm mắt lại đi, mở miệng ra.”

Tôi cảm thấy tò mò, tại sao nhắm mắt là cứ như là cái gì cũng nhìn thấy được nhỉ? Nhưng tò mò thì tò mò, tôi vẫn ngoan ngoãn nghe lệnh, mắt khép lại, miệng mở ra, thuận tay còn quàng qua ôm cổ anh.

Chung Nguyên cúi đầu, cười một tiếng rồi lập tức tiến quân thần tốc, vươn đầu lưỡi đánh chiếm từng góc nhỏ từ môi, lưỡi tới khoang miệng. Hơi thở nồng mùi rượu truyền qua, tôi cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, nhất thời đầu óc choáng vàng, tứ chi nhũn ra.

Chung Nguyên vẫn ôm chặt, càng đánh càng hăng.

Chờ tới lúc lương tâm sún răng của tên này phát hiện và buông tha thì đầu óc tôi toàn sao vàng lấp lóe, hần còn chưa đã ghiền, theo một đường từ khoe môi tản ra, hôn lên hai má, rồi tới vành tai, cổ ...

Môi của anh ấy rất mềm, hôn lên da cảm giác giống như là lấy lông vũ chạm nhẹ, rất ngọt ngào, rất thoải mái. Nói thực ra thì tôi có hơi sợ, tên này hiện giờ thần trí không rõ, lỗ như tự nhiên mất hứng, quay qua cắn tôi một phát thì làm sao bây giờ ...

Trong nháy mắt tôi nhớ tới quỷ hút máu trong phim, giật cả mình.

Chung Nguyên ngẩng đầu, đưa tay vuốt nhẹ hai má tôi, trong ánh mắt có ý cười: “Sợ à?”

Tôi chỉ giỏi ăn ngay nói thật: “Ak, sợ anh cắn em.”

Chung Nguyên thấp giọng cười, anh ấy dùng đầu ngón tay miết qua môi tôi, mi mắt giương lên nhìn rõ là gian. Đột nhiên anh cúi đầu sát vào tôi, vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một chút, hai mắt sáng rực nhìn tôi, thanh âm thì thảo y như mấy tên dân tộc vùng trộm yêu đương trong TV: “Sợ gì mà sợ, đâu phải là chưa có cắn qua. Hơn nữa ...” ánh mắt tên này tự dưng nhìn đảo qua cơ thể tôi, như có như không, tới trước ngực thì dừng lại một chút, sau đó mới nâng mắt lên nhìn tôi, tiếp tục nói: “Những chỗ muốn cắn sau này còn rất nhiều.”

Tôi: “...”

Đại ca à, em là người nhút nhát lắm >

“Ngượng?” Chung Nguyên vẫn xoa xoa khuôn mặt đang nóng lên của tôi, cười nhẹ: “Thực ra em cũng có thể cần anh mà.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên: “Uhm, anh rất chờ mong nha.”

Tôi bị chọc giận, túm lấy tay hắn cần một phát ... đồ da dày >_

“Không phải ở đây.” Chung Nguyên rút tay về, ngược lại chỉ vào môi mình: “Ồ đây này.”

Tôi xoay mặt đi, đại ca ơi là đại ca, người phải biết là ta rất hay xấu hổ chứ!

Chung Nguyên càng dí sát, hơi thở nóng bỏng phả vào tai tôi: “Đương nhiên, những chỗ khác cũng có thể cần, sau này từ từ sẽ dạy em.”

Tôi bị sự vô sỉ này đánh bại, dở khóc dở cười hỏi: “Chung Nguyên, anh rốt cục là có say hay không hả?” Nếu nói say, tên này thế quái nào vẫn biến thái như bình thường, nếu nói không say, sao nội dung nói chuyện lại không hề bình thường ... hết sức YD, hết sức vô sỉ nha

Chung Nguyên vừa nghe tôi hỏi thế thì cười ha hả, ôm chặt tôi, hôn chụt một cái lên mặt, nói: “Anh say, cho nên ...” lại cúi đầu nhìn tôi một cách gian tà “Anh muốn làm Bá Vương vào thượng cung.”

Tôi: “...”

Thiệt muốn gào lên, Thượng Đế ơi, người mau thu hồi tên yêu nghiệt này đi cho rồi ...

E hèm, note vào một tí:

YD: rất XXOO, tóm lại là rất biến thái bị bạ đúng kiểu Nguyên Tử ka

Bá Vương vào thượng cung: chẹp, chỗ này là Nguyên Tử ka vô cùng biến thái của chúng ta đã thăng thần đề cập muốn H với Mộc Đồng đầu gỗ, ây chà, anh ơi là anh, đầu gỗ còn gỗ lắm

Chương 40:

Bá Vương cuối cùng cũng không có vào được thượng cung, tôi phải dỗ dành Chung Nguyên cả buổi trời tên này mới chịu quay về kí túc xá. Nói thật là tôi đối với chuyện lẩn lộn trên giường gì đó vẫn còn cảm thấy kính sợ lắm, có chút mong chờ, nhưng không dám nếm thử.

Hơn nữa tôi với Chung Nguyên mới xác định quan hệ chưa bao lâu, chưa gì đã phát triển tới mức đó thì quá nhanh đi.

Còn chuyện Chung Nguyên rốt cục say hay không say thì tôi cũng chịu, nhìn ánh mắt thì rõ ràng là không tỉnh táo rồi, nhưng lời nói cử chỉ chả có vẻ gì là người đang say cả. Tôi biết trước kia anh ấy thỉnh thoảng có lúc giả vờ say, nhưng trước mặt tôi thì việc gì mà phải giả vờ nhỉ.

Nếu anh chàng này say thật thì cái tướng say rượu coi cũng đẹp ghê đó chứ.

Lúc tôi về tới phòng thì Nhất Nhị Tứ đã có mặt hết rồi. Lão Đại và Tứ cô nương đang đứng xem Tiểu Nhị tung hoành chém giết trong game, tôi nhìn qua màn hình của nó thử, chỉ thấy một nhân vật nam tên “Trầm Tinh Thạch” đứng yên không nhúc nhích, một cô nương tên “Ác Bá Vương” đang hùng hổ chém xa xả vào người hắn, đồng thời phóng ra đủ thứ các kỹ năng, đứng xung quanh hai người này có tới mấy vòng người đang bu xem.

Trên đỉnh đầu Trầm Tinh Thạch cứ cách nửa phút lại hiện lên một câu: Nữ hiệp, tha mạng ...

Trên đỉnh đầu của mấy người vây xem, câu nói hiện lên nhiều nhất là: Đại Thần bị đạo hào!

Giữa một mớ tầm xàm ba láp chủ đề Đại Thần bị đạo hào kia ai dè còn có một người cứ không ngừng lải nhải: “Một trăm lần a, một trăm lần a”, chắc lại là cái tên người qua đường Ất suốt ngày lo thiên hạ không đủ loạn chứ gì.

Tôi không khỏi thắc mắc, hóa ra thế giới game cũng hào hứng như vậy.

Lúc này Tiểu Nhị nhận được mess, gửi từ Trầm Tinh Thạch: Nữ hiệp, tam sư muội có quay về kí túc chưa?

Ác Bá Vương: đã về, làm sao?

Trầm Tinh Thạch: tên Chung Nguyên ác bá kia vừa về đã nằm lăn ra ngủ, nằm trên giường còn rên hừ hừ cái gì mà “Vợ yêu, đến đây”, y như là bị trúng tà nặng ấy, huynh chỉ là muốn hỏi thử tam sư muội, coi thử cô ấy làm gì thằng tiểu tử này rồi ...

Tin tức này vừa tung ra thì Nhất Nhị Tứ không thèm nhìn game nữa, nhất loạt quay qua ngó tôi chăm chăm, cười rất chi là mờ ám.

Tôi á khẩu, Chung Nguyên chết tiệt, đang ngủ mà lực sát thương cũng bắn được tới đây.

Tiểu Nhị kì quái nói với tôi: “Tam sư muội à, giải thích chút đi.”

Tôi vò đầu, trả lời đại một câu hòng bịt miệng tụi nó: “Chung Nguyên đòi làm Bá Vương vào thượng cung, tao đến chết cũng không tuân theo.”

Ba con tiểu yêu kia hoan hô dậy trời, Tiểu Nhị còn vội vàng quay sang trả lời cho tên Giáp kia: Còn thể nào nữa, đương nhiên là Bá Vương thượng cung rồi.

Vì thế cho nên sau đó chuyện kinh dị xuất hiện.

Là do vừa rồi Tiểu Nhị không nhớ ra là phải đóng khung hội thoại riêng với Trầm Tinh Thạch, cho nên câu vừa rồi là ở trạng thái mở, tức là, những người vây xem chung quanh đều có thể nhìn thấy, đương nhiên chuyện này chưa là gì, điều quan trọng là trước cái câu này, người qua đường Giáp do muốn biểu đạt một chút tinh thần chém giết kịch liệt, nói một câu rất kiểu mẫu: “Rốt cục ngươi muốn như thế nào”

Thế là:

Trầm Tinh Thạch: Rốt cục ngươi muốn như thế nào?

Ác Bá Vương: Còn thể nào nữa, đương nhiên là Bá Vương thượng cung rồi.

Kết quả: quần chúng vây xem nhất thời rộ lên xôn xao về cái chủ đề rất chi là bốc lửa ...

Nhất Tam Tứ vỗ vai Tiểu Nhị: “Nén bi thương đi mày.”

Tiểu Nhị nhìn chăm chăm mấy câu trên màn hình, nắm chặt tay lại, dấm vào bàn phím, ngửa mặt lên trời thở dài: “Oan nghiệt, oan nghiệt!”

...

Tối hôm sau, tôi với Chung Nguyên ngồi trong một góc sáng của phòng tự học học bài. Sắp cuối kì rồi, kì này tôi có mấy môn chuyên ngành rất khó, tự nhận ngu hóa học nên tôi muốn sớm ôn tập cho rồi. Tôi không có năng lực học tập kiệt xuất của Lão Đại, không có may mắn như Tiểu Nhị, càng không có đầu óc minh mẫn như Tứ cô nương, tôi chỉ có tinh thần tự giác người chậm cần bắt đầu sớm thôi.

Thời tiết mùa đông khô mà lạnh, phải bảo vệ môi thật tốt, tôi xem sách một lúc, lấu một cây son môi ra thoa, vừa định cất đi thì bị Chung Nguyên giật lấy.

Anh cầm cây son, nhìn nhìn, lẩm bẩm nói: “Mùi sữa? Mùi táo?”

Tôi nhất thời không hiểu anh muốn nói cái gì: “Hả?”

Chung Nguyên nhướn mày nhìn tôi: “Anh thử được không?”

Ak...

Tuy nói là son môi là thể loại không nên xài chung, nhưng mà tôi với Chung Nguyên đã ... này nọ xọ kia ... được rồi, cũng không có gì ...

Thế nên tôi gật đầu: “Thử đi.”

Nhưng Chung Nguyên đột ngột cúi đầu, hôn lên môi tôi một cái. Tôi không ngờ là tên này lại làm như vậy, tới lúc phản ứng được thì có người đã ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trở lại, y như thể cái kẻ hành hung người vừa rồi không phải anh ta ấy.

Chung Nguyên tùm tùm nhìn tôi, liếm liếm môi, nhếch mày nói: “Ngọt không?”

Tôi: “...”

Tôi cảm thấy mình giống như một cái bình thủy tinh bị nổ, mặt mũi đã cháy sạch ... Trời ơi, trên đời còn có người vô sỉ tới thế này nữa hả

Chung Nguyên còn làm ra vẻ ung dung tự tại, cổ tình để tay ra sau gáy tôi, cúi đầu làm bộ muốn hôn.

Tôi gơ tay lên chặn, kích động nói: “Đại ca, đây là phòng tự học đó.”

Chung Nguyên kéo tay tôi ra, nắm trong tay mình, chẳng hề để ý nói: “Phòng tự học thì làm sao, tụi mình đâu phải chưa làm qua.”

Tự nhiên tôi nhớ tới cái vụ diễn tập cảnh phim trong phòng học môn tự chọn, cái đó là diễn nha, còn bây giờ mà làm vậy là chuyên nghiệp đó ...

Chung Nguyên nắm vai tôi, không thèm nói gì, cứ thế cúi đầu định hôn tiếp.

“Đừng mà, người ta nhìn thấy à.” Tôi nói, xoay mặt đi tránh.

Chung Nguyên im lặng không nói gì. Kì lạ, cái này không giống tác phong của anh nha. Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy anh ấy đang nhìn chằm chằm ra phía cửa phòng tự học, nhìn theo ánh mắt đó tôi thấy một người.

Tô Ngôn đang đứng ở cửa, nhìn về phía chúng tôi, biểu tình có chút mơ hồ.

Tôi không biết phải làm thế nào, cúi đầu không dám nhìn. Đối với một người thích mình mà mình lại không có cảm giác gì, tôi thật sự không thể ở gần được, ngoại trừ bỏ chạy tôi cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Tô Ngôn nhanh chóng đi tới cạnh chỗ chúng tôi, thấp giọng hỏi: “Mộc Đồng, tôi có thể nói chuyện với chị một lúc không?”

Tôi không biết nên gật hay nên lắc đầu, thật ra cũng muốn nói rõ với nó, nhưng tôi lại sợ Chung Nguyên giận.

Cứ giằng co như vậy một lúc, Chung Nguyên mở miệng trước: “Được rồi, nói rõ một lần không phải tốt hơn sao?”

Tôi với Tô Ngôn ngồi ở dãy ghế dài ngoài phòng học, Chung Nguyên cách một cửa sổ nhìn chúng tôi, ngẩng đầu lên là tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt anh ấy do khoảng cách hơi xa mà trở nên hơi mờ ảo, tuy rằng mờ ảo, nhưng anh ấy cười tôi cũng có thể cảm nhận được.

Im lặng một lúc, Tô Ngôn nói trước: “Chị ... thật sự cùng với anh ta ư?”

Tôi gật gật đầu: “Chị thích anh, cho nên ...”

Tô Ngôn: “Cho nên chị muốn tôi cách xa chị một chút?”

“À” Tôi nhúc nhích, không thích ứng lắm với nhóc Tô Ngôn tự dưng có vẻ hung tợn này: “Không phải ý đó, em cũng thấy, chị với Chung Nguyên ... Uhm, dù sao hai người chúng ta không thể ở chung, liên quan nhiều chỉ thêm phiền não thôi ...”

Tô Ngôn cười khỏ nói: “Tôi thật sự không có cơ hội sao?”

Tôi lắc đầu, đáp: “Sẽ có một người thích hợp với em, nhưng không phải chị.”

Tô Ngôn nhìn xa xăm qua cửa sổ: “Tôi rất muốn biết, rốt cục tôi có điểm nào không bằng Chung Nguyên?”

“Em không giống anh ấy, chính là ... anh ấy có thể làm cho chị thích anh ấy, còn em thì không thể.” Tôi biết lời nói ra có thể làm tổn thương người khác, nhưng nếu cứ cố chấp dây dưa không rõ, chẳng thà nói mấy câu nhần tâm một chút thì tốt hơn.

Tô Ngôn có vẻ mệt mỏi: “Vậy nếu tôi gặp chị sớm hơn anh ta thì sao?”

Tôi thẳng thắn đáp: “Giả thiết này không bao giờ xảy ra, nói gì cũng không có ý nghĩa nữa.”

Tô Ngôn do dự trong chốc lát, nói thêm: “Vậy ... tôi tiếp tục thích chị được không?”

Tôi: “Ak, tốt nhất là không nên ...”

Tô Ngôn lại hùng hổ: “Đó là chuyện của tôi, không cần chị lo!”

Tôi: “...”

Đã thế nhóc còn hỏi chị làm chi >

...

Tô Ngôn đi rồi, Chung Nguyên tiến tới, ngồi xuống cạnh tôi. Anh ấy xoa xoa đầu tôi, kéo tôi ôm vào lòng, nắm chặt lấy tay tôi. Tới mùa đông tay tôi lúc nào cũng lạnh ngắt, tay của Chung Nguyên lại ấm áp như lò sưởi vậy, ông trời thật không công bằng nha.

Im lặng một lúc, Chung Nguyên nói: “Sắp tới sinh nhật anh rồi!”

Tôi dụi dụi vào lòng anh, đáp: “Em biết rồi.”

21. Chương 41+ 42

Chương 41:

Ngày sinh của Chung Nguyên là một câu chuyện thật mang tính chất bi kịch mà, nghe đồn là anh chàng ra đời lúc 11 giờ ngày 31 tháng 12, kết quả là vừa ra đời được hơn một tiếng đồng hồ thì ba mẹ quăng qua một bên, hai người chàng chàng thiếp thiếp cùng nhau đón năm mới.

Ngày 31 tháng 12 năm nay tôi có lớp từ sáng tới chiều, buổi tối còn có giờ thực nghiệm nữa, Chung Nguyên rất bất mãn với chuyện này, nhưng cũng chẳng có biện pháp gì giải quyết.

Giữa buổi cơm trưa, Chung Nguyên sốt ruột hỏi tôi: “Chuẩn bị quà gì cho anh vậy?”

Tôi có chút ngượng ngùng: “Ak, gỏi thêu được hông?” Lúc nghỉ hè đồng ý thêu cho anh một cái, bây giờ rốt cục cũng xong rồi.

Lông mày Chung Nguyên nhíu lại, có vẻ không thích: “Cái đó em hứa từ lâu rồi sao tính được?”

Tôi xấu hổ, nhưng quả thật không biết tặng cái gì mới được, đành phải hỏi: “Vậy chứ anh muốn tặng gì?”

Chung Nguyên cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn tôi rất gian, cười nói: “Tặng người cho anh đi.”

Tôi: “...”

Tuy rằng tên Chung Nguyên yêu cầu rất lưu manh, nhưng quả thật tôi cũng rất áy náy, cho nên quyết định theo tinh thần [hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng] nói: “Được rồi, tối nay chúng ta overnight, đi chơi cả đêm được không?”

Chung Nguyên cười hết sức quái dị: “Overnight?”

Tôi toát mồ hôi: “Anh, anh đừng có nghĩ bậy bạ ...”

Chung Nguyên tủm tỉm cười nhìn tôi, hỏi: “À, thế nào mới gọi là nghĩ bậy ấy nhỉ?”

Tôi cúi đầu, cảm giác mặt nóng lên, hơi bị nghi ngờ nha, rốt cục là mình biến thái hay tên này mới biến thái đây?

Càng nghi ngờ hơn là, tại sao chúng tôi đã là tình nhân rồi mà tôi cứ bị đỏ mặt trước mặt tên này hoài vậy ...

...

Giờ thực nghiệm buổi tối hơi bị phức tạp.

Trong môn thực nghiệm có thể coi tôi là phần tử lạc hậu, nói chung là, tôi toàn nằm trong tốp những người cuối cùng làm xong thực nghiệm, hơn nữa luôn có xu hướng phá hoại, các cô giáo xinh đẹp của phòng thí nghiệm cô nào cũng biết mặt tôi, vừa thấy tôi là mặt mũi đã bày ra cái vẻ vô cùng đau đầu.

Bình thường giờ thực nghiệm của tôi khoảng 9h gì đó là xong hết, nên tôi hẹn gặp Chung Nguyên lúc 9h30. Ai ngờ thằng cha này mới 8h đã mò tới tìm, đúng lúc tôi đánh vỡ một cái bình đo dung lượng bị cô giáo xinh đẹp nhìn bằng ánh mắt u oán lên án.

Tuy rằng da mặt tôi không thuộc dạng dày, nhưng mà chuyện này xảy ra hoài, da mặt tự nhiên cũng có chút công phu đối phó.

Cô giáo xinh đẹp đi rồi, tôi nhìn thấy Chung Nguyên đang tựa cửa đứng, nhìn tôi mà cười. Tôi không thèm nhìn anh, rửa sạch thi thể của em bình vừa vỡ rồi ném đi, tiếp tục làm thực nghiệm. Một lát nữa cô giáo sẽ đem bình mới tới cho tôi, tôi phải biểu hiện cố gắng công tác mới được, tuy rằng tôi gốc, nhưng thái độ tuyệt đối nghiêm túc a.

Chung Nguyên coi như chỗ không người đi vào đứng cạnh tôi, anh nhìn một lúc rồi nói: “Khó tới vậy sao?”

Tôi trừng mắt, nhà người định cười nhạo ta ngu ngốc chứ gì ... Hừm, mặc dù thực ra mình cũng hơi ngớ thật >_

Lúc này lão sư đã đem bình mới tới chỗ tôi, ánh mắt cô dừng lại trên người Chung Nguyên vài giây, sau đó nhìn tôi: “Bạn trai?”

Tôi hơi e thẹn, đề tài này có vẻ không thích hợp thảo luận ở phòng thí nghiệm lắm.

Chung Nguyên lại vô cùng thông thả bày ra một bộ dạng lễ phép hiền lành, khom người cúi chào cô giáo: “Em chào cô.”

Cô giáo rất vui vẻ gật đầu: “Đã hẹn hò thì làm nhanh lên mà đi.” Nói xong lại nhìn lướt qua Chung Nguyên lần nữa, rồi rời đi.

Tôi nhìn theo bóng cô, khó hiểu hỏi Chung Nguyên: “Là sao?”

Chung Nguyên gõ vào đầu tôi: “Gốc này, ý cô là, hôm nay có thể ăn gian tí.”

Tuy rằng cô giáo có vẻ cho tôi ăn gian, nhưng là tôi là một đệ tử thái độ đoan chính, quá trình thực nghiệm cơ bản vẫn muốn làm một lần. Đối với mấy cái này tôi vốn mơ hồ, nếu không làm qua một lần sau này sẽ chẳng hiểu gì cả.

Đương nhiên hiện tại bên cạnh có sẵn người giúp đỡ, cũng không cần ngay thẳng quá, cho nên ...

“Chung Nguyên, ống nghiệm đó phải rửa, chú ý dùng nước sạch rửa nha.”

Sau đó Chung Nguyên ngoan ngoãn cầm ống nghiệm đi tới bồn rửa.

“Chung Nguyên, đi đo lượng chất đi, chú ý phải đọc tới 4 con số lẻ sau dấu phẩy nha.”

Thế là Chung Nguyên cầm một cái cốc nhỏ chịu nóng điên cuồng chạy tới phòng được phẩm.

“Chung Nguyên ...”

Một lát sau –

“Đầu gối, em đem dung dịch HCL 0.1M hòa với dung dịch HCL 1M đi.”

“Đầu gối, cái đó là ống buret, em cho dung dịch vào đó.”

“Đầu gối, phản ứng trong ống nghiệm đó chưa đủ thời gian, em đừng lộn xộn.”

“Ngốc này, HNO₃ sao lại để đổ ra tay được!”

Lại một lát sau..

Chung Nguyên diều vô dương oai đứng trên bục, vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Đầu gỗ, dung dịch Fe₃O₄.”

“Đầu gỗ, HNO₃”

“Đầu gỗ, đem cái này đi làm ly tâm.”

“Đầu gỗ, đi rửa ống nghiệm.”

Tôi im lặng chịu đựng một nhọc, thật sự nghĩ không ra, tôi rõ ràng là sinh viên chuyên ngành hóa học, sao lại trở thành tay sai vặt trong phòng thí nghiệm ột tên học tài chính thế này?

Tôi đem câu này ra hỏi Chung Nguyên, kết quả thằng cha này vừa ghi hiện tượng thí nghiệm lại vào giấy vừa vô cùng khinh thường trả lời: „“Trong sổ hướng dẫn thực nghiệm đều có viết rồi, làm theo là được

Ngoan đi, chép mấy cái hiện tượng này vào báo cáo, sau đó đưa cho cô giáo ký tên là xong rồi.”

Tôi cầm báo cáo mừng rơi lệ chạy đến phòng cô giáo, mãi vẫn không hiểu tại sao trong sổ thực nghiệm có ghi rõ hết mà mình còn làm không tốt. Cái này chỉ có thể dùng một chữ “Ngốc” là giải thích được hết.

Cô giáo nhìn vào báo cáo của tôi mấy lần, cuối cùng mới ký tên: “Làm khá lắm”

Tôi nắm chặt báo cáo, kích động nhìn cô, người đẹp ơi, lần đầu thấy cô khen em nha ...

Có vẻ bị tôi nhìn không thoải mái lắm, cô giáo đổi sang chuyện khác, thoải mái nói: “Có mắt nhìn lắm.”

Tôi phản ứng không kịp: “Dạ!”

Cô giáo mặc kệ tôi, bắt đầu ngồi xem báo cáo của sinh viên, tôi nghĩ có lẽ cô vẫn còn có chút không thích tôi, thế nên mặt mũi xăm xịt cất bước quay đi, ai ngờ cô lại gọi giật lại: “Quay lại.”

Tôi đứng yên, sợ hãi nhìn cô: “Cô ạ ...” “Đừng nói là cô hối hận nha?”

Cô gấp gò lên bàn, có chút không kiên nhẫn nói: “Bồi thường chứ.”

Ai da, sao quên mất vụ này, tôi sờ sờ túi tiền, chết, bỏ quên ở kí túc ...

Lúc này Chung Nguyên đang đứng ở ban công nhìn ra ngoài, thấy tôi mãi chưa ra nên đang đi tới gần. Tôi đành kéo kéo tay áo anh: “Cho em mượn tiền.”

Chung Nguyên cười, lấy ví ra: “Bao nhiêu?”

“Hai mươi một đồng” người trả lời là cô giáo.

Chung Nguyên lấy ra một tờ Mao gia gia đồ chơi, cô giáo nhú mày: “Không có tiền lẻ à?”

“Còn lại cứ trừ tiếp vào lần sau ạ” Chung Nguyên nói xong, kéo tôi chạy ra ngoài.

Tôi cũng không để ý lắm, lát nữa quay về kí túc lấy tiền trả anh là được rồi. Nhưng không ngờ chuyện nhỏ này lại mang tới phiền toái lớn.

Nói chung, tôi muốn mừng sinh nhật cho Chung Nguyên.

Cái gọi là overnight chỉ là tôi muốn cùng anh ấy đi hát kara này kia thôi, nhưng chuyện ngoài ý muốn là, chúng tôi đã overnight tới tận khách sạn luôn.

Chuyện này kể ra hơi bị dài dòng.Chương 42:

Tôi đưa cho Chung Nguyên cái gối ôm thêu mắt mấy tháng mới xong làm quà sinh nhật: “Chung Nguyên, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Chung Nguyên mở hộp quà ra, đem cái gối ra nhìn kĩ. Trên mặt của cái gối ôm thêu hình mặt biển rộng mênh mông, giữa biển có hai chú cá nhỏ đáng yêu, một chú đang nâng vây cá lên xoa đầu chú còn lại, chú

cá nhỏ bị xoa đầu mặt mày rõ là bi thảm, bộ dạng như gặp phải cảnh khốn cùng lắm, nhìn vào là thấy mắc cở.

Chung Nguyên chỉ vào hai chú cá, mỉm cười: “Đây là em, đây là anh.”

Tôi giận, bất mãn nói: “Dựa vào cái gì lại bảo em là cái con bị gõ đầu chứ?”

Chung Nguyên giương mắt nhìn tôi: “Cần giải thích nữa sao?”

Tôi phần nộ gục đầu xuống, được rồi, tôi thừa nhận, quả thật tôi vẫn là người bị bắt nạt mà ...

...

Tối nay tôi định hát tặng Chung Nguyên, nói chung những cái mà tôi rành không phải nhiều, may là ca hát cũng xem như nằm trong số đó. Là một đứa trẻ trong sáng ngoan ngoãn, cuộc overnight của chúng tôi cũng chỉ giới hạn trong karaoke rồi chơi bóng linh tinh thôi.

Tôi và Chung Nguyên đi đến một câu lạc bộ cách trường không xa. Sắp tới Tết Nguyên đán rồi, trong câu lạc bộ thật náo nhiệt. Vào tới đại sảnh đã thấy một tấm áp phích thi đấu bida rất to, nội dung cụ thể tôi chẳng thèm xem, hai mắt tỏa sáng, nuốt nước miếng nhìn chăm chăm câu “Giải nhất thưởng một phần thưởng là gậy đánh bida trị giá 1888 và một phần quà thần bí”.

Chung Nguyên ôm lấy vai tôi, hỏi: “Thích hả?”

Tôi chỉ vào cái câu đáng thèm kia, kiêu ngạo nói: “Chung Nguyên, em đánh thắng giành cây gậy cho anh nhé?”

Chung Nguyên hoài nghi nhìn tôi: “Em biết chơi à?”

Tôi nhìn chăm chăm tấm áp phích, cười lạnh: “Để xem bọn họ thua cuộc dưới tay ta đi, ha ha ha ha ...”

Chung Nguyên: “...”

Không phải tôi nói ngoa nha, thiệt ra tôi cảm thấy tài nghệ của tôi về mặt này hơi bị được. Nếu như nói biết ca hát là do trời sinh thì biết đánh bida là do ngày xưa bị mấy tay bida trong thôn tôi luyện mà thành. Nói chung chỗ đánh bida của thôn tôi có cái không bình thường. Bàn đánh nào cũng bị nghiêng chỗ này méo chỗ kia, sau này mới biết, hóa ra ông chủ bỏ ra hai mươi đồng mua đồ secondhand.

Tuy rằng vật chất thiếu thốn nhưng tôi vẫn rất cuồng nhiệt với bida, trước đây cứ thường xuyên đi theo bọn con trai chơi. Do điều kiện nhà tôi, ba làm gì có tiền cho tôi chơi suốt ngày, mà luật chơi là thua phải trả tiền, tình cảnh này làm cho tôi chỉ có thể thắng mà thôi.

Sau quá trình rèn luyện, cuối cùng tôi đã có thể đánh thắng ông chủ vô lương tâm trong vòng hai hiệp trên một cái bàn đánh rất chi là méo mó. Kỹ thuật của ông ấy vẫn được toàn thể lưu manh trong thôn khen ngợi, đương nhiên nhân phẩm thì cũng không khác chi.

Tôi vẫn còn nhớ rõ lúc đó, khi tôi lần đầu tiên thắng được ông chủ, mọi người xung quanh vỗ tay vang rân, sau đó nâng tôi lên tung hô, dường như ai cũng có vẻ trút được mối giận hờn.

Lúc đó tôi vẫn trên tinh thần “Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên” mà nhắc mình không được tự cao, không cảm thấy kỹ thuật đánh bida của mình giỏi lắm. Đến lúc lên trung học, một lần nọ trên bàn bida, một mình tôi đánh thắng 7 thằng con trai, trong đó có một người được tôn xưng là siêu cơ thủ trong trường. Anh chàng trẻ tuổi kia rất giận tôi, nhịn không được òa khóc huhu.

Nhớ lại thế thôi, bây giờ nói tới trận bida trước mắt.

Nghe nói trận đấu này là do hai người chủ của câu lạc bộ vì cá cược nhau mà quyết định tổ chức, hình như chỉ là để tăng thêm không khí hội hè, chẳng phải nghiêm túc gì cho cam. Bởi vậy tổ chức khá gọn nhẹ, quy tắc thi đấu đơn giản: người tham gia vòng 1 thi đấu với các cơ thủ của câu lạc bộ, chỉ cần trong thời gian quy định đánh thắng là được thăng cấp. tuy rằng quy tắc đơn giản nhưng muốn thăng cấp cũng không dễ, do thời gian hạn chế mà phải quyết đấu nên cần tốc chiến tốc thắng.

Cơ mà cái qui định này lại là ưu thế cạnh tranh của tôi, đặc điểm kỹ thuật đánh của tôi là rất nhanh, ít nhất mọi người đều nhận xét như vậy.

Chín giờ rưỡi bắt đầu đấu, tới hơn 10 giờ rưỡi là tôi đã đứng trên bục lĩnh thưởng.

Đương nhiên mọi người cũng không cảm thấy tôi tài giỏi lắm, thực ra hôm nay trận đấu tổ chức đơn giản, người tham gia đa số đều giống tôi, không có chuẩn bị trước, tôi chẳng qua chỉ là thắng chột làm vua xứ mù mà thôi.

Ông chủ quản lý phòng bida trao một cây cơ nặng trĩu vào tay tôi, tôi quăng cho Chung Nguyên một ánh mắt kiêu ngạo, anh ấy cười tới âm áp, nhẹ nhàng kéo tay tôi.

Sau đó ông chủ công bố món quà thần bí, vừa nói ra là tôi thấy muốn bật ngửa, hóa ra thần bí là được cơ thủ ngôi sao của câu lạc bộ ôm một cái. Tôi cảm thấy có gì hay ho đâu, nhưng người chung quanh vừa nghe là được ai ôm thì lập tức có tiếng hét thất thanh của con gái.

Khụ khụ, hóa ra ngôi sao kia đã có sẵn fan hâm mộ rồi.

Tôi hết nhìn đông tới nhìn tây, phát hiện có một người thật là xinh đẹp đang đi tới chỗ mình. Ak, đúng là xinh đẹp nha, cái gọi là thân con trai tướng con gái chắc là để nói thằng cha này. Lúc này có thấy hấn nha, lúc tôi đánh bida, hấn vẫn thỉnh thoảng liếc mắt nhìn tôi, coi bộ là đánh giá kỹ thuật đây, tôi vẫn còn chút ấn tượng về mặt hấn.

Hấn đi đến gần tôi, tôi cứ rụt lùi từng bước một, lắc đầu nói: “Không, không cần đâu.”

Hấn lại cười cười, tiếng cười nhẹ nhàng dễ nghe ghê. Sau đó hấn lại giang hai tay về phía tôi ...

Thời khắc mấu chốt, Chung Nguyên kéo tôi ra phía sau, đứng chắn trước mặt. ngôi sao xinh đẹp kia theo quán tính nhào thẳng vào lòng Chung Nguyên.

Hai đại mỹ nam cứ thế lao vào nhau.

Tiếng thét chói tai xung quanh càng điên cuồng hơn, quả nhiên hai anh đẹp trai gần nhau so với một anh làm cho người ta càng phấn chấn hơn ...

Tôi nhìn hai mỹ nam trước mặt, gật gật đầu, nghĩ thầm, Chung Nguyên nhà tôi vẫn là có khí chất công.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Chung Nguyên đã đẩy tên kia ra, anh xoay người gõ đầu tôi, sắc mặt có chút xấu hổ: “Đầu gỗ, nghĩ cái gì đó?”

Tôi phản ứng chậm, thốt ra: “Anh là công nha.”

Nhìn lại thì thấy sắc mặt Chung Nguyên đen thui.

Anh chàng ngôi sao đi tới, hỏi tôi: “Em gái, có hứng thú đến chỗ anh làm huấn luyện viên không?”

Chung Nguyên lại kéo tay tôi, thần nhiên quét mắt nhìn hấn, thập phần anh dũng hùng hồn giúp tôi từ chối: “Người này là huấn luyện riêng của tôi.”

Ak, tôi đã gần quên mất cái chức danh này rồi.

Chung Nguyên lôi tôi qua một bàn khác, giơ gậy, nói: “Đầu gỗ, chúng ta cược một ván.”

Tôi nhúc nhích, hỏi: “Ak, cược thế nào?”

Chung Nguyên: “Anh thắng thì anh được đụng tới em, còn em thắng thì được hôn anh.”

Năm phút sau tôi đã thu phục Chung Nguyên.

Chung Nguyên cười, khom người chu môi trước mặt tôi: “Nè, hôn đi.”

Tôi đột nhiên phát hiện ra, mặc kệ thắng hay thua thằng cha này đều là kẻ chiếm tiện nghi mà?

Ak, cũng không thể nghĩ như vậy, không phải mình cũng thích cảm giác này sao ... hổ thẹn hổ thẹn, nhưng tôi vẫn hơi ngượng, lớn từng này chưa từng chủ động hôn ai, đừng nói tới hôn một người con trai.

Tôi không được tự nhiên đẩy Chung Nguyên ra, lấy cớ: “Ở đây nhiều người quá, thôi đi.”

Chung Nguyên không chịu bỏ qua, lôi kéo tôi tới KTV lấy một phòng. Vừa bước vào phòng là anh chàng đã ngồi phịch xuống ghế sofa, tùm tùm nhìn tôi, làm ra vẻ “Đại gia người tới chà đạp ta đi, đừng thương

hoa tiếc ngọc làm chi”, còn lấy ngón trỏ vuốt ve môi, cười tới phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng người: “Đầu gối, đến đây.”

Tôi cảm thấy máu dồn hết về não, trong một lúc đầu óc nóng lên, dựa vào lòng anh, nâng cằm hôn chụt lên môi anh một cái. Tôi chẳng có kinh nghiệm lắm, cho nên hôn lẹ lẹ cho rồi, sau đó lại ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Chung Nguyên nặng nề nhìn tôi: “Không đủ”

Hình như tôi bị thôi miên rồi, lại một lần nữa tiến tới hôn lên môi anh, lần này không buông ra nhanh nữa. Tôi bắt chước, cũng vươn lưỡi ra liếm môi anh, cảm giác thật mềm mại, dễ chịu quá chừng ... tôi bắt đầu ghiền, không nỡ rời đi, nhắm mắt lại hôn. Tôi phát hiện nếu nhắm kỹ thì miệng anh có mùi hương bạc hà rất nhẹ và thanh, thứ này tuy làm cho tinh thần tỉnh táo gì đó, nhưng lúc này chỉ làm tôi càng thêm ý loạn tình mê, ôm lấy cổ anh hôn mãnh liệt, thỉnh thoảng dùng răng cắn nhẹ, cảm giác trên môi truyền vào trong lòng, cả người tôi lại cảm giác bay bổng tạt đầu đầu.

Đột nhiên, Chung Nguyên xiết chặt tôi, hé miệng tấn công đầu lưỡi, kịch liệt cùng tôi dây dưa. Tôi bị động tác đột ngột làm cho tay chân yếu xìu, vô lực dựa vào người anh. Anh lại đẩy tôi ngã ra ghế sofa, cả người đè lên, sức nặng toàn thân phủ lên người tôi, động tác mạnh mẽ, tôi dường như mất cả tri giác rồi, chỉ có thể để mặc anh dẫn đường, giữa biển khơi ngọt ngào chìm nổi.

Thật lâu sau, rốt cục Chung Nguyên cũng buông ra, thở dốc bên tai tôi, hơi thở nóng hằm hập phủ lên người tôi, làm tôi tỉnh lại một chút. Chung Nguyên vừa ôm vừa u oán nói: “Đầu gối, chừng nào thì em có thể hoàn toàn trao hết cho anh?”

Tôi xấu hổ đẩy anh ra: “Vô đây kara mà ...”

Chung Nguyên cũng không loạn nữa, chỉ ngồi một bên ánh mắt nóng rực nhìn tôi, thỉnh thoảng liếm liếm môi, nhìn cứ y như hổ đói mấy ngày không săn được thức ăn í.

Tôi không dám nhìn anh, trong lòng run sợ mà cầm mic lên, cảm thấy mình giống như là con mồi đã lọt vào tầm ngắm.

Một lát sau, phục vụ đi vào, nói là có người tặng chúng tôi một chai rượu. Tôi không rõ, hỏi xem là ai, kết quả phục vụ đáp: “Người đó nói quý khách đã biết rồi, muốn tôi chuyển lời, kỹ thuật bida của quý khách rất hay, mong có thể kết bạn.”

Chung Nguyên vừa nghe câu này, hai mắt nheo lại, nói lạnh: “Rượu thể này mà cũng tặng? Mang một Caymus cho tôi.”

Phục vụ liền khúm núm lui ra ngoài.

Tôi nghiêng đầu nhìn Chung Nguyên, cười nói: “Ghen tị?”. Anh chàng này mặc dù có tiền đấy, nhưng cũng không phải người thích so đo với người khác, bây giờ biểu hiện thế này tất phải có ẩn tình.

Chung Nguyên kéo tôi vào lòng, bất mãn nói: “Ngốc, sau này đừng có trêu chọc đàn ông khác.”

Tôi ủy khuất: “Em đâu có, huống chi hắn có làm gì đâu.” Chẳng qua là kết bạn.

Chung Nguyên thuận tay đem chai rượu bị khinh thường kia bỏ vào thùng rác, vỗ vai tôi, nói: “Anh là đàn ông nên anh hiểu đàn ông nghĩ gì. Lực hấp dẫn của em chính em không biết được đâu.”

Được rồi, câu này xem như khen mình. Tôi cọ cọ vào lòng anh, coi như tha thứ hành vi lãng phí vừa rồi.

Phục vụ rất nhanh mang chai cay cay gì đó tới, lần này thái độ đối với Chung Nguyên còn cung kính hơn trước, chắc chai này đắt tiền đây.

Chúng tôi vừa uống rượu vừa ca hát. Tôi hát tặng Chung Nguyên bài hát mừng sinh nhật, bài này nghe thiệt vui tai. Chung Nguyên cầm ly rượu, thần nhiên cười, nét mặt hiền hòa. Tôi phát hiện tên này nếu cười thật lòng không gian trá gì thì có thể sinh ra hiệu quả sưởi ấm lòng người.

Hát hết bài, tôi cầm ly, cụng một cái với Chung Nguyên rồi dừng cầm uống sạch. Mặc dù không thích uống lắm nhưng để nghĩ tới một ngụm rượu bỏ đi là lãng phí tiền nên tôi rất nhiệt tình. Tâm trạng Chung Nguyên hôm nay vui, cũng không ngăn tôi lại.

Một lát sau, tôi say tới nỗi cảm không nổi cái ly, chỉ có thể nằm trên ghế sofa, lơ đãng nhìn Chung Nguyên, cười ngu.

Chung Nguyên đang hát, ánh mắt nhìn sâu vào tôi, làm như lời bài hát mọc ra trên mặt tôi vậy. Tên này hát không gọi là hay, nhưng cổ họng tốt, bất kể là hát cái gì, trong giọng hát đều mang theo một loại ma lực độc đáo, làm cho người ta không tự giác lắng nghe.

Trong tiếng hát mê hoặc đó, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trên môi có cảm giác mềm mại, chắc là ảo giác rồi.

...

Mơ mơ hồ hồ mở to mắt, đầu hơi nhức.

Căn phòng lạng lặc, tôi nhìn quanh đánh giá, sau đó phát hiện Chung Nguyên nằm bên cạnh. Tên này đang ôm tôi, hai mắt sáng rực nhìn tôi chăm chăm, một chân còn gác lên người tôi. Áo sơ mi của anh nhăn nhăn, hai nút trên cùng mở ra, lộ ra phần cổ và xương quai xanh.

Nói cách khác, hai người chúng tôi nằm chung một cái giường, đắp chung một cái chăn.

Ak ...

Một giây, hai giây, ba giây

Sau nửa phút, đầu óc nặng nề của tôi rốt cục hiểu được điều này có ý nghĩa gì.

Lòng tôi chùng xuống, kích động hỏi: “Em em em ... anh Chúng ta ...?”

Chung Nguyên thản nhiên cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ngày hôm qua em uống say, bạo lực với anh.”

Trong lòng tôi vang lên một tiếng sấm, ầm, ầm ...

Trái tim đập bình bịch không ngừng, trong đầu rối loạn, sắc mặt lúc đó mà chính mình nhìn được chắc cũng thấy coi không nổi.

“Nhưng mà anh thà chết không chịu khuất phục.” Chung Nguyên nói xong càng ôm chặt tôi.

Tôi thở phào một hơi, thân thể cứng ngắc thả lỏng được một chút.

“Vậy bây giờ” Chung Nguyên giơ tay lên vuốt má tôi, nhẹ nhàng, nhưu mảy nhìn tôi, ánh mắt nóng bỏng, cười mê hoặc: “Bây giờ, anh có thể mời em bạo lực anh không?”

Tôi: “...”

22. Chương 43+ 44

Chương 43:

Chung Nguyên nói: “Bây giờ, anh có thể mời em bạo lực anh không?”

Tôi: “...”

Chung Nguyên không đợi tôi nói gì, đột nhiên lao tới hôn phủ lên miệng tôi, miết nhẹ hai môi, sau đó hôn lên tai rồi xuống cổ, mãnh liệt không ngừng.

Tôi bị tấn công tới nỗi mặt nóng lên, nhưng cũng còn giữ được một chút lí trí, cố sức đẩy anh: “Cấm, cấm lộn xộn trước hôn nhân ...”

Chung Nguyên phần nộ ngắc đầu, một tay chống bên cạnh người tôi, một tay nhẹ nhàng vuốt má lộn lờm chớm trên trán, hôn lên trán tôi, sau đó nhìn tôi u oán nói: “Chừng nào chúng ta mới kết hôn?”

Tôi đảo mắt, không biết trả lời vấn đề này như thế nào, nói thực là còn chưa có nghĩ tới. Dưới ánh mắt ép cung của Chung Nguyên, tôi do dự một lúc, chần chờ đáp: “Cái này ... dù sao cũng phải chờ tốt nghiệp xong đã chứ?”

“Được, tốt nghiệp xong kết hôn ngay, cấm đổi ý.” Chung Nguyên nói xong, đứng dậy xuống giường, cầm cái áo khoác trên ghế lên lục lọi.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, kiểm cái quái gì trong đó thế?

Một lát sau, Chung Nguyên lấy ra một cái hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ, một lần nữa ngồi lên giường. Anh vừa cười vừa mở hộp ra, lấy từ trong đó ra một chiếc nhẫn, nắm lấy tay trái của tôi, đeo nhẫn vào ngón áp út. Lực chú ý của tôi bị thu hút vào những ngón tay thon dài của anh, tinh thần nhất thời có điểm hoảng hốt.

“Vừa vặn.” Chung Nguyên nói xong, nâng bàn tay tôi lên, nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn.

Đôi môi mềm mại chạm vào tay, lòng tôi bỗng cảm thấy ngọt ngào khó tả.

Chung Nguyên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn tôi, trong đôi mắt đen chứa đựng niềm vui. Anh lấy một chiếc nhẫn khác ra đưa cho tôi: “Tới lượt em.”

Mặt tôi đỏ bừng, cầm cái nhẫn kia run run đeo vào tay anh, cái nhẫn này cũng rất đẹp, màu sắc rất sáng, viên đá trên đó lấp lánh, nhìn giống y như kim cương.

Đeo vào rồi, tôi cũng bắt chước Chung Nguyên hôn lên nhẫn một cái.

Chung Nguyên kéo tôi vào lòng, ôm chặt, vừa xoa đầu tôi vừa nói: “Đầu gối, em có biết chúng ta ... làm vậy có ý nghĩa gì không?”

“Ak” Thật ra tôi không biết, chẳng phải là tặng quà à?

Chung Nguyên nắm tay tôi thật chặt, cười khê, thấp giọng nói: “Nghĩa là chúng ta đính hôn.”

Tôi: “...”

Tôi dựa vào lòng anh, nắm tay anh, vừa nghịch ngợm mấy ngón tay vừa bất mãn nói: “Còn chưa có cầu hôn mà?”

Chung Nguyên nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của tôi, âm trầm nói: “Em không muốn sao?”

Tôi gãi gãi đầu, do dự nói: “Cái này ... chúng ta ... có phải nhanh quá không?”

Chung Nguyên: “Nhanh? Anh hận không thể tìm lấy một cái đinh đóng em vào người anh luôn cho rồi.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên à, anh đúng là người có trí tưởng tượng phong phú >

Chung Nguyên thấy tôi không trả lời, nâng cằm tôi lên bắt tôi phải đối diện với anh, hai mắt anh nhìn thẳng vào tôi, nguy hiểm nói: “Nói, em rốt cuộc có bằng lòng gả cho anh không?”

“Em ... ak, bằng lòng, đồng ý ...”

Chung Nguyên nhất quyết không tha: “Đồng ý cái gì?”

Tôi chỉ đành đáp cho đủ câu: “Em đồng ý gả cho anh mà.”

Tưởng rằng trả lời thế sẽ được thả ra, ai dè tên này lại cuồng lên lao vào ra sức hôn.

Tôi có điểm dở khóc dở cười, Chung Nguyên kia, có ai cầu hôn như người không ... Nghĩ tới đây tôi hơi bị tủi thân, tức mình há mồm cắn đồ đáng ghét kia một cái, kết quả có người càng bị kích động, hôn tới nỗi cả người tôi run lên, mất cả tri giác.

Chung Nguyên dê đã rồi rốt cục cũng thả ra, hơi thở như có như không phả vào tai tôi, giọng nói dịu nhẹ: “Ngại quá, anh quả thật chờ không nổi ... sau này nhất định sẽ bù cho em một buổi cầu hôn lãng mạn.”

Amen, mô phật, OMG ... Đính hôn trước rồi mới cầu hôn, chuyện ngược đời vậy mà cũng có người làm được nữa trời!

...

Do buổi tối đi chơi nhiều cũng khá mệt mỏi, hai chúng tôi quay về kí túc định nghỉ ngơi một ngày.

Tôi vẫn nghĩ lúc trong khách sạn Chung Nguyên không làm gì mình cả, chờ tới lúc về tới phòng mới biết thằng cha này tối qua giả trò gì.

Nghỉ tết nguyên đán, Lão Đại và Tứ cô nương đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn Tiểu Nhị. Tôi vừa vào tới nó đã nhìn tôi cười mấy tiếng rõ gian, cười tới nổi da gà tôi nổi lên.

Nghĩ tới cái gọi là nhẵn đính hôn trên tay, tôi hơi chột dạ, hỏi: “Sao, làm sao?”

Tiểu Nhị nâng cằm tôi, ngấm ngấm: “Tam đầu gối, nói thật đi, tối qua vận động cái gì với Chung Nguyên?”

Chết đi, sao cái gì phun ra từ miệng con quỷ này nghe cũng bậy bạ hết vậy. Tôi lắc đầu, nói: “Chỉ chơi bida, hát kara, sau đó, à à ...”

Tiểu Nhị cười: “Sau đó làm sao?”

Tôi trừng mắt nhìn nó: “Sau đó thì nghỉ ngơi.”

Tiểu Nhị gõ bàn cái bộp, híp mắt cười đáng khinh: “Nghỉ ngơi như thế nào? Thuê phòng hả? Làm mấy lần? Có mang đồ bảo hộ không? Thời gian kiên trì của Chung Nguyên được bao lâu? ...”

Tôi bắt đầu dĩ dằng dặc: “Hôm qua tao say, cái gì cũng không có làm, mà cho dù tao có không uống, tụi tao cũng không có làm gì hết, mà nghĩ là ai cũng đen tối như mày hả?”

Hai mắt Tiểu Nhị lóe sáng: “Thật à? Không có uống rượu làm loạn gì à?”

Tôi bộp đầu nó: “Khỏi mắc công nghĩ, không có.”

Tiểu Nhị vò đầu, nói: “Nhìn không ra nha, thì ra Chung Nguyên là người quân tử ... Tao nói, thằng cha đó chắc không phải vì, chắc, không phải vì không thể làm chuyện qua đường chứ [*]? Hắc hắc hắc ...”

Câu này của nó kẻ trên mặt tôi mấy vạch đen liền: “Mày có thể nghĩ cái gì khác không hả?”

Tiểu Nhị giơ một ngón tay ra ngón ngoắc, nói rất mạch lạc: “Đừng trách tao nghĩ bậy, bây giờ có rất nhiều thứ làm người ta phải nghĩ mà.”

“Đá nhau cái gì đấy?”

“Thì mày coi chỗ này nè.” Tiểu Nhị nói xong mở một trang web ra.

Trang đầu trong diễn đàn của trường, một cái chuyên mục được đánh dấu HOT, chạy dòng tít: Tuyên bố quyền sở hữu Chung Nguyên.

Chuyên mục này được kí tên với ID là “Mộc Nhĩ”, tự nhiên tôi có linh cảm không tốt.

Tiểu Nhị cười hì hì, click vào chuyên mục kia, nội dung vốn vẹn có hai chữ: “Như đề.”

Phong cách đơn giản thế này chả giống tên biến thái kia tí nào. Tôi lau mồ hôi, mở xem tiếp phía dưới. Người đầu tiên reply mục này là ID “Tôi là Chung Nguyên”, tôi biết cái này chính là của Chung Nguyên hay dùng. Reply cũng hết sức ngắn gọn: “Người được nhắc tới không giải thích thêm.”

Tôi muốn lặn ra bất tỉnh, tên chết tiệt kia làm cái gì vậy?

Cái xóm nhà lá này thiệt xôm tụ, người ra vô tấp nập, có rất nhiều người hỏi này hỏi kia, Chung Nguyên không trả lời trả vốn gì. Rốt cục có người hỏi: “Hai người đang ở cùng một chỗ à?”

Chung Nguyên ngay lập tức reply: Phải.

Người trong xóm nhà lá bị bom tấn nổ tung. Chuyện “cùng một chỗ” bình thường cũng chả có ý gì, chuyện quan trọng là thời gian trả lời của Chung Nguyên, huyết lệ a, lại là rạng sáng, chuyện như thế này tôi đọc mà còn nghĩ linh tinh nữa là con quỷ Tiểu Nhị biến thái đen tối ăn vào tận xương cốt.

Quả nhiên đám người hóng hót cái chuyên mục kia lại càng đông đảo, reply rất nghiêm trang: Cùng một chỗ nha, haha, mọi người đứng cho vững nha.

Sau đó có một số người lên án chúng tôi không biết kiểm chế này nọ, cảm thán lối sống này nọ, còn có người nói tôi không xứng với Chung Nguyên, tôi thêm vào, lúc đó bản cô nương đang ngủ nha, thêm vào mà chọc phá ai.

Sau đó là ID “Người qua đường Giáp” nói: Bạn cùng phòng của Chung Nguyên làm chứng, thằng nhóc này hôm nay không về kí túc.

ID “Người qua đường Ất” reply: Đang ở trên tầng cao nhất rồi.

Lại tới ID “Bá vương ác độc” nói: Bạn cùng phòng của Mộc Nhĩ làm chứng, con nhóc này hôm nay cũng không về phòng.

ID “Ta là Lão Đại không sợ ai” reply: Đang ở trên tầng cao nhất luôn.

Ngoài mấy câu quấy rối này ra, còn có mấy câu rất có liên quan, ví dụ:

ID “Lục Tử Kiện”: Haha

ID “Tứ cô nương”: Haha.

Tôi vò đầu bứt tai, nhìn chòng chọc mấy cái ID quen thuộc kia, một bầy bại hoại, đáng ghét!

Chung Nguyên không reply nhiều, nhưng hễ nói cái gì đều là trọng điểm khiến thiên hạ chao đảo, ví dụ:

Có người hỏi: Chung Nguyên, hôm nay hai người làm gì?

Chung Nguyên reply: Vận động.

Lại có người hỏi: Hắc hắc, vậy chứ vận động cái gì?

Chung Nguyên reply: Loại vận động bình thường thôi.

Lại hỏi: Vận động vậy có mệt không?

Chung Nguyên: Có chứ, cô ấy hơi mệt.

Hỏi: Vậy cô ấy hiện giờ ở đâu?

Chung Nguyên: Còn phải hỏi, đương nhiên là ở trên giường.

Tiếp theo có người gào rú: Nói miệng không có bằng chứng, chuyện quan trọng phải có hình ảnh!

Chung Nguyên bình tĩnh reply: Chuyện quá lớn, không nên công khai.

Nhờ đó mà xóm nhà lá như núi lửa phun trào ...

Tôi nhìn bầy sói thi nhau hú trong chuyên mục kia, khóc không ra nước mắt. Mỗi câu nói của Chung Nguyên đều không phải nói dối, nhưng lại nói cái kiểu dẫn dụ thế kia ... Trời ơi, sao tôi lại lọt vào tay tên biến thái này

[*] Chỗ này là Tiểu Nhị ám chỉ Chung Nguyên ca của ta thiếu năng lực đó nha, e hèm Công nhận là biến thái thiệt!!!

Chương 44:

Buổi tối kéo Chung Nguyên đi phòng tự học, tôi chỉ vào cái chuyên mục nóng hổi và những reply hết sức xóc hông kia, nghiêm nghị hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Chung Nguyên xoa đầu tôi, cười ha ha nói: “Anh có gì nói nấy thôi.”

Tôi á khẩu, không ngờ thằng cha này trả lời trót quớt! Tôi túm lấy tay anh, tức giận nói: “Nhưng anh có biết làm thế mọi người sẽ hiểu lắm không? Hôm qua Tiểu Nhị bám nhằng nhằng theo em cả ngày, anh không nhìn thấy nó cười gian tới thế nào! Nó còn hỏi, hỏi ...”

Chung Nguyên vẫn mỉm cười: “Hỏi em cái gì?”

Tôi lắc đầu: “Ak, quên đi, nó không cho em nói lại với anh..”

Chung Nguyên vuốt má tôi, cười mê hoặc: “Lén nói thôi, nó không biết đâu.”

Tôi xoay mặt: “Không.” Đã hứa là không nói thì không được nói, làm người phải có tâm nha.

Chung Nguyên: “Không nói hử, anh mở cái chuyên mục kia lên vô đó tán một chút chuyện đêm qua chúng ta đã làm gì.” Nói xong lập tức đăng nhập vào diễn đàn.

Tôi do dự một chút, rốt cục vẫn ngăn chặn hành động kinh dị đó, haiz, rõ ràng tối qua có làm gì đâu, tại sao bản thân mình lại thấy chột dạ, đồ Chung Nguyên cầm thú!

Chung Nguyên không phản đối, xoay qua nhìn tôi: “Nói đi.”

“Ak, nó hỏi ... hỏi có phải anh không có năng lực không?”

Chung Nguyên đột nhiên nắm chặt tay tôi, thật sự là quá chặt. Anh híp mắt nguy hiểm nhìn tôi: “VẬY em trả lời thế nào?”

“Thì em không biết.” Tôi không chỉ là người tốt nha, tôi còn thật thà nữa.

Chung Nguyên đột nhiên ôm lấy vai tôi, ghé vào tai thấp giọng cười, nói: “Không biết hử, sau này khắc biết.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, sao người biết nắm bắt cơ hội đùa giỡn người khác thế hả ... >

Tôi nhìn trang diễn đàn của trường, đột nhiên nhớ tới trước đây có nhìn thấy hình hoa khôi học viện của Chung Nguyên, là Trương Hợp gì đó. Tuy rằng biết hai người bọn họ không có gì, nhưng cứ hễ nghĩ tới tấm hình ăn mặt hợp nhau như tình nhân là tôi lại cảm thấy trong lòng khó chịu. Kỳ ghê, từ lúc nào mình trở nên nhỏ mọn vậy ta!

Mặc dù biết mình thế này là cố tình gây sự, nhưng mãi không nhịn được nữa, tôi mở tới cái chủ đề kia, chỉ vào tấm ảnh nam thanh nữ tú, chất vấn Chung Nguyên: “Lúc này là lúc nào?”

Chung Nguyên nhìn chằm chằm tấm ảnh, nặn óc khổ sở nghĩ mãi, cuối cùng mới đáp: “Hình như là buổi diễn thuyết của diễn đàn quản lý, hay là thi đấu gì đó, hai người một tổ ... anh cũng không nhớ rõ nữa.”

Tôi ghen tị nói: “Áo tình nhân, đây là mặc đồ phối kiểu tình nhân!” Tôi còn chưa được mặc áo cặp với anh nha!

Chung Nguyên cười ra tiếng: “Ai chà, ghen hả?”

Tôi quay đi, hơi xấu hổ.

Chung Nguyên ôm tôi, cười ngày càng giống yêu nghiệt: “Chẹp, đầu gối của anh ghen tị nữa hả?”

Giận à, nhìn thấy ta ghen người khoái trá vậy sao...

Chung Nguyên thừa dịp tôi không chú ý, hôn mạnh lên mặt tôi một cái, sau đó dịu dàng nói: “Ngoan, nếu em thích, sau này chúng ta cũng mặc như vậy, trong một hoàn cảnh còn chính đáng hơn, anh sẽ đi cùng em lên bục diễn thuyết, tuyên thệ trước mọi người ... Nè, anh cảm thấy hoàn cảnh đó có vẻ giống hôn lễ nha ...”

Tôi: “...”

Vốn nghĩ rằng chỉ là Chung Nguyên dỗ cho tôi vui, không ngờ mấy câu này của anh hôm nay, sau này lại ứng nghiệm.

...

Mấy ngày gần đây, xì căng đan Chung Nguyên để ra trên diễn đàn của trường vừa mới lắng xuống được một tí thì chuyện sóng gió khác lại nổi lên đập vào mặt. Lần này không chỉ là chuyện bàn ra tán vào mà còn có thể gây sát thương, làm cho quan hệ của tôi với Chung Nguyên hơi lung lay.

Hôm đó, đã lâu không ngó qua diễn đàn, tôi phát hiện lại xuất hiện thêm một chủ đề bàn luận về tôi. Nhờ phúc của Chung Nguyên, hiện giờ trong trường độ nổi tiếng của tôi đã lan phủ rộng rãi.

Nội dung bàn tán của topic này làm tôi rất buồn.

Chủ topic nói, cô nàng là bạn của một cậu trai học trong học viện hóa, nghe người này kể lại, Mộc Đồng làm hồng dụng cụ trong phòng thí nghiệm toàn kêu Chung Nguyên tới trả tiền. Kể lại rồi còn thêm mấy câu cảm thán, nói nào là bây giờ con gái quen bạn trai toàn là vì tiền sao, còn nói nếu Chung Nguyên không có tiền, Mộc Đồng còn lâu mới theo anh ...

Toàn bộ nội dung của topic nghe rất khách quan, trên thực tế chữ nào cũng tràn ngập chính khí của người viết đối với các cô gái tham giàu, ý là tôi đó, tràn ngập khinh bỉ tôi.

Tôi xem xong không nói gì, thử kéo xuống nhìn mấy reply, nhìn hết thì càng phần nộ dữ dội.

Có người reply: thế này đã là gì, lần trước ở căn tin, nhìn thấy ảnh chụp trên cái thẻ cơm của cô nàng, chắc chắn là anh Chung Nguyên của ta.

Lại có người phụ họa: Ta cũng vậy, trong siêu thị tình cờ gặp, thẻ sử dụng trong trường cũng là Chung Nguyên nốt.

Reply: Thực sự vậy sao, cô nàng này có tôn nghiêm không vậy.

Reply: Tôn nghiêm có ăn được không? Không thể, nhưng tiền thì có thể.

Reply: Cũng đúng, mặt mũi coi được mắt một chút là có thể đeo theo một công tử nhà giàu.

Reply: Công tử làm như dễ đeo lắm, mấy người nghĩ Chung Nguyên gốc chắc, chẳng qua người ta cũng chơi đùa thôi ...

Reply: ...

Tôi càng xem càng rầu, mấy trang sau cũng có người giải thích này kia giúp tôi, trong đó có mấy người quen Tiểu Nhị, người qua đường Giáp, nhưng mấy tiếng nói này lại bị biến “Mộc Đồng hám giàu” chìm mất, tôi không đủ dũng cảm xem thêm nữa, đóng luôn trang web lại.

Tôi nhắm mắt suy nghĩ, nghĩ không ra rốt cục là tại sao.

Lần trước đánh vỡ bình dung tích, Chung Nguyên ượn tiền tôi đã trả lại rồi. Còn chuyện quẹt cả thẻ dùng trong trường, đây là quy định của hai chúng tôi, là điều kiện nô dịch của Chung Nguyên. Tình huống thật sự bọn họ không biết, dựa vào cái gì mà ăn bậy nói bạ?

Tôi vẫn biết Chung Nguyên có tiền, nhưng chưa bao giờ đòi hỏi gì, thậm chí anh đưa tôi cái này cái kia, tôi cũng không nhận. Thứ nhất tôi sợ lãng phí, thứ hai tôi hi vọng, trong tình yêu vị thế của hai người ngang nhau, hơn nữa tình cảm giữa hai người sao có thể thay đổi gì được chỉ nhờ vào vài cái áo hay mấy món quà? Huống chi Chung Nguyên cũng chỉ là con nhà bình thường thôi, anh ấy từng kể, ba anh là giáo sư nghệ thuật bên Pháp. Cái này chứng tỏ anh không phải công tử nhà giàu, cho dù anh có tiền thì cũng có được bao nhiêu? Tô Ngôn mới là công tử thứ thiệt nha, sao tôi không đeo nó đi? Ba tôi đã dạy, không gả con cho kẻ có tiền, sợ con gái bị khi dễ.

Những lời này trong lòng tôi tự luận rất rõ ràng, nhưng nghĩ tới mấy người đó chỉ hận không thể đem bóc từng lớp da của nhân vật chính ra mà lí sự, tôi lại không biết phải giải thích thế nào, cũng không biết vào giải thích rồi có được tác dụng gì không. Tôi nhớ trước kia Tiểu Nhị bị một trang web vu oan tội sao chép, lúc ấy mặc dù da mặt nó dày, thế mà nhìn màn hình chăm chăm đến nỗi chảy cả nước mắt. Nó la hét nguyên rủa đám người kia, nói năng lộn xộn. Lúc đó Nhất Tam Tứ phải an ủi rất lâu, nó dựa vào lòng Lão Đại khóc một trận mới tỉnh táo lại.

Lời nói của con người đáng sợ ở chỗ đó, nó không nói sự thật, không nói đạo lí, nhưng lại có thể làm cho rất nhiều người không biết sự thật tin vào, hơn nữa tham gia cùng người nói mắng chửi. Lúc trước là Tiểu Nhị, bây giờ là tôi, chúng tôi rốt cục sai ở điểm nào?

Tôi thử tự an ủi mình, nhưng không có kết quả. Cái gì mà “Lời đồn chỉ cho kẻ gốc” hay “Thanh giả tự thanh”, đều là lời của người ngoài cuộc, lúc chuyện rơi vào chính mình, tôi quả thật không chịu đựng nổi.

...

Hôm sau hai mắt tôi như mắt gấu trúc, gặp Chung Nguyên, anh hỏi tôi ngủ không ngon sao, tôi miễn cưỡng đáp, cũng không muốn nói chuyện với anh.

Lúc ăn cơm, tôi nhất quyết đòi dùng chính thể của mình, kết quả Chung Nguyên mặt không đổi sắc nói: “Thế em không có tiền đâu.”

Câu này lúc bình thường thì chả sao, nhưng lúc này tôi nghe cứ chói chói tai thể nào, đành rầu rĩ đáp: “Em biết”

Chung Nguyên không trả lại thẻ cho tôi, thế nên tôi tính báo là mất giấy tờ. Tôi nghĩ kĩ rồi, từ khi chúng tôi trở thành người yêu, Chung Nguyên không hề nô dịch nữa, nhưng tôi vẫn như cũ dùng thẻ của anh, tiêu tiền của anh, chứng tỏ đúng là tôi chiếm tiện nghi rồi, chẳng trách người khác cũng nghĩ vậy. Tôi phải dứt khoát về mặt kinh tế với anh, tự lực cánh sinh, tự cấp tự túc.

Ngoại trừ điều này, tôi còn tích cực tìm việc làm thêm. Lần trước anh xinh đẹp ở câu lạc bộ hỏi tôi có muốn làm thêm huấn luyện bida không, tôi thực cảm thấy hứng thú. Đến tối tôi đem việc này ra nói với Chung Nguyên, anh chẳng nề nang gì nói ngay: “Không cho phép!”

Tôi tức: “Liên quan gì tới anh?”

Chung Nguyên dùng sức cầm cổ tay tôi, sắc mặt âm u: “Em là vợ anh.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên nói thêm: “Em thiếu nhiều tiền lắm à, anh nuôi em là được rồi.”

Một câu này lại đụng trúng chỗ đau, tôi dùng sức vùng tay ta, quát vào mặt anh: “Có tiền thì hay à!” nói xong không thèm nhìn anh, xoay người rời đi.

...

Lúc về tới kí túc rồi thì tôi bắt đầu hối hận, giận mình sao lại nổi nóng với Chung Nguyên. Nói ra thì trong việc này anh ấy vô tội, haiz, sao tôi lại mất bình tĩnh vậy chứ ...

Tôi cầm di động trong tay suy nghĩ, muốn gọi cho anh, nhưng lại không biết nói gì. Cuối cùng đành buông điện thoại ra, nằm trên giường than dài thở ngắn.

Mẹ nó, toàn chuyện quái quỷ ...

Sáng hôm say tôi tỉnh dậy sớm, sau khi tỉnh mới phát hiện ra di động hết pin ... Ak, nếu hôm qua Chung Nguyên có gọi thì làm thế nào?

Quên đi, hôm qua chắc anh giận lắm.

Tôi sửa soạn một chút, vác đôi mắt gấu trúc xuống lầu. Bình thường giờ này Chung Nguyên đã đứng đợi sẵn, nhưng hôm nay ...

Tôi hơi buồn, rụt cổ đi tà tà ra ngoài sân.

Từ đằng xa nhìn thấy một bóng người cao gầy, đỗ một chiếc xe đạp tồi tàn, cứ nhìn quanh về hướng này. Sáng sớm mùa đông, không khí lạnh lẽo, người ấy cứ lẳng lặng đứng ở đó, giống như vẫn luôn đứng ở nơi đó.

Mặt trời còn chưa lên hết, tôi hoảng hốt nhìn mấy vệt nắng le lói trên mặt đất.

Tôi bước từng bước về phía anh, mỗi bước nhắc lên, cảm giác có lỗi trong lòng lại càng thêm lớn dần.

Đi đến trước mặt người đó, tôi ngẩng đầu nhìn, há miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Chung Nguyên cười cười, cố gắng tay ra, đưa tay ra áp lên mặt tôi. Những ngón tay ấm áp chà lên má, tạo thành ngọn lửa hồng trên mặt tôi.

Tôi cúi đầu, tự nhiên chẳng có dũng khí nào nhìn anh.

Chung Nguyên cúi xuống cười, dịu dàng nói: “Còn giận ư?”

Ngẩng lên nhìn anh, nhịn không được, nước mắt cứ thế chảy dài. Tôi bước lên, ôm lấy Chung Nguyên, vùi đầu vào lòng anh, vừa khóc vừa nói: “Chung Nguyên, em xin lỗi ...”

Chung Nguyên buông luôn tay đang đỡ xe đạp ra, cái xe đáng thương bị bỏ rơi trên tuyết. Anh giơ tay lên ôm chặt tôi, cọ cọ cằm trên đầu tôi, nói: “Ngoan, sao lại khóc.”

Tôi chùi nước mắt vào khăn quàng cổ của Chung Nguyên, líu ríu nói: “Chung Nguyên, xin lỗi, em không nên nổi nóng, em ...”

Chung Nguyên ngắt lời: “Anh biết rồi.”

Ak? Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Chung Nguyên xoa xoa tóc tôi: “Anh đều biết cả rồi, mấy người đó, anh sẽ từ từ dạy dỗ bọn họ.”

Amen ...

Mấy ngày sau, trong trường bị một trận đột nhập máy tính, nghe nói người bị hack không ít, đa số là nữ sinh. Giáo ban đối với chuyện này rất quan tâm, tra xét kĩ càng, nhưng cuối cùng cũng không hiểu là tại sao.

Lúc này Nhất Nhị Tam Tứ đang cùng với phòng của Chung Nguyên chiếm văn phòng của hội điện ảnh chơi trò tam quốc. Tôi hỏi Chung Nguyên: “Vụ này anh làm phải không?”

Chung Nguyên bình tĩnh trả lời: “Phần lớn do người qua đường Giáp làm.”

Người qua đường Giáp lập tức ưỡn ngực ngay thẳng: “Anh là tông phạm bị cưỡng bức! Hơn nữa xuống tay nhẹ lắm, mọi người chỉ cần sửa một chút là chạy ngon. Chung Nguyên mới là đồ phá hoại, nó nghiền nát luôn ổ cứng của chủ topic.”

Tôi nhúc đầu, không hiểu: “Hầy, là sao?”

Chung Nguyên tiếp tục bình tĩnh: “Ý là, anh phát hiện trong máy tính người đó có một đồng phim AV độc hại.”

Tôi: “Sau đó?”

Chung Nguyên: “Sau đó anh giúp xóa sạch chứ sao.”

Tôi: –!!!

Chung Nguyên nghĩ một lúc, lại nói thêm: “Người đó hóa ra là con trai, học viện hóa.”

Nhất Nhị Tam Tứ: “...”

Thằng nhóc mà Chung Nguyên nói, là cùng lớp chúng tôi, nếu nhớ không nhầm thì hẳn từng mời tôi cùng đi tự học, nhưng tôi từ chối.

Không ngờ chuyện âm ỉ thế này lại do một tình huống như vậy mà ra. Tiểu Nhị tổng kết ngắn gọn câu chuyện này là: Một thằng đáng khinh đùa giỡn một bầy gái điên cuồng.

Người qua đường Giáp vỗ mạnh vào vai nó: “Nhị, muội rất tà ác nha.”

Tiểu Nhị trừng mắt nhìn một cái, người qua đường Giáp lập tức đứng chính tề nghiêm trang nói: “Nhưng mà, huynh lại thích người tà ác.”

Quần chúng vây xem: –!!!

Việc này cứ thế kết thúc, còn chuyện tại sao trường học không truy cứu, Chung Nguyên và người qua đường Giáp chỉ cười mà không nói, hỏi dồn thì bọn họ chỉ trả lời: “Nói mấy người cũng không hiểu.”

...

Từ buổi sáng nhìn thấy Chung Nguyên trước sau như một vẫn đứng chờ tôi, tôi đột nhiên ngộ ra, thực ra hai người yêu nhau là chuyện của hai người, có thêm phiền phức nhiều làm chi. Ý nghĩ của người khác mãi mãi là ý nghĩ, chỉ có hạnh phúc của mình mới tồn tại thực mà thôi.

Việc làm thêm tôi cũng không tìm nữa, sau này Chung Nguyên giới thiệu một đứa cháu cần gia sư tiếng Anh, anh ấy liền giới thiệu tôi. Tiếng Anh của tôi khá, cho nên vui vẻ nhận.

Về thẻ của Chung Nguyên, tôi vẫn dùng như trước, chỉ là thỉnh thoảng bổ sung thêm tiền vào.

Nói theo cách của Tiểu Nhị chính là, quẹt thẻ Chung Nguyên đi, ọi người ghen tị mà chết.

23. Chương 45+ 46

Chương 45:

Môn cuối cùng của chúng tôi là công cộng, rất đơn giản, tôi nộp bài sớm rồi ra ngoài, Chung Nguyên đã đứng đợi sẵn bên ngoài.

Sắc mặt anh hôm nay có vẻ âm u, vừa kéo tay tôi vừa nói: “Anh tiễn em.”

“Uhm” Tôi nói, nhón lên hôn anh một cái, vẻ mặt anh mới có vẻ vui hơn một chút.

Không phải mình anh buồn, thiệt ra tôi cũng thấy vậy, nghỉ đông a, hơn một tháng liền không được nhìn thấy anh. Nhưng hề nghĩ tới mấy tháng rồi không được gặp ba, tôi lại không dám lưu lại trường học lâu thêm.

Chung Nguyên kéo hành lí đi phía trước, tôi lèo đèo theo sau, hai người mãi không nói gì. Lúc tới bến xe bus, Chung Nguyên trầm mặc cả nửa ngày rốt cục mở miệng, rầu rĩ nói: “Sau khi về nhà không cho phép uống rượu.”

Tôi sửng sốt, lập tức ôm cánh tay anh cười nói: “Không uống, không uống mà.”

Tôi dụi vào lòng anh, dỗ dành: “Được rồi, nghe lời anh được chưa, anh còn giống mẹ hơn cả ba em”

Đang nói thì xe bus trở tới, tôi leo lên trước, Chung Nguyên đi theo sau. Vừa mới lên xe tôi cảm giác có người vỗ hông tôi, tưởng là Chung Nguyên nên kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Lúc này Chung Nguyên đang nhìn chằm chằm người đứng cạnh tôi, sát khí ùng ùng.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy một ông chú mặt mày dữ tợn, đáng ghét đang nhìn mình, làm tôi giật cả mình.

Ak, chẳng lẽ vừa rồi là hắn...?

Nghĩ tới chuyện vừa rồi mình chắc là bị tên này phi lễ, tôi thiệt tức ói máu ...

Ông chú đáng khinh kia cảm nhận được ánh mắt giết người của Chung Nguyên, cũng hơi rụt cổ.

Chung Nguyên đứng ở cửa xe bus, chân trong chân ngoài, lái xe mất kiên nhẫn hỏi: “Anh có lên không?”

“Chờ một chút.” Chung Nguyên nói xong đặt hành lí qua một bên, kế tiếp hành động của anh đã thu hút ánh mắt của toàn bộ người trên xe.

Chung Nguyên đột ngột túm lấy cánh tay ông chú dê, kéo tuột xuống khỏi xe, tiếp theo từ bên ngoài xe truyền vào tiếng hét thảm thiết. Sau đó Chung Nguyên nhanh chóng quay lại xe, nhìn lái xe gật đầu một cái: “Đi thôi.”

Lái xe kinh ngạc mất mấy giây mới khởi động xe bus.

Người trên xe bus bắt đầu nhìn Chung Nguyên với ánh mắt kính nể. Anh không thèm nhìn ai, kéo hành lí đi tới cạnh tôi, đứng sau lưng tôi giơ tay lên nắm vòng treo, cả người dường như bảo vệ cho tôi, tôi có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ phía sau mình.

Ngọn lửa ham học hỏi trong lòng tôi bập bùng không ngừng, cuối cùng không nhịn được bèn hỏi: “Anh xử lí người kia thế nào?”

Tiếng trả lời của Chung Nguyên nhẹ nhàng băng quơ vang lên bên tai tôi: “Không thế nào cả, chỉ là bẻ gãy tay thôi.”

Chỉ là ... bẻ gãy tay... mà thôi ... >

Qua một lúc lâu, thanh âm u oán của Chung Nguyên lại nhẹ nhàng vang lên: “Chỗ đó ngay cả anh còn chưa được chạm tới.”

Tôi: “...”

Sợ tâm trạng Chung Nguyên không được vui, tôi phá lệ đen tối một tí, dụi khế vào lòng anh, thấp giọng nói: “Cái đó ... sớm muộn gì cũng có ngày anh được đụng tới.” Nói xong cúi đầu không dám nhìn anh, mặt đỏ bừng.

Chung Nguyên đột nhiên ôm lấy eo tôi, giữ tôi chặt bên mình, anh cọ cằm vào má tôi, ở bên tai tôi thở nặng nề, thanh âm trầm đục: “Đầu gối, tốt nhất em nên sớm gả cho anh đi.”

Bắn nha, đại ca à, đây là trên xe bus, người có thể chú ý hình ảnh một chút không?

Nhưng ngay sau đó tôi không còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới điều đó, bởi vì tôi phát hiện ra chạm vào người mình có một cái gì đó cứng cứng, hình như còn phát ra nhiệt lượng nóng hổi. Tới lúc tôi ý thức ra được cái đó là cái gì thời điểm gì, tôi ...

Tôi cảm thấy giống như bị lọt vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, bị lửa tam muội cực nóng thiêu cháy mất đầu óc rồi.

...

Quay đi quay lại đã tới ngày 30 tết.

Sáng sớm ba tôi đã đi ra ngoài, hôm nay là phiên chợ cuối cùng trong năm, cho nên mặc dù mọi người đã mua sắm tết đầy đủ hết rồi nhưng vẫn như cũ không có việc gì thì lên chợ đi dạo, cảm nhận không khí ngày hội.

Tôi đang ngồi trong sân nhàm chán đốt mấy viên đại địa hồng mà ba mua cho, là một loại đồ chơi giống như pháo ấy, pháo thiết lớn tôi không dám chơi, nổ niếc lép liếc gì cũng nguy hiểm hết trơn á.

Đột nhiên từ phía cửa truyền đến một trận ồn ào, một đám nhóc con hình như léo nhéo gọi cái gì “Nguyên Tử ca” ... Chờ một chút, Nguyên Tử ca? Chung Nguyên?

Mặc dù trong lòng nghĩ chuyện này không thể xảy ra, nhưng tôi vẫn không cảm lòng được chạy ra cửa coi, sau đó thì đứng ngây ra.

Chung Nguyên đang cười ha ha ha, mang theo gói to gói nhỏ bánh kẹo, gặp ai cũng cho, phía sau lưng anh có một chiếc xe thể thao màu đen. Vây chung quanh anh có 7, 8 thằng nhóc, hình như con nít khu này tập trung về đây hết cả. Đám nhóc đó làm âm cả lên, nắm lấy áo Chung Nguyên la hét ầm ĩ, nói nào là “Nguyên Tử ca, em nhớ anh” “Nguyên Tử ca, anh cho em với” loạn xạ, Chung Nguyên kiên nhẫn phát bánh kẹo, cuối cùng giữ lại một nửa gói kẹo to, phát phát tay nói: “Đến đây, giúp anh làm mấy việc.”. Nói xong thì xoay người mở cốp sau xe ra, đám nhóc nghe lời đi theo, ba chân bốn cẳng mang đồ đạc này kia xếp vào trong sân nhà tôi.

Tiểu Bảo Trụ ôm một cái thùng to, trước khi vào sân, cao giọng hỏi Chung Nguyên: “Nguyên Tử ca, cái này để ở đâu?”

Chung Nguyên đi vào, đem nửa túi kẹo kia đặt lên cái bàn trong sân, nói: “Để dưới tán cây ngô đồng là được, sắp xếp xong cầm luôn chỗ kẹo còn lại đi, mấy thanh chocolate kia cũng là cho tụi em đó, cầm lấy ăn, không được đánh nhau nhé.”

Đám con nít dạ rân, hưng phấn chạy qua chạy lại.

Tôi nheo nheo mắt, lại nheo khê tay, hình như ... mình không có nằm mơ?

Chung Nguyên đứng dưới tán cây ngô đồng, đột nhiên quay người lại nhìn tôi, cười nói: “Đầu gối, lại đây.”

Tôi giống như bị bỏ bùa, theo bản năng nhấc chân đi về phía anh.

Chung Nguyên kéo tay tôi, quay đầu nói với Tiểu Bảo Trụ: “Sắp xếp xong đóng cửa lớn lại nhé.”, rồi kéo tôi đi vào phòng.

Vừa vào tới trong phòng tôi đã bị ép sát vào cửa, tiếp theo, những nụ hôn mãnh liệt tấn công tới tấp.

Chung Nguyên áp lên môi tôi, vội vàng hôn liếm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, tôi bị kiểu hôn này của anh làm cho hoảng sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ vô lực dựa vào cánh cửa phía sau, nhất thời không biết phải làm sao.

Chung Nguyên lại cúi người ép sát vào tôi, ép tới nỗi lồng ngực tôi nghẹn lại, hơi thở không làm sao thoát ra được, đầu văng mắt hoa. Anh liền nhân cơ hội đó khiêu mở miệng, đầu lưỡi rong ruổi vào miệng tôi, cuốn lấy lưỡi tôi mà chơi đùa. Tôi ngửa đầu ra sau, cố gắng tìm một cơ hội hít thở.

Nhưng người này hôm nay thật sự quá ngông cuồng hoang dại, tôi hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Để không bị chết vì hôn, trong tình thế cấp bách tôi đành phải hung hăng cắn Chung Nguyên một phát, tới lúc có mùi máu tươi nhẹ thoảng phát ra anh mới chịu buông tôi ra.

Cả người vẫn như cũ ép lên người tôi, tôi cố hết sức há miệng thở, đứt quãng nói: “Anh ... anh định ép chết em hay định hôn chết đây ...”

Chung Nguyên cuối cùng khai ân, lùi người ra một chút. Lồng ngực lúc này mới đón được một luồng không khí thanh khiết mạnh mẽ tràn vào, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Lúc này tôi mới phát hiện môi Chung Nguyên bị tôi cắn chảy máu, tôi có chút xấu hổ xin lỗi. Chung Nguyên liếm liếm máu trên môi, ánh mắt nhìn soi vào tôi, ánh mắt khát vọng của anh lấp lánh tia sáng mê muội, giống như ma vương ấy. Anh giữ cầm tôi, cúi đầu ghé sát, khê chạm vào môi tôi, thấp giọng nói: “Vậy thì, làm cho hai chúng ta cùng chết đi.” Nói xong lại áp lên môi tôi hôn mãnh liệt.

...

Mãi tới khi tôi lặc lè chết thì Chung Nguyên mới chịu tha, anh ôm tôi vào lòng, cười khê, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Đầu gối, nhớ anh không?”

Tôi dựa vào anh, mơ hồ đáp: “Uhm.”

Chung Nguyên cọ cọ cằm lên trán tôi: “Anh cũng nhớ em.”

Tôi ôm lấy anh, dụi dụi vào lồng ngực tuy không nói gì nhưng trong lòng ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào.

Chung Nguyên lại hỏi: “Trương Húc có tới quấy rầy em không?”

Tôi: “Không có.”

Chung Nguyên: “Đi họp lớp nữa à?”

Tôi: “Uhm”

Chung Nguyên: “Có uống rượu?”

Tôi: “... Không có.”

Chung Nguyên: “Thật không?”

Tôi: “Ak... có một ly à.”

Chung Nguyên: “Em nói sẽ nghe lời anh mà.”

Tôi: “Rượu kính thầy cô, sao không uống được ... Em không có uống nhiều mà.”

Chung Nguyên: “Không được, phải phạt.”

Tôi: “Được rồi, thế phạt làm sao?”

Chung Nguyên: “Phi lễ anh đi.”

Tôi: “...”

Chương 46:

Tôi và Chung Nguyên cứ đứng ôm nhau như vậy, cả chục phút sau, Chung Nguyên buông ra, nói: “Anh phải đi rồi.”

“Đi..?” Nhanh như vậy ư?

Chung Nguyên véo mũi tôi, cười nói: “Không nở hả?”

Tôi cúi đầu, không nói gì.

“Anh cũng không muốn đi, nhưng đã mua vé bay buổi chiều, nếu không về thì ông cụ ở nhà sẽ lột da anh mất.” Chung Nguyên nói xong, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

Cái người được gọi là ông cụ chắc là ông nội của Chung Nguyên, nhưng tôi có chỗ không hiểu, hỏi: “Vậy trước đó anh không về nhà à?”

Chung Nguyên: “Mấy hôm trước đi Pháp, sáng nay mới bay về nè.”

Tôi: “Ak, sau đó liền tới đây?”

Chung Nguyên cười cười: “Uh”

Tôi: “Anh hành hạ thân xác mười mấy giờ bay chỉ để nhìn thấy em thôi sao?”

Chung Nguyên cười ảm áp: “Uh.”

Hốc mắt tôi đột nhiên nóng lên, khịt mũi, nói: “Chung Nguyên à, sao anh khờ quá đi.”

Chung Nguyên ôm tôi, buồn cười nói: “Anh biết mà.”

...

Tôi tiễn Chung Nguyên ra cửa, bọn nhóc chơi đùa trước sân đã đi cả. Trước cửa một chiếc xe thể thao đen tuyền, nhưng cốp xe lại bị mở toanh ra, đủ thứ linh kiện, nhìn có chút mắc cười.

Tôi gõ vào cửa kính xe, hỏi: “Anh lấy đâu ra vậy?”

Chung Nguyên: “Mượn thôi.”

Lực chú ý của tôi lại bị hấp dẫn vào hiệu xe, những nhãn hiệu nổi tiếng tôi biết không nhiều, cái này còn chưa bao giờ thấy qua, tò mò hỏi: “Đây là xe hiệu gì?”

Chung Nguyên: “Lexus” [*]

“À, chưa từng nghe qua” Tôi gãi gãi đầu, nói thêm: “Uhm, đi đường cẩn thận.”

“Uh” Chung Nguyên gật gật đầu, nhưng không hề nhúc nhích, cứ lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi hơi ngượng, ánh mắt mơ hồ nói: “Anh còn không đi đi.”

Chung Nguyên cho tay vào túi tìm, lấy ra một cái bình nhỏ, nhét vào tay tôi.

Chiếc bình vẫn còn mang hơi ấm cơ thể, thật ảm áp, tôi nắm chặt hỏi: “Đây là gì vậy? Nước sơn móng tay à?”

Chung Nguyên cười cười, đáp: “Nước hoa.”

Tôi mở bàn tay ra, nhìn chai nước hoa, màu hồng nhạt, thiết kế rất tinh xảo, trên mặt đề chữ gì đó tôi không biết – toàn là tiếng Pháp.

Tôi chỉ vào hai chữ lớn nhất trên chai, hỏi: “Chữ này nghĩa là gì?”

Chung Nguyên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, đáp: “Mối tình đầu.”

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, im lặng mãi mới nói được: “Uhm ... tuy là em không thích nước hoa, nhưng em thích cái này.”

Chung Nguyên ôm tôi, cúi đầu cười bên tai tôi: “Thích là tốt rồi.”

Sau đó Chung Nguyên vội vã rời đi, giống y như lúc anh vội vã tới, để lại tôi đứng một mình tại chỗ, nhìn đám mây bay về phía chân trời.

Chiếc xe thể thao cuốn bụi tung lên, trong nháy mắt rời xa khỏi tầm mắt. Tôi giống như hòn vọng phu, cứ đứng ở cửa thật lâu không muốn quay vào.

...

Những ngày kế tiếp qua rất nhanh, ngoài việc ngày nào cũng bị đám nhóc hỏi loạn lên “Nguyên Tử ca khi nào lại tới”, còn lại tôi coi như rất vui vẻ. Chỉ có điều không được gặp Chung Nguyên, cứ cảm thấy thiếu thiếu sao đó. Tuy rằng người này chẳng phân biệt thời gian phân biệt hoàn cảnh gì mà gọi điện cho tôi kể nỗi khổ tương tự, tuy rằng mấy cuộc điện thoại của chúng tôi luôn kết thúc bằng việc anh ấy chọc ghẹo tôi, nhưng nhìn thấy người và nghe giọng nói chung quy là vẫn không giống nhau.

Ngày chậm rãi trôi, ngày khai giảng đã tới. Tâm trạng tôi rất mâu thuẫn, khai giảng thì phải xa nhà, tôi rất lưu luyến, mặt khác tôi lại muốn mau chóng quay về trường gặp Chung Nguyên.

Đương nhiên mặc kệ mâu thuẫn như thế nào, khai giảng vẫn là khai giảng, rất nhanh tôi đã phải khóc huhu tạm biệt ba, quay về trường học.

...

Sau khai giảng mấy ngày, bộ phim điện ảnh chúng tôi tham gia được công chiếu. Không lâu sau đạo diễn Tiểu Kiệt quả nhiên bị một bầy hủ nữ dùng ngòi bút làm vũ khí, hơn nữa bọn họ còn thuận tiện mắng luôn diễn viên nữ đóng giả nam là tôi. Nhưng bởi vì bộ phim này quay khá đẹp, nhân vật cũng đẹp nữa, cho nên đa số người xem đều thích, coi như cho qua mà tìm đến xem. Nhờ đó mà bộ phim này dần được lưu truyền trong các trường ở thành phố B, danh tiếng khá tốt. Sau đó có mấy lần tôi đi trong vườn trường, còn có người tìm tôi xin chữ kí, lúc đó tôi bị đứng hình a.

Đương nhiên chuyện này đã là gì, rất nhanh sau đó có chuyện đáng để bất ngờ hơn.

Một ngày nào đó, Chung Nguyên cho tôi xem một trang web. Đó là một trang về cuộc thi giao dịch tài chính, cái này thì tôi chả hiểu mô tê gì cả, không nhìn kỹ, thuận miệng hỏi: “Anh muốn tham gia à?”

Chung Nguyên đáp: “Không, là chúng ta.”

Tôi vò đầu, có chút không hiểu: “Ak, em có biết gì đâu.”

Chung Nguyên ôm vai tôi, cười nói: “Không sao, anh biết là được.”

Tôi càng thêm khó hiểu: “Anh biết thì anh tham gia là được rồi.” Sao cứ phải kéo mình vào?

Chung Nguyên: “Thầy anh nói, đội giải nhất có thể phát biểu tại đại hội tổng kết.”

Tôi: “Thì sao?”

Chung Nguyên: “Thì anh đột nhiên nhớ tới chuyện có lần em phát ghen đó.”

Dã man, nói ra cái tôi cũng nhớ lại. Đúng là trước kia ăn dấm chua vì tấm hình Chung Nguyên chụp với hoa khôi ăn mặc rất xứng đôi ... Tôi hơi bối rối, hỏi: “Anh có chắc được giải nhất không?”

Chung Nguyên vò vò tóc tôi, cười nói: “Có thể hay không, phải thử mới biết.”

Tôi lại nhìn kỹ lại quy tắc thi đấu xem thế nào, nói thật, tôi thấy hứng thú với phần thưởng a.

Cuộc thi này do một công ty tài chính tổ chức, phạm vi cả nước, tham gia theo đội, mỗi đội năm người, đấu liên tục trong hai tháng, cuối cùng chọn ra nhất nhì ba và mấy giải phụ, tiền thưởng rất nhiều, ngoài ra, hạng nhất còn được thưởng chuyến du lịch New Zealand 7 ngày miễn phí.

Nếu Chung Nguyên đã nhiệt tình thế thì tôi đâu dám từ chối. Huống chi bọn họ học tài chính, tham gia thi đấu mấy cái này cũng tốt, không đoạt giải cũng học hỏi được. Dù sao người tham gia nhiều như vậy, người đoạt giải thì ít, tôi cũng chẳng mong nhờ vào anh ấy để lấy thưởng. Chỉ cần anh có ý nghĩ được giải nhất là tôi đã vui vẻ rồi.

Mấy ngày sau, Chung Nguyên đăng kí tham gia, do cái phần thưởng du lịch New Zealand, anh chàng cảm thấy càng nhiều người càng có lợi, dụ dỗ lôi kéo Lão Đại, Tiểu Nhị và người qua đường Giáp vào đội. Kỳ cục là, ngoài tôi với Tiểu Nhị, người qua đường Giáp và Lão Đại còn tin chắc vào chiến thắng hơn cả Chung Nguyên.

Tôi khó hiểu, hỏi Lão Đại, nó cười thần bí, đáp: “Tao tin tưởng con mắt của mình, Chung Nguyên ra tay thì ai dám tranh giành, ha ha ha ha ...”

Tôi nhúc nhích lại chạy đi hỏi người qua đường Giáp, kết quả anh ta cười bí hiểm, đáp: “Sư muội, em có biết kinh tế của Chung Nguyên là từ đâu mà ra không?”

Tôi nghĩ còn chưa thèm nghĩ qua, nói: “Không phải người nhà cho sao?”

“Sai!” Người qua đường Giáp giơ một ngón tay hươ hươ trước mặt tôi, hề hề cười: “Nó không nói với em à? Thằng ác bá này từ sớm đã bị gia đình thả rông, lúc đi Pháp ngay cả vé máy bay ba mẹ nó cũng không cho kìa.”

“Ek ..” Tôi lau mồ hôi, không rõ tại sao, chẳng lẽ giáo sư bên Pháp không được đãi ngộ tốt à?

Tôi nghĩ, lại thấy không thích hợp: “Nhưng trong nhà không phải còn có ông sao?” Có lẽ ông nội anh nắm giữ mạch máu kinh tế gia đình.

Người qua đường Giáp thở dài, đáp: “Ông nó kể ra còn nhân từ, may ra có thể cho tiền mua vé.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Người qua đường giáp: “Sau đó nào? Làm gì có sau đó.”

Tôi: “Nhưng ... tiền của Chung Nguyên từ đâu ra?”

Người qua đường giáp lắc đầu cảm thán: “Nó chơi sao kì.”

Tôi: “Chơi ... cái gì?”

Người qua đường Giáp: “Sao kì, chính là sao kì hạn giao hàng. Mẹ nó, mình chơi toàn phải bù tiền, thằng nhóc này không bị phá sản, còn kiếm được lắm tiền, như nhà giàu mới nổi, một lần những 12, 13 ngàn, như chơi.”

Tôi nhéo nhéo tay, có chút lo lắng: “Cái đó rất rủi ro hả?”

Người qua đường Giáp: “Chứ sao, càng chơi liều thì kết quả càng phiêu lưu, giống như vận khí lúc đánh bạc ấy, chơi như kiểu Chung Nguyên thì thành đầu cơ luôn rồi.”

Tôi: “Chung Nguyên biết chơi thật à?”

Người qua đường Giáp lắc đầu: “Em gái ơi, đi mà hỏi nó coi, từ lúc mấy tuổi đầu đã học chơi cổ phiếu ... Lúc nó bắt đầu chơi thì anh còn đang xem Cậu bé hồ lô a.”

Tôi: “...”

Theo ý tứ của người qua đường Giáp, Chung Nguyên đối với giao dịch tài chính có kinh nghiệm tác chiến rất phong phú? Nhưng anh ấy mới hơn 20, có thể tới trình độ nào chứ?

Ôm mối nghi vấn này, tôi chạy tới hỏi Chung Nguyên: “Chung Nguyên, anh chơi cổ phiếu từ lúc nào?”

Chung Nguyên nhẹ nhàng băng quơ đáp: “7,8 tuổi gì đó.”

Ak ak

Chung Nguyên xoa đầu tôi, cười nói: “Làm sao thế?”

“Không có gì” Tôi phục hồi tinh thần, nuốt nuốt nước miếng, lại hỏi: “Lúc đó anh không xem Cậu bé hồ lô à?”

Chung Nguyên thản nhiên cười, đáp: “Buôn bán có lời mới được xem.”

Tôi vỗ vỗ vai anh, thở dài: “Người nhà anh ghê quá, sao lại bắt anh làm thế?”

Chung Nguyên thuận tay ôm tôi vào lòng, cười nói: “Chuyện cũ nói lại làm gì, bọn họ đúng là hơi bất nạt anh, em nên tốt với anh một chút.”

Tôi giơ tay vỗ nhẹ phía sau lưng anh, giống như dỗ con nít, nhẹ giọng nói: “Uhm, em sẽ đối tốt với anh.”

Chung Nguyên: “Tốt cỡ nào?”

Tôi: “Rất tốt.”

Chung Nguyên: “Ví dụ?”

Tôi: “Hả...?”

“Ví dụ vậy nè.” Chung Nguyên nói xong, nâng cằm, cúi đầu hôn lên môi tôi.

—

Suy nghĩ của tác giả: Nè, hai người bọn họ sắp kết hôn, mọi người đã chuẩn bị tinh thần chưa?

Chung Nguyên: Ta với Đầu Gỗ kết hôn, độc giả chuẩn bị cái gì?

Tác giả: Con ngoan, chuyện này con không cần xen vào, đến lúc đó con chỉ cần chà đạp đầu gỗ nhà chúng ta thật tốt là được rồi.

Chung Nguyên [cười mê hoặc]: Ta tự nhiên sẽ chà đạp nàng tốt thôi, ha ha, ha ha ha....

24. Chương 47+ 48

Chương 47:

Từ sau khi tham gia đăng kí vào cái cuộc thi tài chính kia, cả đội chúng tôi ngoại trừ Chung Nguyên chả ai thêm để ý tới nó, cứ để chuyện tới đâu hay tới đó.

Hơn hai tháng sau, tôi nhận được thông báo, nói cái gì mà cùng với Chung Nguyên lên phát biểu trong đại hội tổng kết cuộc thi.

Trời ơi, tôi muốn rụng rời tay chân luôn. Cái đội cảm hấp này, thiên tài chắc chỉ có Chung Nguyên với Lão Đại, hai người bọn họ đàm đạo tri thức thiết hợp nhau. Lại nói, người qua đường Giáp tuy không biết gì về tài chính nhưng được cái đầu óc linh hoạt, phản ứng mau, có thể tùy cơ ứng biến lúc gặp chuyện, cho nên cũng coi như là khá. Kém hơn một chút là Tiểu Nhị, cái loại viết lách chết người như nó có thể thu thập đủ loại thông tin, giả bộ là một tay tinh anh lão luyện trong nghề tài chính cũng không khó.

Còn tôi?

Tôi vốn nghĩ là, cho dù Chung Nguyên là yêu quái thành tinh mười năm tu luyện cổ phiếu đi nữa, nhưng giải thưởng chỉ có một đội, chúng tôi cũng đâu có cơ mà dễ được giải nhất thế. Chuyện cùng nhau ăn mặc thật đẹp và nghiêm túc lên bục phát biểu gì đó chỉ là chuyện bỏ não trong lúc nhàn chán mà thôi, không phải là chuyện chính để nghĩ ngợi.

Hơn nữa thắng cha này một tháng trước khi thi đấu bắt đầu chả có động tĩnh gì, trước sau chỉ múa bút 5 giao dịch, cho nên tôi càng chắc chắn, chính bản thân anh còn không chắc thắng, thậm chí có thể đã từ bỏ rồi cũng nên.

Nhưng tôi không ngờ, tới tuần thứ 5, anh bắt đầu phản kích, suốt ngày cầm di động xem xem. Cũng bắt đầu thứ tuần thứ 5, tiền lời của đội chúng tôi bắt đầu leo thang điên cuồng, hơn nữa ở vòng cuối cùng nhảy một phát làm người ta kinh ngạc, trèo lên tới vị trí đầu bảng luôn.

Ngày thi cuối cùng, Tiểu Nhị ngồi trong kí túc xem bảng xếp hạng thi đấu trên mạng, vừa xem nước mắt nước mũi vừa chảy ròng ròng, ngửa mặt lên trời thở dài, nói: “Yêu nghiệt! Yêu nghiệt a, tên này là yêu nghiệt mà!”

Tôi nhìn đằng sau tên của Chung Nguyên, tiền lời cứ không ngừng nhảy lên, thực kích động, nếu đổi thành tiền thật hết thì đã ...

Tóm lại, chuyện này tổng kết lại mà nói, tôi chẳng đoán trúng quá trình, cũng chả đoán trúng kết quả luôn. Bởi vậy cái chuyện YY bỗng nhiên tự dừng lại thành sự thật, điều này làm cho tôi luống cuống cả tay chân.

Tôi nắm chặt bản thảo Chung Nguyên đã chuẩn bị trước cho, khó xử nói: “Này, đổi người được không?”

Chung Nguyên đáp rất rõ ràng: “Không được.”

“Ak, nhưng mà ...” Tôi bất đắc dĩ, mặc dù da mặt dày, nhưng đúng là không thể đo được với tên này mà. Hơn nữa tôi nghe nói sẽ có người phỏng vấn tại hiện trường, phỏng vấn a! Lại còn bị đài truyền hình trực tiếp, đến lúc đó thì tôi ngất mất ...

Chung Nguyên xoa đầu tôi, dỗ dành: “Không có việc gì, có anh mà.”

Tôi vẫn còn lo lắng, nhưng suy nghĩ một chút, Lão Đại Tiểu Nhị người qua đường Giáp chắc đã bị Chung Nguyên mua chuộc hết rồi, một mình tôi phản kháng chắc cũng chẳng ích gì.

Quên đi, dù sao dao đã kề trên cổ, mặc kệ số phận đi.

...

Đại hội tổng kết cuộc thi vừa hay tổ chức ở trường chúng tôi, ngoài một số tuyển thủ được các giải thưởng ra, còn có một số tinh anh trong ngành tài chính vô gộp vui.

Buổi lễ bắt đầu lúc 7 giờ tối. Buổi chiều ngày hôm đó, Nhất Nhị Tứ đã nhốt tôi vào kí túc xá, bỏ ra hai giờ đồng hồ liền, trải qua N lần thất bại, cuối cùng cũng trang điểm thành công cho tôi.

Tôi nhìn người đẹp trong gương, có chút ngại, lúc này mắt tôi được kẻ dài, ở khóe mắt hơi cong vút lên một chút, lông mi được tô đậm hơn, nhìn mắt càng to hơn. Ngoài ra, ánh mắt cong vút cùng lông mi dài hô ứng với nhau tạo thành một loại cảm giác trưởng thành thùy mị. Tóc của tôi cũng đã tương đối dài, được bới cao lên rất khéo, làm cho người trong gương nhìn càng tiêu sái, giỏi giang.

Ngự tỷ, một ngự tỷ sống lại nha.

Được, tạo hình này rất vừa ý tôi.

Tôi mặc âu phục nghiêm túc, đeo giày cao gót màu đen, đứng trước mặt Chung Nguyên như đang chuẩn bị dâng bảo vật.

Chung Nguyên nhìn tôi, không nói gì, có vẻ ngây ra.

Tôi gơ tay hươu hươu trước mặt anh: “Thế nào”

Chung Nguyên tóm lấy tay tôi, cười nói: “Đẹp lắm.”

Tôi rất vui vẻ, cũng hơi xấu hổ một tí, cúi đầu, nhưng vừa cúi xuống thấy bản thảo trong tay, mày lại chau lại.

Chung Nguyên giựt lấy tập bản thảo bị tôi vô nhãn nhúm, thấy một phát vào thùng rác luôn. Vị trí thùng rác không xa, ném đại qua mà cũng rơi trúng nữa.

“Anh...” Tôi chán nản, không biết tên này muốn làm cái gì đây.

Chung Nguyên làm chuyện xấu còn bình tĩnh nhe răng: “Cho anh chút may mắn nào.”

Tôi hơi bị bực, tức mình liền đem bàn tay may mắn bụp vào người anh, lực rất mạnh.

Chung Nguyên khom người, tra tấn bằng một trận mưa hôn. Một lúc sau, anh đột nhiên nói: “Lát nữa bọn người qua đường Giáp sẽ đem văn kiện lại đây, trong đó có bản thảo chính thức, không khác bản kia đâu.”

Tôi nhú mày: “Em biết, nhưng bây giờ thì làm thế nào?” còn có nửa tiếng là chính thức bắt đầu, còn có thể tranh thủ ôn một chút.

Chung Nguyên cười nhẹ, hôn lên trán tôi, đáp: “Thì bây giờ kể chuyện cười.”

tôi: “...”

điên máu nha! Lạy người, ba mươi tám phút bốn mươi sáu giây nữa lão tử sẽ lên đoạn đầu đài, thế mà người muốn cùng ta kể chuyện cười hả?

Chung Nguyên không thèm nhìn tới sự bất mãn của tôi, lôi tôi ra một góc phòng tự học, bắt đầu nhẹ giọng kể chuyện cười lạnh cho tôi.

Nửa tiếng, những nửa tiếng liền, Chung đại thần của chúng ta cứ banh cái mặt ra, cực kì nghiêm túc kể chuyện cười lạnh cho tôi. Nào là “Một người ở trong bệnh viện truyền nước biển, nhìn thấy chai truyền dịch thì cười không ngừng, đó là vì hắn cười điểm thấp.” rồi cái gì mà “Trước đây có một hội chơi trốn tìm, đội trưởng của họ tới bây giờ vẫn chưa tìm thấy.”, rồi thì là “Tiểu bạch thổ ra ngoài dạo chơi đụng phải đại hôi lang, đại hôi lang nói ta muốn ăn người, kết quả tiểu bạch thổ đã bị ăn.”...

Được rồi, tôi thừa nhận con người tôi không có tiền đồ, tuy rằng tôi vẫn biết là mấy chuyện này là chuyện cười, nhưng tôi vẫn cảm thấy Chung Nguyên mà kể chuyện cười thì chính bản thân anh ấy mới là câu chuyện mắc cười nhất, huống chi kể chuyện cười mà giọng lạnh te ... tôi bị bộ dạng của anh làm cho cười tới phát cuồng, ôm bụng há miệng cười tới run người, lại không dám phát ra tiếng quá lớn, khổ sở quá đi, cười tới nổi chảy cả nước mắt.

Chung Nguyên không thay đổi nét mặt, giúp tôi lấy khăn tay lau nước mắt, vừa nói nói: “Sau đây còn một chuyện khác, ngày xưa có cái ...”

Chung Nguyên nói nửa giờ, tôi cũng cười nửa giờ, cuối cùng cười tới không còn khí lực, Chung Nguyên liền mang theo tôi hấp tấp đi tham gia lễ tổng kết cuộc thi.

Ngồi trong hội trường không khí nghiêm túc, Chung Nguyên hỏi tôi còn hồi hộp không, tôi dựa vào vai anh miễn cưỡng lắc đầu, lại nhin không được toét miệng cười. Hôm nay bị tên này tra tấn, sự hồi hộp căng thẳng thần kinh đã hoàn toàn bay mất, còn khẩn trương cái nỗi gì nữa.

Đến lúc tôi và Chung Nguyên lên bục phát biểu, anh ấy nắm tay tôi, vững vàng đi lên trên bục. Tôi cảm thấy trong tình huống như thế này thật không nên biểu diễn cái màn chàng chàng thiếp thiếp cho lắm, muốn né ra một chút, nhưng làm sao mà né cái người này được ...

Những nội dung mà tôi và Chung Nguyên nói chủ yếu đều có trên Slide cả rồi, cả slide tổng cộng có 15 trang, Chung Nguyên phụ trách 10 trang, tôi phụ trách 5 trang. Chung Nguyên nói xong tôi liền phối hợp nói đuôi, 5 trang còn lại trình bày cũng khá rõ ràng ... Thực ra tôi chả hiểu gì đâu, chẳng qua học bài tốt thôi >

Phần tiếp theo làm tôi lo lắng chính là phỏng vấn tại chỗ ...

Nhưng hóa ra tình huống lại còn tốt hơn so với tưởng tượng của tôi, mấy khán giả đều không muốn hỏi han gì với tôi, mọi vấn đề đều do Chung Nguyên trả lời, đương nhiên là cơ bản tôi nghe không thủng, chẳng qua bộ dạng tự tin của Chung Nguyên thật khiến tôi tự hào.

Đang lúc hai mắt tôi sáng như sao nhìn Chung Nguyên, phát ra tia hám trai thì đột ngột anh đưa mic cho tôi.

Tôi nhất thời dờ ra, không biết tại sao.

Lúc này, dưới khán giả, một vị ho nhẹ một chút, chỉnh đốn lại câu cú mới hỏi: “Xin hỏi bạn nữ này, mấu chốt thành công của mọi người là nhờ cái gì?”

Vấn đề này tôi chưa bao giờ nghĩ tới nha, không chỉ mình tôi, mấy người khác cũng có nghĩ tới đâu. Tôi nắm mic, khẩn trương nhìn lướt qua Chung Nguyên, không biết nên trả lời thế nào.

Chung Nguyên vụng trộm nhéo vào tay tôi một chút, mỉm cười nhẹ.

Tôi ho khan, ổn định tâm trạng, lục tung đầu óc tìm câu trả lời thích hợp. Đột nhiên câu nói của người qua đường Giáp nảy ra: lúc nó chơi cổ phiếu anh còn đang xem chú bé hồ lô à ...

Thế là tôi lễ phép hướng khán giả cười, đáp: “Phải chăm chỉ, rèn luyện thường xuyên. Đội trưởng của chúng tôi là yêu tinh chơi cổ tu được 10 năm rồi, anh ấy cũng không có gì đặc biệt, chỉ là đem thời gian lúc trẻ nít coi cậu bé hồ lô ra mà chơi cổ phiếu thôi.”

Dưới khán đài truyền tới một trận cười rộ, vấn đề coi như được cho qua. Tuy rằng tôi không đưa ra câu trả lời chính xác nhất, nhưng rõ là thích hợp nhất, cần gì phải trả lời dông dài.

Từ trên bục bước xuống, lòng bàn tay tôi toát mồ hôi, ngón tay lạnh lẽo.

Chung Nguyên lấy khăn ra giúp tôi lau, thừa dịp tôi không chú ý hôn nhẹ lên ngón tay tôi, sau đó nhếch mi cười nhìn tôi: “Đáp giỏi lắm.”

Tôi xoay mặt nhìn xem bốn phía, thấy không ai phát hiện chúng tôi mới dám yên lòng đáp: “Cám ơn.” Tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh, thật ra trong bụng cũng đắc ý lắm. Được rồi, có cơ hội thì cho tôi tự sướng chút đi >

Qua vài ngày, tôi nhìn thấy clip chiếu lại của chương trình đó trên mạng. lúc tới đoạn tôi trả lời câu hỏi, tôi thấy Chung Nguyên nghiêng đầu, nhìn tôi mỉm cười, hình ảnh này làm cho lòng tôi rất ấm áp.

Nghĩ kỹ lại, tôi thấy nụ cười này của Chung Nguyên không giống với nụ cười lúc đứng cạnh hoa khôi kia, nhưng mà cụ thể là khác chỗ nào chứ?

Tôi phải so sánh ngay, đem bức ảnh làm tôi ăn dấm chua kia ra xem thử.

Quan sát một lúc, cuối cùng rút ra được kết luận, lúc đứng cạnh hoa khôi, Chung Nguyên cười rất lịch sự, nhưng lúc nhìn tôi cười, cười rất là ... khụ khụ ...

Nghĩ tới đây, tôi đúng là tiểu nhân đắc chí, cứ ngồi cười hắc hắc ngu ngơ.

...

Nhắc tới vụ du lịch New Zealand, tôi, Chung Nguyên, Lão Đại, ba người đều có việc không đi, chỉ còn Tiểu Nhị và người qua đường Giáp đi. Mấy ngày liền nó cứ khóc thét lên trước mặt tôi và Lão Đại, nói nào là không muốn đi cùng một tên biến thái du lịch nước ngoài gì đó, nhưng rốt cục vẫn tiếc cơ hội được đi chơi, thế là lên đường bằng tâm trạng cực kì mâu thuẫn.

Về sau lúc chúng tôi gặp lại nó, theo như lời kể lại, chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, còn mém chút nữa là thất thân ... Đây là chuyện về sau.

*** Suy nghĩ của tác giả:

Có bạn hỏi tại sao hai đứa nhỏ này cứ gặp nhau là hôn hít, dưới đây mời bạn Chung Nguyên trả lời, nào, Chung Nguyên:

Chung Nguyên: Lạ người, ta đến ăn còn chưa ăn được, không cho ta hôn một chút thì làm sao sống nổi qua ngày ...Chương 48:

Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt mà Chung Nguyên đã sắp tốt nghiệp rồi.

Tối hôm đó, Nhất Nhị Tam Tứ hợp lại mời phòng kí túc của Chung Nguyên đi ăn một bữa cơm, lí do tốt đẹp là vui vẻ đưa tiễn bốn tên tai họa này đi.

Thật ra nói vui về đưa tiễn thì thực sự chỉ tiễn có một mình Lục Tử Kiện thôi, bởi vì anh ấy sẽ xuất ngoại. Những người khác, Chung Nguyên và người qua đường Giáp tốt nghiệp xong ở lại thành phố B làm việc, người qua đường Ất thì đăng kí luôn lên nghiên cứu sinh khoa triết học.

Anh giai người qua đường Ất chả hiểu là thần thánh ở đâu không biết, nghe nói lúc phỏng vấn anh ấy cùng giáo sư bàn luận “Chu Dịch”, đem những điều cảm nhận được nói ra khiến người ta sững sốt, lại nghe đồn mục tiêu của anh ấy là, cho dù không thành triết gia thì cũng phải thành thầy phong thủy!!!

Buổi cơm tiễn đưa vui vẻ hôm đó, mấy anh chàng uống rõ nhiều, ngay cả người bình thường rất bình lặng Lục Tử Kiện, cũng say say mà lôi kéo Tứ cô nương, không ngừng lặp lại: “Chờ anh, chờ anh quay về.”

Tứ cô nương vừa lau nước mắt vừa nói: “Đương nhiên ta chờ người, nhưng nếu người dám trêu ghẹo người khác, ta nhất định bẻ gãy xương người.”

Mọi người nghe xong câu chuyện của họ đều thổn thức khôn nguôi, haiz, Lục Tử Kiện mà trêu được ai, Tứ cô nương đúng là đánh giá cao quá ...

Bốn người bọn họ người say nghiêm trọng nhất là người qua đường Giáp, mặt đỏ hồng, mắt gần như không mở ra được. Miệng thì cứ lải nhải than thở cái gì có người không biết có người không hiểu này kia.

Lúc chúng tôi ra về, sư huynh đã không đứng lên nổi nữa rồi, Chung Nguyên cười tủm tỉm đỡ hần dậy, hai người thất tha thất thểu ra khỏi nhà hàng. Hôm nay Chung Nguyên cũng say, tôi phát hiện lúc say anh ấy cười nhiều hơn bình thường, hơn nữa cười càng lúc càng ngớ ngẩn. Nhưng được cái tử lượng lớn, cho nên uống nhiều thì vẫn còn giữ được chút lí trí.

Cả bọn rời khỏi nhà hàng, người qua đường Ất đi tuốt đằng trước. Anh chàng giang hai tay, xiêu xiêu vẹo vẹo lượn như rắn, vừa đi vừa cao giọng la lối: “Eo ơi, mấy người tội bay đều có vợ, mỗi tao không có ai a.

Triết gia toàn những người cô độc ... Tao sống độc lập, tao phiêu diêu như tiên ... Nhìn cái gì vậy!”

Tôi với Lão Đại và Tiểu Nhị đi đằng sau, nhúc nhích nhìn hần nổi điên. Các anh chị đi trước thường nói, tốt nghiệp thì cổ mà tác quái đi, đúng thật.

Người qua đường Giáp lúc này đang được Chung Nguyên đỡ đi, đột nhiên đẩy phắt anh ra, xoay người chạy như điên về phía chúng tôi. Ba người chúng tôi còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra thì anh chàng đã lao tới, ôm chầm lấy Tiểu Nhị, dè ra hôn tới tấp.

Tuy rằng đã sớm phát hiện Tiểu Nhị và người qua đường Giáp có JQ, nhưng tự nhiên một cảnh lãng mạn như vậy xảy ra trước mắt, thiết đúng là đứng hình. Nhìn Lão Đại coi, nó cũng ngớ ra rồi.

Con bé Tiểu Nhị nghiêng đầu đi né, lại bị người qua đường Giáp ôm bổng lên, chân không chạm đất, nó kích động đánh loạn người qua đường Giáp nhưng anh chàng vẫn thờ ơ, giữ chặt gáy hôn không ngừng ...

Tôi đang trợn mắt há mồm hình ảnh cảnh giới hạn độ tuổi trước mặt thì tự nhiên một bàn tay chặn lại.

Chung Nguyên một tay che mắt tôi, một tay giữ vai, kéo tôi rời đi. Đi được một lúc, anh buông tay, khẽ cười bên tai tôi: “Nhìn cái gì vậy, có phải là chưa làm qua bao giờ đâu mà nhìn.”

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng lại hơi lo lắng, liền hỏi: “Tiểu Nhị ... có thể hay không bị giết chết a...” trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Tiểu Nhị bị nhấc bổng chân lên, ẹ, có vẻ nguy hiểm mà ...

Chung Nguyên nghịch nghịch tóc trên trán tôi, đột ngột chuyển ngón tay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve hai má, mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt có vẻ mê ly: “Thử thì biết chứ gì.”

Tôi nhất thời không phản ứng kịp: “Cái gì?”

Chung Nguyên lại đột ngột cúi đầu, hôn lên môi tôi, ra sức hút vào. Một tay giữ chặt gáy, tay kia đặt ngang eo, siết chặt tôi vào người. Hơi rượu đột ngột phả vào khiến tôi choáng váng, dựa vào lòng anh, để mặc người này muốn làm gì thì làm.

Chung Nguyên đột nhiên đứng thẳng người, cánh tay ôm trên lưng tôi bắt đầu nhích lên trên, cơ thể tôi cứ như vậy bị nhấc lên rất nhanh, chân không thể tìm được điểm tựa ...

Không có chỗ tựa đứng vững, tự nhiên trong lòng tôi cảm thấy rất bất an, cánh tay không tự chủ ôm chặt cổ Chung Nguyên.

Chung Nguyên mơ hồ cười cười, tiếp tục hôn mãnh liệt sâu sắc ...

Qua một hồi lâu mới chịu buông ra, cắn nhẹ lên môi tôi, cười nói: “Còn sống không?”

Chân tôi gần như nhũn ra, dựa vào người anh, quay mặt đi không nhìn Chung Nguyên.

Anh mỉm cười sung sướng, kéo tôi ra vườn trường, anh đi rất chậm, mỗi lần đi tới một chỗ nào đó đều cùng tôi ôn lại những chuyện đã xảy ra giữa hai đứa tại chỗ này, giọng của anh rất nhẹ, còn cười nữa, làm cho tôi cảm thấy thương thương.

Lúc đưa tôi về tới dưới lầu kí túc, anh đột nhiên ôm tôi vào lòng, vùi mặt vào cổ tôi, hít thở mạnh. Một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Còn một năm nữa.”

Tôi cọ cọ trong lòng anh, khó hiểu: “Gì cơ?”

Chung Nguyên cười nhẹ: “Còn một năm nữa thì chúng ta kết hôn.”

Chết với đại ca à, bây giờ chúng ta nên biểu đạt cho tốt nỗi buồn cảm xúc chia tay ly biệt gì đó đi, chuyện kết hôn ... Được rồi, tôi thừa nhận, tôi chưa từng nghĩ sẽ thật sự kết hôn sau khi tốt nghiệp, hôn nhân không phải mồ chôn tình yêu sao ...

Chung Nguyên thấy tôi không nói gì, lạnh lẽo nhắc: “Đầu gối, em đã hứa với anh sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, nếu dám đổi ý, hừ hừ ...”

Hai tiếng hừ hừ kia đã thành công làm tôi sợ phát rét, ta nói nha Chung Nguyên, người đừng có hờ ra là hù dọa người khác thế >

...

Lúc về tới phòng, Nhất Nhị Tứ đã đủ cả. Tôi nhìn thấy Tiểu Nhị đang ngồi xổm ở ban công, quay lưng về phía Lão Đại và Tứ cô nương, mà hai đứa kia thì đang vây quanh nó, có vẻ đang tra hỏi cái gì.

Tôi vào tới cửa thì nghe Tiểu Nhị nói: “Đáng ghét, người ta ngượng cũng không được à.”

Nhất Tam Tứ: -.-!!!

Tôi đi qua, hỏi Lão Đại: “Nó làm sao đấy?”

Lão Đại đang cầm trong tay một chiếc đĩa, vừa gõ đầu Tiểu Nhị vừa nói: “Mau khai ra, mày với người qua đường Giáp từ lúc nào cấu kết với nhau làm việc xấu? Cả ngày ngoài nghe người mắng hấn ra còn có gì nữa đâu, hôm nay lại diễn cho tao coi màn 18+, không nhận tội mà được à ...”

Tiểu Nhị ngồi chồm hồm, có vẻ rất khốn khổ: “Biến thái! Quỷ rệu! Hủy danh tiết của tao!”

Lúc này Tứ cô nương không chút khách khí vạch trần: “Danh tiết của mày có đẹp đâu, hủy thì hủy, chả sao cả.”

Lão Đại nháy mắt với tôi, thế là tôi vỗ vai Tiểu Nhị, giả giọng tiếc nuối nói: “Chuyện này ... Tiểu Nhị, mấy cái truyện ba xu của mày, người qua đường Giáp...”

Tiểu Nhị ngay lập tức xoay mặt lại nhìn tôi, thần sắc ra vẻ sốt ruột: “Hấn, hấn, hấn hấn coi được hết à?”.

Nhìn Tiểu Nhị gấp tới nỗi mặt đổi màu, Nhất Tam Tứ đều hả hê cười, Lão Đại xoa đầu nó, cười tủm tỉm: “Còn nói không thích hấn? Không cần hấn? Nếu không cần tại sao lại mong hấn đừng coi mấy cái đó.”

Tứ cô nương nhẹ nhàng véo lỗ tai Tiểu Nhị, cười nói: “Ngoan ngoan thừa nhận đi, đừng ép tao dùng tay chân nói chuyện nha.”

Tiểu Nhị lại quay mặt đi, bộ dạng coi bộ rất xấu hổ, sảng giọng: “Đáng ghét! Không biết người ta rất nhút nhát à!”

Nhất Ba Bốn lại bị trúng tên, nghĩ coi, cái con quỷ đáng khinh của phòng 1111 lại tự xưng là người “thẹn thùng”, “nhút nhát”, đúng là có một không hai.

Nhưng mà Tiểu Nhị như thế này rất thú vị a, Nhất Tam Tứ chọc hoài không đã ghiền, vây quanh nó đùa giỡn mãi mới chịu đi ngủ. Kết quả lúc tôi vừa mơ mơ màng màng đi vào giấc thì Tiểu Nhị lặng lẽ như ma lượn tới giường tôi, sau đó bắt tôi phải nói cho rõ ràng, người qua đường Giáp có thật đã xem mấy cái nó viết không.

Tôi nhắm mắt lại lẩm bẩm: “Sau này sẽ có cơ hội xem.”

Tiểu Nhị cách một lần chặn ôm lấy tôi, hưng phấn la khê: “Tam đầu gối, tao yêu mày!”

Tôi nhúu mày, một cước đá văng nó ra.

Một tuần sau, người qua đường Giáp lấy danh nghĩa bạn trai của Tiểu Nhị, mời hai phòng kí túc ăn bữa cơm.

...

Chung Nguyên rất nhanh chóng dọn ra khỏi trường, đến ở trong một tiểu khu không xa trường chúng tôi mấy, căn hộ đó nghe nói là ba anh ấy mua cho anh để cưới vợ. Hôm đó tôi với Chung Nguyên bận hết một ngày mới dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, tối hôm đó, Chung Nguyên đứng ở ban công, ôm tôi từ đằng sau, ôm rất lâu. Cuối cùng anh mới hạ giọng nói: “Chờ chúng ta kết hôn rồi, đây sẽ thành nhà của hai đứa mình.”

Hôm đó tôi nhìn ánh đèn đô thị sáng lên trong đêm, trong lòng ấm áp tới nỗi muốn rơi cả nước mắt.

...

Nghỉ hè tới, tôi được phân đi thực tập ở một công ty dược phẩm, mỗi tuần đi làm từ thứ hai tới thứ 6. Cuối tuần lại giúp phụ đạo cho con trai chú của Chung Nguyên, mỗi ngày qua đều rất bận rộn, chỉ có điều công việc ở công ty dược không hấp dẫn tôi mấy.

Con trai của chú Chung Nguyên tên là Sử Tĩnh, đúng là một thằng nhóc tính lặng, mới chín tuổi, vô cùng thông minh, chỉ là không thích nói chuyện. từ thứ hai tới thứ sáu nó học phụ đạo đủ các loại môn trên trời dưới đất, thứ bảy chủ nhật thì cùng tôi ôn tập, thời gian coi như kín mít. Cho nên cuối tuần ôn tập xong tôi thường rủ nó đi chơi, chơi cờ vẽ tranh xem phim này nọ, lúc đó mặt nó mới có cái vẻ ngây thơ trẻ con, cũng có tò mò, có vui vẻ. Lúc đó tôi kim lòng không được mà than, bây giờ sao mà trẻ con chẳng có tuổi thơ gì cả, nhớ ngày xưa tôi cả ngày theo trẻ con trong xóm trèo cây, đánh bida, chơi trò chơi, đến trường đọc sách là chuyện mây bay nha ...

Ngày cứ thong thả trôi qua, nháy mắt lại tới đêm thất tịch.

Đêm thất tịch tôi và Chung Nguyên đều phải đi làm, cho nên hẹn hò cũng đơn giản. Vốn chúng tôi định đi coi phim, sau đó Chung Nguyên nói rạp chiếu phim chẳng có không khí, hơn nữa gần đây anh mới mua đàn máy, thế nên chúng tôi quyết định đến nhà anh xem.

Đó là một bộ phim Mĩ, kể về một câu chuyện tình yêu bi thương, rất cảm động, tôi vừa xem vừa khóc tu tu. Có điều khúc sau, đôi nam nữ chính gương vỡ lại lành, không bị cản trở, chừng mực cũng có chút ... khụ khụ ...

Lúc tới đoạn phim thấm thiết nồng cháy, tôi nhất thời quên khóc, xấu hổ vụng trộm nhìn Chung Nguyên. May mà lúc này trong phòng đã tắt hết đèn, rất tối, tôi đoán chắc anh ấy cũng chẳng nhìn ra mặt tôi đỏ tới cỡ nào.

Lúc quay qua nhìn anh, tôi phát hiện người này không xem TV mà lại nghiêng đầu lẳng lặng nhìn tôi, hai mắt rất sáng, giông như hai viên trân châu giữa trời đêm.

Tôi càng ngượng, cúi đầu không dám nhìn anh, cũng không dám xem TV nữa.

Chung Nguyên lại đột nhiên đề tôi xuống sô pha, sức nặng toàn thân phủ lên người tôi, tôi rất khẩn trương, lắp bắp hỏi: “Anh, anh, anh ... anh muốn làm gì ...”

Chưa nói hết thì môi đã bị tấn công, lúc đầu thì hôn rất nhẹ và dịu dàng, nhưng càng lúc anh càng dùng sức, dần dần dường như mất cả khống chế, lúc thì hôn mãnh liệt, lúc thì cắn. Môi và lưỡi tôi bị tấn công vừa đau vừa nóng, phổi bị chặn lại, hơi thở không thoát ra được, thế cho nên đầu cũng văng vất, tứ chi cũng bị Chung Nguyên ép tới nỗi không nhúc nhích gì được.

Chung Nguyên rời khỏi môi, chuyển qua hôn cổ, hôn lên xương quai xanh. Hơi thở nóng hổi phả quanh cổ tôi, làm tôi cảm thấy giống như bắt được cái gì đó, lại giống như cái gì cũng đều không rõ ràng ...

Bàn tay không yên phận bắt đầu tiến vào trong áo tôi, đôi tay nóng bỏng vuốt ve trên lưng, tiếp tục di chuyển về phía trước, phủ lên ngực.

Tôi rất cục hiểu ra anh muốn làm cái gì, thở hổn hển ngăn lại: “Chung Nguyên ...”

“Đầu gối” ánh mắt nóng cháy của Chung Nguyên nhìn tôi, hơi thở hỗn loạn: “Anh chờ không nổi nữa.”

25. Chương 49+ 50

Chương 49:

Chung Nguyên kích động nói: “Anh chờ không nổi nữa.”

Tôi vừa định mở miệng thì đột nhiên đèn trong phòng bật sáng. Ánh đèn neon đột ngột rọi vào mắt tôi phát nhức lên. Tôi híp mắt, nhìn thấy Chung Nguyên đang bỏ dậy khỏi người mình, nửa quỳ trên ghế sofa, nhìn ra phía cửa, trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc và tức giận.

Tôi cũng đứng dậy, nhìn theo anh. Chỉ thấy ở cửa đứng hai người, một lớn một nhỏ, người nhỏ thì tôi biết, chính là thằng bé mà tôi dạy thêm, Sử Tĩnh. Bên cạnh thằng nhóc có một cô gái, tuổi tác không hơn tôi nhiều lắm, đang nắm tay nó. Cô gái kia để tóc ngắn, mái tóc đen tuyền, mặc một bộ quần áo rất bình thường, đôi chân trắng tấp thon dài làm cho người ta thực hâm mộ. Cô ấy đứng cũng khá xa, mặt mày nhìn không rõ lắm, có điều trong ánh mắt ẩn hiện nét hào sảng và sự sắc bén.

Tôi có chút xấu hổ, cúi đầu như thể mấy đôi bị bắt gian tại trận, mặt đỏ bừng bừng.

Chung Nguyên ngồi lại bên cạnh tôi, khoác lên vai tôi, vỗ nhẹ nhàng như an ủi. Sau đó, anh ngẩng đầu hướng về phía cửa, ngữ khí không nhẫn nại nói: “Mấy người sao tự nhiên tới đây?”

Cô gái tóc ngắn lôi Sử Tĩnh đi đến, ngồi lên sofa cạnh tôi, nửa cười nửa không nhìn tôi đánh giá, không nói gì.

Qua một hồi lâu, cô nàng mới thu ánh mắt lại, cười nói với Chung Nguyên: “Không giới thiệu à?”

Chung Nguyên lười biếng dựa vào sofa, lập tức trả lời: “Đây là vợ tôi, Mộc Đồng. Vợ đó.” Anh nói xong lại quay qua nhìn tôi cười, nói: “Nhóc này là một cô gái so với tôi nhìn còn nam tính hơn.”

Tôi: “...”

“Diên!” Cô gái tóc ngắn la lên, ném cái gối dựa trong tay về phía Chung Nguyên, Chung Nguyên dễ dàng bắt được. Tiếp theo cô ấy lại quay sang tôi, cười dịu dàng, nói: “Mình tên Sử Vân Hành, là chị của Sử Tĩnh.”

Lúc này Sử Tĩnh đang tò mò hết nhìn tôi lại nhìn Chung Nguyên, cuối cùng nói: “Cô giáo Mộc, hai người đang làm gì thế?”

“Cô... Ak... Ha ha” Tôi ngượng ngùng hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết phải trả lời kiểu gì.

Chung Nguyên vô cùng thản nhiên bình tĩnh đáp: “Không thấy à, đang xem phim.” Nói xong còn chỉ chỉ màn hình TV, lúc này bộ phim đã chiếu hết, đang dạo nhạc kết thúc.

Tôi cảm thấy rất oan ức, rõ là mình vô tội, tại sao mình lại phải chột dạ thế này...

Sử Tĩnh nghe Chung Nguyên nói thế thì cầm bìa đĩa lên xem thử, Sử Vân Hành đột ngột giật lấy, nhìn qua lập tức quay sang nhìn bọn tôi cười: “Cái này mình từng xem nha, con nít không được coi.”

Tôi cúi gầm đầu, thật không có mặt mũi nào mà nhìn ai.

Chung Nguyên không tiếp tục chủ đề này, lại hỏi Sử Vân Hành: “Chị sao lại về đây?”

Sử Vân Hành vừa nghe thấy thì kích động đứng lên, hai tay ôm ngực, vừa ủy khuất vừa bi phẫn nói: “Chị sao lại quay về? Vô nghĩa, không về thì chết đói ở bên kia à? Mà không ở Anh mà ăn thử đồ ăn, ăn rồi cấp đít chạy về còn nhanh hơn chị.

Hừ, chị mày rõ là một mỹ nữ đậm chất cổ điển Phương Đông yếu điệu thướt tha, còn lại nghệ thuật gia nữa, thế mà xem bọn hần cho ta ăn cái gì, ngày đầu tiên thì là sandwich thịt bò, hôm sau thịt bò sandwich, hôm sau nữa lại sandwich thịt bò! Chị nói với Luke là tôi không ăn cái này đâu, có thể ón khác không, kết quả thế nào, vợ nó tự mình xuống bếp, nghiền khoai tây, thịt bò và cải trắng thành một đồng, sau đó đập hai quả trứng chim sống lên, còn hơn hử nói là người Trung Quốc ai cũng thích món này, dã man, chị mày ôm bồn cầu khóc cả một buổi tối!”

Sử Vân Hành nói tới đoạn này còn kích động nhỏ một giọt nước mắt, làm cho tôi không khỏi thương tâm, dù sao cũng đâu phải ai cũng có dũng cảm đi đối mặt với cái bồn cầu cả đêm.

Chung Nguyên mặt mày lạnh te, nói: “Không phải có nhà hàng Trung Quốc à, chị là đồ ngốc hả?”

“Đừng có nhắc nữa.” Sử Vân Hành vung tay lên, hình như càng tức hơn: “Bên Anh đến mua một cái bánh rán cho ra hồn cũng khó! Menu đồ ăn nhà hàng Trung Quốc mày nghĩ coi là cái gì?

Toàn đường với dấm! Vất vả mãi mới tìm được một chỗ có nước dùng nấu cá, thế mà ăn vẫn ngọt lừ!” Cô nàng đột ngột đi tới trước mặt Chung Nguyên, nắm lấy áo anh lắc liên hồi, vừa lay vừa than thở khóc lóc: “Mày có thể hiểu được cảm giác chảy nước miếng cả chiều chờ đợi rồi phải ăn cá nấu nước ngọt không aaaaaa...”

Chung Nguyên vẫn lạnh te đẩy tay cô ấy ra, sửa sang lại quần áo, nói: “Được rồi, vấn đề cuối cùng, tối nhà tôi làm gì?”

Sử Vân Hành đứng lý hợp tình nói: “Chú Chung cho chị chìa khóa phòng này, nói chị lúc nào tới ở cũng được.”

Chung Nguyên có vẻ khó chịu: “Ba nhất định là không cho chị, chị làm sao cứ lấy cho được rồi mò tới.”

Sử Vân Hành lại ngồi phịch lên ghế, xoa xoa đầu Sử Tĩnh, Sử Tĩnh khịt khịt mũi, có vẻ không thích. Sử Vân Hành bắt chéo chân ngồi, cười hì hì nói: “Bởi vì ở đây thì bọn họ không phát hiện ra chị, hắc hắc hắc ...”

Chung Nguyên nhú mày: “Chị lên về à?”

“Chị ... Khụ khụ, chỉ là tạm thời chưa nói với ba mẹ thôi, không phải nhập cư trái phép đâu.”

Chung Nguyên: “Chị tới không nói, Tiểu Tĩnh làm sao cũng bị tha đến?”

Sử Vân Hành béo má Sử Tĩnh, hiên ngang lăm lăm nói: “Tiểu Tĩnh ngày nào cũng bị bắt học thêm này nọ, chị mày ra tay cứu giúp em trai thoát khỏi bể khổ, Tiểu Tĩnh, nói xem đúng không?”

Sử Tĩnh biểu tình hỗn độn, gật đầu đại khái.

Nói ngắn gọn, Sử Vân Hành không những vụng trộm về nước, còn trộm cả Sử Tĩnh tới đây, tới cuối cùng cũng thấy sự việc này nghiêm trọng à.

Chung Nguyên vô lực day day thái dương, nói thêm: “Vậy bây giờ không phải là nên đi rồi à?”

Sử Vân Hành trừng lớn mắt, ra vẻ vô tội: “Đi? Đi đâu cơ?”

Chung Nguyên mắt kiên nhẫn nhắm mắt không thèm nhìn: “Từ đâu tới thì quay về đó, đưa Tiểu Tĩnh về nhà đi, đừng làm cô chú lo lắng.”

“Hu hu hu ...” Sử Vân Hành đột nhiên ôm chặt Sử Tĩnh, khóc nức lên: “Tiểu Tĩnh, chúng ta phải làm sao đây, Chung Nguyên ca ca của em không có lương tâm, nó nhẫn tâm nhìn chúng ta lưu lạc đầu đường xó chợ sao, tuy rằng chúng ta quấy rầy chuyện tốt của ai đó, nhưng chúng ta có thể giả bộ như cái gì cũng không thấy mà, đúng vậy nha, em trai ngoan, chúng ta không thấy gì hết, nào, chị dắt em trở về phòng nào.” Sử Vân Hành nói xong kéo Sử Tĩnh chạy về phía phòng ngủ.

“Về ngay” Chung Nguyên chỉ ra cửa phòng khách “Cửa ở đằng này nè.”

Sử Vân Hành thấy thế, biến sắc, chống nạnh hung dữ nhìn Chung Nguyên: “Mày giỏi, hôm nay nhất định bức chị mày phải dùng nắm đấm hả?”

Sử Vân Hành nói xong đã bỏ rơi Sử Tĩnh, chạy qua bàn giương nanh múa vuốt lao vèo vèo về phía Chung Nguyên.

Chung Nguyên nhanh chóng nghiêng người né, Sử Vân Hành đánh vào không khí. Cô nàng lại đứng dậy khỏi ghế, đuổi đánh Chung Nguyên, hai người đánh loạn xạ, vừa đánh vừa nói.

“Chung Nguyên, sao thấy chết mà không cứu?”

“Có chết thật đâu mà cứu.”

“Vô lương tâm, lúc trước chị đối xử với mày thế nào? Nhân dịp này phải cảm ơn chị đi chứ?”

“Cám ơn chị giúp tôi có kinh nghiệm gãy xương lần đầu tiên trong đời.”

“Nè nè nè, lúc đó chị chỉ định thử gân cốt của mày thôi, ai bảo người yếu.”

“Uh, yếu còn có giáo viên võ của chị nữa.”

“A aaaaa, chị mày là mỹ nữ đậm chất Phương Đông yểu điệu liễu lả lướt, sao lại cứ vu cho chị bạo lực thế hả?”

“Không biết xấu hổ.”

“Mày...! Chị là con gái nha, con trai không được đánh con gái.”

“Khắp thiên hạ đều biết chị đây nam tính, không cần che giấu.”

“Chung, Nguyên!!! Chị liều mạng với mày!”

Tôi nhúc nhích nhìn cảnh sát khí bay đầy phòng, lúc này Sử Tĩnh đang ngồi cạnh tôi, kéo tay tôi, hai mắt trong veo nhìn, vô tội hết biết nói: “Cô giáo Mộc, hai người muốn đuổi tụi em đi thiệt hả?”

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu nó, trong lòng cảm giác có tội phình to: “Uhm, khụ khụ ... em về nhà vẫn tốt hơn chứ ...Á!”

Tôi nói chưa dứt lời, tự nhiên có cái gì chạm vào cổ làm giật cả mình. Lúc tập trung nhìn lại mới phát hiện Sử Vân Hành đã xấn lại gần, một tay ấn vai, một tay đặt lên cổ tôi, âm trầm nói với Chung Nguyên: “Hừ hừ, mày dám không cho tụi chị ở lại, chị sẽ ngược đãi vợ mày!”

Chung Nguyên: “...”

Chương 50:

Về cách xưng hô, thực ra Sử Vân Hành là người cá tính và biến thái, hơn nữa cô ấy chưa bao giờ coi CN là đối tượng, nên gọi CN = mày thật ra mình thấy hợp lí, vì Vân Hành có lối ăn nói hơi bị giang hồ.

Sử Vân Hành và Sử Tĩnh rốt cục ở lại nhà Chung Nguyên, lúc đó đã hơn 9 giờ tối rồi, tôi cũng nên về.

Chung Nguyên lại giữ rịt lấy, nằn nì: “Đừng đi.” Biểu tình có vẻ rất giống kiểu “đừng bỏ anh ở lại đây một mình”.

Hiếm khi nhìn thấy biểu tình làm nũng đáng yêu này của anh, tôi nhất thời mềm lòng, đành phải ở lại.

Sử Vân Hành đã lôi Sử Tĩnh vào bếp, hai người phá phách một hồi, cuối cùng Sử Vân Hành một mình quay ra. Tôi khó hiểu, hỏi: “Sử Tĩnh đâu?”

Sử Vân Hành thản nhiên trả lời: “Nấu mì ỳnh rồi.”

Tôi: -.-!!!

Chị gái à, chị làm sao lại để một đứa bé chín tuổi nấu mì ỳnh ăn chứ?

Nghĩ tới chuyện an toàn, tôi lo lắng đi vào bếp, chỉ thấy Sử Tĩnh đang cho nước vào nồi, sau đó đem mì cùng với trứng và cà rốt bỏ vào — lửa thì chưa có bật ga!!!

Tôi đi qua, thằng bé ngẩng đầu nhìn, ủy khuất kêu: “Cô Mộc.”

Tôi xoa xoa đầu nó, cố gắng bày ra một bộ người tốt hòa ái dễ gần, an ủi: “Ra chơi với chị đi, cô nấu cho nha.”

Sử Tĩnh thở phào, chạy ra khỏi bếp.

Buổi tối không nên ăn nặng quá, cho nên tôi nấu cho thần tiên tỷ tỷ kia một bát mì, xắt hành thả trên mặt, 2 cái trứng nhỏ, 7 phần chín, vừa đủ ăn. Ngoài ra tôi chỉ đơn giản xắt thêm ít dưa ngâm vào, không có cách nào khác, nguyên liệu trong nhà Chung Nguyên chỉ còn có nhiều đó.

Khi tôi đem bát mì trứng hành tới trước mặt Sử Vân Hành, cô nàng hít hít một hơi, ôm chầm tôi vào lòng, kích động nói: “A a a a, Mộc Đồng, mình yêu bạn mất rồi!!!”

Tôi chưa kịp nói gì thì Chung Nguyên nhanh chóng kéo lùi tôi ra, sau đó cực kì ghét bỏ nhìn Sử Vân Hành: “Đừng có động tay động chân, còn nữa, yêu gì mà yêu, vợ tôi không cho chị yêu.”

Nói thiệt, tôi cũng bó tay với nhà này ...

...

Tối giờ ngủ, bốn người vì việc chia phòng mà mâu thuẫn âm lên, nhà Chung Nguyên có 3 phòng ngủ, mà chúng tôi lại có 4 người, hai nam hai nữ.

Chung Nguyên đưa ra phương án thứ nhất: “Tôi với Đầu gối 1 phòng, hai người 1 phòng.”

Tôi xoay mặt đi: “Không thêm.”

Tiếp theo Chung Nguyên đưa ra phương án thứ hai: “Tôi với Đầu gối mỗi người một phòng, hai người một phòng.”

Sử Vân Hành lúc này lại phản kháng: “Nè nè nè, nam nữ thụ thụ bất thân nha.”

Chung Nguyên bắt đắc dĩ nhăn mặt: “Nó là em chị, hơn nữa” Anh nhìn lại Sử Tĩnh, lại nhìn Sử Vân Hành: “Chị hơn nó tới 16 tuổi mà.”

Sử Tĩnh chen vào: “Cô Mộc hơn em 12 tuổi, vậy em với cô có thể ...”

Chung Nguyên trầm mặt: “Không thể.”

Sử Vân Hành nói thêm: “Quên đi, chị với Mộc Đồng một phòng là được rồi.”

Chung Nguyên giận: “Không thể, vợ của tôi sao lại phải đi phục vụ người khác ngủ hả.”

Sử Vân Hành: “...”

Cuối cùng vẫn là Chung Nguyên thỏa hiệp: “Được rồi, tôi và Tiểu Tĩnh ở một phòng.”

Sử Tĩnh chép miệng, nhỏ giọng nói: “Không đồng ý được không?”

Ba người còn lại: “Không thể!”

Trong lòng tôi tự nhiên thấy mình hơi bị bắt nạt trẻ con ... >

...

Sáng hôm sau hai chị em họ Sử đã bị ba mẹ tóm được lỗi về. Tôi nhìn bọn họ cứ lưu luyến không rời, hỏi Chung Nguyên: “Không phải cô ấy nói trốn ở đây không bị bọn họ tìm ra sao?”

Chung Nguyên không phản ứng gì, cười cười: “Ai biết.”

Tôi suy nghĩ, cảm thấy không đúng: “Là anh tổ giác bọn họ à?”

Chung Nguyên nhéo nhéo má tôi, cười nói: “Đầu gối, càng ngày càng thông minh a.”

Diên nha, đại ca, người làm chuyện không hay thì tốt xấu gì cũng phải biểu hiện áy náy tí chút, chẳng có ai làm việc xấu còn hớn hở vui vẻ như người ...

Chung Nguyên đang nựng mặt tôi, cúi đầu xuống hôn. Tôi đưa tay lên ngăn lại, xoay đi nói: “Bạn à, bạn còn chưa đánh răng nha.”

Chung Nguyên càng làm càn, hôn lên trán tôi, sau đó cười ha ha lôi tôi quay vào nhà.

...

Hôm sau là Chủ Nhật, tôi theo lịch đến phụ đạo cho Sử Tĩnh, Chung Nguyên rảnh rỗi nhàm chán cũng lót lót theo đến Sử gia chơi.

Trong phòng sách, Sử Tĩnh đang ngồi làm bài, đột nhiên dừng lại hỏi tôi: “Cô ơi, chị với Chung Nguyên ca ca đang làm gì?”

Tôi chỉ ra hướng phòng khách: “Bọn họ chơi game, ngoan, em làm bài đi, làm xong thì cùng chơi.”

Sử Tĩnh lấy bút chống cằm, giương đôi mắt ngây thơ không tà niệm nhìn tôi: “Em không thêm chơi với bọn họ, em muốn chơi với cô cơ.”

Tôi xoa xoa đầu nó, cười nói: “Được được, sẽ chơi với em, mau làm bài đi.”

Sử Tĩnh lại liếc về phía phòng khách, thần bí hề hề nói với tôi: “Cô à, cô nhất định cứ phải lấy Chung Nguyên ca ca à?”

“Ak” Tôi hơi ngượng, “Trẻ con nghĩ linh tinh gì thế, học tốt mỗi ngày là được rồi.”

“Nhưng mà” Sử Tĩnh hắc bạch phân minh, trông mắc chuyễn một cái, cuối cùng nói: “Nhưng, cô không biết chị với Chung Nguyên ca ca rất xứng sao?”

“Hả?...”

Sử Tĩnh còn nói thêm: “Mẹ em nói, bọn họ là thanh mai trúc mã, oan gia một đôi.”

Thanh mai trúc mã ... Oan gia một đôi ...

“Cô ơi, cô Mộc? Cô làm sao vậy?” Sử Tĩnh cầm lấy tay tôi lắc lắc.

Tôi phục hồi tinh thần, cười lắc đầu: “Không, không sao.”

Buổi tối ra về cùng Chung Nguyên, hai chị em họ tiễn chúng tôi ra cửa. Tôi nhìn Sử Vân Hành cười đùa với Chung Nguyên, trong lòng tự nhiên buồn buồn. Thanh mai trúc mã ư? Oan gia một đôi ư?

Tôi rất cuộc là nhạy cảm quá, hay là gốc ghé quá?

Mấy ngày sau tinh thần của tôi vẫn không tốt lắm, hình ảnh Chung Nguyên và Sử Vân Hành đùa giỡn không thể đẩy ra khỏi đầu. Nói thế nào nhỉ, có một số việc, lúc không để ý thì rất tốt, nhưng hễ đem tâm tư đặt vào đấy thì lại thấy có gì đó bất thường, thấy như có vấn đề.

Huống chi, chính Chung Nguyên cũng từng nói, anh ấy từng thích một người, người đó về sau lại đánh anh gãy xương.

Nghe nói con trai đều không thể quên được mối tình đầu ... chờ chút, mối tình đầu? Tôi đột nhiên nhớ ra anh tặng tôi lọ nước hoa, cũng tên là Mối tình đầu? Hiện giờ nghĩ lại cứ thấy châm chọc thế nào ấy ...

Chung Nguyên cũng để ý thấy tâm trạng tôi là lạ, mấy lần hỏi qua tôi làm sao, tôi chỉ nói đi làm áp lực nhiều quá. Thiệt ra tôi rất muốn hỏi anh, có phải hay không vẫn nhớ mãi không quên Sử Vân Hành, nhưng tôi lại không dám, lỡ như anh trả lời “Phải” thì tôi biết làm sao?

Tuy tôi không dám hỏi, nhưng chuyện phải tới cũng đã tới.

26. Chương 51+ 52

Chương 51:

Hôm nay là cuối tuần, Sử Tĩnh đã làm xong bài tập, tôi cùng nó ngồi coi tivi. Thằng bé này không thích xem hoạt hình hay phim võ thuật gì, lại đi thích xem phim truyền hình, xem thôi không nói, còn cố tình hân hoan nhìn chăm chăm mấy cảnh tình cảm. Chẳng biết có phải do trẻ con sở thích quái lạ không, thờ dài a, bây giờ ý tưởng của con nít thực sự làm người ta nghĩ không ra.

Sử Tĩnh vừa xem tivi, vừa hỏi tôi: “Cô ơi, đính hôn là gì?”

Tôi ngáp một cái, trả lời: “À, là hai người ước hẹn sau này sẽ kết hôn, không được đổi ý đó mà.”

Sử Tĩnh mở to đôi mắt hiếu học, lại hỏi: “Vậy cô đính hôn rồi à?”

“Ak, cái này, ha ha ha ...” Tôi gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Sử Tĩnh không đợi tôi trả lời, lại tự cố ý nói: “Em nghe nói, chị và Chung Nguyên ca ca sẽ đính hôn.”

Tôi giống như bị nguyên một cái thùng đập vào đầu, một lúc sau mới hoàn hồn, lắp bắp hỏi: “Cái gì, có ý gì?”

Sử Tĩnh nghiêm trang đáp: “Ý là hai người bọn họ ước hẹn sau này sẽ kết hôn, không được đổi ý đó mà.”

Tôi cố nén khó chịu, khoe miệng miễn cưỡng mỉm cười: “Em nghe ai nói vậy?”

Sử Tĩnh: “Ba em với chú Chung gọi điện nói với nhau, em ở cạnh nghe được, nghe nói chú Chung vì chuyện đính hôn này tháng sau sẽ về nước.”

Tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng.

...

Chạng vạng tối Chung Nguyên tới Sử gia đón tôi, tôi lết như một cái hồn để mặc anh nắm tay dắt ra khỏi Sử gia, bất tri bất giác đi về nhà của Chung Nguyên. Từ lần trước ở lại một tối, sau đó tôi cũng ở đây luôn.

Một quãng đường im lặng.

Lúc tới nhà anh, Chung Nguyên đột nhiên hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Tôi cúi đầu, vô lực đáp: “Không có gì.”

Chung Nguyên lại cười nói: “Đầu gối, em mà không để ý tới anh thì anh thành của người khác mất.”

Tôi nắm chặt bàn tay, trong đáy lòng cảm giác mát mát dần dần lan ra. Quả nhiên lời Sử Tĩnh nói là sự thật?

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi, nói: “Ba anh sắp về rồi.”

“Uhm” Tôi thấp giọng nói.

Chung Nguyên: “Em biết ông trở về làm gì không?”

“Làm gì?”

“Ba ... ba muốn anh và Sử Vân Hành đính hôn.”

Tôi: “...”

Trái tim tôi tựa như hàng ngàn mũi kim chích vào, đau, đau chết mất.

Chung Nguyên lay tôi: “Đầu gối? Đầu gối?”

“Uhm” Tôi lên tiếng trả lời, né anh ra.

Chung Nguyên lại cố chấp kéo lại, hỏi: “Em không muốn nói gì sao?”

Tôi cúi gằm đầu, không dám nhìn anh, cố nhịn nước mắt lại, thản nhiên nói: “À, thế anh đang chờ cái gì?”

Chung Nguyên đột nhiên cứng người lại, lập tức một lần nữa nắm chặt lấy tôi, thấp giọng hỏi: “Đầu gối, em làm sao vậy?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh: “Chung Nguyên, thực ra anh chưa bao giờ quên Sử Vân Hành?”

Chung Nguyên cười cười, đưa tay vuốt lên mặt tôi: “en hả?”

Tôi nghiêng đầu tránh ra, có chút kích động hét lên: “Trả lời em đi!”

Chung Nguyên ngăn người, lập tức nhíu mày: “Em nghĩ linh tinh gì rồi?”

Tôi nghiêng đầu không nhìn anh, nói: “Nói ra cũng chẳng có gì đâu, cô ấy đáng yêu như vậy, nếu em là con trai cũng sẽ thích thôi.”

Chung Nguyên hơi tức giận: “Em nhìn thế nào ra anh thích chị ấy chứ?”

Tôi cười lạnh lắc đầu: “Khắp thiên hạ ai cũng biết là được rồi, các người là thanh mai trúc mã, làm sao nói quên là quên, người cho ta là đồ ngốc à?”

Chung Nguyên giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Thanh mai trúc mã? Anh và chị ấy? Anh thấy em với Trương Húc mới đúng là thanh mai trúc mã đó.”

Tôi vừa nghe anh nói như vậy, càng thêm điên tiết, dùng sức giằng tay ra khỏi người hắn, sau đó lấy trong túi ra cái lọ gì gì mà “Mối tình đầu” nhét vào trong tay anh, vừa tức giận nói: “Ai là ai mọi người đều rõ trong lòng, thứ này phiền người cầm lại đưa cho đúng người đi, ta không dám nhận.”

“Em ...?” Chung Nguyên nhìn chằm chằm tôi, trong mắt uất giận, làm tôi không dám nhìn anh. Hơi thở gấp, ngực anh phập phồng, qua một lúc lâu, anh đi thẳng tới thùng rác, hung hăng ném lọ nước hoa vào thùng, sau đó nhìn tôi, khiêu khích nói: “Ném đi cho rồi, tặng cho người ta cũng không ai cảm kích.”

“Tùy ý!” Tôi nói, không thèm để ý tới anh, xoay người bỏ đi.

“Đầu gối, em quay lại cho anh!” Chung Nguyên gọi từ phía sau mấy lần, tôi cũng không để ý. Nhưng khi tôi chạy được tới cửa khu nhà thì anh đã đuổi theo kịp, sau đó lôi tay tôi quay về.

Tôi liều mạng vùng ra, nhưng anh cứ nắm chặt, rơi vào đường cùng, tôi chỉ đành kích động la lên: “Cứu mạng! Có cướp!”

Bảo vệ khu nhà thấy thế lập tức chạy tới, ngăn Chung Nguyên khỏi tôi, thừa lúc bọn họ giằng co, tôi chạy ngay tới cổng khu bắt taxi, nhanh chóng rời đi.

Tôi ngồi trên xe, càng nghĩ càng thấy không đúng, chỉ thấy hai chúng tôi đều quá nóng tính, nhưng nghĩ tới hai chữ “Đính hôn” tôi lại thấy khó chịu bức bối. Nhớ lại chuyện ngày đó anh ấy ép tôi phải lấy anh, giống như chuyện mới phát sinh hôm qua, lúc đó thật ngốc, hai người không biết gì, đính hôn mà làm như uống rượu, không, so với uống rượu còn đơn giản hơn, chẳng qua chỉ là đeo cho nhau cái nhẫn, hứa hẹn mấy câu, lúc đó thì thấy ngọt ngào lắm. Bây giờ nghĩ lại, lời hứa chỉ là lời hứa, vĩnh viễn không giống như sự thật, làm mọi người lúc quay người nhìn lại, đều không thể nhớ rõ mình đã từng nói cái gì? Cho dù nhớ cũng vờ như đã quên?

Tôi cúi đầu nhìn cái nhẫn trên tay mình, nhìn thật chói mắt, tôi tháo ra, định quăng ra ngoài cửa sổ xe, nhưng do dự nửa ngày vẫn không thể, đành lắc đầu cảm thán bản thân không quyết đoán, đem nhẫn cất vào túi ... Thứ này, sau này không còn cơ hội đeo nữa rồi.

Tôi cảm thấy trước mặt mờ đi, lấy tay xoa xoa thì thấy bàn tay ướt lạnh.

Đã lâu rồi không khóc.

...

Lúc xuống xe, nước mắt vẫn rơi không ngừng, tôi cũng chán lau, tuy trước mặt mờ ảo, nhưng đường thành phố B có nhắm mắt cũng không đi lạc được.

Tôi cúi đầu vội vã đi, thỉnh thoảng đụng phải một người, tôi thấp giọng nói xin lỗi rồi cắm cúi đi tiếp. Nhưng người nọ lại kinh ngạc gọi tôi: “Mộc Đồng?”

Tôi lung tung lau qua nước mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Ngôn đang mừng vui được gặp mình, nhưng khi nó thấy tôi khóc, sắc mặt lập tức tối lại.

“Chị làm sao đó?” Tô Ngôn lấy khăn tay ra, giúp tôi lau nước mắt.

Tôi cầm lấy khăn, tự lau lấy, nói cảm ơn rồi quay đầu bước đi, lúc này chả muốn nói chuyện với ai.

“Mộc Đồng” Tô Ngôn giữ chặt tay tôi, thần sắc lo lắng, lại hơi tức giận: “Chung Nguyên khi dễ chị?”

Tôi dùng sức giựt tay ra: “Xin lỗi nhé, chị phải đi.”

Tô Ngôn lại càng giữ chặt hơn, nắm rất mạnh, nói sao cũng không buông ra. Tôi thấy lạ lùng, sao hôm nay mọi người cứ thích lôi kéo người khác thế, như thế là không lịch sự tí nào cả nhé.

Tôi hít hít mũi, nói: “Tô Ngôn, buông tay.”

“Không buông” Tô Ngôn nói xong, đem nắm luôn tay kia của tôi: “Nói cho tôi biết, rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Tôi lắc lắc đầu, định nói gì đó, lại nhìn thấy ở xa xa có một người đang đi về phía chúng tôi, thân ảnh đó rất quen thuộc, tim của tôi bắt đầu đập nhanh, nhưng lại đau đớn không ngừng.

Hình bóng ấy đi đến gần hơn, đúng là Chung Nguyên.

Chung Nguyên lẳng lẳng nhìn chúng tôi, sắc mặt không biểu hiện gì, sau đó ánh mắt di chuyển xuống dưới, nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm của chúng tôi.

Tôi nghĩ phải giải thích làm sao, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả. Dù sao anh ấy với Sử Văn Hành chơi trò mập mờ, tới giờ cũng không giải thích với tôi. Hơn nữa tôi cảm thấy chuyện chúng tôi có lẽ đã xong rồi, còn cần nói gì nữa.

Cuối cùng, Chung Nguyên nhìn tôi, vô lực mỉm cười, xoay người rời đi.

Chương 52:

Sau hôm cãi nhau với Chung Nguyên, sáng ra tôi rình đôi mắt ốc nhồi sâu hoắc, người như cái bình di động lắc lắc lư lư đi vào công ty.

Trong đầu toàn là hình ảnh Chung Nguyên cười nhạt bỏ đi ngày hôm qua, trong lòng càng thêm khó chịu. cả đêm qua tôi cứ nghĩ linh tinh cả lên, nghĩ những chuyện đã xảy ra giữa hai đứa, nghĩ tới Sử Văn Hành, nghĩ tới hôn ước do cha mẹ định đoạt của Chung Nguyên, nghĩ mãi, cuối cùng phát hiện ra, chúng tôi thực sự đã xong rồi.

Giống y như những bộ phim truyền hình lâm li bi đát vậy, yêu nhau mà không được cha mẹ đồng ý, nhất định phải chia xa. Hơn nữa, hiện giờ Chung Nguyên còn yêu tôi bao nhiêu, tôi quả thực không dám chắc.

Rạng sáng, tôi đưa ra kết luận này, tự cổ vũ chính mình, phải nhìn về phía trước, Mộc Đồng đâu phải không có ai cần chứ, việc gì phải ngồi quăng dây tự treo cổ mình ở đây.

Tôi nhìn vào gương mỉm cười rạng rỡ, lẩm bẩm: “Không phải chỉ là một người con trai sao, không có hấn thì thế giới này quay ngược à?”

Miệng thì cười mà nước mắt cứ chảy ra, bởi vì tôi phát hiện, không có Chung Nguyên, thế giới của tôi thậm chí còn không quay nữa rồi.

Cả ngày tôi như cái xác mất hồn, người phụ trách bộ phận tôi làm cũng là người tốt, thấy bộ dạng tôi như thế thì sắp xếp cho tôi ở văn phòng nghỉ ngơi một ngày, dù gì chỉ là thực tập, cũng không làm được gì nhiều nhận.

Buổi tối tan làm, trời nổi cơn giông, mưa rất lớn.

Tôi lúc đi vội vã quên mang dù, đành phải đứng ở cửa lớn công ty, tính đợi hết mưa rồi về. trong công ty cũng có mấy người giống tôi không mang dù, cũng đứng ở cửa, có người còn bắt đầu gọi điện kêu người đến đón.

Có người giơ dù ra, tốt bụng định cho tôi mượn, nhưng tôi lắc đầu.

Một đêm mất ngủ, chân đứng không vững, đầu óc có vẻ mất đi tri giác rồi, cho nên mới nhìn thấy ảo giác.

Tôi nhìn thấy Chung Nguyên che một chiếc dù xanh, mỉm cười bước về phía tôi.

Đúng là nhớ tới tẩu hỏa nhập ma mà, tôi bất đắc dĩ cười khổ, cụp mắt lại. Nhưng lúc ngẩng đầu nhìn về phía đó lại vẫn thấy ảo giác.

Chung Nguyên gấp dù lại, đi tới trước mặt tôi, kéo tay tôi, giống như chẳng có việc gì, cười nói: “Đi nào, về với anh.”

Tôi lùi về sau hai bước, kinh ngạc mà có chút tức giận nhìn anh. Vì cái gì, vì cái gì mà anh tới đây?

Chung Nguyên tiến lên từng bước, giơ tay lên vuốt khuôn mặt tôi, cười nói: “Đi với anh nào.”

Tôi quay đi tránh, trầm giọng nói: “Tránh ra.”

Chung Nguyên không tránh ra, ngược lại còn khoắc tay lên vai tôi, nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên, cười tươi rói: “Rất cực có đi hay không nào?”

Tôi rất khí tiết lắc đầu: “Không đi”

Hành động kế tiếp của Chung Nguyên làm tôi ghen hòng nhìn trôn trời.

Anh đột nhiên khom người, bàn tay để trên vai trước xuống hông, ôm chặt eo tôi rồi nhấc lên, cứ thế hoàn mỹ mà vác tôi trên vai.

Tôi bị đơ mắt một lúc, chờ khi tôi tỉnh hồn thì Chung Nguyên đã vác tôi lên vững vàng, bật được dù và đi vào màn mưa.

Chung Nguyên chỉ che dù ỉnh tôi, cẩn thận che kín, làm cho tôi giống như bị nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, ánh mắt chỉ còn thấy được đỉnh ô màu xanh, cùng với phía sau lưng và hai chân của anh.

Bụng tôi bị ép gập trên vai anh, hít thở có chút khó khăn. Đầu chúi xuống dưới, máu dồn hết lên não, làm cho tôi có cảm giác choáng váng. Tôi định giẫy dụa thoát ra, nhưng cánh tay Chung Nguyên giữ quá chặt, không thể nhúc nhích gì được. Tôi nắm lấy áo anh định tạo lực bật dậy, nhưng mỗi lần sắp thành công thì Chung Nguyên lại dễ dàng vung ra, làm tôi kiểm củi ba năm thiêu một giờ, lại phải chúc đầu xuống đất.

Rơi vào đường cùng, tôi chỉ đành lấy tay đâm bùm bụp vào người anh, vừa đâm vừa la lớn: “Chung Nguyên, thả em xuống, thả em xuống!”

Cái ô che trên đầu bị mưa quật vào kêu bồm bộp, trong không gian hỗn loạn đó, tiếng cười gian của Chung Nguyên như có như không truyền đến, càng thêm bức mình.

Chung Nguyên vui vẻ nói: “Không buông!”

Tôi giận, đánh loạn xạ lên người anh, hơi lỗ tay đánh thập quá, trúng một số chỗ không nên trúng.

Chung Nguyên cười càng gian tà vui vẻ: “Đầu gối, em đúng là không biết sợ nhỉ.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên tha tôi tới cạnh một chiếc xe, mở cửa quăng tôi vào trong xe, cất dù rồi chính mình cũng ngồi vào. Tôi vừa bật dậy lại bị đẩy ngược về chỗ ngồi, ngay sau đó đã bị làn môi mềm mại nhưng hơi lạnh ấy tấn công.

Chung Nguyên dùng chân giữ hai chân tôi lại, một tay nắm được hai tay tôi đang rút lùi về sau, tay còn lại nắm sau gáy cầm tôi không được lộn xộn ... bây giờ trông tôi giống như con cá nằm trên thớt, không thể phản kháng, chờ bị làm thịt.

Chung Nguyên hôn rất vội vàng, dùng hết sức mà hôn. Anh chà sát lên môi tôi, mạnh mẽ hôn, đầu lưỡi nhanh chóng khiêu mở hai khớp hàm, tiến quân thần tốc, quần quít chơi đùa trong miệng tôi. Anh vừa hôn tôi mà hình như trong cổ họng còn phát ra tiếng cười, vẫn cái kiểu hớn hỡ làm cho người ta cău tiết.

Điên khùng, hôm nay nhìn thấy Chung Nguyên cứ thấy cười, cười cái đầu nguoi a! Tự nhiên trong lòng tôi thấy cái thật sự, không chút nghĩ ngợi há miệng cắn anh, cắn rất mạnh, còn dùng răng nghiến nghiến môi anh mới chịu nhả ra.

Chung Nguyên buông tôi ra, ánh mắt chăm chăm nhìn tôi. Đuôi lông mày hơi nhếch lên, khóe miệng cười gian, đôi môi mềm mại vì hôn mà càng thêm đẹp, làm cho người ta không nhịn được thèm thuồng mà, hơn nữa môi dưới bị chảy máu, nhìn như độc xà, càng làm cho người ta mê muội trầm luân.

Haiz, sao mình chẳng có tiền đồ thế này, chỉ vì cái bộ dạng ngon lành của người nào đó mà cục tức đã xẹp hơn phân nửa ư.

Chung Nguyên buông cánh tay đang kiềm chế tôi, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt tôi, cộc trán vào trán tôi, ánh mắt nhìn thẳng, dịu dàng nói: “Đầu gối, chúng ta đừng nao loạn nữa được không?”

Tôi nhìn anh nhìn tới chột dạ, cụp mắt lại, miệng hờn dỗi: “Ai thèm nao cái gì với anh.”

Chung Nguyên nhẹ nhàng cọ trán tôi, cười nói: “Em không có nao với anh, là anh sai, hôm qua anh nóng tính quá, cổ tình gây sự.”

Chung Nguyên nói chuyện làm cho cảm giác áy náy trong lòng tôi ngày một phình to. Tôi phát hiện Chung Nguyên luôn có bản lĩnh này, lúc anh ấy lên cơn thì không ai có thể làm trái ý, nhưng lúc đi thuyết phục người khác, cho dù là có tức giận anh tới mấy cũng tan thành mây khói ngay, tóm lại, ở bên cạnh anh, quyền chủ động vĩnh viễn nằm trong tay anh, người khác chỉ có thể ngoan ngoãn để bị khống chế mà thôi.

Tuy rằng tôi không cam lòng, nhưng lại không thể không nhận mệnh, số mệnh của mình chính là lọt vào tay tên yêu tinh này, vĩnh viễn không thể thoát ra, không thể làm gì được.

Chung Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve hai má tôi, dường như bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, nói: “Đầu gối, anh phát hiện ra, từ sau khi yêu em, chỉ số thông minh của anh từ ba con số giảm xuống còn có hai.”

27. Chương 53+ 54

Chương 53:

Chung Nguyên nói: “Đầu gối, anh phát hiện ra, từ sau khi yêu em, chỉ số thông minh của anh từ ba con số giảm xuống còn có hai.”

Tôi có chút xấu hổ, an ủi anh ấy: “Ak, không sao, em cũng vậy a.”

Chung Nguyên nhướn mắt nhìn tôi cười: “Em lúc nào chả là hai con số.”

Tôi: -.-!!!

Nè, tốt xấu gì thì thầy giáo vật lí hồi trung học cũng từng khen tôi có chỉ số thông minh 130 đấy nhá, cho dù chiết khấu đi cũng không rớt xuống còn hai con số đâu.

Chung Nguyên đẩy tôi về ghế phụ, chính mình ngồi lên ghế lái.

Lúc này tôi mới phát hiện, tóc của Chung Nguyên ướt hết, trên người còn dính nước mưa, quần áo cũng ướt, chỉ có mỗi chỗ vai khiêng tôi là còn khô. Tôi nghĩ tới vừa rồi anh ấy dùng ô che hết cho tôi, bây giờ cả người tôi ngoài ống quần hơi ẩm ra còn lại đều khô rang, vừa cảm động vừa cảm thấy có lỗi, lấy khăn tay ra đưa cho anh.

Chung Nguyên không cầm, cười tủm tỉm giơ mặt ra cho tôi.

Tôi chỉ đành phải lau giùm anh, đợi lau xong, cái cổ đáng ghét của ai đó vẫn bất động, ánh mắt chăm chăm nhìn tôi, biểu tình trên mặt phải dùng hai chữ đen tối mới miêu tả được.

Tôi đỏ mặt, chồm qua hôn chụt lên mặt anh một cái.

Chung Nguyên vừa lòng ngồi thẳng lại, khởi động xe.

Ngày hôm qua cãi nhau từng bừng, hôm nay lại nhanh chóng giảng hòa, tình tình cảm cảm, nói thật trong lòng tôi vẫn còn hơi ngượng, không biết nói gì với Chung Nguyên, cúi đầu mân mê cheo áo, không nói câu nào.

Chung Nguyên vừa lái xe, một tay còn lại nắm lấy bàn tay tôi, xiết chặt, trầm lặng nói: “Đầu gối, anh và Sử Vân Hành thực sự không có gì.”

“Em biết, thực ra em với Tô Ngôn cũng không có gì.” Tôi đột nhiên phát hiện lí do tại sao tôi vẫn luôn nhớ tới Chung Nguyên, không phải chỉ bởi vì tôi yêu anh, mà còn bởi vì tận đáy lòng tôi vẫn tin tưởng anh, cho dù có nhiều hoài nghi mâu thuẫn, tôi vẫn luôn tin là chúng tôi yêu nhau.

“Anh cũng biết, có điều ... hôm qua anh hơi nóng nảy” Chung Nguyên nói xong, cười cười: “Em biết không, thời gian đầu em có hơi miễn cưỡng, đối với anh không biết là có quan tâm hay không, lúc ấy anh còn tưởng rằng ... tưởng em không yêu anh. Ngày hôm qua nói chuyện đính hôn với em, chỉ là muốn thăm dò rốt cục là em có cần anh hay không, lại không ngờ rằng vì thế mà gây nhau một trận. Tối qua sau khi về nhà anh mới hiểu ra, nếu em không quan tâm anh thì cãi nhau với anh làm gì, rõ ràng là ghen với Sử Vân Hành rồi, anh đúng là khờ mà.”

Tôi mở to mắt, khó tin nhìn Chung Nguyên, bạn à, bạn cũng có sức tưởng tượng quá nha...

Chung Nguyên bị tôi nhìn tới phát ngượng, anh chăm chú lái xe, trên mặt hơi ửng đỏ, rất khó thấy, nhưng mà đã bị tôi phát hiện.

Chung Nguyên ... xấu hổ ư? Khó mà thấy được bộ dạng này nha, tuy rằng biết mình hơi bị thừa cơ hội, nhưng đúng là tôi không nhịn được cười.

Chung Nguyên cũng cười phì theo, nói: “Nhìn thấy không, những người đang yêu đều dễ dàng trở thành ngốc như vậy, chỉ lo được lo mất.”

Tôi cười, cũng nắm chặt lấy bàn tay anh: “Anh yên tâm đi, em chỉ yêu một mình anh.”

Ánh mắt Chung Nguyên vẫn nhìn chăm chú ra phía trước, khóe miệng mỉm cười: “Anh cũng vậy, anh chỉ yêu em thôi, đầu gối à.”

Tôi bỗng dưng đem toàn bộ sự việc cãi nhau ngày hôm qua ra suy nghĩ cẩn thận, tôi tức vì ghen với Sử Vân Hành, còn tại sao Chung Nguyên lại nổi giận, hóa ra là do suy nghĩ của anh ... lại kì diệu như vậy. Đúng là khi đã yêu, chỉ lo sợ mất đi, thì ra anh ấy sợ tôi không yêu anh ấy, tối qua lại nhìn thấy cảnh tôi và Tô Ngôn, không tưởng tượng mới là lạ. Chung Nguyên trong một chốc đã biến thành ngốc y hệt tôi rồi.

Nhưng mà, lại tự dưng nghĩ tới chuyện, cho dù anh không thích Sử Vân Hành, nhưng còn ba mẹ anh thì sao?

Lúc này, Chung Nguyên cầm tay tôi, giơ lên trước mặt, nhìn kỹ, nhíu mày hỏi: “Nhấn đâu?”

“Em...” Tôi vừa nghe tới nhấn đính hôn thì nghĩ tới chuyện đính hôn, cảm thấy đau đau, haiz, tại sao chuyện hôn nhân của con cái, cha mẹ nhất định phải xen vào.

Chung Nguyên nhướn mày, ánh mắt nguy hiểm: “Đánh mắt? Hay là ném đi.”

“Chung Nguyên” Tôi cố lấy dũng khí, hỏi anh: “Về chuyện đính hôn, anh ...” Anh làm thế nào?

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi, cười nói: “Em lo lắng chuyện này à?”

Tôi gật gật đầu, có chút khấn trương chờ câu trả lời của anh, cho dù anh nhất quyết chống đối, cũng đâu thể gây mâu thuẫn với ba mẹ, thậm chí có thể anh ấy cần bản không bao giờ cãi lại ba mẹ mình.

Chung Nguyên vỗ vai tôi, an ủi: “Yên tâm, ba mẹ anh cũng thấu hiểu lắm, nếu vẫn không được thì anh đi tìm ông cụ.”

Tôi gật gật đầu, trong lòng vẫn còn lo. Nói ra thì, ba mẹ anh thích con dâu là Sử Vân Hành, cho dù hai người bọn họ cuối cùng không đến với nhau, thì liệu tôi với ba mẹ anh có thể hòa thuận hay không ... Ak, khó đoán quá!

Lúc này Chung Nguyên bổ sung thêm: “Đương nhiên, diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Tôi kinh ngạc: “Diệt cỏ? Tận gốc? Chung Chung Nguyên, anh, anh muốn làm cái gì ...?” Không phải định giết Sử Vân Hành chứ?

Chung Nguyên cười ra tiếng, nhéo nhéo mũi tôi, vừa cười vừa nói: “Đầu gối của anh gốc quá đi.”

Tôi xấu hổ quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong Tivi diệt cỏ tận gốc không phải đều là giết người sao, không chỉ giết một người, mà là giết hết tất cả mọi người ...

Chung Nguyên không để ý đề tài này, vẫn hỏi: “Nhấn đâu?”

Tôi đem nhấn trong túi ra, may mà hôm qua chưa quăng lên mà quăng mất, bằng không bây giờ nhất định bão nổi dậy, ăn thịt người cũng có người có thể làm.

Chung Nguyên dừng xe lại bên đường, lấy nhấn trong tay tôi, thật cẩn thận đeo vào cho tôi lần nữa, sau khi đeo xong, anh cầm lấy tay tôi, dịu dàng cười: “Không được tháo ra.”

“Uhm” Tôi gật đầu, trong ánh mắt nồng cháy của anh tôi thấy mình như tan ra.

Chung Nguyên xoay người mở hộp đựng đồ, lấy ra một cái bình nhỏ màu hồng nhạt, đưa cho tôi.

Chính là lọ nước hoa “Mối tình đầu”, tôi nhận lấy, cảm động vô cùng, nhưng hề nghĩ tới bộ dạng lục lọi thùng rác của Chung Nguyên là lại không nhận được cười.

Chung Nguyên có vẻ đoán ra tôi đang nghĩ cái gì, béo má tôi, nói: “Anh căn bản là không nữ.”

Đúng vậy, chúng ta đều không nữ. Có lẽ tâm trạng anh lúc ấy giống với tâm trạng cầm chiếc nhấn trên tay của tôi, ai cũng tức giận, nhưng tận đáy lòng vẫn còn để tâm, ngăn cản bản thân làm chuyện ngốc nghếch.

Chung Nguyên nhìn tôi thật sâu, liếc mắt một cái còn nói thêm: “Đầu gối, em là mối tình đầu của anh, mãi mãi. Tuy rằng anh từng thích Sử Vân Hành, nhưng lúc đó đã biết gì đâu, chỉ là cảm giác mộng lung rung động một tí, hoàn toàn là tâm lí bình thường của thời kì trưởng thành. Khi đó anh chưa hiểu thế nào là tình yêu. Bây giờ mới hiểu rõ.”

Tôi rất vui vẻ, cười nói: “Vậy anh nói xem, thế nào là tình yêu?”

Chung Nguyên: “Tình yêu chính là, hận không thể cùng em hợp hai làm một.”

Hận không thể cùng em hợp hai làm một ... Tôi gật đầu, tràn đầy đồng cảm. Tình yêu là thứ dễ làm người ta phát cuồng, ngày hôm qua mới cãi nhau, hôm nay đã như người mất hồn không làm được gì, tới lúc làm lành thì lại rất tốt, như được sống lại, còn hơn uống nước tăng lực. Hợp hai làm một ư? Nếu hai người có thể thực sự biến thành một người, căn nhà lớn tới mấy cũng không lo không nhìn thấy người kia, cũng không phải nhớ nhưng quá nhiều, nhớ tới nổi mất ăn mất ngủ ...

Sau này tôi đem câu nói linh ngộ về tình yêu này kể lại cho Tiểu Nhị nghe, định giúp nó tăng thêm tí cảm hứng sáng tác. Kết quả Tiểu Nhị vừa lặp lại mấy câu này của Chung Nguyên, vừa cười thâm sâu, cuối cùng nói: “Chung Nguyên đúng là một thằng cha thâm tà.”

Tôi: -.-!!!

Chương 54:

Tôi với Chung Nguyên dừng lại ở siêu thị dưới lầu nhà anh mua ít đồ rồi mới lên nhà.

Lúc tôi nấu xong nồi canh nóng hổi thì Chung Nguyên đã tắm tấp đầu vào đấy, anh nằm ườn trên ghế sofa, tay ôm một cái gối ôm, cười tủm tỉm nhìn tôi. Đầu óc còn ướt, cả người toát ra mùi hơi nước mát mẻ, dịu dàng phẳng phất. Về mặt cà rơn, vừa cười vừa thấy gian gian thế nào ấy, tôi nhìn thấy cứ chột dạ kiểu gì.

Tôi rút cục hiểu ra, cái biểu tình hề cười lên là không có ý tốt của Chung Nguyên chắc là do trời sinh, cái vẻ mặt đó làm cho người ta luôn cảm thấy anh muốn làm chuyện xấu, làm cho người ta đổ mắt. Tôi tự dưng nhớ tới lời Tiểu Nhị từng nói: “Con gái hay thích con trai xấu tính một chút, không thích con trai quá cứng

nhắc, dài lưng tốn vải.” nhìn bây giờ thì Chung Nguyên chắc chắn thuộc loại con trai xấu tình rồi, trách làm sao có nhiều người thích anh ấy như thế chứ.

Tôi thầm than trong lòng, thật ra lúc đầu tôi luôn nghĩ sẽ thích một người trung hậu thành thật cơ ... >

Tôi đem canh nóng cho Chung Nguyên, anh không nhận lấy, ngoắc ngoắc tôi, chậm rãi há mồm ra.

Tôi không nói gì, đành tự giác vừa bưng canh vừa múc một muỗng, thổi thổi cho nguội rồi mới dâng lên cho quý ngài.

Chung Nguyên há mồm uống canh, ánh mắt vẫn như cũ bám dính trên người tôi, đôi mắt sáng như đèn pha, nguy hiểm mà nóng rực, làm ặt tôi muốn bốc khói, đỏ như ráng chiều.

Chung Nguyên nuốt hết canh, cổ họng hơi chuyển động một chút. Sau đó anh lè lưỡi ra liếm canh còn dính trên miệng. lúc Chung Nguyên làm động tác này bao giờ cũng ra vẻ cực kì mờ ám, quái dị, biến thái đủ kiểu, bây giờ mới tắm xong, dưới ánh sáng đèn, làn da trắng trẻo, khuôn mặt với ngũ quan hoàn hảo, cổ và xương quai xanh mịn màng, mỗi một điểm đều thu hút lòng người, tất cả những điểm này gộp lại thì đúng là mê hoặc chết người mà ...

Vì thế tôi cũng không chịu thua kém, nuốt nuốt nước miếng.

Chung Nguyên nhếch miệng cười, một nụ cười mỉa dân kinh khủng, đúng là độc được mà. Anh khẽ mở miệng, cúi cái đầu đầy độc được xuống, thanh âm nhẹ nhàng truyền đến: “Đầu gối, nghĩ cái gì thế?”

“Khụ khụ, không có gì.” Tôi có chút kích động, đặt bát canh lên bàn trà: “Uhm, em đi nấu cơm đây.”

Đúng lúc này điện thoại của Chung Nguyên vang lên, tôi vừa định tránh đi thì anh lại kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, sau đó bắt máy, nhàn tản nghe điện thoại.

Trong điện thoại vang lên giọng nói lưỡi biếng của thiên hạ đệ nhất Át sư huynh: “Chung Nguyên, tìm anh mày có việc gì?”

Chung Nguyên: “Giới thiệu bạn gái ày chứ gì.”

Giọng của người qua đường Át lập tức trở nên cảnh giác: “Nói nhảm gì đó, mày mà có lòng tốt dữ vậy?”

Chung Nguyên: “Nước phù sa dĩ nhiên không tưới cho ruộng người ngoài chứ sao.”

Người qua đường Át: “Được rồi, thế người đó có xinh đẹp không? Dáng người thế nào?”

Chung Nguyên: “Trăm dặm mới tìm được một đó.”

Người qua đường Át: “Thật à?”

Chung Nguyên: “Tao lừa mày bao giờ chưa.”

Người qua đường Át: “Xạo mày, hồi nào giờ mày gạt ai cũng đều làm cho người bị hại có khổ sở cũng không thể nói thành lời.”

Chung Nguyên: “Thì gặp mặt đi mới biết được.”

Người qua đường Át: “Cũng đúng, thế tính cách cô ấy thế nào? Mày nhớ nói tao là nhà thơ hoặc nhà triết học nha, tóm lại con gái không có chiều sâu không thích hợp với tao đâu.”

Chung Nguyên: “Chúc mừng mày, cô nàng đó đúng là một quyển sách.”

Người qua đường Át: “Thế à, là sách gì vậy?”

Chung Nguyên: “Nhìn thấy mặt thì mày khắc biết, bây giờ nói nhiều quá ảnh hưởng tới cảm giác thần bí.”

Chung Nguyên và người qua đường Át lại nói huyền thuyên một lúc nữa rồi mới ngắt điện thoại. tôi tò mò hỏi anh ấy: “Sử Văn Hành là quyển sách gì vậy?”

Chung Nguyên lại nhếch mép, cười tới động lòng người, anh ấy trả lời: “Mỹ học về bạo lực.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên lại bấm số gọi cho Sử Vân Hành.

Sử Vân Hành: “Nhóc, có việc gì?”

Chung Nguyên: “Giúp chị làm quen bạn trai.”

Sử Vân Hành: “Vụ này mới à, mà giới thiệu bạn trai cho chị?”

Chung Nguyên: “Uh, là bạn học đại học của tôi.”

Sử Vân Hành: “Quên hẳn trường, chơi với mà thì có gì tốt, mà không biết là chị có bao nhiêu người theo đuổi à?”

Chung Nguyên: “Tôi biết chả có ai theo đuổi chị.”

Sử Vân Hành: “Thằng nhóc này ...!”

Chung Nguyên: “Nó là nghiên cứu sinh hệ triết học ở thành phố B.”

Sử Vân Hành: “Triết, triết học?”

Chung Nguyên: “Uh, người học triết với người làm nghệ thuật, trời sinh một đôi quá còn gì.”

Sử Vân Hành: “Uhm, nếu đây đúng là sự thực, như vậy chị có thể cho phép hấn ta trở thành người đầu tiên theo đuổi chị.”

Chung Nguyên: “Nó không chỉ là nhà triết học thôi đâu, còn đa tài đa nghệ nữa.”

Sử Vân Hành: “Thiệt không? Hấn biết những gì?”

Chung Nguyên: “Hiểu biết sâu rộng, văn võ song toàn, trên có thể chiêm tinh xem tướng số, dưới có thể trừ tà diệt ma.”

Sử Vân Hành: “A A A, ta thích nha!”

Chung Nguyên lộ ra một nụ cười quái quái trên mặt: “Thích thì tốt rồi.”

Tiếp đó hai chị em lại cùng nhau mưu đồ bí mật một ít sách lược đối phó chuyên nghiệp với người qua đường Ất, thời gian địa điểm hẹn gặp lần đầu tiên gì gì, sau đó mới cúp máy.

Lúc này tôi vẫn còn đang há mồm trợn mắt vì những gì được nghe.

Chung Nguyên vỗ vai tôi, an ủi: “Yên tâm đi, anh có thể sống ở thành phố B này bốn năm mà không bị đồng hóa thành giang hồ bịp bợm, có thể nói là đạo hạnh cao thâm lắm rồi.”

Tôi: “...”

Tôi nuốt nước miếng, hỏi: “Đây chính là diệt cỏ tận gốc trong truyền thuyết hả?”

“Uhm”. Chung Nguyên vừa nói vừa thuận tay nhéo nhéo tai tôi, lòng bàn tay anh rất mềm, vành tai của tôi cũng mềm, hai cái mềm mềm đụng vào nhau thiệt là thoải mái.

“Nhưng mà chuyện này có được không?” Tôi nghĩ mãi, cuối cùng thấy Sử Vân Hành và người qua đường Ất có điểm không hòa hợp, bọn họ thực sự gây cho người ta cảm giác không thể ở gần nhau được, đừng nói là thực sự thành đôi.

Chung Nguyên lười biếng giương mắt nhìn tôi: “Đầu gối, em phải có trí tưởng tượng chứ, cho dù em không tin tưởng kỹ thuật gạt người của người qua đường Ất thì cũng phải tin tưởng trí thông minh của Sử Vân Hành chứ, cho dù em không tin vào mị lực của người qua đường Ất thì cũng nên tin tưởng thẩm mỹ của Sử Vân Hành nha.”

Câu này thiệt hại não quá đi, rồi bồng bong, tôi nhất thời chưa nghĩ ra, mãi mới hiểu được: “Tức là theo ý anh, Sử Vân Hành sẽ thích người qua đường Ất?”

Chung Nguyên gật đầu mỉm cười: “80 tới 90%.”

“Nhưng người qua đường Ất không thích Sử Vân Hành thì làm thế nào?”

Chung Nguyên: “Chuyện đó không quan trọng.”

Tôi: -.-!!!

Tôi đứng dậy, nói: “Bây giờ em thực sự muốn đi nấu cơm đây.”

Chung Nguyên lại kéo ngược tôi vào lòng, ôm chặt, khẽ cọ cằm lên tóc tôi, một lúc lâu sau mới nói: “Đầu gối, còn một việc anh muốn nói thật với em.”

“Chuyện gì?” Trong lòng tôi hơi chùng xuống, ngữ khí của Chung Nguyên rất nghiêm túc, làm cho tôi hơi bất an.

Chung Nguyên do dự: “Thực ra ông nội anh ...”

Tôi vội vàng hỏi: “Ông làm sao, hay ông cũng bắt anh lấy Vân Hành?”

“Không phải cái đó.” Chung Nguyên xoa tóc tôi, thân mật dùng mặt cọ cọ trán tôi: “Chỉ là ... hồi trước anh có nói qua với em đó, ông của anh làm ngành ngân hàng.”

Tôi ghé vào lòng anh, dụi khe: “Em có nhớ.” Không hiểu anh ấy muốn nói gì.

Chung Nguyên: “Thực ra, ông có cổ phần lớn trong hai ngân hàng nước ngoài.”

Tôi nhúc nhích, không hiểu là gì: “Đầu tư .. ngân hàng hả, là sao? Bộ rất dễ khống chế cổ phần à?”

Chung Nguyên đáp: “Cũng không gọi là khó.”

“Hãy, ý anh muốn nói gì?”

Chung Nguyên không trả lời câu hỏi của tôi, nói như thể tự nói với mình: “Ngoài ra, ông còn quản lý một tập đoàn tài chính quy mô không nhỏ trong nước.”

Tập đoàn tài chính ... đầu tư ngân hàng .. cổ phần lớn ...

Mấy chữ này ở cùng một chỗ, rốt cục tôi cũng hiểu ra Chung Nguyên muốn nói gì.

Cuối cùng, Chung Nguyên nâng mặt tôi lên, nhìn thật sâu vào mắt tôi, nói: “Đầu gối, anh hi vọng em đừng ghét bỏ anh.”

Tôi: “...”

28. Chương 55+ 56

Chương 55:

Trước đây Chung Nguyên từng nói với tôi, ông anh công tác ở ngân hàng, ba là giảng viên đại học, mẹ làm nội trợ. Nào giờ tôi vẫn nghĩ nhà anh coi như chẳng hơn giai cấp tư sản dân tộc mấy, nhiều lắm là không phải lo cơm áo thôi, có chút tiền rủng rỉnh. Mặc dù anh ấy không phải loại tiêu tiền như nước, thì thoảng cũng hơi lãng phí một chút, nhưng sau này nghe nói do chính tay anh ấy kiếm ra, tôi cảm thấy những điều này cũng hợp lý thôi, cũng không suy xét nhiều. Do đó mà tôi ở cạnh anh không thấy có áp lực gì, tuy rằng gia cảnh có khác nhau, nhưng dù sao cũng gần như là cùng chung phận vô sản, khoảng cách không lớn, không đến nỗi khó bơi qua.

Nhưng hôm nay tôi mới biết, cái gọi là công tác ngân hàng, hoàn toàn không phải như tôi đã nghĩ, hướng chỉ ông anh ấy còn một tập đoàn tài chính gì kia ...

Bây giờ nghĩ kỹ, lúc trước tôi đúng là ngây thơ quả mướp, làm gì có trẻ con nhà nào bị bắt phải chơi cổ phiếu từ năm 7, 8 tuổi. Hơn nữa mặc dù Chung Nguyên không dùng hàng hiệu, nhưng trong lúc nói chuyện bình thường, hành động và lời nói lộ ra là, anh rất am hiểu cái mớ xa xỉ phẩm đó, thậm chí đối với qui củ của xã hội thượng lưu cũng hiểu biết rất nhiều, ngày xưa tôi cứ nghĩ là do học hỏi từ sách của người qua đường. Ất, bây giờ hóa ra là do tôi khờ.

Thực ra, lúc vừa mới quen Chung Nguyên, nếu biết nhà anh có nhiều tiền như vậy, có lẽ tôi sẽ không thích anh. Nói cho cùng, ba tôi luôn dạy tôi phải tránh xa người có tiền, hơn nữa nhất định không được lấy chồng giàu quá. Cái này không phải là vì nhà chúng tôi có khí tiết thanh cao hay giàu sang phú quý gì, mà là vì, ba tôi luôn cho rằng, khoảng cách giai cấp là cái không bao giờ đánh đổ được, con nhà thường dân mà lấy người nhà giàu, chắc chắn không thành, kết luận này là do ba và chú Trương Tam ở thôn đông cùng xem TV, nghe đài qua bao nhiêu năm mới đúc kết ra, cả hai nhà đối với niềm tin này phải gọi là bất diệt.

Hiện tại thì sao ...

Tôi đau khổ đưa ra một kết luận sến không có chỗ chê: Mộc Đồng tôi đã yêu phải người không nên yêu ...

“Đầu gối, đầu gối?” Chung Nguyên khẽ nâng cằm tôi lên.

“Hả...?” Tôi chớp mắt nhìn anh, không biết nói gì.

Chung Nguyên để sát đầu vào tôi, đôi môi mềm mại hôn lên trán tôi, sau đó thấp giọng nói: “Đầu gối, em phải tin anh.”

“Chung Nguyên.” Tôi gục đầu xuống, buồn bã ỉu xiu, do dự hồi lâu rốt cục nói: “Anh không biết là hai chúng ta khác biệt quá nhiều sao?”

Chung Nguyên kích động nắm lấy vai tôi, lực hơi mạnh: “Không biết.”

“Haiz” Tôi đối với thái độ ương bướng này của anh có chút bất đắc dĩ: “Em cảm thấy, điều kiện của hai chúng ta, hình như không hợp nhau ...”

Ngữ khí của Chung Nguyên càng mạnh mẽ hơn: “Vậy thì đem không thích hợp biến thành thích hợp.”

Tôi vừa cảm động lại vừa khổ sở: “Nhưng mà ... có một số chuyện cũng khó mà vượt qua ...”

Giọng nói của Chung Nguyên hơi run run: “Vậy em muốn thế nào, chia tay với anh?”

“Em ...”

Chung Nguyên lại đột ngột ôm chặt tôi vào lòng, nói: “Em đến nghĩ cũng không được nghĩ như thế đâu.”

Tôi để yên cho anh ôm, trong lòng lại bắt đầu thấy mờ mịt. Dĩ nhiên tôi không muốn chia tay với anh, nhưng có một số cái, tôi bị bắt phải tin đã hai mươi năm, muốn thay đổi cũng khó. Nếu như quả thật không thay đổi được, sự thật xảy ra trước mắt, làm cho người ta không thể đối phó nổi. Còn nếu như có thể thay đổi thì làm sao? Sự thật là thứ mãi mãi không bao giờ thay đổi bởi vì niềm tin của con người, mà cái chúng tôi phải đối mặt chỉ sợ là sự thật tàn khốc mà thôi.

Trong tình huống đó, nếu tôi lấy Chung Nguyên, liệu có hạnh phúc không? Chưa nói tới chuyện hạnh phúc hay không, liệu chúng tôi có nhận được sự chúc phúc hay không? Ba mẹ Chung Nguyên vốn đã chọn sẵn con dâu môn đăng hộ đối, bọn họ liệu có chịu nhận tôi? Huống chi cái vòng luẩn quẩn giai cấp của họ, liệu tôi có thể hòa nhập không? Cho dù có thể, tôi liệu có thích cuộc sống như vậy không? Chung Nguyên trước giờ được ông đào tạo như người thừa kế, vợ của anh chắc chắn phải là người có thể giúp ích được cho sự nghiệp chứ? Chắp tay lên ngực tự hỏi, ngoại trừ gây thêm phiền phức cho anh ấy, tôi liệu có giúp gì được cho anh? Những người bình thường yêu nhau tính chuyện hôn nhân còn phải lo lắng nhưng việc vật như củi gạo tương cà, huống chi là chuyện lớn như khác biệt giai cấp. Người như Chung Nguyên có thể lấy được người vợ như thế nào, e là không phải do anh làm chủ rồi.

Tôi không phải người thích nghĩ nhiều, nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt, lại không như tôi vẫn nghĩ, hơn nữa lại chính là cái sự thật mà tôi không thích nhìn thấy nhất.

Chung Nguyên ôm tôi ngày càng chặt, tôi có chút không thoải mái đẩy ra. Anh bèn thả lỏng ra một chút, lại rất cảnh giác nắm chặt lấy tay tôi, giống như sợ tôi bỏ chạy mất.

Chung Nguyên hít sâu mấy cái, tỉnh táo lại tinh thần, nói với tôi: “Đầu gối, em nói cho anh biết, trước khi biết chuyện này, em ở bên anh có thấy áp lực không?”

Tôi lắc đầu, thành thật đáp: “Không có, trừ khi thỉnh thoảng cảm thấy anh quá thông minh.”

Chung Nguyên vừa lòng, thả một tay ra xoa xoa tóc tôi: “Cho nên anh nói, những việc này chỉ là mâu thuẫn bên ngoài, là điều kiện khách quan thôi, có thể xem nhẹ. Tình yêu là chuyện của hai người, đừng dễ dàng để những thứ như vậy gây ảnh hưởng.”

Có tôi mới không dễ dàng bị anh lừa thì đúng hơn: “Tình yêu là chuyện của hai người, nhưng nếu hai người muốn sống cùng nhau, sẽ không đơn giản là chuyện tình yêu nữa.”

Chung Nguyên thở dài một hơi, nói: “Đầu gối, em để ý những chuyện đó tới vậy sao?”

Tôi giải thích: “Sự thật xảy ra trước mắt mà. Trước tiên nói vấn đề đơn giản nhất, hai chúng ta sống cùng nhau, người nhà có thể hay không phản đối? Ba em nếu biết anh có nhiều tiền, nhất định khuyên em rời xa anh.”

Chung Nguyên cười khê: “Ba em thì anh đã nói chuyện rõ ràng rồi, ba nói chỉ cần em bằng lòng thì ba không có ý kiến. Ba còn nói, tin rằng anh có thể chăm sóc tốt cho em.”

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn anh, cả nửa ngày cũng không cảm thấy là anh nói dối: “Anh nói với ba lúc nào?”

Chung Nguyên: “Từ lâu lắm rồi.”

Tôi không khỏi cảm thán, xem ra ba tôi đã bị Chung Nguyên đầu độc nặng quá rồi, khỏi chữa luôn.

Tôi vẫn bất an, hỏi tiếp: “Vậy anh, ba mẹ anh thì sao? Hai người chắc đã chọn được người vợ xứng với anh rồi?”

Chung Nguyên nheo mắt lại: “Người lấy vợ là anh, bọn họ cùng lắm chỉ đóng góp một tí chứ mấy.”

Tôi tiếp tục bức cung: “Ông thì sao? Đã mất công huấn luyện anh như vậy, chắc chắn không cho anh tùy tiện lấy ai cũng được?”

Chung Nguyên có vẻ rất mất hứng: “Anh lấy em sao gọi là tùy tiện?”

Tôi lấy lòng, nịnh bợ cọ cọ vào cằm anh: “Em không phải nói ý này.”

Chung Nguyên cúi đầu, cắn một phát lên môi tôi: “Cuối tuần đi Thượng Hải với anh, gặp ông.”

Á, á á ...

Muốn gặp tộc trưởng hả? Người ta lo lắng nha

Chung Nguyên đột nhiên đề tôi ra sơ pha, cúi đầu nửa cười nửa không nhìn tôi, nói: “Thật ra còn một cách có thể giúp em khỏi băn khoăn nữa.”

Tôi chớp mắt nhìn anh: “Cách gì?”

“Đầu gối” Chung Nguyên dí sát mặt vào, môi gần như chạm vào môi tôi, hơi thở nóng hổi phả ra, nói: “Chúng ta đem gạo nấu thành cơm đi?”

“Được thôi, anh buông em ra một chút đã.”

Hai mắt Chung Nguyên sáng ngời, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười rất sung sướng, anh nhồm dẩy, thả lỏng áp chế đối với tôi.

Tôi nhân cơ hội đó chui ra khỏi lòng anh, đứng dậy khỏi sơ pha, vừa chạy xuống bếp vừa kích động la: “Bây giờ em phải đi nấu cơm, đem gạo nấu thành cơm đây.”

Phía sau truyền tới tiếng cười hơi trầm của Chung Nguyên, vừa có chút vui vẻ, vừa có chút tiếc nuối. Chương 56:

Từ lúc Chung Nguyên biết sự kiện anh và Sử Vân Hành “bị đính hôn” là do Sử Tĩnh nói cho tôi biết, anh liền một mực chắc chắn rằng Sử Tĩnh có ý đồ với tôi, hơn nữa còn vô cùng tức giận, bởi vì thứ nhất, có đạo lý gọi là không đụng đến vợ bạn (huống hồ là anh trai), thứ hai nữa là Sử Tĩnh làm thế là rất không đúng, là cạnh tranh không công bằng, đương nhiên quan trọng nhất là, Tô Ngôn, Trương Húc có ý đồ với tôi thì không nói, một thằng nhóc tóc còn chưa dài hết mà cũng tham gia náo nhiệt cái gì.

Tôi thầm nghĩ Chung Nguyên đúng diên, rõ anh cũng biết Sử Tĩnh là đứa trẻ mới mọc tóc, nhỏ như thế làm gì đã biết gây sóng gió chứ? Huống hồ gì bảo nó làm những chuyện có tính toán sâu xa. Một đứa nhóc thích dựa dẫm vào cô giáo của nó có gì mà xấu, chỉ có vào miệng Chung Nguyên thì thành chuyện xấu thôi.

Thế nên tôi cố gắng biện hộ cho Sử Tĩnh, Chung Nguyên một chữ cũng không nghe vào, cuối cùng vung tay nói: “Em không phải nói, đây là cảm giác tối thiểu một người đàn ông phải có, Sử Tĩnh rốt cục là nghĩ cái gì anh hiểu rõ nhất.”

Trán tôi lấm tấm mồ hôi, muốn giải thích thêm nhưng Chung Nguyên lại chặn miệng tôi lại ... Ak ak, là dùng miệng anh ấy mà chặn ...

Tôi và Chung Nguyên triển miên một lúc, cuối cùng anh ôm tôi vào lòng, trong giọng nói có chút lo lắng: “Đầu gối, đừng đi dạy Sử Tĩnh nữa.”

“Nhưng mà ...”

Tôi vẫn cảm thấy Chung Nguyên có chút cố tình gây sự, vốn dĩ tôi đang làm tốt mà, có bị cái gì đâu.

Chung Nguyên dùng làn môi mềm mại, nhẹ nhàng chà chà vào vành tai tôi: “Không là gì hết, đầu gối, cho dù là vì anh thì cũng không được.”

“Ak, em thấy anh đa nghi thôi.”

Chung Nguyên: “Uh, anh chính là đa nghi đó.”

Tôi: “...”

Có vài người có tuyệt chiêu sát thủ là chơi xấu, chơi cùn, bọn họ thường dùng mẫu câu ta thế đấy người làm gì được ta nào, ví dụ ta cứ không trả tiền đấy người làm gì được ta nào, lại ví dụ như Chung Nguyên bây giờ, ta đa nghi đấy, ta thừa nhận, người làm gì được ta nào ...

Được rồi, tôi công nhận, điểm quan trọng đúng là tôi quả thật không làm gì anh ấy được.

Lúc này Chung Nguyên thấy tôi im lặng không nói gì, anh bèn bồi thêm một nhát: “Em mà không đáp ứng anh thì anh cởi hết quần áo của em.”

Tôi: “...”

Tôi sai lầm rồi, tuyệt chiêu sát thủ của Chung Nguyên không phải là chơi cùn, mà là đùa giỡn lưu manh ...
>

Thế là món thù lao gia sư của tôi, dưới sự dụ dỗ liên tục và thủ đoạn lưu manh vô lại của Chung Nguyên vình quang ra đi. Thật ra tôi cũng không quá luyến tiếc Sử Tĩnh, dù sao tình cảm hai cô trò cũng chưa tới mức sinh lý tử biệt, chỉ là lý do ngừng dạy làm tôi khó nói quá. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, Chung Nguyên ngay cả đứa trẻ 9 tuổi mà cũng ghen nữa, coi bộ cứ cái trình độ ghen tuông này của anh, sau này tôi có muốn nuôi mèo cũng phải suy nghĩ.

Đương nhiên, Chung Nguyên cho dù là độc tài thì cũng là một tên độc tài thật sự nhân đạo, anh ấy quyết định cho tôi món bồi thường thất nghiệp. Còn chuyện bồi thường cái gì, anh ấy dong dài nửa ngày, cuối cùng cười mỉm chỉ nhìn tôi hỏi, có cần anh lấy thân báo đáp không ...

Tôi trong lòng hoảng sợ, mặt cười mà tim không cười nổi, trả lời: “Lấy làm gì, hiện vật là được rồi ...”

...

Hôm nay chủ nhật, tôi và Chung Nguyên ra ngoại ô tìm chỗ phong cảnh hữu tình chơi một ngày, buổi tối lúc về nhà mệt rã người, tôi tựa vào sofa chẳng buồn nhúc nhích. Chung Nguyên ở bên cạnh vừa giúp tôi bóp vai vừa dầm tay xoa chân cho tôi, giúp tôi giảm bớt mệt nhọc. Tôi nằm phè ra hưởng thụ sự phục vụ, cảm thấy cuộc sống thật là tuyệt vời.

Một lát sau, điện thoại của anh vang, anh nhìn thoáng qua màn hình liền cười khế, nói: “Là người qua đường Ất.”

Tôi đột nhiên nhớ tới, hình như hôm qua là buổi gặp đầu tiên của Sử Vân Hành và người qua đường Ất, cũng không biết bọn họ đã phát sinh những chuyện biến thái gì đây, tôi hưng phấn nói: “Nghe đi, nghe đi, nhanh lên!”

Chung Nguyên rất biết nghe lời.

Anh nhún nút, tôi lập tức nghe được tiếng thét gào của người qua đường Ất: “Chung Nguyên, đồ phản bạn, bại hoại! Tại làm sao giới thiệu cho tao cái người còn cứng hơn kim cương hả? Thân hình bé nhỏ của tao sao chịu nổi vài cú đấm chứ?”

Tôi cảm thấy hơi khó tin, ý người qua đường Ất là, hôm nay Sử Vân Hành đánh hấn? Nhưng không đúng nha, lần đầu gặp mặt, cô gái nào chả muốn lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương, sao lại dễ dàng đánh người được? Cho dù Sử Vân Hành đột nhiên nổi cơn ghiền đánh cũng phải dè dặt mà chờ đến lần sau chứ?

Lúc này Chung Nguyên cũng thấy kì quái, hỏi: “Sao chị ấy lại đánh mày?”

Người qua đường Ất vẫn nói bằng cái giọng hết sức phẫn nộ và tội nghiệp: “Cô ấy không có đánh tao, mà là hung hăng đánh tao!”

Chung Nguyên: “...”

Sau cùng Chung Nguyên hỏi người qua đường Ất vì sao Sử Vân Hành đánh hấn, hấn nhất định không nói, bắt Chung Nguyên chuyển lời cho Sử Vân Hành, hấn hy vọng chỉ làm bạn mà thôi.

Sử Vân Hành là người quen của Chung Nguyên, cho nên người qua đường Ất cũng lịch sự trong lời nói, nhưng qua đó vẫn thấy được, đại tỷ Sử Vân Hành này quả thật đã tạo thành bóng ma không nhỏ đối với người qua đường Ất.

Chung Nguyên vừa cúp điện thoại của người qua đường Ất thì Sử Vân Hành gọi tới, cô ấy đi thẳng luôn vào vấn đề: “Tiểu tử, chị thích bạn học của chú mày nha.”

Chung Nguyên án binh bất động, hỏi: “Rồi sao?”

Sử Vân Hành: “Rồi thì, chị muốn gả cho hấn.”

Chung Nguyên: “...”

Tôi phải lau mồ hôi giùm Chung Nguyên nha, tuy rằng anh ấy là người bình tĩnh, nhưng cũng không chịu được sấm sét liên tiếp đâu.

Chung Nguyên: “Nó nói với tôi là, hi vọng có thể làm bạn bình thường với chị.”

Sử Vân Hành không thèm để ý nói: “Chị biết tại sao, hôm nay hấn có nói qua, hấn mệnh sát Cô Tinh, dễ khắc vợ, chắc là sợ liên lụy chị đây mà.”

Chung Nguyên: “...”

Chung Nguyên nói một câu rất sâu sắc: “Chị khẳng định nó thích chị, muốn lấy chị à?”

Sử Vân Hành: “Không sao, chị sẽ làm hấn thích chị.”

Chung Nguyên: “Dựa vào cái gì? Năm đấm của chị à?”

Sử Vân Hành: “Khụ ... chuyện hôm nay, mày biết hết rồi à?”

Chung Nguyên: “Chưa ... nhưng bây giờ rất muốn biết.”

Sử Vân Hành: “Khụ khụ ... cái đó, hôm nay thời tiết đẹp ghê ... Ah, mẹ chị gọi chị, cúp máy nha, bai bai.”

Chung Nguyên: “...”

Tôi bất an nhìn Chung Nguyên, hỏi: “Chung Nguyên, người qua đường Ất mà biết ra là âm mưu của anh, có khi nào chém anh luôn hông?”

Chung Nguyên nhìn chăm chăm di động một lúc, sau đó nhìn tôi, kiên quyết nói: “Đầu gối, chúng ta bỏ trốn đi.”

Tôi: “...”

29. Chương 57+ 58

Chương 57:

Vì muốn dành sự bất ngờ cho ông của Chung Nguyên, tôi và anh quyết định im thin thít lặn khỏi thành phố B và trôi lên ở Thượng Hải.

Nghe nói ông của anh đã rửa tay gác kiếm, thành công viên mãn lui về ở ẩn, hiện tại ở trong một khu nhà nhỏ an hưởng tuổi già, cả ngày chơi bởi lêu lổng, không có việc gì thì cùng mấy ông cụ hàng xóm đấu võ mồm hoặc chơi cờ, hoặc ngồi tâng bốc con ông thế này con tôi thế kia, cháu tôi giỏi giang ra sao, nói chung là cuộc sống nhàn nhã tự tại. Cái gọi là ẩn cư an nhàn chính là như thế.

Lúc tôi và Chung Nguyên tới được chỗ ông thì chẳng khéo tí nào, ông lại đi ra ngoài mất rồi, trong nhà chỉ còn bác gái chuyên trách ăn uống cho ông, thấy Chung Nguyên gọi bà là Bác Dương. Bác Dương nói, ông với bác Dương trai đã đi sang Lương Đình gần đó chơi cờ rồi, hôm nay ông cụ muốn tìm Lão Triệu báo thù.

Chung Nguyên day day trán, bất đắc dĩ nói: “Ăn oán giữa ông với lão Triệu còn chưa xong nữa à?”

Bác Dương vừa nắm tay tôi vừa cười nói: “Chấm dứt cái gì nổi. Hôm nay ông thắng tôi thua, ngày mai tôi thắng ông thua, loạn cả lên. Mấy ngày trước ông tức lên mới hất ngã một cái bình hoa từ thời Càn Long, sau đó hối hận mãi, sau cùng bác trai phải cho ông một cảnh mẫu đơn Vạn Lịch mới chiết, lúc đó mới chịu yên tĩnh đó.”

Tôi rụt cổ lại, ông cụ nhà này coi bộ tính khí thất thường a.

Bác Dương thấy thế, cười nói: “Cháu đừng sợ, ông cụ tuy nóng tính nhưng không thích mắng chửi người, ngoại trừ luôn mắng thiếu gia không về nhà thăm ông thôi.”

Chung Nguyên: “...”

Bác Dương nói chuyện với chúng tôi một lúc, sau đó ra ngoài mua đồ ăn. Tôi và Chung Nguyên ngồi nhà đợi một lúc thì thấy nhàm chán, quyết định ra ngoài đi tìm ông.

Chung Nguyên theo lời bác Dương đi tới Lương Đình thì thấy một đám ông cụ bô lão vây quanh một bàn cờ vua, nhưng không nhìn thấy Chung gia gia trong truyền thuyết đâu. Vừa hỏi tới thì mới biết được, hóa ra Chung gia gia thua cờ, dắt bác Dương trai đi kiếm chỗ xả tức rồi. Một ông cụ ngẩng đầu nhìn Chung Nguyên cười tủm tỉm, trung trực nói: “Ông của cháu càng ngày càng xuống tay nha, mới chưa tới nửa giờ đã thua.”

Phòng chừng đây chính là Lão Triệu a, lúc này ông cụ Triệu đang nắm quân xe, uy phong lẫm lẫm tiến lên ăn quân pháo của đối phương. Tôi đối với vị cao thủ này rất tò mò, cho nên lôi kéo Chung Nguyên đứng lại xem thế cục trận cờ. Chỉ thấy quân cờ đen của ông Triệu chiếm ưu thế rất lớn, hai xe một pháo một ngựa, đều nằm giữa doanh trại của đối phương như hổ rình mồi, so sánh khu dưới thì phe cờ đỏ coi bộ thảm, vừa bị ăn mất pháo, hiện tại chỉ còn lại đúng một xe hai mã, mà con xe kia còn đang bị vây hãm, không qua được sông.

Ông cụ cầm quân cờ đỏ vẫn nhìn chăm chăm bàn cờ không nhúc nhích, không khí nhất thời có chút nguy cấp khẩn trương.

Chung Nguyên đối với vụ này chả có hứng thú gì, chỉ cười nói: “Cụ Triệu, ông càng ngày càng oai phong a.”

Lão Triệu nghe xong ngửa mặt lên trời cười to, có vẻ kiêu hãnh.

Tôi nhìn kĩ trận cờ, trong một lúc liền nhéo nhéo tay anh, vụng trộm nói: “Cờ này khả năng thắng của phe đỏ còn hơn phe đen nữa á.”

Ai ngờ ông cụ Triệu không những tính nổ bom mà thính lực cũng tốt quá thể, ông giận tái mặt, mắt hừng nhìn tôi: “Nhóc, nói cái gì đấy?”

“Cháu ... Ak ...” Tôi kéo Chung Nguyên, định lui lại.

Nhưng tôi mới đi hai bước thì bị ông Triệu kêu dừng lại: “Cháu lại đây, ông muốn xem xem phe đỏ thắng ở chỗ quái nào.”

Tôi đi không được ở lại không xong, thiệt hối hận cái tội dại mồm.

Chung Nguyên kéo tay tôi, cười cười với lão Triệu, nói: “Cụ Triệu à, vợ cháu trẻ tuổi không hiểu chuyện, ông đừng so đo với cô ấy.”

Ai ngờ cụ bô lão này lại nhướn mày, nghiêm trang nói: “Ông so đo gì với nó, chỉ là ông muốn biết phe đỏ thắng được chỗ nào.”

Lúc này ông cụ cầm quân cờ đỏ cũng đứng lên, rời khỏi chỗ, sau đó cười nhìn tôi: “Cô gái trẻ, đừng sợ, lại đây đi, ông cũng muốn nhìn xem cách thắng của phe đỏ.”

Tôi chỉ đành ngoan ngoãn lết qua, cũng không dám ngồi, chỉ là chỉ vào bàn cờ, nói: “Phe đen mặc dù trên cơ nhưng lại chưa thành thế, phe đỏ còn một xe hai sĩ trấn thủ phía sau, còn có thể tạm chống đỡ một thời gian.”

Ông Triệu nghe xong, khinh thường cười nói: “Cái gì mà chống đỡ một thời gian? Sau một thời gian thì sao? Còn không phải là bị ta ăn luôn sao?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không thể được đâu, phe đỏ chỉ cần đi hai nước mã là có thể ép phe đen vào tử lộ.”

Bên cạnh có người nghi ngờ hỏi: “Hai nước mã làm sao mạnh bằng hai nước xe tiến công? Hơn nữa chỉ còn mỗi một mã một pháo.”

Tôi lại lắc đầu: “Không phải, chơi cờ thường có câu ‘Trước trận xe pháo, tứ phương hoành hành, đi trước làm gương, oai phong lẫm liệt’, có thể thấy được tiềm lực của mã rất lớn, hơn nữa phối hợp đi hai nước mã, vừa công vừa thủ, có thể đánh cũng có thể lùi. Nhìn lại thế cục, bên đen khu sau còn hai tượng nhất sĩ, ngay cả cái có thể ngăn vó ngựa cũng không có, điều này làm cho song mã của quân đỏ càng phát huy không gian lớn hơn nữa. Quay lại nhìn khu sau của quân đỏ, bên đen tuy rằng đang áp trận, nhưng không gian chật hẹp, ngựa không tung vó nổi, cơ hồ vô dụng, có hai xe ở đó nhưng lại bị xe của quân đỏ cản, pháo cũng trở nên vô dụng thôi. Bởi vậy, quân hữu dụng duy nhất chỉ còn hai con xe, còn lại một mã một pháo thì đều bị chính quân mình hoặc quân đối phương cản trở. Xét về công thủ, quân đỏ muốn công có song mã, muốn thủ có một xe hai sĩ, chơi cờ cũng lại có câu ‘Hai xe đánh không lại hai sĩ thủ’, có thể thấy được thế thủ của phe đỏ rất mạnh. Phe đen thì tiền phương không rõ thế, hậu phương hư không, so ra nguy hiểm hơn phe đỏ nhiều.”

Tôi vừa nói xong, bốn bề đều im lặng không ai nói gì. Tôi nhất thời chột dạ, cảm thấy chính mình làm liều. Cờ vua, nói ngắn thì ngắn, nói sâu thì sâu, chút tài mọn này của tôi ở đây thì không sao, dù sao tôi là người trẻ, người ta sẽ không so đo gì, nhưng lỡ mà ông của Chung Nguyên biết ...

Tôi vừa toát mồ hôi vừa nghĩ thầm, ông của anh ấy không vì thế mà ghét bỏ tôi chứ ...

Chung Nguyên vỗ vai tôi, thấp giọng hỏi: “Em học cái này ở đâu vậy?”

Tôi nhìn chằm chằm bàn cờ, đáp: “Ba em dạy.”

Ba rất thích cờ vua, nhà lại chỉ có hai người, cho nên ba thường xuyên ép tôi cùng ông luận cờ, đương nhiên mỗi lần đấu đều là tôi kết thúc trong thua cuộc, chỉ có một lần duy nhất thắng, là do tôi cầm trộm một quân của ba. Sau đó ba tôi cảm thấy không đồng ý, một xe một ngựa một pháo dí tôi trời chết ...

Lúc này, cụ Triệu trầm mặc một lúc, hỏi: “Theo như cháu nói, bên đen chắc chắn phải chết?”

“Làm sao tới nổi, thế công bên đen đang mạnh, chỉ cần tốc chiến tốc thắng thì kết quả khả quan.”

“Lý luận sông.” Lão Triệu ngữ khí nghe thì bình thường, nhưng xem ra không giấu được lo lắng.

“Đúng a, cháu chỉ nói hươu nói vượn thôi.” Tôi vừa cười trừ vừa kéo Chung Nguyên cố gắng bỏ trốn.

Nhưng lại bị lão Triệu tính tình cổ quái gọi lại, ông cầm một quân cờ gỗ lên bàn cờ, nói: “Giúp ông đánh hết ván này, không thắng không cho về.”

Tôi thở dài, ngồi xuống. Chơi cờ thôi mà, thắng thua làm sao nói trước được, thiết tình này giờ tôi chỉ nói ba lằng nhằng thôi hà, dù sao ngoại trừ ba tôi và mấy tính ra, tôi chưa từng đấu cờ với người khác, mà làm gì có sách dạy cờ hay tục ngữ cờ gì, đều do ba tôi hun đúc lại bắt tôi nhớ kĩ. Đầu óc tôi vốn ngốc, chẳng có thâm căn mấy, ngoại trừ trí nhớ khá ra, trong đầu nhớ rất nhiều kinh nghiệm kì phở, còn lại chẳng có ưu thế chi.

May mà vận khí tốt, trong thế trận cụ Triệu hơn cơ, tôi đã thành công dọn bầy đưa ông vào đường cùng.

Cụ Triệu cuối cùng vượt thắng người, rầu rĩ nói: “Ông thua, nhóc này, tay cờ khá lắm.”

“Đâu có ạ, là cháu đầu cơ trục lợi thôi.” Trước mặt người lớn, là trẻ con không nên tỏ ra kiêu ngạo, ba tôi luôn dạy như thế.

Đúng lúc này một trận cười cực kì sảng khoái vang lên, làm tôi giật mình thiếu điều té ghế. Người cười ha ha một lúc, nói: “Không thể tưởng tượng được nha, Lão Triệu người cũng có hôm nay, hahahahah, người lại thua một đứa nhóc, về sau còn mặt mũi nào gặp ai!”

Tôi bấn loạn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói là một ông lão tóc hoa râm, sắc mặt hồng nhuận, đứng sau ông còn một người trung niên nữa, cũng đang nhìn chúng tôi, thần sắc có vẻ Ày chà, vui mừng?

Cụ Triệu tức giận nói: “Người đi mà thử, ta không tin người có thể thắng nó.”

Ông lão kia kiêu ngạo cười to, nói: “Nó là cháu dâu của ta, ta muốn nó thua nó nhất định thua.”

Quần chúng vây xem: “....” [No ment Chung gia gia nha!]

Chương 58:

Đỉnh chính một chút nhá, cờ ở chap trước là cờ tướng, hơi nhầm nhọt tí ^^

Trước khi tới Thượng Hải, tôi đã rất nhiều lần thử tưởng tượng ông nội của Chung Nguyên trông như thế nào, nhưng thật sự không ngờ tới ... Ày chà, rất phong cách nha ...

Bởi vì thua cờ, ông dắt bác Dương trai đi ra ngoài tản bộ xả tức, sau đó lúc quay về vừa lúc chứng kiến cảnh tôi thắng Lão Triệu, thế là ông cụ nhảy nhót vui mừng châm chọc lão Triệu một hồi, lại còn đem ba phương diện chơi cờ, cháu trai, cháu dâu ra so sánh với Lão Triệu, cuối cùng rút ra kết luận: Lão Triệu, người ngoan ngoãn chịu thua dưới chân ta đi, ha ha ha ...

Đáng thương ghê, cháu trai của lão Triệu năm nay mới 10 tuổi >

Sau đó ông thần liên ụy phong lấm lấm dẫn tôi với Chung Nguyên về nhà.

Về tới nhà thì bác Dương đang nấu cơm, dưới tác động của mấy bộ phim tình cảm sụt sướt, tôi cảm thấy lúc này tôi tất yếu phải tham gia giúp đỡ làm thức ăn, từ đó chứng minh mình là một hình mẫu của vợ hiền mẹ đảm. Nhưng Chung gia gia nghiêm khắc từ chối yêu cầu của tôi, cuối cùng tôi cung kính dâng cho ông một ly trà, xem như chào hỏi ra mắt.

Sau khi ông tiếp nhận trà của tôi, cười haha lấy từ trong ngăn kéo ra một cái vòng tay màu xanh mượt mà cho tôi, tôi trịnh trọng nhận lấy. Sau này mới biết được, cái vòng phỉ thúy đó còn lớn hơn tôi 1000 tuổi.

Ăn xong cơm tối, mấy người cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm. tôi phát hiện ra Chung gia gia là người rất thích nói, trên cơ bản mọi người cùng ngồi với nhau, một mình ông nói, tôi ở bên cạnh lễ phép phụ họa, bác Dương trai và bác Dương gái hai người thỉnh thoảng cũng góp đôi câu, còn Chung Nguyên thì hai mắt dán chặt vào màn hình tivi, không hề phối hợp một tẹo nào.

Tôi thăm thì hỏi: “Sao anh không để ý tới ông?”

Chung Nguyên đáp: “Em cứ thử nghe mấy chuyện này hai mươi năm liền đi là biết.”

Lúc này Chung gia gia đang kích động ôm cái bình hoa mẫu đơn đặt lên bàn trà, cho tôi xem công nuôi dưỡng chăm cây của ông. Lúc ông buông cái bình xuống hình như rất dùng sức, đồ sứ đồ thủy tinh để trên bàn trà rung lên phát ra những tiếng kêu thanh thúy. Bác Dương gái thấy thế vội vàng nói: “Lão gia nhẹ tay thôi, mấy đồ này còn đáng giá hơn khúc cây kia của ông nha.”

Tôi khó hiểu, hỏi: “Cái này quý giá thế nào?”

Bác Dương cười nói: “Đây là từ thời nhà Tống.”

Tôi hoảng sợ, lập tức nhìn mấy đồ vật này bằng ánh mắt kính sợ.

Bác Dương lại vụng trộm nói với tôi: “Cháu gái à, đừng để ý làm gì, cả nhà của lão gia toàn là đồ cổ thôi, chúng ta ăn cơm lúc này là bằng bát Minh triều, bình gốm to đứng cạnh tivi kia là từ đời Đường, lão gia bình thường uống trà hay dùng chén hoa sen từ thời nhà Tống, còn cái trong tay cháu là quà tiến cống của phiên bang từ thời Minh ...”

Tuy rằng tôi nhất gan, nhưng sợ quá mức rồi thì cũng thành thản nhiên. Dù sao ông cụ cũng là một phú ông, tàng trữ dầu cơ đồ cổ này kia cũng coi như bình thường. Chỉ có điều tôi không hiểu là, nhiều đồ cổ như thế mà lại để lung tung khắp nhà, không sợ lỡ tay làm bể à? Cho dù người trong nhà cẩn thận, không làm vỡ, nhưng nếu có trộm thì làm sao?

Tôi đem nghi vấn trong lòng này nói cho bác Dương, bác bèn phát tay, thập phần tự tin nói: “Yên tâm, chỉ cần tên trộm không bị bệnh tâm thần, chắc chắn chẳng hơi đâu đi vác cái bình to tướng đời Đường cạnh cái tivi kia đi đâu.”

Ak, nói cũng phải ha ...

Sau đó, bác Dương liền hào hứng kể lại cho tôi một vụ trộm từng xảy ra trong nhà. Ngày đó có một tên trộm vô cùng chuyên nghiệp ghé qua, hẩn lưu loát đi vào, phá sạch sẽ cái tủ sắt trong phòng Chung gia gia, nhưng đến khi hẩn nhìn thấy được thứ nằm trong tủ sắt, tên trộm đáng thương phát điên tại chỗ.

Thứ duy nhất có trong cái tủ sắt đó, chính là một bức ảnh, ảnh chụp lão Triệu bị chó cắn. nghe nói Chung gia gia mỗi tối trước khi đi ngủ đều lấy tấm ảnh này ra ngắm một lần, cười đã mới đi ngủ.

Lại nói tên trộm kia tức giận tê tái xé mất bức ảnh, sau đó hùng hổ tung cửa bỏ đi, vừa đúng lúc bác Dương đi mua đồ ăn về, chỉ cần vài đòn tung ra đã hạ gục tên trộm ngu ngốc này.

... Nghe đồn bác Dương trai là quán quân võ thuật, còn bác gái là một người hâm mộ mà theo ông cả đời.

Lúc Chung gia gia trở về nhà, tên trộm đã bị đưa tới sở cảnh sát, nhưng lão gia vẫn rất tức giận, bởi vì hạng mục giải trí mỗi đêm của ông đã không còn nữa. Ông tức giận tới nỗi hô hào đội ngũ luật sư đòi khởi tố tên trộm kia, còn tuyên bố muốn tìm sát thủ để “xử đẹp” hẩn, cuối cùng nhờ bác Dương trai giúp ông rửa được một tấm hình lão Triệu bị chó cắn khác, việc này mới lắng xuống được.

Nghe hết câu chuyện xưa này, lòng tôi không khỏi cảm thán, nhìn ông cụ Triệu đầu đến nỗi xấu, sao mà lắm chó cắn thế ...

...

Trong mấy ngày ở tại nhà của Chung gia gia, tôi và Chung Nguyên đều rất bận rộn. Chung Nguyên thì bị mấy cuộc gọi của chàng trai xấu số cầu cứu cách nào thoát khỏi cô gái bạo lực, còn cô gái bạo lực thì lại thỉnh giáo cách nào để chế phục được chàng trai xấu số. Tôi bị Chung gia gia lôi đi ngắm hoa, chơi cờ, đá dế, đại khái là được giáo dục đủ loại hạng mục ăn chơi lêu lổng.

Một ngày kia, Chung gia gia kéo tôi lên sân thượng thưởng thức chim họa mi ông mới mua được, Chung Nguyên thì đang ở trong phòng khách dạy Sử Văn Hành cách mê hoặc người qua đường Ất.

Chung gia gia vừa cho chim ăn vừa thần bí hề hề nói với tôi: “Nha đầu, thật ra trước đây Chung Nguyên đã hay nhắc tới cháu rồi.”

“Ah, thế à?” Tôi hơi ngượng “Anh ấy nói gì ạ?”

Chung gia gia thở phì phì nói: “Nó nói, nếu ông không tiếp nhận cháu, nó sẽ đem toàn bộ đồ cổ mấy trăm năm trong nhà đi bán, mặt khác sẽ đem những chuyện kinh dị của ông nói hết cho lão Triệu!”

Ak, chiêu này hơi độc.

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao Chung gia gia lại dễ dàng chấp nhận tôi.

Chung gia gia hình như nhìn thấu tôi nghĩ gì, ông khoát tay, nói: “Cháu đừng nghĩ nhiều, mặc dù ông đã già, nhưng ông không phải người hà khắc, con cháu đều tự có phúc riêng của nó, nào giờ ông không muốn nhúng tay vào, huống hồ gì đứa nhóc như cháu ông rất thích.”

Khụ khụ, ông nói làm tôi xấu hổ quá đi mà, ngại quá ...

Lúc này ông lại thêm một câu: “Đương nhiên, thằng nhóc xấu xa Chung Nguyên tuy là hư, nhưng mắt nhìn khẳng định không sai.”

... cái này có tính là khen thằng nhóc xấu xa không? Cứ cho là phải đi!

Tiếp theo, Chung gia gia từ bỏ hình tượng Lão Ngoan Đồng, vô cùng nghiêm túc cảm thán một tiếng, nói: “Cháu dẫu à, thực ra ông có việc muốn nhờ cháu.”

“Dạ, cái gì vậy ông?” Tôi bị bộ dạng của ông làm cho hồi hộp quá.

“Chung Nguyên, thằng bé này, rất thông minh, nhưng có điểm hơi quá.”

“Nghĩa là sao ạ?” Tôi không rõ, thông minh không tốt sao, tôi luôn ước mình thông minh ra thêm tí nữa đây này.

“Có một số việc người thường dễ dàng bị dẫn dụ, nhưng thằng nhóc này hẳn đã nghĩ là nghĩ rất rõ ràng, làm cho nó nhìn thấu được sự việc, cũng dễ dàng làm cho cách nhìn nhận vấn đề của nó luôn xuất phát từ góc độ lợi ích. Người như thế rất hợp để kinh doanh, nhưng phàm là người như vậy, đại đa số đều trở nên ích kỷ lạnh lùng, không để ý cảm nhận của người khác. Tuy rằng nói không buôn gian bán dối, nhưng nếu nghiêm trọng, ông sợ là nó sẽ có lúc không phân rõ thị phi, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn. Nhìn theo khía cạnh này thì càng thông minh càng nguy hiểm. Hơn nữa thằng nhóc xấu xa này, trời sinh ra tính tình đã không cần gì ai, chỉ sợ càng dễ dàng lầm đường lạc lối.”

Tôi mù mịt gật đầu, có chỗ hiểu chỗ không. Những lời này của Chung gia gia, ý tứ thì tôi hiểu, nhưng rốt cục là ông muốn nói với mục đích gì?

Chung gia gia đột nhiên hưng phấn nhìn tôi, trong giọng nói có chút kích động: “Bây giờ tốt rồi, tên nhóc này rốt cục bị uy hiếp.”

Tôi: “Ak,...”

Chung gia gia: “Bé ngoan, ông nhìn là thấy, Chung Nguyên tuy cố chấp, nhưng lời cháu nói khẳng định nó có thể nghe vào. Ông chỉ hi vọng khi nào nó sắp lầm đường lạc lối, cháu hãy kéo nó lại, đừng để cho nó làm nguy hại cho xã hội, nếu nó không nghe thì cháu cứ một khóc hai quạ ba thất cổ, lấy con ra bức nó, không sợ nó không nghe lời.”

Tôi: “...”

Chung gia gia: “Đương nhiên, đóng kịch thôi là được rồi, đừng có chết thật nha.”

Tôi: “...”

...

Tối hôm đó ăn xong cơm, tôi và Chung Nguyên dắt tay nhau tản bộ trong khu nhà, tôi cẩn thận nói với anh: “Hôm nay ông của anh tìm em nói chuyện.”

Chung Nguyên dừng chân, nhíu mày: “Ông của anh?”

“Được rồi, ông chúng ta.”

Chung Nguyên vừa lòng gật đầu, kéo tay tôi tiếp tục đi.

Tôi lại hỏi: “Anh không tò mò ông nói gì với em à?”

Chung Nguyên ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhếch lên, đáp: “Đơn giản là sợ anh nguy hại xã hội chứ gì.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên, không phải anh trộm xem lời kịch bản của ông chứ hả ...

30. Chương 59+ 60

Chương 59:

Lúc ba mẹ của Chung Nguyên tới Thượng Hải thì đang là lúc Sử Vân Hành nổi điên truy đuổi người qua đường Ất, còn biểu hiện của tôi cũng coi là tốt, có thể thấy bọn họ khá vừa lòng với tôi.

Ngày hôm sau, mẹ Chung lôi kéo tôi, cực kì nhiệt tình nói: “Yên tâm đi, con ta gian trá như thế, nhất định sẽ không để cháu bị ủy khuất bao giờ đâu.”, xem như là tán thành cho tôi đi.

Mặc dù hơi bồn loạn một tí, nhưng cuối cùng tôi cũng yên lòng.

...

Thời gian qua thực nhanh, trong nháy mắt đã tới lúc tôi tốt nghiệp.

Tôi tìm được một tạp chí du lịch ở thành phố B, làm nghề nhiếp ảnh, tiền lương tuy không cao nhưng có thể làm việc mình thích, hơn nữa có thể nhân dịp chụp ảnh mà được đi lịch ngắm cảnh khắp nơi, chơi cho đã.

Sau buổi lễ tốt nghiệp, tôi mặc áo cử nhân rộng thùng thình, cùng Nhất Nhị Tứ nói nói cười cười đi ra khỏi hội trường làm lễ. Mới vừa ra khỏi thì nhận được điện thoại của Chung Nguyên, hỏi nhóm bọn tôi ở đâu, còn bắt chúng tôi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Nhất Nhị Tam Tứ đều thấy rất quái, nhưng vẫn thành thành thật thật đứng tại chỗ chờ bọn họ.

Một lát sau, Chung Nguyên, người qua đường Giáp, Lục Tử Kiện ba người hăng hái chạy tới, mỗi người trong tay đều cầm một bó hoa cưới rất to.

Cả ba người này ai cũng đều rất đẹp trai, tuy rằng cách thức đẹp trai thì không giống nhau, mỗi người một bó hoa, nhanh chóng thu hút sự chú ý của người đi đường, mấy nữ sinh không bình tĩnh còn hét âm lên.

Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ, tựa hồ như biết bọn họ vì cái gì mà đến, nhưng lại nhất thời rất hồi hộp. Nhìn Tiểu Nhị và Tứ cô nương, coi bộ cũng thần hồn lạc phách giống tôi rồi, chỉ có mỗi Lão Đại, vẻ mặt vừa hâm mộ vừa ghen tị, bí phần nói: “Trời ạ, có định để cho người độc thân sống không đây!”

Lúc này người qua đường Ất không biết từ đâu nhảy ra, kích động nói: “Sư muội thấy tịch mịch hả, hai chúng ta hép thành đôi đi.”

Lão Đại đột nhiên túm lấy cổ tay người qua đường Ất, sau đó hướng về phía đám người đứng cách đó không xa hô to: “Sử Vân Hành, ta giúp người bắt hán rồi nè!”

Người qua đường Ất khóc thét một tiếng đã bị Sử Vân Hành lao tới áp giải đi rồi.

Ba người kia đi tới trước mặt chúng tôi, đều tự tìm đến bạn gái của mình, sau đó quỳ gối xuống, cầm hoa, đồng loạt nói: “XXX, gả cho anh đi.”

Tôi bị chấn động, nói thật, tôi tưởng là bọn họ tới chúc mừng tốt nghiệp cơ, không nghĩ tới ... Bọn họ đến cầu hôn, hơn nữa còn là cầu hôn tập thể >

Tiểu Nhị và Tứ cô nương cũng kinh ngạc không nói ra lời, nhất là Tứ cô nương, Lục Tử Kiện vốn đang ở nước ngoài, đột nhiên lúc này lại xuất hiện, cầm hoa cầu hôn cô nàng, cho dù nó có là con nhỏ bạo lực thì lúc này cũng cần thời gian để nảy sinh phản ứng.

Quần chúng vây xem thì chẳng mấy bình tĩnh, ai cũng la to: “Gả cho bọn họ đi, gả cho bọn họ đi ...”

Người đi từ trong hội trường ra càng lúc càng đông, chúng tôi bị một vòng người vây quanh, tiếng hô càng lúc càng lớn, giống như lễ hội không bằng, giống như thể, nếu chúng tôi mà không gả cho bọn họ [câu này nói ra thật vô lí], chính là tội ác tày trời, sẽ bị quần chúng nhân dân trừng phạt.

Giữa màn cầu hôn cao trào nhộn nhịp này, Tiểu Nhị là người đầu tiên có phản ứng. Nó cười hì hì, quệt quệt mắt, cố giấu mấy giọt nước mắt đang muốn rơi ra, sau đó nhận bó hoa trong tay người qua đường Giáp. Nó ôm hoa, chép chép miệng, nói: “Có nhẫn không?”

Người qua đường Giáp vẫn quỳ trên mặt đất không đứng lên, cười nói: “Em nhìn kỹ đi.”

Tiểu Nhị ôm bó hoa cẩn thận kiểm tra, rốt cục cũng tìm thấy trong đó một chiếc nhẫn lấp lánh. Nó che miệng, kinh ngạc thốt lên: “Đúng là có thật nè.”

Người qua đường Giáp cầm chiếc nhẫn trong bó hoa lên, đeo vào tay Tiểu Nhị: “Em còn chưa nói đồng ý đó.”

[Quần chúng vây xem: Âm hiểm nha, người ta chưa đáp ứng thì người đã bắt người ta đeo nhẫn, thế này thì không đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi ...]

Phía sau đám đông lại kích động la hét: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tiểu Nhị cầm lấy tay người qua đường Giáp, cười nói: “Em nguyện ý.” Nói xong thì nước mắt chảy ra.

Người qua đường Giáp đã thu phục được Tiểu Nhị, quần chúng liền chuyển ánh mắt sang Lục Tử Kiện và Tứ cô nương, bởi vì Tứ cô nương chần động nửa ngày rốt cục mở miệng, câu đầu tiên dĩ nhiên là: “Anh từ đâu ra vậy?”

“Trời...” Quần chúng xung quanh rất khinh thường, cũng rất bất mãn “Không cần nói sang chuyện khác nha!”

Lục Tử Kiện ôn hòa cười, ánh sáng trong mắt vô cùng kiên định, không trả lời câu hỏi của Tứ cô nương, chỉ nói: “Gả cho anh đi.”

Tứ cô nương nhìn anh, gật gật đầu: “Được.”

Lục Tử Kiện cũng lấy nhẫn trong bó hoa ra, đeo vào cho Tứ cô nương.

Quần chúng bu xem lại ồn ào: “Được! Lãng mạn nha!”

Thế là, tiếp đó, toàn bộ sự chú ý của mọi người dồn về tôi và Chung Nguyên: “Còn một đôi này!”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Chung sư huynh à, anh không có thực lực nhá”

Chung nguyên nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, cười khổ nói: “Đầu gối, đồng ý một lần nữa đi, anh đã từng hứa, sẽ cầu hôn em một lần thật đáng hoàng mà.”

Ak, hình như đúng là có chuyện như vậy.

Tôi xoay người, nhận bó hoa trong tay Chung Nguyên, nhưng anh vẫn cầm mà không buông tay, có ý gì đây?

Chung Nguyên ánh mắt nghiêm trọng nhìn tôi, thấp giọng nói: “Ngày mai gả cho anh.”

Lúc này tiếng la hú của đám người chung quanh càng to, ngay cả bảo vệ cũng tới, tôi chỉ đành liều mạng gật đầu đại, nhận bó hoa trong tay anh.

Tôi gảy gảy bó hoa tìm một lúc, hỏi: “Sao không có nhẫn?”

Chung Nguyên cười nói: “Không phải trên tay em à?”

Thế là chúng tôi đã thành công thu được sự khinh bỉ của quần chúng nhân dân xung quanh.

Tiếp theo đó, chúng tôi bị người vây xem bắt tạo hình chụp ảnh các kiểu, mọi người quây đã đời, sau đó còn lôi cả người của đài truyền hình tới. Chuyện cầu hôn này rất lâu về sau vẫn còn lưu truyền trong thành phố B, được các đàn em khóa dưới kể lại không biết bao lần.

...

Ngày hôm sau ăn sáng xong, tôi đang định đi làm thì bị Chung Nguyên ôm lấy từ phía sau. Anh dùng cằm cọ cọ vào má tôi, hôn lên vành tai, mỉm cười thấp giọng nói: “Đầu gối, có nhớ hôm nay chúng ta phải làm gì không?”

Tôi vỗ vỗ lên cánh tay anh, đáp: “Phải đi làm, nhanh lên không muộn mất.”

Cánh tay đang ôm tôi đột nhiên xiết chặt, tiếng nói hờn giận của Chung Nguyên vang lên: “Đi làm cái gì, hôm nay chúng ta phải kết hôn.”

Ak ...

Chung Nguyên ủy khuất nói: “Hôm qua không phải em đã đồng ý sao?”

Dã man, tôi nghĩ hôm qua anh chỉ là nói giỡn thôi, hơn nữa trong tình huống đó, không phải do tôi đáp ứng đâu à, Nhưng mà hiện tại ... Tôi xoay người đẩy anh ra, khó xử nói: “Hộ khẩu của em còn ở nhà mà.”

Chung Nguyên gian trá cười: “Ba đã đưa cho anh rồi.”

Tôi: “...”

Đối với hành vi bán nữ cầu vinh của ba tôi, tôi cực kì oán giận nha!

Tôi vẫn ôm hi vọng khuyên Chung Nguyên: “Chung Nguyên, hôn nhân là phần mộ tình yêu, anh cũng không hi vọng biến tình yêu của chúng ta thành phần mộ, đúng không?”

Chung Nguyên: “Không thể lấy người mình yêu thì thành cô hồn dã quỷ, có một phần mộ so ra còn tốt hơn làm cô hồn dã quỷ.”

Tôi nhúc đầu, cố nói thêm: “Chung Nguyên, cho em một chút tự do trước hôn nhân đi.”

Chung Nguyên nhướn mày: “Kết hôn sẽ không có tự do à? Sau khi kết hôn em lại được thêm một ông chồng có thể dùng tới.”

Được rồi, tôi thừa nhận, xét tài ăn nói thì tôi đúng là xách giày chạy theo không kịp ai đó, cho nên lúc này tôi không tranh luận nữa, uốn éo bướng bỉnh nói: “EM KHÔNG ĐI!”

Chung Nguyên dùng đầu ngón tay nâng cằm tôi, khoe miệng cong lên, lạnh lẽo nói: “Thật sự không đi? Nhưng anh có nhiều biện pháp để đối phó với em, em muốn loại nào đây?”

Tôi rùng mình, lui về sau một bước, không biết nhìn anh thế nào. Chung Nguyên lúc này cười dịu dàng mà quyến rũ, tôi không khỏi nuốt nước miếng. Nhưng kết hôn à ...

Nghe nói khi kết hôn người ta khó có thể hưởng thụ cảm giác tình yêu nữa, tôi nhìn Chung Nguyên ngon lành trước mặt, lại nghĩ tới cảnh sau khi kết hôn anh ấy không quan tâm mình nữa, ây da ...

Vì thế ý đồ kiên quyết không kết hôn sớm của tôi lại kiên định vài phần.

Tôi tiến lên một bước, ôm Chung Nguyên, ở trong lòng anh cọ cọ, mềm mại nói: “Chung Nguyên, em chưa có muốn kết hôn mà.”

Chung Nguyên: “Nhưng mà anh muốn, muốn đến phát điên rồi.”

Tiếp tục làm nũng, tôi phát hiện làm nũng là biện pháp hữu hiệu nhất đối phó với Chung Nguyên, tuy rằng tôi không thích lắm, nhưng lúc này đúng là phải dùng tới kế này thôi.

Tôi chôn mặt trong lòng anh, vô cùng dịu dàng mềm yếu nói: “Chung Nguyên, anh cho em một thời gian suy nghĩ một chút đi? Được không anh ...”

Chung Nguyên thân thể cứng đờ, lập tức cười khổ nói: “Được rồi, muốn bao lâu?”

Tôi: “Uhm ... một năm thế nào?”

Chung Nguyên: “VẬY em chờ anh chết đi.”

Tôi: “Khụ khụ, vậy nửa năm?”

Chung Nguyên: “Bây giờ anh xử tử hình em luôn nhé?”

Tôi rùng mình: “Một tháng”

Chung Nguyên: “Thực ra động phòng trước kết hôn sau cũng được.”

Tôi: “Nửa tháng, không thể giảm được nữa a a a a ...”

Chung Nguyên: “Được rồi, một tuần. Một tuần sau chúng ta kết hôn, không cho em có lựa chọn thứ hai.”

Tôi: “...”

Thế là tôi ồng ẹo làm nũng nửa ngày, đổi lấy được một tuần tự do trước khi bị tử hình?

Chương 60:

Mãi tới mới hiểu được lí do tại sao Chung Nguyên lại tự nguyện cho tôi thời gian một tuần tự do để suy nghĩ, hóa ra là bởi vì anh ấy cần thời gian để chuẩn bị hôn lễ -.-!!

Tuy nói kết hôn trong một tuần thật quá gấp, nhưng công nhận hiệu quả của người này quá cao. Anh ấy xin nghỉ phép [đương nhiên cái công ty kia là công ty nhà, xin phép này nọ dễ như ăn kẹo], thuận tiện cũng xin cho tôi nghỉ, sau đó mỗi ngày tha lơi tôi bận rộn đủ thứ, còn có rất nhiều đội nhân mã hỗ trợ, một tuần sau, tôi mặc áo cưới trắng tinh, cùng ba bước đi trên thảm đỏ.

Ba tôi đặt tay tôi vào tay Chung Nguyên, mắt hoe đỏ dặn dò anh mấy câu đơn giản, tôi đứng bên nghe, không biết thế nào lại chảy nước mắt. Ba tôi là người làm nông bình thường, cũng như nhiều nông dân khác, chất phác hiền lành. Ba lại là người thành thật, cũng không nói nhiều, nhưng tính cách và cơ trí thật sự độc đáo, thế giới quan của tôi căn bản là hình thành dưới sự dạy dỗ của ông. Ba nói, con người cho dù thông minh mấy vẫn là kẻ ngốc, cái gì cũng là thứ yếu, quan trọng nhất là sống phải kiên định. Ba nói, mặc kệ trong tương lai trở thành người thế nào, con phải nhớ kĩ, tất cả mọi người đều bình đẳng, không ai giàu có mà hơn ai, không cần những lợi thế hẹp hòi đó. Ba nói, con người trưởng thành trong thất bại, thì không tốt không cần phải khóc nhè, con nhìn ba, vợ bỏ đi cũng không khóc. Ba còn nói, không cần quá nhớ ba, ba sống rất tốt, hi vọng con cũng sống tốt, đừng làm ba phải lo lắng ...

Ông chưa bao giờ nói với tôi: “Ba yêu con”, chỉ vô cùng trìu mến gọi tôi “Nha đầu”, nhưng tôi biết, tình yêu của ba dành cho tôi rất bao la, là tình yêu như núi cao bể rộng của người cha, lại mềm mại dịu dàng như dòng sông, tôi nghĩ, cả đời này cũng không thể báo đáp hết tình yêu mà ba dành cho tôi.

Ba nhìn thấy tôi khóc, khoe miệng cười cười, nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì, đã lớn thế này rồi.” Ông nói xong, xoa người đưa tay xoa xoa khoe mắt.

...

Hôn lễ tiến hành rất long trọng, cũng rất thành công, tôi phát hiện tự nhiên ở đâu nháy ra rất nhiều bạn của Chung Nguyên mà tôi không biết. So sánh lại, người bên nhà gái thì lại quá ít, nhưng không thiếu ai, bởi vì nhân yên của ba tôi quả thực rất tốt, cả nhà Trương Tam bầu đoàn thể tử tử gì đều kéo tới, người trong thôn cũng đến rất nhiều, còn mang theo cả con nít, vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên còn có các bạn học.

Sử Vân Hành dĩ nhiên cũng tới tham gia, nhưng do hôm nay người qua đường Ất là bạn chú rể, nên cô nàng cũng không tới nổi không biết xấu hổ bám dính lấy hắn, cho nên hôm nay trông cô nàng đặc biệt dịu dàng nho nhã ...

Sử Tĩnh là hoa đồng (bé trai mặc áo đuôi tôm tung hoa), hôm nay nhìn rất đáng yêu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cứ nhăn nhăn, cũng chẳng biết là ai chọc gì nó đây.

Buổi tối lúc nháo động phòng, anh em của Chung Nguyên đều có mặt hết, chỉ có người qua đường Ất là không thấy đâu, bởi vì hắn là phụ rể luôn, cho nên không thấy hắn thực là làm người khác phải chú ý.

Thế nên tôi vụng trộm chọt chọt Tiểu Nhị ngồi bên cạnh, hỏi nó coi người qua đường Ất bị làm sao. Kết quả Tiểu Nhị vẽ mặt khinh thường trả lời: “Hắn hả, uống say, bị Sử Văn Hành tha đi rồi.”

Ak, Sử Văn Hành thiệt là khỏe mạnh a, người qua đường Ất cao 1m8, hơn nữa cũng không phải người gầy, một mình cô nàng mà tha nổi hắn sao ...

Đang lúc tôi lo lắng không biết Văn Hành có đảm nhiệm nổi nhiệm vụ khó khăn này không thì Tiểu Nhị vượt cảm, hề hề bổ sung thêm một câu: “Đến lúc đó Sử đại tiểu thư dùng chiêu hổ đói vồ mồi lao tới hắn, không sợ hắn không theo, ha ha!”

><>

Mọi người náo loạn động phòng một lúc, Chung Nguyên liền cười tùm tùm đuổi hết đi, thuận tay còn khóa cửa rất kĩ. Sau đó anh xoay người lại, nhìn nhả dựa vào cửa, nửa cười nửa không nhìn tôi.

Tôi lập tức trở nên hồi hộp, lắp bắp hỏi: “Bây ... bây giờ làm gì?”

Chung Nguyên vừa tháo cà vạt vừa nhìn tôi chăm chăm, cười nói: “Em nói xem?”

Ak ... tôi đột nhiên phát hiện ra mình đã hỏi một câu thừa hết sức, mặt đỏ lên, xách váy chạy te te vào phòng ngủ: “Em muốn thay đồ, tắm rửa.”

Nhưng tiếp theo tôi đụng phải một vấn đề rất khó khăn: không thể cởi váy cưới ra được.

Bộ váy cưới này nghe nói là Chung Nguyên đặt riêng từ nửa năm trước, có cái tên rất đặc biệt, thiết kế cũng đặc biệt nốt. Lúc mặc vào là mấy đứa kia giúp tôi mặc, nhớ là tụi nó có kéo khóa nào đó trên lưng, nhưng sao bây giờ sờ hoài không thấy đâu. Tôi đứng trước gương, cong người sờ sờ sau lưng, rồi tới nỗi toát mồ hôi, cho nên Chung Nguyên đẩy cửa đi vào tôi cũng không biết, mãi đến khi anh ấy đi tới sau lưng, dễ dàng giúp tôi cởi khóa kéo.

Chung Nguyên hôn lên gáy tôi, khẽ cười bên tai: “Vẫn ngọt như thế.” Giọng nói trầm thấp mê hoặc, tôi nhất thời hoảng hốt.

Tiếp đó, Chung Nguyên chậm rãi cởi áo cưới của tôi ra.

Đột nhiên cảm giác mát mẻ làm đầu óc tôi tỉnh ra, tôi cuống quýt xoay người tựa vào gương, hai tay giơ lên che trước ngực: “Anh, anh, anh ... em, em ...” Thực ra tôi không phải là bài xích tẩy chay chuyện động phòng, chỉ là ... Khụ khụ, lần đầu tiên mà, ai mà không khẩn trương sợ hãi chứ ...

Chung Nguyên tiến lên từng bước, nắm hai tay tôi, ánh mắt của anh lúc này sáng tới dọa người: “Đầu gối, em còn muốn anh phải chờ bao lâu nữa?”

Tôi đỏ khấc đỏ cười: “Em muốn tắm mà ...”

Một câu chưa nói hết, Chung Nguyên đột nhiên bế bồng tôi lên, cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên nụ cười gian hết mức, nói: “Vừa hay, anh cũng muốn tắm.”

Tôi: “...”

Chung Nguyên ôm tôi vào phòng tắm, vặn nước ra, cởi hết váy áo trên người tôi rồi đặt vào trong bồn tắm lớn. Tôi lui tít vào trong góc, chả có tâm trạng đâu mà tắm rửa với kì cọ.

Tên Chung Nguyên đáng ghét còn sợ chưa đủ kích thích, bắt đầu tự cởi quần áo. Đầu tiên là áo sơ mi, cởi từng nút từng nút một, lộ ra phần ngực, rồi bụng ... còn có xương quai xanh rất mê người. Anh cởi nhanh dã man, lại không hề bối rối, từ đây có thể thấy được xét về tâm lí thì thằng cha này gan bự hơn tôi nhiều. Tiếp theo là cởi tất và quần, nhanh chóng anh đã vứt chúng sang một bên. Chân gì mà dài thẳng tắp, cơ thể cân xứng rắn chắc, hắn nào trước giờ cứ hề anh chạy là tôi không đuổi kịp.

Ấy chà, chỉ còn mỗi cái quần bé bé mà quan trọng thôi.

Tôi ngừng thờ, mở to hai mắt nhìn, tranh thủ không bỏ lỡ một động tác nào. Nói thật, tôi thực sự rất tò mò a, dù sao có người có cái nọ cái kia, mà tôi đâu có đâu ...

Chung Nguyên cười mê hoặc, chậm rãi cởi bỏ thứ cuối cùng kia.

Chắc chắn, cấu tạo của đàn ông đúng là không giống với phụ nữ nha, không giống tí nào ...

Tôi đang nghiêng đầu suy nghĩ thắc mắc, thành linh ngẩng đầu lên, phát hiện Chung Nguyên đang nhìn tôi chăm chú, trong ánh mắt thấy rõ ngọn lửa đang bùng cháy.

Mặt tôi bỗng chốc đỏ bừng lên, cúi đầu không dám nhìn lại.

Chung Nguyên bước vào bồn tắm, đè lên người tôi, nâng cằm lên bắt tôi phải đối diện với anh. Ánh mắt anh càng ngày càng sáng, giống như hai ngọn lửa trong đêm, muốn đem tôi đốt cháy.

Tôi vừa định nói gì đó, anh ấy không thèm để ý, bắt đầu hôn.

Thực sự là cái kiểu hôn quá nồng cháy, quá kịch liệt, làm tôi không thể chống đỡ, vô phương kháng cự. Anh áp lên môi tôi, giống như yêu quái hút máu người, muốn hút cạn năng lượng trong người tôi. Sau đó anh vừa hôn vừa cắn, độ mạnh yếu khác nhau, môi có cảm giác hơi đau ... anh ấy lại giống như một con sói đói, cuốn lấy đầu lưỡi tôi không ngừng càn quét ... toàn bộ khí lực của tôi dưới sự tấn công vũ bão của trận hôn nồng nhiệt trước nay chưa có này làm cho xói mòn hết rồi.

Mãi tới khi tôi chịu không nổi, rên lên một tiếng, Chung Nguyên mới chịu buông tha, nhưng lại theo đà hôn từ má một đường xuống dưới, hôn lên cổ, rồi xương quai xanh, vẫn cứ cái kiểu vừa hôn vừa cắn, nhưng độ mạnh yếu khác nhau, làm tôi tự nhiên sinh ra cảm giác thoải mái kỳ diệu. Tôi nheo mắt lại, ngửa cổ ra sau, giống như mấy con sư tử trong rạp xiếc đang chờ được thưởng, hưởng thụ cái sự hôn và cắn của Chung Nguyên.

Một tay anh đỡ lấy lưng tôi, tay còn lại đặt lên ngực xoa, lực càng ngày càng lớn. Đầu óc tôi bị anh làm ơ hồ, hé miệng định nói cái gì đó nhưng lại phát hiện ra chính mình “Uhm” một tiếng, thanh âm nhỏ nhẹ, mềm mại, lại giống như rất phong tình, chẳng giống tôi phát ra tẹo nào.

Chung Nguyên lại giống như bị kích thích, anh xiết chặt cánh tay, nâng tôi lên khỏi mặt nước, sau đó cúi đầu, điên cuồng hôn và cắn lên ngực tôi ...

Tôi cảm thấy anh ấy điên rồi, bình thường anh ấy rất bình tĩnh, cơ trí, nhưng giờ phút này lại giống như quỷ phát cuồng, táo bạo, kịch liệt, cả người tản ra hơi thở mãnh liệt, giống như phải đốt cháy cả thế giới này. Nhưng mà anh bây giờ, tựa như mất kiểm chế, lại giống như nắm trong tay hết thảy mọi thứ, dẫn đường kéo tôi trầm luân, lại trầm luân ...

Tôi cảm thấy chắc mình cũng điên rồi, chứ không sao lại cam tâm tình nguyện hưởng thụ bị quỷ cắn nuốt?

Tiếng thở dốc của nam nữ trong phòng tắm đan xen vào nhau. Chung Nguyên hơi ngừng lại, cả người áp lên người tôi, vừa hôn lên vành tai tôi vừa mơ hồ trầm giọng: “Đầu gối, chuẩn bị tốt chưa?”

Tôi nhắm mắt, đầu óc dường như đã bị dục vọng lấp đầy, giờ phút này cũng chẳng ý thức nổi là Chung Nguyên đang hỏi cái gì, dưới động tác của anh chỉ hàm hồ “Uhm” một tiếng.

Chung Nguyên chuyển người, khẽ tách hai chân tôi ra, sau đó mạnh mẽ thẳng lưng ...

Trong phòng tắm lập tức truyền ra một tiếng kêu đau thảm thiết xé ruột xé gan ...

Tôi biết lần đầu tiên sẽ đau, nhưng ai dè nó đau tới cỡ này, đau chết mất!

Tôi túm lấy vai Chung Nguyên, muốn đẩy anh ra: “Đau ...”

Chung Nguyên lại ôm chặt tôi, mềm mại hôn lên mặt: “Ngoan, thả lỏng một chút, qua rồi thì sẽ không sao nữa.” Anh nói xong lại lập lại động tác, lần này hình như toàn bộ cái kia đã thâm nhập vào cơ thể tôi, thiệt là làm người ta sợ hãi mà.

Tôi kêu la thảm thiết liên tục, đánh bùm bụp vào ngực anh, khóc nói: “Không được, đau mà ... Anh đi ra ngoài, ra ngoài!”

“Được rồi, anh ra, ra mà, đừng khóc nữa,” Chung Nguyên cố gắng đáp lời, vừa hôn nước mắt trên mặt tôi vừa lui ra ngoài một tí.

Nhưng anh vừa cử động thì tôi càng đau hơn ...

Tôi lại thét lên: “Không được nhúc nhích, không được cử động nữa!”

“Không động nữa, ngoan nào.” Chung Nguyên dịu dàng an ủi tôi, thật sự không cử động nữa.

Tôi yên lòng, tuy là trong người có cái gì đó rất to, nhưng hình như chỉ cần không động đây thì sẽ không quá đau. Vì thế tôi rất vừa lòng dựa vào trước ngực Chung Nguyên, không nói nữa. Uhm, cứ như vậy, thật là tốt.

Chung Nguyên cũng không nói nữa, ôm lấy tôi, bàn tay sau lưng tôi khẽ vuốt ve nhẹ, giúp tôi thả lỏng thân thể.

Cứ như vậy qua một lúc lâu, tôi đã sắp ngủ quên đi mất thì đột nhiên Chung Nguyên khàn giọng, thanh âm rõ ràng thương nói: “Đầu gối, em cứu anh, cứu anh với ...”

Tôi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh. Chỉ thấy mặt anh lúc này toát mồ hôi, ánh mắt mơ hồ, mặt bắt đầu đỏ lên, môi mím chặt lại, giống như đang chịu đựng một sự thống khổ gì đó.

Tôi đau lòng giúp anh lau mồ hôi, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Chung Nguyên nắm chặt lấy tay tôi, yếu ớt nói: “Em có thể cho anh cử động một chút không?”

Ak ...

Tôi cảm thấy sự thoải mái của mình giống như được tạo ra từ sự thống khổ của Chung Nguyên vậy, áy náy quá, tôi chỉ đành khẽ cắn môi, nói: “Thì ... anh làm đi.”

Chung Nguyên vừa nghe lời này, lập tức như rồng sinh hổ động, nâng người rời khỏi cơ thể tôi, sau đó lại mạnh mẽ tiến vào, cứ thế lập lại động tác vừa rồi.

Tôi ... ngoại trừ kêu thảm thiết, tôi còn có thể làm gì ...

Nhưng tên đáng ghét kia ngay cả kêu thảm thiết cũng không cho tôi có cơ hội, anh đè lên môi tôi, hung hăng hôn, động tác thân người lại càng mạnh mẽ, tôi bị tra tấn tới chảy cả nước mắt, thằng cha này vừa vô cùng dịu dàng giúp tôi lau nước mắt vừa vô cùng vô liêm sỉ động chạm cơ thể tôi, không hề có ý giảm bớt.

Cầm thú, đúng là cầm thú!

Giống như đã qua một thế kỷ, rốt cục cầm thú Chung Nguyên cũng nộ vũ khí đầu hàng. Qua đi cao trào, anh ôm tôi vào lòng, kích động hôn lên khóe môi, nói: “Đầu gối, anh rất hạnh phúc.”

Tôi mệt tới nỗi ngay cả mắt cũng không nâng lên nổi, rầu rĩ nói: “Phiền anh trước tiên lui ra ngoài đi đã.” Haiz, nhẽ ra lúc này không nên nhẹ dạ, cứ tưởng tên này suy yếu, thằng cha này thì có lúc nào yếu hủ?

Chung Nguyên vẫn như cũ ở nguyên trong cơ thể tôi, không hề có ý định rút quân. Anh kéo kéo tay tôi, nhẹ nhàng hôn, cười nói: “Làm sao bây giờ, anh còn muốn nữa.” Nói xong còn phối hợp vận vẹo lưng, cái đang ở trong người tôi, lập tức lại bùng bùng khí thế.

Tôi như gặp phải đại địch, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh: “Anh, chết, đi!”

Chung Nguyên ha ha cười nhẹ, thối lên chóp mũi tôi, dịu dàng nói: “Hôm nay tạm tha cho em.”

Sau đó vận nước nóng, giúp tôi tắm rửa.

Tôi cả người đau nhức, mệt muốn chết, cũng không biết ngủ từ lúc nào. Trong lúc ngủ mơ, hình như một giọng nói rất dễ chịu thì thâm bên tai: “Đầu gối, anh yêu em.”

Lời tác giả: [Chú ý nha, chương này miêu tả rất chi là vi phạm lệnh cấm, ai trách cứ xin mời đi đường khác. Lại nói, hiểu biết không nhiều, phần H này còn chưa được hoàn mỹ, chi tiết thì xin mời các bạn đọc giả tự tưởng tượng cho bồ nào đi ... Nào bồ rồi thì cuộc sống sẽ đẹp hơn đó]

31. Chương 61+ 62(End)

Chương 61:

Sáng hôm sau vừa tỉnh lại đã nhìn thấy hai con mắt mờ ám đen tối của Chung Nguyên chòng chọc trước mặt. Tôi hoảng sợ, rụt cổ lại, nói: “À, uhm ... buổi sáng tốt lành a.”

Chung Nguyên nhếch miệng cười: “Tốt chứ.”

Không khí thật là quái dị, tạm thời là tôi vẫn chưa có thích ứng được cái chuyện là tôi với Chung Nguyên thật sự đã làm chuyện gì gì đó, thế nên chỉ dám cụp mắt lại, bối rối tìm lời để nói: “Haha, sao sáng nay không đi tập thể dục đi?”

“Tập thể dục hả?” Chung Nguyên lặp lại từ này, đột nhiên lại toét miệng cười rất đáng khinh.

Tôi không rõ là sao, nhưng khẳng định thằng cha này chẳng nghĩ được cái gì hay ho đâu mà, nên tôi vui mặt vào chần, không để ý tới nữa.

“Đầu gối, đầu gối” Chung Nguyên nhẹ nhàng kéo kéo tôi.

Tôi ngẩng đầu, không được tự nhiên xoay người hỏi: “Cái gì thế?”

Chung Nguyên hếch hếch cằm: “Cho anh một nụ hôn buổi sáng nào.”

Tôi bất đắc dĩ đành phải cắn cắn lên cằm ai đó một chút.

Chung Nguyên đột nhiên xoay người đem tôi đặt dưới thân, bàn tay vuốt nhẹ lên môi tôi, ánh mắt càng ngày càng trầm.

Tôi cảm giác người này không được bình thường, dấm dấm vào người anh: “Anh muốn làm cái gì đó?”

Chung Nguyên lại nhếch miệng, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh: “Tập-thể-dục”

Tôi: “...”

Bàn tay của anh tham lam tiến vào trong áo ngủ, bắt đầu sờ loạn xạ lên. Tôi cuống quýt bắt lấy tay anh, nhú mồm nói: “Không mà, hôm qua anh làm em đau.”

Bàn tay còn lại của Chung Nguyên đang xoa xoa bên tai tôi, tiện tay nhéo nhéo một chút, vừa như an ủi vừa thấp giọng dụ dỗ: “Lần này sẽ không đau đâu.”

Tôi xoay mặt đi, có ma mới tin anh nói nhảm.

Chung Nguyên nằm trên người tôi khẽ chuyển động, thở hổn hển nói: “Đầu gối, thật ra anh cũng đau.”

Tôi nổi giận, tên này còn ăn miếng trả miếng hả, chỉ nghe nói con gái đem đầu tiên sẽ đau, chưa có ai nghe nói là đàn ông cũng đau à, “Nói bậy, anh đau cái giống gì?”

“Ở đây nè.” Chung Nguyên nói xong, nắm tay tôi kéo xuống dưới hạ thân của anh.

Tôi giật mạnh tay lại, vừa ngượng vừa tức: “Anh, anh, anh ... Cầm thú!”

Chung Nguyên cười hì hì ôm lấy tôi: “Cầm thú ăn thịt người, chân lí từ xưa tới nay rồi.” Nói xong bắt đầu cởi sạch quần áo trên người tôi.

Tôi giật mình, phát hiện cả người đều mềm nhũn vô lực, đành thở dài: “Chung Nguyên, em mệt lắm, không có sức mà làm gì đâu.”

Chung Nguyên cởi áo ngủ quăng sang một bên, cười tà tà nói: “Không sao, em chỉ cần phụ trách hưởng thụ là tốt rồi.”

Tôi: “...”

...

Tôi và Chung Nguyên “tập thể dục” một lúc [xấu hổ quá!!], người này rốt cục mới chịu cho tôi rời khỏi giường đi ăn cơm. Ăn xong bữa sáng, cả người tôi mệt rã rời, đành phải nằm trở lại giường, ngủ mê man.

Tối lúc tỉnh ngủ hần thì trời đã tối rồi, tôi vừa mở mắt lại bị đôi mắt mờ ám của Chung Nguyên đang híp lại nhìn mình chăm chăm dọa chết.

Thêm một lần bị hù, tôi vỗ ngực, oán niệm nói: “Anh làm cái trò gì thế, sao cứ như hồn mà vậy.”

Chung Nguyên cười dịu dàng, không nói gì.

Tôi thấy lạ, hỏi: “Cả ngày nay anh cứ nằm trên giường à?”

Chung Nguyên gật gật đầu.

Tôi: “Nhìn chăm chăm vào em?”

Chung Nguyên lại gật gật đầu.

Hễ nghĩ tới chuyện mình ngủ say, bên cạnh lại có người cứ nhìn mình chăm chú ... cái vụ này chỉ nghĩ thôi đã làm tôi thấy sền rưng sền rời ...

Tôi bối rối, hơi cao giọng cố che dấu cái sự chột dạ của mình: “Thế, em khát nước, anh lấy cho em ly nước đi.”

Chung Nguyên vô cùng nghe lời, rời giường đi lấy nước.

Tôi lấy di động ra nhìn thử, có một tin nhắn từ Tiểu Nhị: Tam đầu gỗ, Chung tiểu chịu có bị mày ngược đãi hết sức không?

Tôi vừa nhìn thấy cái tin này thì cục tức tự nhiên phình to như trái banh. Trước ngày kết hôn, Tiểu Nhị rất sinh động miêu tả chuyện nam nữ, dẫn dò tôi một số chuyện cần chú ý này nọ, mặc dù mấy lời này tới lúc động phòng đã bị tôi quên sạch, nhưng còn một câu nhớ rất rõ nha, nó nói XXOO có thể làm người tinh lực dư thừa trở nên khỏe mạnh như rồng như hổ, nhưng hết thấy đàn ông chỉ là hổ giấy thôi, nó còn nói dựa vào sức quyến rũ của Tam đầu gỗ, Chung Nguyên nhà mày nhất định sẽ bị hành hạ, nhanh chóng sức cùng lực kiệt, lực bất tòng tâm thôi ...

Bây giờ thì thế nào, mẹ nó chứ, tôi đột nhiên phát hiện mấy lời nó nói Chung Nguyên, quay đi quay lại đều hóa ra là miêu tả mình chứ ai ...

Tôi nổi giận dưng dưng gọi điện cho Tiểu Nhị. Con quỷ này ung dung bắt điện, cười hi hi hỏi tôi: “Tam đầu gỗ, tối hôm qua tình hình chiến đấu thế nào?”

Tôi cáu tiết: “Mấy cái mày nói chả dùng được cái quái nào, tao thiếu chút nữa bị ngược chết!”

Tiểu Nhị chặc chặc khen ngợi: “Nói vậy hóa ra Chung tiểu chịu của chúng ta cũng cường tráng quá đó chứ.”

Tôi: “Nói vậy, tên đó chắc chắn không khỏe, bằng không sao có thể làm tao đau vậy chứ?”

Tiểu Nhị cười như giặc: “Nói chuyện có liên quan quá mày, giải thích nghe thử coi.”

Tôi vò vò đầu, cũng không biết giải thích thế nào, đành phải nói: “Dù sao là tên đó có vấn đề! Ảnh nói hôm nay sẽ không đau nữa, kết quả là vẫn hơi đau, mày nói coi là sao? Cái ** của ảnh có phải là dài quá mức cần thiết không hả?”

“Ha ha, ha ha ha ...” Tiểu Nhị bên kia đã cười tới ná thở.

Tôi bị tiếng cười của nó làm lung búng tai, phải né xa di động, có chút lạ lùng, cười cái gì mà cười, tôi nói nghiêm túc chứ bộ!

Lúc này tôi nhìn thấy có một người đứng ở cửa phòng ngủ, đang cầm một ly nước, mặt mày xám ngắt.

Chết rồi ...

Tôi vô cùng chột dạ, thê thọt kêu một tiếng: “Chung Nguyên.”

Chung Nguyên mặt không đổi sắc, đem ly nước đặt lên bàn, sau đó, gương mặt liếc nhìn tôi một cái thật sâu.

Tôi cầm di động, nhất thời dờ ra.

Chung Nguyên đi tới trước mặt tôi, lấy điện thoại khỏi tay, nói với di động tám chữ vàng: “Thời gian lên giường, xin đừng quấy rầy.”

Nói xong cúp luôn.

Tôi: “...”

Chương 62:

Kết.

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng.

Thời gian qua như thoi đưa, trong nháy mắt tôi và Chung Nguyên đã lấy nhau được sáu năm rồi. Chúng tôi có một bé trai năm tuổi, tên Chung Quân, gọi yêu là Quân Quân. Diện mạo của Chung Quân phần lớn là kế thừa của tôi, nhưng ánh mắt lại rất giống Chung Nguyên, lúc nheo lại cứ làm cho người ta cảm thấy nó gian gian thế nào ấy. Có điều hiện tại bây giờ tuổi nó còn nhỏ quá, còn ngây thơ, cho nên lúc hí mắt lại không có được khí chất biến thái của ba nó, chỉ tổ làm cho người khác nhìn thấy là buồn cười, làm cho họ thuận tay muốn nheo yêu lên mặt nó thôi.

Hàng xóm nhà chúng tôi là gia đình ba người của một đôi dờ hơi. Đàn ông nhà này là một ông chủ công ty sửa chữa máy tính.

Đương nhiên thực tình thì hắn vẫn là hacker, thuộc thể loại hành tung bất định trên mạng, làm ọi người phải say sưa truyền tai nhau mấy truyền thuyết tào lao về hắn. Phụ nữ nhà này là một nhà văn thần bí đại lười, mỗi lần vỗ ngực tự xưng là đang tìm kiếm cảm hứng viết thì ngay cả ông xã cũng nhận không được phải rùng mình hoảng hốt. Đôi vợ chồng thần bí này sinh được một đứa nhóc vô cùng bạo lực. Đứa nhỏ nhà này tên là Tiểu Điểm, so với Quân Quân nhỏ hơn một tuổi, chẳng có việc gì làm, lấy việc bắt nạt Quân Quân nhà tôi ra làm cơm bữa, cướp đồ chơi của nó, giật tiền lì xì, trên tập viết chữ vẽ những cuội nào chớ nhỏ, mèo nhỏ, vịt nhỏ ... Đối với những việc này Quân Quân hoàn toàn cam tâm tình nguyện, nhẩn nhục chịu đựng, người làm mẹ nhìn tôi thiệt đau lòng thay mà.

Được rồi, nói tới đây mọi người khẳng định đã biết đôi dờ hơi vợ chồng nhà kia là ai, chính là tổ hợp người qua đường Giáp và Tiểu Nhị. Con gái nhà này tuy rằng bướng bỉnh, nhưng bộ dạng thì siêu cấp đáng yêu, rất là biết lựa gien nha, đối với những điểm đẹp từ diện mạo của ba mẹ nó toàn lọc ra nhưng điểm tinh hoa nhất, chà chà, đúng là xinh đẹp hơn người. Mỗi khi nó mắc lỗi, chỉ cần mở to đôi mắt vô tội nhìn bạn, làm cho bạn muốn ôm nó vào lòng nhẹ nhàng an ủi, lúc này còn nhớ gì nữa mà tức với chả giận.

Ak, lại nói lòng vòng rồi ...

Nhắc lại, hôm nay là một ngày quan trọng, bởi vì hôm nay Chung Nguyên tham gia một chương trình talkshow trên truyền hình. Chương trình talkshow này chỉ mời những người có tiếng tăm hàng đầu trong các lĩnh vực, rất thu hút người xem. Ngại quá, hiện nay Chung Nguyên có thể xem là một người thành danh rồi, chuyện này muốn kể phải kể từ chuyện một buổi lễ trao giải.

Cũng vẫn là cái đài truyền hình đó, rảnh rồi không có gì làm quyết định tổ chức một buổi lễ vinh danh doanh nhân người oa, Chung Nguyên tự nhiên được bê cái giải “Lãnh đạo tiềm năng trong kinh doanh”, đại khái có nghĩa là giải thưởng dành cho người mới xuất sắc nhất đó mà, đáng thương này anh ấy chả thấy nó quan trọng gì, lơ lớ lơ, còn giải thưởng người mới xuất sắc, tôi nghe mà ngạc nhiên sung sướng rụng rời.

Chuyện buổi lễ trao giải Chung Nguyên không thềm nhắc tới, mãi tới một ngày đẹp trời anh về nhà mang theo một chiếc cúp, vừa vào cửa liền đưa luôn cho Quân Quân, nói “Cho con chơi nè”, sau đó ngồi lên sofa, thuận tay kéo tôi ôm vào lòng. Cái cúp đó cũng nặng ả, Quân Quân bé nhỏ đáng thương phải dùng cả hai tay mới lê nổi nó.

Cuối cùng Quân Quân cũng chả biết cái món này chơi như thế nào, liền đem đi tìm Tiểu Điểm bàn bạc.

Lại cuối cùng, cái cúp thủy tinh bị dán lên rất nhiều giấy màu và vải nhung tạo thành hình em bé, đừng có nghi ngờ nha, giống lắm đó ... >

Tôi hỏi Chung Nguyên, sao không kể gì hết về chuyện này. Anh ấy trả lời: “Sợ em lo lắng.”

Tôi cười gian tởm: “Chẳng qua anh sợ không được giải gì mất mặt với em thì có.”

Chung Nguyên xoa xoa đầu tôi: “Nói thật nhé, được giải thưởng đối với anh cũng chẳng có gì, chỉ là anh sợ nếu em biết, anh không được giải thì em sẽ buồn thôi.”

Thấy ghét, có con nhỏ ở đây, bày đặt nói lời ngon tiếng ngọt >

Chính từ buổi lễ đó, Chung Nguyên từ phạm vi được chú ý nhỏ hẹp đã thăng hoa thành được nhân dân cả nước chú ý. Vốn dĩ người tham gia buổi lễ đó ai cũng có tài năng, Chung Nguyên chỉ là người đến sau mà thôi. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, phần lớn người xem tiết mục này cũng chẳng khác gì xem giải Kim Kê Bách Hoa, cho nên thành tựu của mấy ông bác 40, 50 tuổi bị xem nhẹ, mà Chung Nguyên lại là thanh niên tài tuấn bộ dạng gây tai họa hiem có nhất trong buổi lễ ấy, nhận được sự chú ý vô cùng lớn, nhất là nhóm thiếu nữ mê trai.

Đến lúc này, hình tượng của Chung Nguyên đã thành bình hoa rồi.

Đương nhiên đài truyền hình không cần biết lí do là gì, chỉ cần biết Chung Nguyên nổi tiếng thì bọn họ không cần lo lắng về tỉ suất bạn xem đài nữa ...

Chung Nguyên hẹn với đài truyền hình buổi chiều chủ nhật quay chương trình, vì là ngày nghỉ nên mọi người đều rảnh, bạn bè thân hữu của anh cũng có thể đến xem đông đúc một chút. Đương nhiên anh làm sao nghĩ ra, hiện trường quay phim có mấy người là bạn bè thân hữu, đây là mị lực của tai họa nhân gian mà, không có cách nào khác a.

Ăn xong cơm trưa, một nhà ba người chúng tôi cùng gia đình Tiểu Nhị ngồi lên chiếc xe công vụ xa hoa của Chung Nguyên. Nghĩ tới chuyện hôm nay Chung Nguyên là nhân vật chính, người qua đường Giáp quyết định giúp anh lái xe. Ông chủ sửa máy tính kiêm hacker vừa lái xe vừa mắng Chung Nguyên lãng phí: “Cái xe này của máy đủ mua cho tao một hệ thống mạng nha.”

Chung Nguyên mỉm cười: “Đừng có nghĩ là vợ mày không nói cho vợ tao biết trong sổ tiết kiệm nhà mày có bao nhiêu tiền à.”

Người qua đường Giáp không phục: “Thằng kia, đừng có xạo với tao, tài sản nhà tao làm sao mà bằng được số lẻ nhà mày.”

Chung Nguyên: “Tiền đủ tiêu là được rồi, quan trọng là thoải mái. Nếu mày muốn tiền thật thì khẳng định không chỉ có nhiều đó thôi đâu.”

Người qua đường Giáp liếc mắt xem thường: “Bộ tưởng khen hai ba câu là thoát được nha, tối nay phải mời khách, không phải nhà hàng 5 sao anh mày không đi.”

...

Lúc chúng tôi tới đài truyền hình, bọn Lão Đại đã đợi sẵn rồi. Gần đây Lão Đại có vẻ gầy, lí do là quá nhiều người theo đuổi, số đào hoa bám riết. Thịnh thoả chúng tôi khuyên nó sớm lấy chồng đi, lúc nào nó cũng thất vọng trả lời: “Tao cũng muốn cưới, vấn đề là làm sao để tao cam tâm tình nguyện cưới?”

Chúng tôi lại hỏi, người như thế nào mới làm nó cam tâm tình nguyện đi theo.

Trả lời: “Tao thích gia đình phụ nam.”

Ak ... được rồi, Lão Đại là tình anh, vệ tinh chung quanh nó cũng toàn là tình anh, muốn tìm một gia đình phụ nam đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Tứ cô nương và Lục Tử Kiện cũng tới, bọn họ tính năm nay kết hôn. Lục Tử Kiện rất thuận lợi lấy được bằng tiến sĩ một trường đại học danh tiếng nước ngoài, hơn nữa còn hoàn thành trước thời hạn, nghe đồn là vì nôn nóng quá, muốn nhanh về lấy vợ. Thế là anh liền trở về, quyết tâm vì sự nghiệp xây dựng đất nước

...

Có tin đồn là đãi ngộ mà anh được hưởng có thể khiến người khác giận sôi gan a, tóm lại là nhà nước quan tâm hết tới các mặt đời sống gia đình của anh, thậm chí có khả năng là sau này con nhà này để ra đi mua nước không mang tiền cũng chẳng sợ, có thể để tên anh lại làm chứng. Tôi còn nghe nói, những người như thế lúc nào cũng được vệ sĩ theo dõi trong phạm vi thích hợp, hình như là sợ bị nước khác dụ đi mất ...

Nhân tài, đó chính là nhân tài!

Một nhân tài quái thai khác của phòng kí túc này cũng ló dạng, chính là người qua đường Ất. năm đó người qua đường Ất học xong thạc sĩ không muốn tiếp tục đèn sách nữa, nhưng giáo sư thì trăm phương ngàn kế giữ hắt lại, thiếu mỗi mỷ nhân kế là chưa sử dụng, đương nhiên là nhờ có sự tồn tại của Sử Vân Hành nên người qua đường Ất mới không có cơ hội hưởng thụ trúng cái kế này. Dù sao cuối cùng anh học xong thì ở lại trường, làm một giáo sư bình thường. Có lần tôi lò dò đi nghe giờ của hắt, kết quả người đến nghe quá nhiều, làm tôi mém ngạt chết.

Lại phải cảm thán, nhân tài a!

Về chuyện của người qua đường Ất và Sử Vân Hành, lúc mới đầu thì không rõ ràng, sau đó Sử Vân Hành dỗi bỏ đi xem mắt, kết quả người qua đường Ất lòng như lửa đốt chạy tới chỗ xem mắt rình coi, dĩ nhiên rình coi là cái cớ, cuối cùng hắt lại rình luôn Sử Vân Hành về nhà ...

Hiện tại hai người này đã kết hôn, bụng của Vân Hành đã khá to, cũng 7 tháng rồi.

Chà chà, nhiều lời quá, talkshow sắp bắt đầu rồi. Trường quay thiết náo nhiệt, mọi người ai cũng kích động. Lúc Chung Nguyên đi ra, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay không ngớt, tới lúc anh nghiêng người, hướng mọi người mỉm cười ... tôi nghe được không ít tiếng thét chói tai.

Quân Quân hình như không thích không khí ồn ào như vậy, cau mày đưa tay bịt tai.

Tiểu Điểm vội vàng kéo tay nó ra, vừa kéo vừa thánh thót phê bình: “Cô giáo dạy vỗ tay là biểu hiện của chúc mừng, anh xem mọi người đều chúc mừng chúng ta, anh như vậy là không lễ phép nha!”

“Anh biết” Quân Quân giật mình, buông tay ra.

Tôi vói qua người Quân Quân, xoa đầu Tiểu Điểm, cười nói: “Nha đầu quỷ này.”

Tiểu Nhị lấy tay bẹo mặt Quân Quân, an ủi: “Quân Quân đừng để ý Tiểu Điểm, con bé này biến thái lắm.”

Lão Đại cười nói: “Có ai nói con mình như mày à, Tiểu Điểm đâu có đâu nhỉ.”

Tiểu Nhị nghiêm túc: “Thật đó, nó mắc bệnh hiếu động, không lúc nào yên. Cô giáo nhà trẻ ngày nào cũng tìm tao mách, mày xem Quân Quân yên tĩnh biết bao, hai đứa nó chia bớt tính cho nhau có phải hay không.”

Tôi nhướn mắt, đáp: “Chưa chắc, cô giáo của Quân Quân nói, thằng nhóc này không thích nói chuyện, nhưng cũng không có hiền à, mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ mà gặp họa, khỏi nghĩ cũng biết là do chủ ý của nhóc này, đủ loại ý tưởng hết, khỏi phòng bị gì luôn.”

Hai tên quỷ nhóc kia đột nhiên im lặng hẳn, ra vẻ biết lỗi cúi đầu. Tôi nhìn mà không đành lòng, ngó sang Tiểu Nhị, nó cũng đang bối rối. Ai da, trẻ nhỏ đáng yêu dễ thương, làm người lớn như chúng tôi khó mà chống đỡ nổi chiêu này.

Mọi người bắt đầu chú tâm vào đặt câu hỏi. Phỏng vấn gì, cũng có nhiều đó điểm nội dung thôi, mà tôi đối với Chung Nguyên thì quen quá rồi, nên đối với chi tiết phỏng vấn này nọ không hứng thú, chỉ chăm chú nhìn anh. Một lát sau, Lão Đại vỗ vai tôi, lắc đầu thở dài: “Tam đầu gỗ, tao phục mày thiệt, tụi bay kết hôn đã 6 năm rồi mà mày còn có thể ngồi nhìn Chung Nguyên si ngốc thế được.”

Ak ak ...

Quân Quân và Tiểu Điểm đối với tiết mục talkshow cũng không ham hố lắm, Tiểu Điểm không biết lấy đâu ra một cuộn len sợi, hai đứa bắt đầu nghịch len, xếp đủ hình dạng. Không thể không thừa nhận, Tiểu Điểm có rất nhiều trò chơi, điểm này thật ra rất giống Tứ cô nương. Tôi kéo áo Tứ cô nương, nói: “Tứ cô nương, Tiểu Điểm không giống ba mẹ nó, giống mày hơn á.”

Tứ cô nương lạnh lùng liếc tôi, đáp: “Nói thừa, tao là mẹ nuôi nó.”

Trót quớt ... có liên quan hông ta ...

Mấy người bọn tôi bắt đầu tán gẫu loạn lên, trong một góc khe khẽ tán hươu tán vượn, dù sao khu vực này chỉ dành cho bạn bè người thân, có mấy người bọn tôi thôi, cũng không đến nỗi ảnh hưởng tới người khác. Thật ra thì, Chung Nguyên đã bị chúng tôi quên bống.

Xấu hổ quá, Chung Nguyên, em thực xin lỗi anh ghê ...

[người qua đường Giáp: xin lỗi mày +1

Người qua đường Ất: xin lỗi mày +2

Lục Tử Kiện: xin lỗi mày +3

Nhất Nhị Tứ: xin lỗi Chung Nguyên +10086]

Mặc dù chúng tôi thiếu sót, nhưng bù lại người xem trong trường quay rất hào hứng, thường xuyên có tiếng vỗ tay và tiếng hét chói tai. Sau này chương trình này phát lại trên tivi, được người xem hưởng ứng nhiệt liệt, tôi tò mò xem thử, lúc đó mới té ngã.

Hóa ra Chung Nguyên trong nguyên một chương trình đã tự nhào nặn mình thành một người si tình và vô cùng chung thủy, y chang mấy nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Nếu so sánh với tình hình tôi và Chung Nguyên bên nhau, những lời này có phần xạo sự. Không phải do tình cảm chúng tôi không tốt, mà bởi vì chúng tôi gần như chẳng bao giờ cố ý thể hiện tình cảm một cách khoa trương, dù sao trong lòng mình biết là được rồi.

Cho nên mặc dù tôi thấy xạo nhưng người khác xem đều cảm thấy chân thực xúc động, mua chuộc lòng người.

Tôi lôi kéo Tiểu Nhị nhà bên qua, chỉ vào màn hình máy tính hỏi: “Mày coi, cái này xạo dễ sợ không?”

Tiểu Nhị ngược lại lại gõ đầu tôi, mắng: “Tam đầu gỗ, mày là ngốc thật hay giả khờ vậy?”

Hừ, tưởng nó là nhà văn có tiếng, coi sẽ có sáng kiến gì, nói thế này thật khiến người ta nổi điên à.

Tốt, gõ đầu tao hả, mày dám gỗ, tao dám chạy.

Sau đó tôi liền bỏ chạy trời chết.

...

Lúc rời khỏi đài truyền hình đã là chiều tối, một đám người hô hào kéo nhau tới nhà hàng. Thái độ phục vụ của nhà hàng năm sao có khác, đương nhiên giá cũng ngất ngậy ...

Mọi người đều đã quá trưởng thành [già rồi], cũng không phải mới quen, cho nên uống quên trời đất. Quân Quân và Tiểu Điểm hai đứa nhóc tự chơi với nhau rất vui, căn bản không thèm để ý tới người lớn chúng tôi.

Tôi đột nhiên có cảm giác thất bại nghiêm trọng a.

Mấy đại lão gia tuổi sắp ba mươi của hai phòng kí túc hăng uống rượu, uống tới say luôn. Nhất là người qua đường Giáp, tửu lượng anh chàng này cũng thường thôi, rượu dỏm thì còn qua được, so với tôi khá hơn tí. Lúc này mặt hần đỏ hồng, nghiêng người dựa vào Tiểu Nhị, nhìn nó ngây ngô cười.

Tiểu Nhị ngả ngón nâng cằm người qua đường Giáp, cười nói: “Ông xã, bộ dạng này thực gây cảm hứng cho em nha.”

Tuy rằng uống say, người qua đường Giáp vẫn run lên bần bật.

Có thể thấy được, Tiểu Nhị tội nghiệt rất nặng a, lúc này nên vì người qua đường Giáp cầu nguyện thôi, amen.

Cơm nước xong mọi người lại đi karaoke, nghĩ tới con nhỏ, hơn nữa KTV không phải chỗ thích hợp cho Tiểu Điểm và Quân Quân ngây thơ, chúng tôi muốn về nhà. Sau khi chúng tôi kết hôn không lâu, Chung Nguyên đã mua một căn biệt thự khu C, bên trong có hẳn phòng karaoke chuyên nghiệp, hiệu quả cách âm vô cùng tốt. Chúng tôi rời khỏi căn hộ nhỏ chuyển qua đó ở, bây giờ giá trị khu nhà này tăng vùn vụt, mỗi khi nhắc tới là người qua đường Giáp lại mắng Chung Nguyên gian thương.

...

Vì có hai đứa nhóc là Quân Quân và Tiểu Điểm, chúng tôi cũng ngại không hát mấy bài nhảm nhí yêu đương người lớn, thế là ... một đám người già đầu hai dít chơi với suốt một giờ liền hát nhạc thiếu nhi ... >

Sau khi hai đứa nhóc đi ngủ đàn sói này mới được thoải mái cất giọng hú.

Kỹ thuật ca hát của Chung Nguyên, phải nói sao ta, nếu miêu tả theo lời của người qua đường Giáp, thì nghe thiệt đau răng. Cái sự hát của anh không thể nói đơn giản là không đúng nhạc hay sai nhịp này kia, cảm giác chung là nó cứ nhạc và lời mỗi đằng một nẻo. Nhưng đồng thời giọng hát của anh quả thực rất trầm ấm êm tai, đúng là trời sinh cổ họng tốt. Tóm lại những người đã được nghe anh hát, trên cơ bản đều phải thở dài, tiếc cho cái cổ họng tốt bị người nào đó không tận dụng a

Vốn không muốn đầu độc người khác, nên bình thường anh ấy rất ít khi hát trước mặt người khác. Nhưng hôm nay không bình thường, bởi vì anh độc diễn, giành micro nhìn tôi hát tình ca, làm cho trái tim nhỏ bé của tôi lại nhảy nhót không ngừng, bọn Lão Đại thì ồn ào chọc ghẹo không thôi.

Cả đám chơi tới khuya, muộn tới mức mắt tôi không mở ra nổi nữa, nằm bẹp trên sàn phòng kara chẳng muốn đứng dậy. Sau đó Chung Nguyên nhẹ nhàng bế tôi lên, đi vào phòng ngủ.

Trên người anh phảng phất mùi rượu, tôi không thích mùi này, nhưng phát ra từ người Chung Nguyên thì không thấy chán ghét chút nào.

Chung Nguyên bế tôi đặt lên giường, hôn lên trán, thấp giọng nói bên tai: “Đầu gối, có cần tắm rửa không?”
“Uhm, không mà” Tôi ngo nguây, chọn một tư thế nằm thật thoải mái.

Thế là Chung Nguyên giúp tôi bỏ giày và quần áo ra, sau đó cũng nằm lên giường, kéo tôi ôm vào lòng.

Chung Nguyên dùng cằm cọ cọ vào má tôi, thấp giọng nói: „Đầu gối, những gì hôm nay anh nói, đều là sự thực.“

“ ... ”

“Anh muốn nói từ lâu rồi.”

“ ... ”

“Đầu gối, anh yêu em.”

“ ... ”

Trong mơ hồ, tôi cảm thấy có gì đó chạm lên mắt mình, cảm giác mềm nhẹ thoải mái như lông vũ vậy, tôi tựa người một chút, chìm vào giấc ngủ bình yên.

__Hoàn__

32. Phiên Ngoại 1

Khúc này tác giả muốn giải thích nỗi lòng Nguyên Tử ka một chút đó mà

Chung Nguyên là một anh chàng đẹp trai, lại có tài, số lượng nữ sinh theo đuổi đếm không xuể, nhưng anh lại giống như một gốc cây đại thụ đứng giữa một rừng hoa, chỉ để người khác nhìn lên, bản thân mình thủy chung vẫn thờ ơ như thế.

Mãi cho tới khi cái người đầu gối kia xuất hiện.

Có đôi khi chính anh cũng cảm thấy kì quái, tại sao lúc nhiều người vây quanh thì mình thờ ơ, nhưng đến lúc gặp cô ấy thì tự rơi vào khoảng không thể tự kiểm chế được.

Giống như là anh vẫn luôn luôn chờ đợi, chỉ vì chờ đợi cô ấy xuất hiện.

Đương nhiên lần gặp đầu tiên của hai người cũng không phải là vui vẻ gì, thậm chí còn quái chiêu. Một thằng nhóc có cái đầu trọc lóc vỏ trái bóng rổ như trẻ nhỏ vỏ bóng cao su [Đầu gỗ: thực ra người ta đang luyện banh mà ><]

Lúc đó hẳn cố ý dùng bóng rổ đánh mình, sau đó còn ra vẻ vô tội: “Xin lỗi nha, lỡ tay.”

Đó là câu nói đầu tiên của người ấy với anh.

Sau đó, hẳn tươi cười trò chuyện với Lục Tử Kiện. Chung Nguyên không hiểu được chuyện này là sao, trả thù? Khiêu khích? Vì Lục Tử Kiện?

Được rồi, Chung Nguyên tuy rằng không thích gây chuyện thị phi, nhưng có người chọc tới mình, không để mắt tới thì không phải Chung Nguyên. Mọc Đồng à? Thi ném bóng nữa chứ!

Nhưng anh lại không ngờ, cái người đầu trọc lóc này lại là một nữ sinh. [Đầu gỗ: em vốn là nữ mà!!!]

Dĩ nhiên kinh ngạc thì có kinh ngạc đó, nhưng vẫn phải trả thù nha.

Chỉ có điều, nhanh chóng anh đã thấy hối hận.

Nhìn thức ăn chỉ có cải trắng và đậu hũ của cô ấy, Chung Nguyên đột nhiên còn cảm thấy hổ thẹn. Hóa ra cô ấy thật sự thiếu tiền, tham gia thi ném bóng là thực sự, có thể nhận thấy qua biểu hiện nỗ lực của cô ấy. Nhưng mà tiền thưởng nhỏ bé đáng thương của người ta cũng bị anh mưu mô tính kế.

Chung Nguyên chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình lại là một người bao đồng và tốt bụng, anh cũng không biết tại sao mình lại thấy băn khoăn, có lẽ là vì, anh cảm thấy cô gái này bất kể là làm chuyện gì, cô ấy luôn rất vui vẻ cố gắng làm.

Thế nên anh tính tìm cơ hội giúp người ta một chút, đương nhiên cũng không khó tìm lý do, vừa hay đúng lúc anh cần hẹn gặp mấy cô cứ bám lấy anh không tha, lý do “phải nói cho rõ ràng”.

...

Chung Nguyên đối với cái người đầu gỗ kia, không thể nói là chán ghét, anh cứ bất tri bất giác luôn dõi mắt nhìn theo người ta. Bởi vì ... Rất vui a. Anh rất thích nhìn thấy cô ấy bị chọc cho bối rối, hai má hồng hồng, hoặc là lúc tức giận gườm gườm, cái nào anh cũng thấy rất thú vị.

Loại cảm giác này cũng không tệ nha.

Đương nhiên, chính anh cũng không biết được, cảm giác này chính là bắt đầu của sự yêu thích.

Thế nên anh rất tự nhiên nuông chiều cô [Đầu gỗ: Nuông – Chiều!], cùng lúc giúp nàng giải quyết vấn đề kinh tế, cùng lúc yên tâm thoải mái bất nạt cô ấy. Cái thể loại vừa đấm vừa xoa, vừa chọc gậy vừa cho ăn kẹo này, anh có thể làm được hoài hoài.

Mãi tới lần cắm trại dã ngoại.

Lúc ở trên xe, lúc Chung Nguyên cảm nhận được sức nặng của đầu dựa vào vai mình, trái tim anh tự dưng có những nhịp bất thường. Anh cúi đầu nhìn cái người bên cạnh đang ngủ mơ hồ, làn da trắng mịn, lông mày tinh tế, mắt nhắm chặt, lông mi dài mà cong, cái mũi mướt mà, đôi môi anh đào hồng thắm ... Chung Nguyên đột nhiên phát hiện, hóa ra đầu gỗ này bộ dạng cũng không tệ lắm.

Cái đầu trọc đúng là làm hồng ngũ quan một chút, nhưng mà căn bản cô đầu gỗ đã được thông qua khảo nghiệm lòng anh rồi.

Trong lúc ngủ mơ, cô nàng vô ý thức liếm liếm môi, Chung Nguyên không tự giác cũng tự nhiên liếm môi.

Trong im lặng, có cái gì đó thay đổi.

...

Trong lúc đi cắm trại, niềm vui lớn nhất của Đầu Gỗ là chơi với máy ảnh, còn niềm vui lớn nhất của Chung Nguyên là chơi với Đầu Gỗ. Có điều, trong đêm đông tối, anh phát hiện ra một chuyện.

Nhìn trên vở của cô ấy viết mấy chữ to nghiêng ngả “Ba ơi con yêu ba”, anh nhúm mày. Sao không nhắc tới mẹ? Không có, hay li dị, hay quan hệ không tốt?

Chung Nguyên không phải người thích tò mò chuyện riêng tư của người khác, nhưng anh lại không tự giác cứ nghĩ tới việc này. Mặc kệ là lí do gì, cũng không phải chuyện vui.

Có chút đau lòng.

Có điều khi nghe tới di ngôn của cô nàng chẳng để lại cái gì cho anh, tự nhiên anh lại thấy nổi điên. Kì cục, tại sao chính anh bắt nạt người ta, mà người phải tức giận cũng luôn là anh?

...

Đóng quân dã ngoại trở về, tổn thất lớn nhất của Đầu Gỗ là đánh mất máy chụp hình của Chung Nguyên. Còn thu hoạch lớn nhất của Chung Nguyên là, Đầu Gỗ đã đánh mất máy chụp hình của anh.

Trong một đêm đầu xuân, ở một góc không sáng sủa trong một khu vườn của thành phố B, Chung Nguyên nhìn cô nàng Đầu Gỗ đang thất kinh hoảng hồn trước mặt, đột nhiên hi vọng có thể giữ cái cô nhóc đáng yêu này ở bên cạnh, thời gian càng dài càng tốt.

Tận lúc này Chung Nguyên cũng không biết ý tưởng này xuất phát từ đâu, cho tới cái lần “Khiêu chiến” đó.

Bữa đó đang giờ nghỉ giữa hiệp trận bóng, Chung Nguyên nhận được điện thoại của bạn cùng phòng. Nghe nói hần chính mắt nhìn thấy một đám người chạy từ sân vận động về hướng phòng y tế của trường, nghe kể thì Mộc Đồng cùng một chị khóa trên bàn luận võ nghệ, hơn nữa còn tạo thành sự kiện đổ máu.

Chung Nguyên nóng đầu lên, cái gì cũng không nghĩ được, chạy bay về trường, để lại huấn luyện viên la lối om sòm sau lưng.

May mà cái người đầu gỗ không bị thương, Chung Nguyên lúc này mới nhẹ lòng được một chút, nhưng nghe cô ấy nói, người không phải người của ta, anh lại tức giận:

“Anh không phải là của em, nhưng, em là của anh”

Chung Nguyên nói câu đó ra, bản thân cũng ngỡ ngẩn.

Tại sao lại sốt ruột? Tại sao lại tức giận? Tại sao không muốn cô ấy đem mình giao cho người khác? Tại sao khi cô ấy vội vã vạch rõ quan hệ giữa hai người anh lại thấy mất mát? Tính anh không phải rất ôn hòa sao, vì có gì gặp phải Đầu Gỗ cứ tức đến chết đi được?

Đáp án rất sinh động, Chung Nguyên cũng không ngờ.

Là vì để ý. Anh để ý Đầu Gỗ, để ý an toàn, để ý suy nghĩ, tâm tình, để ý tất cả thuộc về cô ấy. Hơn nữa, không chỉ là để ý ...

33. Phiên Ngoại 2

Sách là nấc thang cho sự tiến bộ của nhân loại, cũng là nấc thang cho tình yêu của nhân loại. Dưới sự trợ giúp của cuốn sách “Tâm lý học tình yêu”, Chung Nguyên rốt cục hiểu rõ được tình cảm của mình.

Anh đã bắt tri bất giác đem lòng yêu cô Đầu Gỗ đầu trọc lóc kia rồi.

Tuy rằng anh không phải của em, nhưng em chắc chắn là của anh, hơn nữa sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ là của em. Đường nhiên bây giờ anh đã muốn tự biến mình thành của em rồi.

Cái này là đoạn độc thoại nội tâm của Chung Nguyên lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm của chính mình.

Tiếp theo chính là làm thế nào để cô ấy phải chủ động muốn ở bên cạnh mình. [Đầu gỗ: Có cần gian ác tới mức đó không cha? >_<>

Chung Nguyên không muốn âm mưu tính kế nhiều, không phải không thể, mà là không muốn, đối với chuyện tình cảm, anh không muốn phải dựa vào âm mưu.

Có lẽ anh đã quá thật lòng mất rồi.

Đương nhiên, tuy rằng không muốn tính kế, nhưng tất yếu cũng cần có một ít mẹo. Chung Nguyên vì chuyện chung thân đại sự của chính mình, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng dựa theo tính cách của Đầu Gỗ mà lập ra một bản kế hoạch theo đuổi, gọi là kế hoạch nước sôi hầm ếch.

Cái cô nàng đầu gỗ thật ra là người yếu đuối, nhưng chính người có tính cách như vậy, một khi đã cố chấp thì sẽ vô cùng cứng đầu, có thể làm cho người ta giận sôi, nhất là trong chuyện tình cảm. Muốn cô ấy thích mình, trước mặt Chung Nguyên còn một con đường dài phải đi.

Tại sao không trực tiếp nói với cô ấy là anh thích cô?

Đùa, nếu nói ra thì đến cả cơ hội nấu cho sôi nước còn không có nữa là đòi hầm ếch, cứ nhìn kết cục của Tô Ngôn sau này sẽ rõ. Lúc cô ấy chưa có thích người đó, khi được thổ lộ, nhất định sẽ từ chối, sau đó cô ấy sẽ đem người đó quăng vào phạm vi không cần lo lắng đến.

Thế nếu thích cô ấy mất rồi thì phải làm sao?

Còn làm sao nữa, chỉ có thể chờ, chờ tới lúc cô ấy cũng thích mình.

Đây là điểm đáng giận nhất của Đầu Gỗ, Chung Nguyên tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, tức thì tức, mà thích thì vẫn cứ thích. Cho nên ở bên ngoài nhìn thì tưởng đầu gỗ bị áp bức, nhưng người thực sự bị ngược lại chính là anh.

...

Vấn đề hiện giờ anh phải đối mặt chính là, ánh mắt của cái đầu gỗ kia đang tập trung hết vào Lục Tử Kiện.

Tử Kiện là anh em tốt của Chung Nguyên, tính cách rất được, có điều là hơi ngốc. Chung Nguyên có chút không phục, anh có điểm nào không bằng được Tử Kiện chứ? Chẳng lẽ một cái đầu gỗ là cứ phải nhất định thích một cái đầu gỗ khác à? [Lục Tử Kiện: nằm cũng dính đạn nữa trời =. =!!!]

Cho nên điều đầu tiên anh phải làm chính là gỡ mìn, sắp xếp để quăng quả bom Tử Kiện này đi.

Do đó Tứ cô nương có cơ hội lóe sáng.

Đương nhiên cái đồ đầu gỗ kia không biết gì về chuyện này, cô nàng thậm chí còn tưởng là Chung Nguyên có ý với Tứ cô nương, anh bị cái ý tưởng này của cô làm cho nội thương không nhẹ.

...

Đầu Gỗ ngốc nghếch, ngày đầu tiên đến nhà Lục Tử Kiện lại ngớ ngẩn đi nhầm phòng. Chung Nguyên hoảng sợ, định lay tỉnh người ta dậy, nhưng lại do dự.

Khóe miệng nhếch lên, anh đem cô nàng kéo luôn vào lòng.

Xem đi, nhìn đi, tốt nhất để cho tất cả mọi người đều biết, cô nhóc này là của mình, nhất là Lục Tử Kiện kia.

Hương thơm con gái thoang thoảng phát ra từ người nằm trong lòng, Chung Nguyên cảm thấy rất hạnh phúc, thân thể cũng có những phản ứng hơi xấu hổ, anh cố gắng hít thở đều, ôm chặt thân thể mềm mại kia, chậm rãi nhắm mắt lại.

Có thể nhìn mà không thể ăn, đúng là tra tấn mà.

Tuy rằng như thế, anh vẫn hạnh phúc mỉm cười, Chung Nguyên nghĩ rằng, một ngày nào đó, anh có thể làm cho cô nhóc chủ động ôm mình, một ngày nào đó, sẽ không chỉ là ôm mà thôi.

Một ngày nào đó, anh sẽ trở thành người ôm cô ấy ngủ mỗi tối.

...

Tứ cô nương và Tử Kiện thành đôi, trong lòng Chung Nguyên cũng thư thả.

Muốn cho cái đầu gỗ này có cảm giác với mình, ngoài việc loại bỏ đối thủ, còn phải làm một việc nữa, đó chính là thường xuyên xuất hiện quấy phá trước mặt cô nàng, để cô nàng có muốn cũng không quên được mình.

Thế nên Chung Nguyên thuận theo ý trời đến ở nhà Đầu Gỗ.

Lúc trước anh nghĩ, chắc là Đầu Gỗ không có mẹ, nhưng anh không ngờ thân thể của cô còn thảm hơn anh nghĩ.

Là cô nhi.

Những người như vậy rất dễ trở thành người hay đề phòng người khác, phát triển nên tính cách quái gở. Sáng sủa đáng yêu như Đầu Gỗ thật là hiếm thấy. Nhưng cái cảm giác thiếu an toàn kì quặc thực ra vẫn tồn tại sâu bên trong cô ấy.

Ví dụ như cô ấy theo bản năng sẽ lảng tránh tình cảm, luôn bất tri bất giác cự tuyệt người khác, để ở phạm vi cách xa ngàn dặm.

Loại phản ứng này rất không hay, nhưng Chung Nguyên thật sự không thể giận cô ấy được. Rất muốn cầm tay người ấy, nói với cô ấy, hãy giao em cho anh đi, anh sẽ đối xử thật tốt với em.

Nhưng ngay cả cô hội để nói điều đó cô ấy cũng không cho anh, mỗi lần lời nói tới được miệng, lại chỉ có thể bất đắc dĩ hóa thành một tiếng thở dài ảm ức.

Có lẽ, còn chưa tới thời điểm.

Đáng bực mình hơn là, cái tên thanh mai trúc mã của cô nàng, gọi là cái gì Húc, rõ ràng đã từng phản bội cô ấy một lần, lúc này lại da mặt dày mà xuất hiện gây chú ý ... Chung Nguyên chỉ muốn băm người kia ra cho rồi.

Đương nhiên ghen thì ghen, Chung Nguyên vẫn tuyệt đối tin tưởng chính mình, cho dù xét ở phương diện nào, Trương Húc cũng không phải đối thủ của mình, huống chi anh ta còn có khả năng thiên tài là hay làm người khác bực mình.

Dù gì anh vẫn có chút ghen tị với con người này, nói gì thì Đầu Gỗ cũng có lúc từng thử tiếp nhận anh ta, đó là chuyện khó có được. Anh bám theo cô lâu như vậy, cũng chưa đổi được một chút nào phản ứng của người ta.

Có chút may mắn là trước đó Vô Húc có mắt không trông, yếu đuối thiếu năng lực, lại có chút đau lòng, đau lòng cho Đầu Gỗ, thật vất vả mới dám thử tin vào tình cảm, lại đổi lấy sự thương tâm.

Những cảm xúc phức tạp này hợp lại đều khiến Chung Nguyên chán ghét Trương Húc, các thể loại chán ghét.

...

Đầu Gỗ trước sau như một chọc giận Chung Nguyên. Có lúc rất khó thở, anh thật sự muốn bóp chết cô nàng, đương nhiên chỉ là nghĩ vớ vẩn ... Anh có thể tình nguyện bóp chết chính mình cũng không nỡ động tới Đầu Gỗ của anh.

Được cái mỗi lần Đầu Gỗ kia phát hiện đã làm cho anh tức giận lại nói mấy câu rất dễ nghe, cũng nhanh chóng làm tức giận của anh tan thành mây khói.

Chung Nguyên coi như đã phát hiện ra, đối với người mà mình thích, mãi mãi không bao giờ có thể thực sự tức giận người ấy được. Tình yêu chính là tra tấn con người như vậy, nhưng con người nào giờ vẫn cứ thích hưởng thụ cảm giác bị tra tấn này.

Thật sự là tự ngược quá đi.

...

Khai giảng, Chung Nguyên gấp gấp trở về trường học thì gặp phải Tô Ngôn.

Đối với Tô Ngôn, thật ra Chung Nguyên cảm thấy còn được hơn tên Trương Húc kia. Về ngoài thì hơn đứt Trương Húc rồi, nhưng trước mặt con gái hẳn lại làm một chuyện không nên làm nhất.

Trực tiếp thổ lộ? Đây chính là chuyện mà Chung Nguyên trước đó tránh phải làm, đầu gối của anh nhất định không bao giờ tùy tiện nhận lời thổ lộ của người khác. Trương Húc đáng ghét kia tốt xấu gì cũng có

một đoạn tình cũ với cô ấy, còn Tô Ngôn có cái gì? Bề ngoài? Tiền? Đầu Gỗ mà thích mấy thứ đó thì Chung Nguyên đã thành công lâu rồi!

Cho dù tự tin thế nào, lúc phát ghen hay lúc muốn ăn người ta, đều là những cảm xúc mà người bình thường không thể kiểm soát được.

Nhưng đúng lúc này Chung Nguyên lại phát hiện ra một chuyện cực kì vui.

Ánh mắt Đầu Gỗ nhìn anh, hình như đã có dấu hiệu mềm mại hơn ...

Chẳng lẽ sau khi Tô Ngôn xuất hiện, có cái so sánh, rốt cục phát hiện điểm tốt của anh? [Tô Ngôn: anh già, anh còn có thể tự cao tự đại hơn thế nữa à =.=]

Nói gì thì đây cũng là dấu hiệu tốt.

Kế tiếp, ánh mắt cô ấy nhìn anh, nhìn như có vẻ trốn tránh. Có đôi khi cử chỉ thân mật một chút, cô ấy còn ngượng thật nữa.

Điều này cho thấy cái đầu gỗ kia rốt cục có chút thích mình rồi ... Chung Nguyên mừng muốn phát khóc, đương nhiên mặt ngoài vẫn làm ra vẻ ta đây bình tĩnh.

Đầu Gỗ quả không hổ danh là đầu gỗ, cô nàng không nhận thứ được tình cảm của mình. Không sao, cô ấy không biết thì anh nghĩ cách để cô ấy nhận ra.

Tới lúc cô ấy đã nhận ra, lại vẫn trốn tránh như trước.

Chung Nguyên thực sự cảm thấy tức, thừa nhận thích anh mà khó tới vậy sao? Anh vì theo đuổi cô ấy, bị ngược hơn nửa năm, kết quả chẳng qua chỉ là muốn chờ một câu nói của cô, chỉ vậy thôi mà cũng không được sao?

Chung Nguyên quyết định, nhất định phải bức cô ấy nói thích mình. Chỉ có như vậy, cô nhóc mới thừa nhận tình cảm của chính bản thân, chỉ có như vậy, cô ấy mới không lùi bước, mới không bỏ rơi anh. [Quần chúng vậy xem: Bỏ Rơi ... Chung Nguyên, người suy nghĩ nhiều quá đấy >.<]

Chỉ là, lúc nhìn bộ dạng đau khổ, thích mà không dám nói của cô nhóc, Chung Nguyên lại không đành lòng.

Quên đi, vẫn là anh nên nói, dù sao em cũng đã thích anh rồi, Chung Nguyên nghĩ như vậy.

Hơn nữa, chuyện như vậy chẳng phải do con trai chủ động sao, anh cũng muốn làm thế.

Quan trọng nhất là, bộ dạng đó của cô nhóc làm anh đau lòng lắm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-khong-vao-dia-nguc-thi-ai-vao>